ЕТНОҐРАФІЧНИЙ ЗБІРНИК.

ВИДАЄ

ЕТНОҐРАФІЧНА КОМІСИЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

Т. XVII.

КОЛОМИЙК .

ЗІБРАВ

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК.

Том I.

У ЛЬВОВІ, 1905.

Накладом Товариства.

З друкарнї Паукового Товариства імени Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

ЕТНОҐРАФІЧНИЙ ЗБІРНИК.

Т. XVII.

ВИДАЄ ЕТНОҐРАФІЧНА КОМІСІЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК.

КОЛОМИЙКИ.

ТОМ І.

У ЛЬВОВІ, 1905.

Накладом Наукового Товариства імени Шевченка.

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

Передне слово.

I.

Випускаючи в сьвіт перший том коломийок мушу пояснити, звідки взяла ся обємиста їх збірка і яких засад тримав ся я при її упорядкованю.

На коломийки, оголошувані мною, зложили ся: а) деякі передруки; б) цілий ряд рукописів із ріжних околиць, зібраних ріжними людьми у ріжні часи.

Передруки допущені з отсих збірників: 1) Wacław z Oleska, Pieśni polskie i ruskie ludu galicyjskiego. We Lwowie, 1833. 2) Żegota Pauli, Pieśni ludu ruskiego w Galicyi. Lwów, 1839—40. 3) Як. Головацкій, Нар. пѣсни Галицкой и Угорской Руси. Москва, 1864—1878. Значить, узгляднені тут усї важнійші збірники коломийок, що появили ся друком до початку 70-их років минулого столїтя, в яких знов використані записи з цілої майже першої половини XIX ст. та з початку 60-их його років. Виключена умисно від передруку найбільша і найстарша з опублїкованих Русинами збірка Сч. Саламона: Коломыйки и шумки. Львовъ, 1863 (передрукована зрештою у Головацького), а то з тої причини, що Саламон поступав собі з коломийками занадто самовільно, не лиш зміняючи в них виговір, додаючи поодинокі слова, але дорobляючи цїлї стрічки або утворюючи свої коломийки, які подавав опісля за народні. Правда, й Головацький не церемонив ся дуже з присланими йому рукописами, але все ж не посував ся так далеко, як Саламон. При докладнім порівнаню збірки Саламона з иньшими пізнійшими записами можна би вправді подрібно вибрати все фаль-

шиве і викинути (на скільки знайшли б ся ідентичні коломийки), та воно не потрібне, раз, що я не поставив собі задачею видавати корпус коломийок — що ледви й можливе було б на теперішні наші відносини — друге, що моя збірка й так переросла визначені їй зразу межі. При подаваню паралєль я послугував ся одначе збіркою Саламона — з виїмкою кількох перших аркушів — на рівні з иньшими збірками. Також не узгляднював я ні при передруку, ні при вказуваню паралєль ріжних малих збірок коломийок, розкинених по ґазетах, календарях та читанках тим більше, що се переважно передруки, що немов спадково повторяли ся в тих виданях. Новійші більші збірки узгляднював я лиш при вказуваню паралєль, а то тому, що від початку 60-их років XIX ст. аж по конець 1904 р. мав я богаті рукописні збірки, які власне й творять основу публікованих мною коломийок. Передруки є при них лише додатком, який мав заповнити прогалину рукописів із першої половини XIX ст. Кождий, хто лиш побіжно перекине мою збірку, переконаєть ся про се, побачивши лиш невеликий процент передруків (при них поданий все видавець у скороченю: Зал. = Залєский (Wacław z Oleska), Павлї, Гол. = Головацький і сторона виданя). Зазначу ще, що коли я мав до вибору ідентичну коломийку в рукописї і в Залєского, Павлього або Головацького, я друкував усе рукописну, а на друковану відкликав ся лиш як на паралєлю. Через те зменшило ся також значно число передруків, хоч правду сказавши, коломийок у Залєского й Павлього не багато (вони змістили б ся на яких 2—3 аркушах), лиш у Головацького значнїйша їх збірка. При передруку треба було також нераз поправляти мову, попсовану або недокладним її знанєм (Залєский, Павлї), або умисно, аби зблизити її до вигляду російської мови (Головацький). При тім не переступав я ніколи дозволені межі і справляв лиш те, що не могло звучати так, як надруковано первісно (прим. рика = ріка, бил = був (не з лемків. околиць, і т. д.). Кождий може зрештою переконати ся про се, порівнавши передруковані мною коломийки з їх оригіналами.

Переходячи до рукописів, мушу зазначити, що багато з них дістав я для використаня від дра Ів. Франка (особливо давнїйші записи), иньші прислано або впрост до мене, або до Етноґрафічної Комісії Наук. Тов. ім. Шевченка. Між рукописами були ріжні записи, між тим і такі, з яких не можна було дізнати ся або хтó записував коломийки, або колú (без означеня

часу), або дé (без означеня місцевости), або й без усїх тих орієнтаційних даних. В останнїм разї я подавав під коломийкою слово „невід.“ — що значить: невідомо, хто, коли й де записав її. Все иньше, на скільки я міг справдити, подаю понизше в окремих виказах і дякуючи всїм записувачам, прошу їх доповняти давнїйші свої записи та надсилати на мою адресу, а я все прислане буду старати ся використати в дальших томах; так само всякі поправки й доповненя до імен записувачів, коли вони будуть, я подам при кождім найблизшім томі коломийок. Окремо дякую дру Ів. Франку не лиш за дозвіл користуваня його рукописами коломийок, але й за поради, особливо при систематизованю коломийок.

Усїх записувачів, відомих менї, є 76 осіб; тут не входять одначе в рахубу імена записувачів, яких збірками користували ся деякі пізнїйші записувачі, не зазначивши того. Подаю їх у поазбучнім порядку, зазначуючи рівночасно (на скільки можна) назви сіл, в яких вони робили записи, та час записуваня.

1. Авдикович Сень (Глядки, 1904).
2. Білецький Олександер (Тустань, 1867).
3. Білецький В. (Корчмин).
4. Білїнський Петро (Тустань, у 60-их рр.; на „Поділю“ (без близшого означеня), 1864. Крім того мав я в руках богату збірку коломийок із початку 60-их рр. без означеня часу й місця записуваня П. С. Білїнського (мабуть ідентичного з Білїнським Петром). Під тими записами клав я його імя в повнї, або в скороченю.
5. Боднар Михайло (Вільки Мазовецькі, Вовків, Перегинсько, Тухля, 1904).
6. Букатчук Федір (Кобаки, 1896).
7. Бурчак Іван (Криворівня, Москалївка, Орелець).
8. Венгринович Е. (Волцнїв).
9. Веретельник Андрій (Батятичі, Лапаївка, Руда Сїлецька, Сїлець Беньковий).
10. Гадзевич О. (Гуйско, 1899)
11. Гаморак Марія (Топорівцї, 1888; Стецева, 1889).
12. Гнатюк Володимир (Григорів, буч. пов. 1885—1890; Мшанець, 1899; Коропець, Пужники, 1902).
13. Громович (Фредропіль).
14. Ґушул Юлїя (Кобаки, 1904).

15. Деревянка Осип (Будзанів, Камінка Стр., Львів, Підмихайлівці, Постолівка, 1903—4)
16. Дерлиця Теодор (Подусильна, 1901).
17. Дольницький Амврозій (Холоїв, 1865).
18. Дребота Стефан (Розлуче, 1901).
19. Заклинський Богдан (Гвозд, Делієва, Жураки, Камінне, Кнігинин, Марямпіль, Милованє, Пасічна, Пнївє, Посіч, Рибно, Сілець, Угринів Гор. і Дол., Уйбард (від тамошнїх селян), Хмелївка, Чорнолізці, 1904).
20. Зацерковний Гриць (Кобаки, 1893).
21. Зубрицький Михайло (Мшанець).
22. Казанівський Петро (Нивиці, 1904).
23. Кекишівна М. (Дусанів, 1904).
24. Киселиця Лесь (Берегомет, 1904).
25. Кобринський Т. (Белелуя, в 70-их рр.).
26. Колесса Олександер (Ходовичі, Ясениця, 1886).
27. Коцан О. (Невідомо де й коли).
28. Крушельницька Емілія (Біла).
29. Кузеля Зенон (Гиновичі, Дидьова, Жуків, Куропатники, Мечищів, Мшанець, Полянка, Поморяни, Ставчани, Таурів, Тростянець, Шибалин).
30. Кузїв І. (Денисів).
31. Левинський Володимир (Кропивник Новий).
32. Левицька Наталка (Іванівці, 1904).
33. Левицька Олїмпія (Желдець).
34. Лугович П. (Костїльники, 1904).
35. Луців Я. (Михайловичі).
36. Любимець Володимир (Буцнів, 1903).
37. Малицька Константина (Вулька Гамулець, Галич, Залуква, Єзупіль).
38. Масляк О. (Семаківці, 1904).
39. Мусянович Антін (Ожомля, 1904).
40. Навроцька Павлїна (або Олександра) (Чорні Ослави, 1867—8)
41. Навроцький Володимир (Голгочі, Котузів, 1862—8).
42. Олійник М. (Нивиці).
43. Осьміловський (Корчмин).
44. Остапчук Яцко (Лубянки Нижнї, 1896).
45. Охримович Осип (Грабовець, 1904).
46. Павлик Михайло (Вижниця, Кобаки, Косів, 1872).
47. Павлишин Д. (Угринів Дол.).
48. Підгірний Микола (Охримівці, 1904).

49. Підручний С. (Задарів, 1904).
50. Равлюк Василь (Видинів, Коломия, Молодятин, Орелець).
51. Ревакович Титко (Волосянка, Дрогобич, 1863).
52. Ризак Іван (Бишки).
53. Рожка Іван (Устє над Черемошом).
54. Росткович М. (Редодуби, Чортків, Юринець).
55. Рошкевич Ольга (Лолин).
56. Савицький Іван (Березина, Бертешів, Бірки Домініканські, Вербиця, Вербіж, Ветлин, Витків Новий, Глиняни, Григорів (рогат. пов.), Гряда, Жовтанці, Журів, Залесці, Камінка Струмілова, Кнігиничі, Комарно, Крупско, Лисиничі, Любеля, Мервичі, Містки, Підмихайлівці, Пісочна, Раковець, Розділ, Серафинці, Смодно, Сокаль, Соколє, Сугрів, Тартаків, Трускавець, Ушня, Явче, 1904).
57. Савяк Іван (Загвіздє, Залуква, Крехівці, Манява, Пасічна, Перерісль, Петрилів, Тисьменичани, Хомяківка).
58. Сеник Микола (Ясенів Горішний, 1902).
59. Скрипчук Василь (Горуцько, Пісочна, Черниця)
60. Созанський Іван (Журавно, 1888; Черче).
61. Стефанович Олександер (Велеснів, Вільхівці, Корнїв, Шешори).
62. Сумик Стефанія (Волосів, Люча, Тисьменичани).
63. Ткачук (записував в околицях Галича).
64. Трач Теодор (Осташівці, 1867; сю збірку переписав Гр. Алиськевич і нею я користував ся).
65. Тучапський Іван (Плесняни, 1881).
66. Федюшка М. (Войнилів).
67. Франко Іван (Березів, Коломия, Матіївці, Нагуєвичі, Тулуків, Ценів, Чортовець).
68. Харовюк Данило (Підзахарич, Розтоки, 1904).
69. Цар Михайло (Острів, Підберізці, 1871).
70. Цмайло В. (Кульчиці, 1904).
71. Чупрей Іван (Печеніжин).
72. Шпіцер Семен (Лукавиця Нижня).
73. Щурат Василь (Кобиловолоки).
74. Яновичівна Лукія (Хотінь, 1904).
75. Ясеницький Кипріян (Боберка).
76. Яцків Михайло (невід. коли й де записував).

Як видно з того, в деяких місцевостях записувало більше число осіб (приміром: Кобаки — Букатчук, Ґушул, Зацерковний;

Мшанець — Зубрицький, Кузеля, я), та се трудно було менї визначити, особливо в тих збірках, що їх мусїв переписувач переписувати на чисто; лише записи з двох Григоровів (буч. і рогат. пов.) можна все розріжнити, бо бучацький Григорів поданий всюди в повнї, а рогатинський в скороченю. Се зрештою не така важна річ, аби заслугувала аж окремої уваги.

До найкрасших і найбогатших збірок, доставлених менї, належать особливо отсї: П. С. Білїнського, Мих. Боднара, Богд. Заклинського, Е. Крушельницької, Нат. Левицької, Вол. Навроцького, В. Равлюка, І. Рожки, Ів. Савицького, Ів. Савяка, Ів. Франка, Л. Яновичівної і М. Яцкова. Та розуміеть ся, що й иньші не маловажні, особливо коли зважимо, що кожда, навіть найменьша збірка приносила все нові коломийки, нераз дуже гарні.

Що до самих записів, то вони, як роблені переважно нефаховими людьми, не можуть мати претенсії відповісти всїм вимогам науки, головно фільольоґії, а спеціяльно фонольоґії: тут по просту я був нераз у клопотї, маючи приміром у однїй коломийцї такі форми, як ся, се, сї і ин. под. Хто слїдив за народнїми говорами, знає, що ті форми не мішають ся в однім говорі; тимчасом записувачі помішали їх так, що трудно було вгадати, котра форма дїйсно народня, а котра подана записувачами. Звідти походить деяка нерівність і по части невірність записів (не всїх); се одначе не зменшує нї фолькльорної, нї артистичної та поетичної вартости коломийок, для яких власне їх видаеть ся.

Подам тепер спис місцевостий, з яких походять коломийки. Всїх відомих менї сїл і місточок, в яких роблено записи, є 213. Вони розпадають ся на 49 повітів; із того припадає один повіт на Угорщину (Марамарош), три на Буковину (Вашківцї, Вижниця, Кіцмань), а 45 на Галичину. Як видно з того, то не багато маємо фолькльорних видань, в яких так сильно були б заступлені і записувачі, і села та повіти, де роблено записи, як в отсїй збірцї.

Подаю місцевости в поазбучнім порядку:

1. Бабусів.
2. Баня Берез.
3. Батятичі.
4. Белелуя.
5. Берегомет н. Серет.
6. Березина.
7. Березів.
8. Бертешів.
9. Бишки.
10. Біла.
11. Бірки Домінїкан.
12. Боберка.
13. Будзанів.
14. Буцнів.
15. Бучач.

16. Вашківці.
17. Вишня Судова.
18. Велеснів.
19. Вербиця.
20. Вербіж.
21. Ветлин.
22. Видинів.
23. Викторів.
24. Вижниця.
25. Витків Новий.
26. Вільки Мазов.
27. Вільхівці.
28. Вовків.
29. Войнилів.
30. Волосів.
31. Волосянка.
32. Волцнів.
33. Волчківці.
34. Вороблевичі.
35. Вулька Гамулець.
36. Галич.
37. Гвозд.
38. Гиновичі.
39. Глиняни.
40. Глядки.
41. Гнїздичів.
42. Голгочі.
43. Горуцько.
44. Грабовець.
45. Григорів (Буч.).
46. Григорів (Рог.).
47. Гряда.
48. Губичі.
49. Гуйско.
50. Делїєва.
51. Денисів.
52. Дидьова.
53. Дрогобич.
54. Дусанів.
55. Жабє.
56. Желдець.
57. Жовтанці.
58. Жуків.
59. Журавно.
60. Жураки.
61. Журів.
62. Задарів.
63. Загвіздє.
64. Залесці.
65. Залуква
66. Іванівка.
67. Іванівці.
68. Івачів.
69. Камінка Струм.
70. Камінне.
71. Качанівка.
72. Кнїгинин.
73. Кнїгиничі.
74. Кобаки.
75. Кобиловолоки.
76. Коломия.
77. Комарно.
78. Корнів.
79. Коропець.
80. Коростів.
81. Корчмин.
82. Косів.
83. Костїльники.
84. Котузів.
85. Красне.
86. Крехівці.
87. Кривки.
88. Криворівня.
89. Кропивник Новий.
90. Крупско.
91. Кульчиці.
92. Кунин.
93. Куропатники.
94. Лапаївка.
95. Липиця Горішня.
96. Лисиничі.
97. Лївчиці.
98. Львів.
99. Лолин.
100. Лубянки Нижнї.
101. Лукавиця Нижня.
102. Любеля.
103. Люча.
104. Мавковичі.
105. Манява.
106. Марямпіль.
107. Матїївці.
108. Мединичі.
109. Мервичі.
110. Мечищів.
111. Миколаїв н. Дн.
112. Милованє.
113. Михайловичі.
114. Містки.
115. Молодятин.
116. Москалївка.
117. Мшанець.
118. Нагачів.
119. Нагуєвичі.
120. Нивиці.
121. Новошин.
122. Озеряни.
123. Ожомля.
124. Олешиниці Старі.
125. Орелець.
126. Осташівці.
127. Острів.
128. Отинія.
129. Охримівці.
130. Павелче.
131. Пасічна.
132. Перегінсько.
133. Перерісль.
134. Петрилів.
135. Печенїжин.
136. Підберізці.
137. Підзахарич.
138. Підмихайлївці.

139. Підпечари.
140. Пісочна.
141. Пістинь.
142. Плесняни.
143. Пнїве.
144. Подусильна.
145. Полянки.
146. Поморяни.
147. Посїч.
148. Постолївка.
149. Пристань.
150. Пужники.
151. Петничани.
152. Раковець.
153. Редодуби.
154. Рибно.
155. Розділ.
156. Розлуче.
157. Розтоки.
158. Руда Сїлецька.
159. Русів.
160. Семаківцї.
161. Серафинцї.
162. Ситїхів.
163. Сїлець Б.
164. Сїлець.
165. Скобичівка.
166. Смодно
167. Сокаль.
168. Соколе.
169. Ставчани.
170. Старі Богородч.
171. Стецева.
172. Стрий.
173. Сугрів.
174. Тартаків.
175. Таурів.
176. Тисьменичани.
177. Товстеньке.
178. Топорів.
179. Топорівцї.
180. Тростянець.
181. Трускацець.
182. Тулуків.
183. Тумир.
184. Тустань.
185. Тухля.
186. Угринів Горіш.
187. Угринів Долїш.
188. Уйбард.
189. Усте н. Черемош.
190. Ушня.
191. Хмелївка.
192. Ходовичі.
193. Холоїв.
194. Хомяківка.
195. Хотїнь.
196. Фредропіль.
197. Ценїв.
198. Цуцилів.
199. Черниця.
200. Черче.
201. Чорні Ослави.
202. Чорнолїзцї.
203. Чортків.
204. Чортовець.
205. Шешори.
206. Шибалин.
207. Шишківцї.
208. Явче.
209. Ямниця.
210. Ясениця.
211. Ясенів Горішний.
212. Єзупіль.
213. Юринець.

Сї села приналежать до ось яких повітів:

1. Бережани (Бишки, Гиновичі, Жуків, Куропатники, Мечищів, Острів, Таурів, Тростянець, Шибалин).
2. Бібрка (Бертешів, Вербиця, Залесцї, Петничани, Сугрів).
3. Богородчани (Грабовець, Жураки, Посїч, Скобичівка, Старі Богородчани, Хмелївка).
4. Борщів (Шишківцї).
5. Броди (Топорів).
6. Бучач (Бучач, Велеснїв, Григорів, Задарів, Коропець, Костїльники, Озеряни, Пужники).
7. Вашківцї (Вашківцї).
8. Вижниця (Берегомет н. С., Вижниця, Підзахарич, Розтоки).
9. Городенка (Вільхівцї, Корнїв, Серафинцї, Топорівцї, Чортовець).
10. Городок (Мавковичі, Полянки, Ставчани).

11. Гусятин (Постолівка, Товстеньке).
12. Добромиль (Гуйско).
13. Долина (Лолин, Перегінсько).
14. Дрогобич (Вороблевичі, Горуцько, Губичі, Дрогобич, Кропивник Новий, Мединичі, Михайловичі, Нагуєвичі, Трускавець, Ясениця).
15. Жидачів (Березина, Вербіж, Волцнїв, Гнїздичів, Журавно, Іванівцї, Крупско, Миколаїв н. Д., Розділ. Пісочна, Черниця).
16. Жовква (Батятичі, Желдець, Жовтанцї, Кунин, Любеля, Мервичі, Пристань).
17. Збараж (Лубянки Нижнї, Охримівцї).
18. Золочів (Волчківцї, Івачів, Красне, Осташівцї, Плесняни, Поморяни, Учня).
19. Калуш (Войнилів, Хотїнь).
20. Камінка Струмілова (Витків, Камінка Стр., Лапаївка, Нивицї, Руда Сіл., Сілець Беньковий, Соколє, Холоїв).
21. Кіцмань (Юринець).
22. Коломия (Коломия, Матїївцї, Семаківцї, Ценїв).
23. Косів (Жабє, Кобаки, Косів, Криворівня, Москалївка, Пасїчна, Пістинь, Смодно, Шешори, Ясенів Горішний).
24. Львів (Бірки Дом., Вулька Гамулець, Гряда, Лисиничі, Львів, Містки, Підберізцї, Раковець, Ситїхів).
25. Марамориш (Уйбард).
26. Мостиска (Вишня Судова).
27. Надвірна (Волосів, Гвозд, Камінне, Манява, Перерісль, Пнївє, Цуцилів, Чорні Ослави).
28. Перемишль (Фредропіль).
29. Перемишляни (Вовків, Глиняни, Дусанів. Подусильна).
30. Печенїжин (Баня, Березів, Люча, Молодятин, Печенїжин).
31. Підгайцї (Голгочі, Котузів).
32. Рава Руська (Вільки Мазовецькі, Корчмин).
33. Рогатин (Бабусів, Григорів, Журів, Кнїгиничі, Липиця Горішня, Новошин, Підмихайлівцї, Черче, Явче).
34. Рудки (Комарно, Лівчицї).
35. Самбір (Кульчицї).
36. Скалат (Качанівка).
37. Снятин (Белелуя, Вудинів, Орелець, Русів, Стецева, Тулуків, Устє н. Чер.).
38. Сокаль (Сокаль, Тартаків).

39. Станіславів (Викторів, Галич, Делієва, Загвіздє, Залуква, Кнїгинин, Крехівці, Марямпіль, Павелче, Пасічна, Рибно, Сілець, Тисьменичани, Тумир, Тустань, Угринів Гор. і Дол., Хомяківка, Ямниця, Єзупіль).
40. Старий Самбір (Мшанець).
41. Стрий (Волосянка, Коростів, Лукавиця Нижня, Стрий, Тухля, Ходовичі).
42. Теребовля (Будзанів, Іванівка, Кобиловолоки).
43. Тернопіль (Біла, Буцнїв, Глядки, Денисів, Кривки).
44. Тїшанів (Олешниці Старі).
45. Товмач (Милованє, Отинїя, Підпечари, Петрилів, Чорнолізці).
46. Турка (Боберка, Дидьова, Розлуче).
47. Чортків (Рєдодуби, Чортків).
48. Яворів (Нагачів, Ожомля).
49. Ярослав (Ветлин).

Що до систематики коломийок, то крім того, що подам низше, мушу зазначити, що я прихилював ся все більше до механїчного, нїж до фільософічного подїлу, а то ось чому: Кождий фільософічний поділ є переважно випливом субєктивних поглядів і через те такий, що з одного боку може підлягати ріжним і довільним змінам, із другого, що на його підставі трудно неспеціялїстови орієнтувати ся в такім богатім, а заразом у такім дрібнім і неуловимім матеріялї, як коломийки. Я ж хотів надати своїй збірцї більше практичну цїль: зробити її приступною як найширшим кругам і тому мусів опирати ся на механїчному подїлови, як найпростійшому і найбільше спамятливому. Так приміром, усі хрестні імена, зібрані механїчно разом, дали цїлу ґрупу, зовсїм окрему і замкнену для себе, в якій дуже легко з'орієнтувати ся; коли довело би ся дїлити їх на фільософічній підставі, вони були би розкинені по всїй книжцї і хто хотів би вишукати яке імя, мусїв би переглядати цїлу книжку, коли тепер не потребує навіть цїлої ґрупи переглядати. Так само й ґрупи стоять побіч себе переважно люзом; де одначе і на скільки було можливо, я старав ся укладати побіч себе ґрупи зближені змістом одна до одної. Розуміє ся, що такий поділ має й свої уємні сторони, але чи иньший не мав би їх?

До вказуваня паралєль послугував ся я крім згаданих уже збірок Залєского, Павлього, Головацького і Саламона ще отсими:

1. Г. И. Купчанко. Пѣсни Буковинскаго народа. (Записки юго-запад. отд. имп. рус. геогр. общества. Т. II. Кіевъ, 1875).

2. Г. А. Де-Волланъ, Угро-русскія народ. пѣсни. (Записки имп. рус. геогр. общества, т. XIII, 1). С. Петербургъ, 1885.

3. Oskar Kolberg, Pokucie. T. III. Kraków, 1888.

4. Михаилъ Врабель, Угро-русски народны спѣванки. Т. I. Будапештъ, 1901.

5. Др. Іван Колесса, Галицько-руські народні пісні з мельодиями. (Етноґрафічний Збірник. Т. XI). Львів, 1901.

6. Материяли до укр.-руської етнольоґії. Т. V. (Вол. Шухевич, Гуцульщина, третя частина).

II.

Коломийки — се коротенькі пісні, що складають ся переважно з одного або двох куплєтів найріжнороднійшого змісту: ні одна поява народнього житя не поминена в них, кожда находить у них свій відголос. Тому й ціна їх для характеристики народнього житя незвичайно велика, хоч до тепер майже не використувана. Не всї одначе коломийки одно- або двокуплєтні; бувають і иньші, три- чотири- пять- шістькуплєтні; деколи зростає число куплєтів аж до десять, приміром ч. 552 на 49 ст. Се буває одначе лиш виїмково і більшекуплєтні коломийки являють ся звичайно стягненєм кількох меньшекуплєтних в одну.

Стих правильної коломийки складає ся все з чотирнацяти складів; коли коломийка має лиш один куплєт, тоді можна означити її розмір цифрово ось як: [(8 + 6) 2], [(4 + 4 + 3 + 3) 2], [(4 + 4 + 2 + 2 + 2) 2], [(2 + 2 + 2 + 2 + 3 + 3) 2]. Бувають одначе коломийки з иньшим числом складів, 15- або 16-складові з одного, і 13- або 12-складові з другого боку. Всї вони одначе приходять виїмково і лише 12-складовий стих буває правилом, звичайно тоді, коли в першій половині коломийкового стиха попадають односкладові іменики, або іменики з наголосом на остатнїм складї (оксітона), приміром:

Попід гай, | попід гай, | тай попід ліщину.
Або: Ой сїв кіс | на покіс | тай став щебетати.

Такий стих коломийковий можна цифрово представити так: (2 + 1 + 2 + 1 + 6), при чім звичайно другий стих куплєта буває повний, 14-складовий, приміром:

1. Ой сїв кіс | на покіс | тай став щебетати:
2. Порадь менї, | пане брате, | де дївчину взяти.

Трафляють ся коломийки, в яких нераз бракує першої половини з першого стиха. Походить се звідси, що співак співає їх при музиці, при чім скрипка зачинає грати, а співак впадає вже в її початок. Для прикладу наводжу тут три такі коломийки:

. . . . Коломийку чую,
Чириз тоту коломийку дома ни ночую. Іванівці.

. . . . Ой болит мі ніжка,
Щом стояла цїлу нічку коло твого ліжка. Пісочна.

. . . . Любилам тї страшне,
А тепер тї понихаю, нех тї перун трасне. Черниця.

Часом подибують ся також мішані коломийки, себ то такі, в яких один стих або один куплет має коломийковий розмір, другий иньший, найчастїйше козачковий. Приміром:

Ой летїла дика качка, та впала в тростину,
Я приїду, товаришко, до тебе в гостину.
Ой у моїм городечку віріс королець,
Я приїду, товаришко, до тебе впростець. Хотїнь.

Ой казала минї мати кужіль надїгати,
А я кужіль на полицю, а за хлопцьом на вулицю. Ожомля.

Чи ти, дївко, ошалїла, не мала роботи,
Жесь ся дала намовити за червоні чоботи. П. С. Білїн.

А там в лїсї при дорозї злапав комар муху:
Тихо, тихо, не кричи, бо задушу тя в ночи. П. С. Білїн.

Ой Боже мій єдиний, нагнївав ся мій милий,
Нагнївав ся на мене, не говорит до мене.
Він до мене не говорит, бо не має чого,
Я до него не говорю, бо маю єнчого.
Я до него не говорю, бо менї не мило,
Він до мене не говорит, бо му занїмило. Біла.

Цікава річ, що коломийковий розмір зробив ся в Галичинї такий популярний, що під його впливом уступають иньші пісенні розміри на другий плян або поволи навіть зовсім затрачують ся. Є околицї, де він запанував цїлковито і не втис ся

до тепер іще хиба в обрядові пісні. Заходить се головно на Гуцульщині (пор. відповідні пісні, записані між Гуцулами, в „Матеріялах до укр. р. етнольоґії“). Так само можна заввважати, що новоутворювані пісні майже всі мають коломийковий розмір (пор. мою статю: „Пісенні новотвори в укр. руській народній словесности“, друковану в „Записках“ і окремо). З огляду на дальший розвій ритмічного богацтва наших народніх пісень, се дуже небажана поява; можна одначе надіяти ся, що коломийковий розмір не вспіє розширити ся на цілу етноґрафічну українську теріторію так само, як до тепер не розширила ся на ній коломийка, з незначними виїмками майже зовсім не знана в російській Україні по формі, і цілком не знана з назви, що вже сконстатував перший і одинокий поки що дослідник коломийки, проф. Микола Сумцов[1])“.

Характеризуючи коломийки проф. Сумцов зробив ріжницю між галицькими й угорськими. Він каже: „Коломыйки весьма распространены въ Галиціи и Буковинѣ. Въ Угорской Руси также много коломыекъ; только здѣсь онѣ слабоваты, безцвѣтны, что вполнѣ отвѣчаетъ дряблости и невзрачности угорско-русскаго народнаго характера вообще и поэзіи въ частности“[2]). На мою думку сей вислов несправедливий, про що кождий може легко переконати ся хоч би зі збірника Врабля. Так само й буковинські коломийки не ріжнять ся від галицьких і угорських.

Цікава також річ, що хоч коломийковий розмір такий одностайний, мельодії коломийок незвичайно ріжнородні й богаті і числять ся не на десятки, але на сотки. У збірнику пісень дра Івана Колесси, записаних в одні м селі, приходить 41 коломийкових мельодій. Коли ж би їх так записано в кождім повіті, тоді певно назбиралось би їх кілька соток.

Дуже важною річию було би прослідити старинність коломийок: коли почали вони витворювати ся і при яких обставинах народнього житя. На жаль, сього не можна зробити задля браку відповідних жерел. У кождім разї з кінцем XVIII ст. вони мусїли вже бути, коли в 20-их роках XIX столїтя могли їх записувати Вацлав Залєский і його співробітники. Проф. М. Сумцов уважає коломийку новим витвором. Він каже: „Сборники галицкихъ пѣсенъ, преимущественно сборникъ г. Головацкаго, открываетъ новую внѣшнюю форму народнаго поэтическаго творчества, форму своеобразную, оригинальную, вызвав-

---

[1]) Пор. Сумцовъ, Коломыйки, ст. 3. [2]) Тамже.

шую нѣкоторое измѣненіе самаго содержанія народно-поэтическаго творчества, что вполнѣ естественно, такъ какъ внутреннее содержаніе и выражающая его внѣшняя форма по основнымъ законамъ индивидуальной и народной психологіи тѣсно связаны между собою, и одно другое обусловливаетъ. Новой внѣшней формой народнаго малорусскаго, преимущественно галицко-русскаго поэтическаго творчества представляется коломыйка“[1]). Та коли коломийки числять за собою що найменше одно столїтє житя, їх не можна називати такими новими. Ми не знаємо понадто, як довго вони істнували перед XIX ст., та в кождім разї мусїли істнувати довший час, поки на них звернено увагу та поки вони попали записувачам під руки.

Важно було б також пізнати докладнїйше ґенезу коломийок: як вони повставали, чи були які народнї катаклїзми в часї їх повставаня, чи належить їх у кінцї вважати зовсїм самостійними творами, рівнорядними з иньшими піснями, чи може лише відгуками або останками якоїсь старшої поезії, що з бігом часу вигинула, полишивши по собі лише слїди в численних дрібних коломийках. Проф. Сумцов представляє сю справу так:

„По содержанію коломыйка представляетъ эклектическое явленіе народной поэзіи. Эклектизмъ является обыкновенно въ тотъ періодъ въ жизни народа, когда прогрессивное движеніе пріостанавливается на нѣкоторое время, причемъ возникаетъ потребность прослѣдить весь прежній ходъ цивилизаціи и собрать въ одно цѣлое всѣ добытые факты. Эпоха эклектизма большею частью совпадаетъ съ эпохою промышленнаго развитія, съ преобладающимъ, даже всепоглощающимъ обращеніемъ вниманія на предметы полезные и употребительные въ матеріальной жизни. Эпоха эклектизма выражается обыкновенно перемѣщеніемъ центра тяжести народной жизни, въ слѣдствіе какого-нибудь крупнаго разрыва въ органической преемственности ея основныхъ явленій и фактовъ; однѣ формы жизни быстро вырождаются и на мѣсто ихъ являются другія, съ ними мало сходныя. Исчезаютъ формы жизни, созданныя бурными порывами фантазіи и чувства, порожденные грандіозными историческими народными движеніями, и нарождаются обыкновенно такія формы и явленія, гдѣ господствуетъ болѣе или менѣе сухой разсудокъ, разсчетъ, гдѣ все соразмѣрно, ясно и просто, иногда живо, свѣтло и увлекательно, какъ стихотворенія въ прозѣ Тургенева,

[1]) Сумцовъ, Коломыйки, ст. 2.

иногда натянуто, сухо и мелочно, какъ вирши и грамматики греческихъ ученыхъ александрійскаго періода эллинской образованности.

Эклектическая коломыйка беретъ изъ народной поэзіи все лучшее, въ отдѣльныхъ частяхъ, обрывкахъ, обломкахъ, и будучи сама очень небольшой по величинѣ, удачно сохраняетъ и передаетъ драгоцѣнные элементы народной поэзіи. Въ настоящее время малорусскій, преимущественно галицко-русскій крестьянинъ обращается съ доставшимися ему отъ предковъ пѣснями такъ-же разсчетливо, какъ полторы тысячи лѣтъ назадъ ново-платоническіе философы Плотинъ и Проклъ, какъ въ нынѣшнемъ столѣтіи французскій философъ Кузенъ обращались съ ученіями Пиѳагора, Платона и Аристотеля, выбираютъ поэтическіе образы и истины изъ различныхъ формъ и родовъ поэзіи, изъ колядки, гаивки, свадебной пѣсни, жатвенной пѣсни, думы, и заботливо складываютъ ихъ въ коломыйку. Въ періодъ духовнаго застоя, нравственной ломки, усиленія разлагающихъ цѣлость міросозерцанія и быта внѣшнихъ вліяній, обнаруживаемый коломыйкой эклектизмъ представляетъ весьма замѣчательное и, въ смыслѣ консервативномъ, утѣшительное явленіе. Если нельзя удержать думъ, колядокъ, щедривокъ, гаивокъ, если имъ суждено въ самомъ непродолжительномъ времени полное забвеніе въ средѣ простаго народа, что несомнѣнно, то по крайней мѣрѣ отдѣльныя ихъ жемчужины будутъ сохранены коломыйкой и переданы его будущимъ поколѣніямъ, какъ матеріялъ, средство, пособіе для дальнѣйшаго духовнаго творчества" [1]).

На сю характеристику коломийок не можна згодити ся. Поперед усього належить зазначити, що в народній поезії нема ніколи застою; і се не дивне: народ то не одиниця, що мучить ся, вичерпуєть ся; він жиє все повним житєм, а що те житє обявляєть ся в ріжних формах, між иньшим і в поезії, то й поезія не може виказувати застою. Застій в народній поезії показував би, що й сам народ загибає, та сього ми не добачуємо в себе; навпаки, можна зазначити, що наш народ поступає що раз висше і розвиваєть ся чим раз сильнійше. Иньша річ із поодинокими фазами того житя, значить, у поезії з поодинокими її творами. Вони зміняють ся ненастанно. Ми знаємо, що колись мусіли в нас бути билини, які однач під впливом обставин вигинули, а переховали ся тільки на півночи, у Великоросів. Ми знаємо,

---

[1]) Н. Сумцовъ, Коломыйки, ст. 10—11.

що в нас були думи, з яких лиш невелике число заховало ся до наших часів; далї вони не витворюють ся. Ми маємо опришківські та чумацькі пісні, які нинї вже пережили ся і далї не творять ся. Ми лише щасливим обставинам завдячуємо, що думи, опришківські та чумацькі піснї дочекали ся ще завчасу своїх записувачів, які переховали їх потомности, хоч певно не в комплєтї. Бачимо отже, що піснї гинуть. Та з другого боку ми бачимо, як на їх місце зараз же повстають нові так, що порожнї, хоч би навіть на короткий час, не може бути в народнїй поезії. Усї прояви народнього житя мусять відбити ся в піснї, як у зеркалї. Ріжниця лиш у тім: Бувають хвилї в житю народа, що потрясають цїлим народом. Витворені в тім періодї піснї стають власністю цїлого народа і співають ся на цїлій етноґрафічній теріторії, а навіть знаходять відгомін у сусїдів. Бувають знов хвилї, в яких житє цїлого народа плине спокійно, без великих потрясень. Тодї не витворюють ся піснї, що ставали би власністю цїлого народа; але й тодї нема застою в народнїй поезії; тодї витворюєть ся велике число чисто місцевих пісень, які для одної, двох місцевостий мають інтерес, але для ширших просторів не придатні, бо незрозумілі. Тому й жиють такі піснї коротко і гинуть швидше, чим зможе їх хто записати. Таких місцевих пісень маємо нинї багато оголошених по всяких збірниках, тому вже й можемо на їх підставі робити деякі висновки.

Коли ми знаємо проте, що коломийки істнували протягом цїлого XIX ст. і знаємо, що в тім часї творив ся цїлий ряд нових пісень[1]), тодї не можемо вважати коломийок за щось таке, що творило ся для заповненя порожнї, викликаної застоєм у народнїй поезії. Навпаки, ми можемо сконстатувати, що коломийки се така форма поезії, в якій проявляли ся (бодай за XIX ст.) відгуки народнього житя так само, як у иньших формах народньої поезії. Коломийки належить отже вважати зовсїм самостійним витвором народнього ґенія, паралєльним до иньших самостійних родів народньої поезії. Подекуди можна їх ставити навіть висше; ми знаємо, що деякі піснї, особливо обрядові, привязані тїсно тільки до певних проявів народнього житя; такими є колядки, гагілки, весільні піснї і ин.; коломийка натомість огортає собою всї прояви житя чоловіка у всїх порах; вона втискаєть ся

---

[1]) Пор. мою статю: Пісенні новотвори в укр.-руській народнїй словесности.

всюди за чоловіком, для неї нема нічого тайного; звідти в ній висловлене і радість і горе, і утїха і жаль; звідти вона дихає і повагою і жартом; звідти в ній і гумор і сатира та іронїя і т. и.

Не можна також згодити ся на погляд, буцїм то коломийки містять у собі відривки та відломки більших пісень, переважно таких, що загинули. Правда, бувають такі, як ось ся:

Не буду я воду пити, бо вода нечиста,
Бо у воду нападало кленового листа.

Гол. II ст. 411, ч. 479. — Пор. також Гол. II, ст. 620, ч. 29.

Се відривок із пісні про дівчину, що несла воду, та Христа, що просив у неї води напити ся. Але-ж такі відривки не штука пізнати і не можна їх уважати за самостійні коломийки, хоч у них розмір коломийковий. Для того вистане врештою порівнати отсю збірку коломийок із ріжними збірниками пісень, при чім покажеть ся виразно, що коломийки — се на скрізь оригінальні пісні.

Дуже влучна характеристика коломийок у проф. Сумцова що до їх змісту. Ось яка вона: „Захватывая отдѣльные поэтическіе мотивы изъ всѣхъ устарѣвшихъ формъ поэзіи, коломыйка въ то же время передаетъ всѣ современныя движенія народной жизни, обрисовываетъ краткими чертами національное самосознаніе галицко-русскаго крестьянина, его отношеній къ нѣмцамъ, полякамъ и евреямъ, его воззрѣнія на австрійскаго императора, его недовольство панщиной и рекрутчиной, мельчайшія проявленія семейной жизни, любовъ, разлуку, бракъ, вѣрно передаетъ бытовыя проявленія народнаго юмора въ легкой насмѣшкѣ и шуткѣ надъ слабостями человѣческими. Въ коломыйкахъ есть всего понемножку, и религія, и политика, и мораль, и исторія“ [1]). До сих слів не потрібно нічого додавати.

Дехто силкував ся ставити у звязь нашу коломийку з польським краковяком та натякувати, буцїм то вона повстала під впливом краковяка. Що такий погляд зовсїм мильний, про те й нічого говорити. Подібні пісні, як коломийка і краковяк, мають також иньші народи, але вони певно повстали у тих народів так само самостійно, як у нас коломийки. Вже Павлї зазначив, що: Kołomyjki odpowiadają poniekąd polskim krakowiakom, niemieckim Gassenhauer, francuzkim vaudevilles, włoskiemu

---

[1]) Н. Сумцовъ, Коломыйки, ст. 12.

ritornello, a nowogreckim dystychom“ [1]). Але вони відповідають лиш своєю короткістю, більше нічим. Тут можна додати ще, що подібні піснї мають також Чехи і Словаки (вони майже зовсім ідентичні з краковяком і в сім разї можна говорити про взаїмні впливи та спорідненя), а останнїми часами записано їх і у Росиян. Російські короткі піснї (прозвані частушки) зближені одначе більше з нашими козачками, як із коломийками; вони мають такий самий розмір і складають ся деколи так само лише з двох півстихів. Я наведу кілька таких частушок для прикладу, але ріночасно зазначую, що вважаю їх самостійним витвором так, як наші козачки, не зложеним під нїчиїм чужим впливом:

1. Неужели ты завянешь,
На горѣ зеленый садъ,
Неужели не дождешься
Меня, милка, изъ солдатъ?

2. Во своей деревнѣ милой
Надо съ о́пасомъ ходить,
У насъ бабы молодыя
Любятъ очень посудить.

3. Не горюйте вы, родители,
Теперя обо мнѣ,
Обгорюю свое горюшко
Одна на-единѣ.

4. Я коровушку доила,
А корова не стоитъ;
Я корову кулакомъ —
Богъ съ тобой и съ молокомъ.

5. На горушкѣ была,
Я волнушекъ брала,
Тятя ухъ, мама ухъ,
Не хочу вашихъ волнухъ.

6. Мнѣ сказали на вокзалѣ,
Что жела́нненькій убитъ,
Въ высокомъ домѣ на балконѣ
Кисеей бѣлой покрытъ.

7. На дорогѣ снѣгу нѣту,
Вѣрно кони выбили;
Всѣ пришли, милашки нѣту,
Вѣрно замужъ выдали.

8. Кто солдатиковъ не любитъ,
А я стала бы любить.
Образованные люди,
Знаютъ, что поговорить.

9. Я у батюшки косила,
Кофту драпову просила.
Роботай, дочка, люблю,
Кофту драпову куплю.

10. Вспомни, вздумай, милой мой,
Какъ ходила за тобой:
Хоть какой морозъ и стужа
А я въ кофточкѣ одной.

11. Моётъ милинькой хорошъ,
Хоть въ запазуху положъ.

12. Моётъ ми́лой рыбку удитъ,
По бережку ходитъ — блудитъ [2]).

---

[1]) Pauli, Pieśni ludu ruskiego, II, ст. 165.

[2]) Пор. Живая Старина, 1903, вип. IV, ст. 443—460, де надруковано їх разом 322.

Коли б розходило ся зрештою про поверховні анальоґії, то можна би віднайти нашу коломийку в польській народнїй поезії. Ось приклад:

1. Gdybyś była tak poczciwa, jak uroda twoja,
Dawnobym cię już był pojął, jużbyś była moja.
Ale w tobie poczciwości, jak w kamieniu wody,
Pożal że się, panie Boże, twej pięknej urody.

Залєский, ст. 275.

2. Deszczyk rosi, deszczyk rosi po białej brzezinie,
Kochaj że mię, mój Jasieńku, szczerze, nie zdradliwie.
Nie zdradzę ja, nie zdradzę ja, nie zdradzę ja ciebie,
Bodajże ja głowę złamał jadący od ciebie.
Jeszcze Jasio nie dojechał do krzyżowej drogi,
A już Jasio głowę złamał, a koniczek nogi.
Otóż tobie, moja córko, na pamiątkę daję:
Nie wierz żadnemu mężczyźnie, choć aniołem staje.

Зал. ст. 263—264.

Весїльна:

3. Z wiecora ja jabłoneckę sadziła, sadziła,
A nade dniem Pana Boga prosiła, prosiła.
Juzci moi jabłonecce godzina, godzina,
Juzci moi jabłonecce rok mija, rok mija і т. д.

(Zbiór wiad. do antr. kraj. T. IV. 3, ст. 120 (в статї: Siarkowski, Materyjały do etnog. ludu polsk. z okolic Kielc).

4. Córuś moja, dziecię moje, kto po sieni chodzi?
Matuleńko, dobrodziejko, Jaś kóniki wodzi

і т. д. тамже, ст. 122.

5. Na koń siadał, rąckę dawał po duzej bucynie,
Kochaj ze mię, najmilejsy, ale niezdradliwie

і т. д. тамже, ст. 130.

6. Oj tatusiu, oj matusiu, co wy mi robicie,
Dajecie mię do klastoru, jako małe dziecię

і т. д. тамже, ст. 137.

Ся анальоґія вказує одначе лише на те, що в польській народнїй поезії знаний коломийковий розмір, хоч зрештою не часто приходить. Поза се не може йти на нїякі висновки, хто не хоче остати без ґрунту під ногами.

Коли я вже зійшов на анальоґії коломийки і краковяка, думаю, що не від річи буде тут подати їх порівняну характеристику за Залеским і Сумцовом.

„Gdzie są te pieśni ludu polskiego, którebyśmy jako objawienie jego poezyi uważać mogli"? — питає Залеский. — „Czy ta nader mała liczba pieśni polskich, i to jeszcze po największej części od piśmiennych pochodząca twórców, może być uważana jako ten konieczny wypadek ogólnej działalności poetyckiego usposobienia w narodzie?

— A też krakowiaki nasze, w nigdy niezliczonem mnóstwie po całym rosypane kraju, do wszelkich uroczystości, do wszelkich obrzędów zastósowane, odbijające się w każdej okoliczności, w każdem położeniu, malujące każde uczucie, każdy stan duszy, ta nieskończona pieśń ludu — jak ją Bronikowski nazywa, te krakowiaki mówię, cóż są innego, jak prawdziwe objawienie poetyckiego usposobienia ludu polskiego? Pod tym względem krakowiaki te na niepospolitą zasługują uwagę. Jest to cała prawie poezya ludu polskiego, właśnie pod tą objawiającą się formą. Wszelka poezya, liryczna, dramatyczna i epiczna, w zarodach swoich u ludu polskiego pod tą objawia się formą. — Pokażemy to, gdy jeszcze w szczególności o krakowiakach mówić będziemy; tu tylko okazać wypada, dla czego wszelka poezya polskiego ludu tę właśnie formę przybrała. — Poezya, słowo nie nasze, pochodzące z greckiego, oznacza właściwie tylko robotę. My mamy daleko lepszy wyraz, dumanie, oznaczający działalność pochodzącą prosto od umu. Każdy naród duma, każdy naród ma więc dumy, pieśni. Gdyby niesprzyjające dumaniu zachodziły okoliczności, naród niemógłby mieć dum, pieśni; lecz zawsze by dumanie jego jakie takie pod jakąś musiało się objawić formą. Tak się rzecz ma u ludu polskiego. Niesprzyjające zachodziły dumaniu okoliczności, lud więc polski nie ma dum, pieśni; lecz dumanie jego jakie takie objawiło się pod formą krakowiaków"[1]).

Далї наводить Залеский причини, задля яких не витворювала ся в Поляків поезія: ненастанні війни[2]), бунти, забуреня, нелад і т. д. Опісля говорить: „Przy nieustawaniu powyższych

---

[1]) Wacław z Oleska, Rozprawa wstępna ст. XXXVI—XXXVII.

[2]) Ми знаємо, що війни були причиною повстаня сербського героїчного епосу і по части наших дум.

okoliczności — dalej wszelkie uczucia, pomysły, pod tą wyraziły się formą i tak zrosło owe niezliczone mnóstwo krakowiaków, które są jedyną poezyą ludu naszego, jedynym rezultatem jego poetyckiego usposobienia. Przypatrzywszy się tym krakowiakom zbliska, dają się dostrzedz znamiona tych okoliczności, które je zrodziły. Naprzód krótkość, — dwa, cztéry, rzadko kiedy więcej wierszy; pośpiech w układzie, w pierwszym wierszu zwykle jaki obraz z otaczającej natury, w drugim wierszu uczucie, pomysł, który się właśnie wyrazić chciało. Nieraz prawda obraz ten jest tak trafnie dobrany, że następującemu wyrazowi służy za podstawę, i że się zdumiewać trzeba nad głębokością takiego pomysłu; najczęściej zaś pierwszy wiersz z następującym najmniejszego nie ma związku i tylko dobrany jest do zrymowania drugiego wiersza. To jest właśnie to, com wyżej nazwał pośpiechem w układzie. Dalsze znamiona krakowiaków są ich wesołość, gdyż mimo ów nieład, o którymeśmy mówili, wesoło było w owej starej Polszcze; lecz zapewne i rozpusta klas wyższych przeszła i do klas niższych, z tąd większa liczba krakowiaków jest treści erotycznej, a bardzo wiele jest prawdziwie sprośnych, których z tego powodu w tym zbiorze nie było można umieścić. Uwiedzenie dziewcząt, stracenie wianka, etc. etc. jest wieczną treścią krakowiaków, a nawet i dłuższych pieśni polskich. Znajdują się podobne i w tym zbiorze. Może się komu zdadzą zbyt nieskromne — lecz jakże je można było opuścić, kiedy stanowią jakoby duszę tego rodzaju poezyi" [1]).

Опісля переходить Залеский до причин, які по його думці сприяли повставаню пісень у Українців. Ось як він арґументує: „Nie tak się rzecz miała na Rusi. Tu wieśniak, nędzniejszy jeszcze i cięższym gnębiony uciskiem, był jednak więcej samemu sobie zostawiony. Drobna ślachta nie była na Rusi tak po wsiach rosypana, jak w Polszcze; nie było tych ustawicznych przejazdów, ciągnień etc. W posiadłościach wielkich panów wieśniak długim nękany pociągiem, nie był przecież ustawicznie niepokojony w swoich uroczystościach, obrzędach; i dlatego się te uroczystości, obrzędy dotąd przechowały. W samotności dumał Rusin nad swoją nędzą, dumała dziewczyna nad swoją miłością, i wtedy śniły, wylęgały się w ich piersi te dumy, które i po dziś dzień brzmią po całej Rusi. Nie mało

---

[1]) Также, ст. XXXVIII—XXXIX.

się zapewne przyczyniła do utrzymania obrzędów i ta okoliczność, że służba Boża i uroczystości kościelne w narodnym odbywają się języku“ [1]).

Далї йде характеристика коломийки: „Gdzie podobne, jak w Polszcze zachodziły okoliczności, i poezya ludu podobną ma formę. Kołomyjki w niektórych stronach Rusi są zupełnie to samo, co krakowiaki w Polszcze. Osobliwą jest rzeczą, że żaden inny naród sławiański, nie wyjmując nawet Sławaków, których pieśni najwięcej mają podobieństwa do polskich, nie ma poezyi pod podobną formą. Kołomyjki te same mają znamiona, jak krakowiaki: krótkość, dwa, cztéry, rzadko kiedy więcej wierszy; pośpiech w układzie, — w pierwszym wierszu zwykle jaki obraz z otaczającej natury, w drugim wierszu uczucie, pomysł, który się właśnie wyrazić chciało. Ale dumający Rusin głębiej, trafniej bierze swoje obrazy, jak Polak. Rzadko się wydarza, żeby wiersz pierwszy z drugim nie był w ścisłym związku, w związku nieraz uderzającym niedościgniętą głębokością pomysłu i uczucia. Skromność wszędzie prawie zachowana; wesołość rzadka, owszem posępność jakaś, cecha samotności, wszędzie się przebija. Tak w kołomyjkach jak w ogólności we wszystkich niemal pieśniach ruskich jakieś żałośliwe, truchliwe przeciąga powietrze; wszystkie niemal są obciągnione mglistą powłoką jakiejś niewypowiedzianej tęsknoty, co im właśnie tę niepojętą moc nad sercem ludzkiem i ten powab nadaje, który tylko czuć można, a którego słowami wyrazić nie podobna. Pod tym względem dołączony zbiór muzyki nieocenionej jest wartości. Zastanawiając się tylko nad melodyami, postrzegamy świat cały rozwiniętych uczuć. Jakże różne są charaktery tych melodyj? W tej zdaje nam się widzieć wysmukłego górala, który śród świstu wiatru i huku burzy pokrzykuje z góry na górę; w tej znowu coś szumi, jak gdyby jej spadki szły w zawody z szumem Dniestru lub Bugu; tu niby okopciałe postrzegamy twarze, na które w niskiej chacie rozpalone łuczywo blask jaskrawy rzuca: tu niby w gaju coś kwili; tu znowu na wolnem polu głos wolny się rozlega; w innych nareszcie jak gdyby skupionych mężów gromada donośnym głosem troski swoje głuszy. — Charakterystyczna jeszcze różnica między krakowiakiem i kołomyjką jest ta, że krakowiak śpiewa się zawsze na nótę wesołą, i że takich nót

---

[1]) Тамже, ст. XL.

jest bardzo wiele, zupełnie się od siebie różniących, gdy tymczasem kołomyjka zawsze na jedną nótę się śpiewa. Jest jednak rzeczą do niepojęcia a przecież prawdziwą, że ta jedna nóta przez samę tylko modyfikacyą tonu daje się bardzo dobrze zastosować do wydania i najsmutniejszego uczucia i najrozpustniejszej wesołości"[1]).

„W jakiem rozumieniu mamy uważać krakowiaki i kołomyjki, jużeśmy wyżej powiedzieli. Ostrzedz tu wypada, że nie wszystkie krakowiaki w tym zbiorze umieszczone wzięte są z ust ludu. Upowszechniły się one między ślachtą, przeszły w całą massę narodu, słowem stały się prawdziwie narodową poezyą. Umieściłem ich dla tego dość znaczną liczbę; wiele z nich jest bardzo małej, albo żadnej wartości; daje wszakże poznać ducha narodowej poezyi, a z tego powodu na umieszczenie zasługuje. We wielu krakowiakach zawierają się praktyczne zasady, którychby się najdojrzalszy filozof nie miał przyczyny powstydzić. Że gdzie niegdzie rubaszność za daleko jest posunięta, przypuszczamy to, o czem już wyżej mówiliśmy. Największa część krakowiaków jest liryczna; znajdujemy wszakże i takie, w których działanie rozmową między osobami jest rozwinięte, które więc jakoby zaród poezyi dramatycznej uważać należy. Są i opisowe, napomykające tok, w jakimby się kiedyś polska epopeja ułożyć dała. O kołomyjkach powiedzieliśmy wyżej, że nas zastanawiają głębokością porównań i trafnością doboru obrazów. Weźmy naprzykład tylko jednę:

Oj tuda sia łozy chylat', kuda im pochyło;
Tuda oczy wyhladajut', kuda serciu myło.

Jakie porównanie pochyłości drzewa i skłonności serca? lecz czyż w głębszem pojęciu nie jest prawdziwe? nie jestże i iedno i drugie oparte na konieczności od natury wskazanej?[2])

До сих слів Залеского треба дещо додати, а дещо спростувати. Що він милить ся, кажучи, буцїм то у иньших Славян нема подібних пісень до коломийки і краковяка, се видне вже з попереднїх моїх слів. Те саме належить сказати також про мельодії коломийки. Що знов тикаєть ся богослуженя, яке відбуваєть ся в нас у староцерковній мові (яку Залеский ідентифікує з народньою українською), то належить завважати, що воно зовсїм не вплинуло на зріст народньої поезії і що в загалї

[1]) Тамже, ст. XL—XLII. [2]) Тамже, ст. XLVI—XLVII.

народня поезія не стоїть із ним у ніякій звязи: навпаки, вона стоїть до нього і до церковної поезії у найбільшім контрасті. Так само мильно вважає Залєский, буцім би то лише обставини вплинули на те, що в Поляків витворило ся значно меньше пісень, як в Українців. По перше, на Україні не були обставини ліпші (за Польщі), як у самій Польщі, коли ще не гірші; по друге, обставини ті змінили ся вже більше, як сто літ, але народня поезія польська не змогла ся. Наслідком того більше богацтво поезії Українців належить виключно приписати більш поетичному їх успособленю, а не иньшим причинам.

За незалежністю коломийки від краковяка промовляє також проф. М. Сумцов Він каже:

„Случайно оброненное Закревскимъ замѣчаніе о тождественности галицко-русской коломыйки и польскаго краковяка даетъ поводъ къ предположенію о возможности генетической связи между ними, о происхожденіи коломыйки изъ краковяка. Предположеніе это, такъ сказать, само собой напрашивается на мысль, въ виду близкаго топографическаго сосѣдства краковяка и коломыйки, общаго ихъ плясоваго характера и продолжительности польскаго вліянія въ Галиціи на мѣстное русское населеніе. Пересматривая многочисленные краковяки въ 6 томѣ „Lud“ Кольберга (ст. 381—498) и сравнивая ихъ съ многочисленными коломыйками въ сборникѣ Головацкаго, нельзя открыть между ними ничего общаго, никакого родства. Въ краковякахъ величина пѣсни, размѣръ, содержаніе, взятые изъ внѣшней природы образцы совсѣмъ особые, чуждые коломыйкамъ. Краковякъ по величинѣ значительно превосходитъ коломыйку. Большинство краковяковъ состоитъ изъ четырехъ или пяти строфъ; часто встрѣчаются семистрофные и одиннацатистрофные краковяки. Господствующій размѣръ — шестисложный, изрѣдка восьмисложный въ каждой строкѣ, размѣръ, сравнительно съ коломыйками, слишкомъ короткій, слабый. Въ краковякахъ, не смотря на ихъ значительную величину, нѣтъ запѣвовъ, которые всегда указываютъ на разбѣгъ мысли и придаютъ пѣснѣ силу. Краковяки, сравнительно съ коломыйками, очень бѣдны взятыми изъ внѣшней природы образами, обыкновенно придающими пѣснѣ живописность и выразительность. Въ замѣнъ того, въ краковякахъ много отвлеченныхъ сужденій и морально-дидактическихъ замѣчаній; напримѣръ:

Niema nic na świecie pod słońcem stałego (425).

Nie panuje teraz słuszność na tym świecie (425).

Niech cię urodzenie panów nie uwodzi;
Wszakże nas natura jedna na świat rodzi (420).

Въ коломыйкахъ нѣтъ ничего подобнаго. Въ содержаніе краковяковъ входятъ большею частью тѣ-же житейски-бытовые мотивы, что и въ коломыйки, преимущественно любовь молодыхъ людей, но въ такомъ сочетаніи подробностей, что между краковякомъ и коломыйкой относительно содержанія получается полное различіе. Поэтическое и нравственное достоинство краковяка можно схарактеризовать слѣдующими словами самого краковяка:

Niemasz ci to, niema, jak w krakowskiem polu;
Jedna garść pszenicy, a druga kąkolu (390).

Большое различіе между коломыйкой и краковякомъ обнаруживается также въ той оцѣнкѣ, какую русинъ даетъ коломыйкѣ, а полякъ краковяку. Для Русина коломыйка такая пѣсня, которую можно пѣть всегда и вездѣ, которую слѣдуетъ пѣть въ минуты радости и горя; вообще, русинъ относится къ коломыйкѣ зъ безусловной похвалой; полякъ-же поетъ:

Niedobrą jest rzeczą krakowiaki śpiewać,
Jednych można bawić, a drugich rozgniewać (390).

Въ итогѣ сравнительнаго изученія коломыекъ и краковяковъ получается, такимъ образомъ, заключеніе о полной независимости первыхъ отъ послѣднихъ" [1]).

Видаючи свою збірку В. Залеский помістив у нїй значно більше українських пісень, як польських. Коломийок припало одначе на неї меньше, як краковяків. Із сеї чисто припадкової обставини прийшов він до висновку, що краковяків у загалї більше, нїж коломийок. Наведу його власні слова:

„Naprzód ostrzedzem powinien — пише він — że w tym zbiorze zawiera się więcej pieśni ruskich, jak polskich; pieśni tyczące się uroczystości i obrzędów są prawie same tylko ruskie. Tu zdaje mi się być rzeczą potrzebną odpowiedzieć na dwa zapytania, któreby mi uczynić

---

[1]) Н. Сумцовъ, Коломыйки, ст. 4—6.

można: pierwsze, zkąd pochodzi, że liczba pieśni polskich, wyjąwszy krakowiaki, nierównie jest mniejsza, jak pieśni ruskich; drugie, dla czego je razem pomieszane wydałem, a tak zbiór niniejszy i dla Polaków i dla Rusinów niby mniej przydatnym uczyniłem“[1]).

Далї знов пише Залєский так: „Zamiarem moim było okazać, że mimo tak małą liczbą właściwych pieśni lud polski nie jest bez poezyi, owszem że ma więcej, jak inne narody, poezyjnych utworów, że temi utworami są krakowiaki, ze nędza i ucisk nie mogły wstrzymać działalnosci poetyckiego usposobienia ludu naszego, ale że zewnętrzne okoliczności nadały wypadkom tej działalności, to jest poezyi ludu, osobliwą formę, a tą formą jest forma krakowiaków“[2]).

Хто знає польську етноґрафічну лїтературу і порівнає опублїковані до тепер краковяки лише з моєю збіркою коломийок — яка не є корпусом і не містить навіть усїх друкованих уже коломийок — переконаєть ся, що Залєский помилив ся й тут. Та ще виразнїйше се покажеть ся, коли для порівнаня втягнеть ся ще дві ґрупи наших пісень, невідомі Залєскому: козачки і краковяки.

Козачок ріжнить ся тим від коломийки, що його чотиростиховий куплєт відповідає двостиховому коломийковому. Кождий стих козачка має вісїм складів, наслїдком того цїлий куплєт має 32 склади, а коломийковий лише 28. Дальша його ріжниця та, що він співаєть ся виключно при танцю, коломийка всюди. В козачках пробиваєть ся виключно гумор, сатира, іронїя; через те він усе веселий. Наведу для прикладу кільканацять козачків:

1. І ти козак і я козак
І ми воба козаки,
Ти сї вубув в чиривики,
Я сї вубув в ходаки.
Ожомля.

2. Гопа, цупа, тріски скачут,
За лїрником дївки плачут;
Котра дївка, як вивірка,
Вона піди за лїрника.
Ожомля.

---

[1]) Wacław z Oleska, Pieśni polskie i ruskie ludu galicyjskiego. Rozprawa wstępna. Ст. XXXIV.

[2]) Тамже, ст. XL.

3. А я собі козачок,
Ані курий, ні качок;
Тілько мого товару,
Що на плечі заберу.

Ожомля.

4. Сьвятий Боже, сьвятий кріпкий,
Наварила баба ріпки;
Посипала по лавици,
Дала дітем по палици.

Волосів.

5. Що я буду бідний діяв,
Що я гречки не посіяв?
Ані гречки, ні полови,
А в дівчини чорні брови.

Волосів.

6. Ой то біда не качата,
Сип їм просо, не їдят;
Ой то біда не дівчата,
Чогось мене не любят.

Волцнів

7. Прийди, прийди, мій Стефане,
Нема в дома тата, мами.
Тато в дома не почує,
Мама глуха тай не вчує.

Волцнів.

8. Я не такий, як твій тато,
Скинув штани, накрив хату.
Іще рогом затікає,
Мама чіпцем затикає.

Бишки

9. Ой дівчино поповичко,
Мальоване твоє личко;
Не так личко, як ти сама,
На папери написана.

Волцнів.

10. Ой ти дуб, я береза,
Ой ти пяний, я тверева.
Ой ти старий, я молода,
Тож то буде недогода.

Волцнів.

11. Як я була мала, мала,
Колисала мене мама;
То в колисці, то в коропці,
А тепер мі люблєт хлопці.

Кульчиці.

12. Онтам, онтам за горов,
Мара знає за котров;
Казала ми приходити,
Дітько знає, що робити.

Цуцилів.

13. Гайда, гайда, хлопці наші,
Наварила мати каші.
Наварила пшоняної,
Гайда, гайда, хлопці мої.

Скобичівка.

14. Ой дівчино, біду твориш,
Чому до мні не говориш?
Не говорю тай не буду,
Шкода, любку, твого труду.

Грабовець.

15. А ти Русин, а я Полька,
Не сігай ми до подолка;
Бо в подолку два таляри,
Що ми хлопці надавали.

Грабовець.

16. А Ївась на току,
А я хату мету;
А в Ївасї чорні очи,
За Ївасї піду.

Вовків.

17. Геїьта, вісьта попід вербу,
До Василя на коменду;
А в Василя діжка сира,
Василева жінка сива.

Пристань.

18. Оттак чини, як я чиню,
Люби дочку хоть би чию;
Чи попову, чи дякову,
Чи хорошу мужикову.

Іванівці

19. Гопа, гопа, гопакуса
Сидит баба як покуса.
Наїла сї галушок,
За комином як мішок.
Гвізд.

20. Вітер віє, сонце гріє,
Катерина гречку сїє.
Сидит котик на воринцї:
Чипір, чипір Катеринцї.
Жураки.

21. Сама собі дивую сї,
З прідивусом цїлюю сї;
І як у день, так в ночи,
З прідивусом на печи.
Пасїчна.

22. Через гору котила си,
Жинихами фалила си:
В кого десїть, в мени два,
Чорнобриві обидва.
Рев.

23. Данцувала баба з дїдом,
Загубила торбу с хлїбом.
Гиркєж моє данцованьи,
Загубила харчованьи.
Вашк.

24. Гоп, швец любив мине,
А я шевця, а швец мине;
А він мине, а я шевця,
Межи нами нема кінця.

25. Грай музика, дам ти бика,
На запусти, до капусти.
П. С. Білїнський.

26. Ой продала мати гуску,
Тай купила донцї хустку.
На ти, доню, завєжи ся,
Тай на хлопцїв подиви ся.
Холоїв.

27. Котрий хлопец люльку курит,
Той не возьме, тілько здурит.
Холоїв.

28. На городї гарбуз в ямі,
Сподобав ся Циган мамі;
Я Цигана буду бив,
Щоб він мами не любив.
Біла.

29. Кумо моя стародавна,
Любив я тя не до давна;
А тепер тя занехаю,
Бо вже другу куму маю.
Біла.

30. Ни стій, дївко, коло муру,
Бо тє буком оббамбуру.
Ни стій, дївко, коло груби,
Бо ти вибю кулев зуби.
Не стій, дївко, коло боку,
Як вопалка біз воброку.
Постолівка.

31. Ой їхала Михалїна,
Заїхала по колїна;
Штири воли запрігали,
Михалїну витєгали.
Постолівка.

Руський краковяк не ріжнить ся нічим від польського та словацького. Він і витворив ся під словацьким та польським впливом, як се можна сконстатувати на таких краковяках, що впрост перекладені зі словацької та польської мови. Найбільше розширений він між галицькими та угорськими Лемками (пор. І. Верхратський, Знадоби до пізнаня угро-руських говорів). Але й у иньших околицях краю подибуєть ся не

рідко. В нашій мові видаєть ся він тяжкий і не може ні трохи рівняти ся з коломийкою або козачком. Наслїдком того великого розширеня не можна йому віщувати. Я подаю кільканацять краковяків понизше у виборі з ріжних околиць.

32. Стрілєвбим на воду, шкода ми набою,
Зрадивбим дївчину, та сї Бога бою. Ожомля.

33. Заграйжи ми, заграй, того варіята,
Най си погуляї моя чиривата. Ожомля.

34. Що ми за зїлєйко в городї питрушка?
Що ми за дївчина свинєча пастушка? Ожомля.

35. Сивий коник, сивий, али ни кований,
Чи я долї ни мав, чи я вчирований?
Як бім вчирований, дайти мі на лїки,
Як я долї ни мав, пропавім на віки. Ожомля.

36. Била мене мати березовов різков,
Шоби я не була сусїдї невістков. Дахнів.

37. Журу я ся, журу, як вечір, так рано,
На моїм серденьку веселости мало.
Веселїсть, веселїсть, де ти ся поділа?
На журовім мостї на билинї сїла. Біла.

38. Штири морґи лїса, а два смеречини,
Не ходи, гультаю, до мої дївчини. Біла.

39. Бувайти здорови, будзанівскі гори,
Най сьи розбувают кавки і ворони.
Бувайти, бувайти, тай ни забувайти,
Хлопцьи молодого завши споминайти.
Споминайти йиго добрими словами
Бож то він був добрий компан мижи вами. Будзанів.

40. Били два либидї голуба сивого,
Менї си виділо, жи мого милого. Уйбард.

41. За доброго мужі, то жінка як ружі,
За лихого драба, за рік, за два, баба. Жураки.

42. Марисю, Марисю, я тебе ни лишу,
Я сам пішки піду, по тебе приїду. Пісочна.

43. Кобила каштанка, то добра фурманка,
Що я зафурманив, пропила коханка. Пісочна.

44. Козак молоденький, кобилечка ґняда,
Сподобала ми сї дївчина сонсяда. Пісочна.

45. Ой Боже мій, Боже, на шо я вродив сье,
Такий сьвіт великий, я ше не женив сье. Іванівка.

46. Ти місяцю ясний, кавальиру красний,
Ішоў бись до хати, мене дарувати. Іванівка.

47. Мамуню, мамуню, я си то в гонорі
Весїлє у хатї, а кстини в коморі. Кульчицї.

48. Ой казали Насти штири воли пасти,
Під білов березов вогню си покласти. Волцнїв.

49. Соколю, соколю, ни лїтай по полю,
Ни мруґай очима, ни твоям дївчина. Іванівцї.

50. Мамуню, мамуню, купіт ми коралї,
Бо до мени прийдут зі двора форналї. Іванівцї.

51. За Дунаєм конї, хто ми піде по нї?
Самому сї не хце, жінки ни маю ще. Полянка.

52. Цїсарю, цїсарю, цїсарю Францїшку,
Пусти мі до дому хоть на одну нічку.
Не пущу-же я вас, хлопцї молодії,
Бо ми вигинули конї воронії. Гуйско.

53. Цїсарова мати шиє нам кабати,
Шиє нам камаші на ножейкі наші. Гуйско.

54. Коханойкіж мої, сила я вас маю?
Як я сї оженю, нароблю вам жалю. Гуйско.

55. Вкрала бо я, вкрала та два ґарци проса
Куплю я милому хустинку до носа.
Вкралаж бо я, вкрала два ґарци ячменю,
Куплю я милому хустку до кишенї. Ставчани.

56. Пізнати, пізнати, котрі сьи кохайут,
З далека сьміят сьи, з близька сьи стидайут. Ставчани.

57. На городї гречка, там сьи пасла качка,
Не ходи до мене, бо я ни богачка. Ставчани.

58. На білецкій церкві мурована турня,
Такий ми ся хлопець вибрав, що не моя рувня.
Гол. II ст. 444, ч. 644.

59. Не моєї рувні, не моєї версти,
Женити ся било, Юрку, сїмма роки перше!
Гол. II ст. 445, ч. 645.

60. Погадай, подумай, молода дївонько,
Щобись потім не сказала: бідна головонько. Нивиції.

Так отже разом узяті коломийки, козачки і краковяки представляють таке богацтво нашої пісні, яке ледви у иньших Славян подибаєть ся; а польські краковяки — що до числа — абсолютно не можуть іти з ними в порівнанє.

Вертаючи до коломийки мушу зазначити, що вона розширяєть ся чим раз більше; чи витискає одначе иньші пісні, на се тепер не можна відповісти ні позитивно, ні неґативно супроти недостачі відповідних матеріялів і студий у тім напрямі. В кождім разї можна віщувати їй красшу будучність, особливо з огляду на більше заінтересованє нею з боку учених, на що вона в повні заслугує. Незвичайне богацтво і ріжнородність мови, висловів, образів, порівнань, римів, короткий і ядерний стиль — се такі прикмети, яких не можна іґнорувати. Хто хоче писати гарно, хто хоче навчити ся вислову, з якого не можна ні слова випустити і до якого не треба ні слова додавати, той мусить учити ся коломийок на память.

З причини, що зміст коломийок дуже часто невловимий або занадто розбіжний, порядкованє і систематика їх незвичайно трудна. Через те у збірниках, де їх друковано, вони стоять зовсім безладно; маленька проба систематики зроблена лише в збірнику дра Івана Колесси, але вдоволяючою назвати її не можна. І не диво. До якої ґрупи і на яке місце помістити коломийку, коли вона приміром звучить так:

А чоботи до роботи, ходаки до танцю,
До капусти солонини, а до каші смальцю.

Або хочби таку, яку дуже добре можна приділити до трьох або чотирьох рубрик:

Ой я того хлопця любю, що файно танцює,
Кругленько сє обертає, в личенько цїлує.

На трудність систематики коломийок звернув увагу вже проф. М. Сумцов. Він каже:

„Распредѣлить коломыйки на отдѣлы по содержанію — дѣло трудное, и потому въ сборникѣ г. Головацкаго, гдѣ напечатано нѣсколько тысячъ коломыекъ, распредѣленіе ихъ совершенно произвольно, случайно. Въ отдѣлы коломыекъ внесены всѣ двухъ-строчныя и четырехъ-строчныя пѣсни 14-сложнаго размѣра, безъ различія содержанія. Одна и та же коломыйка иногда встрѣчается читателю нѣсколько разъ, на разныхъ страницахъ. Въ сборникѣ коломыекъ Счастнаго Саламона, изданномъ сначала въ 1864 г., потомъ вошедшемъ въ 3 томъ сборника г. Головацкого, сдѣлана попытка раздѣленія коломыекъ на любовныя, сиротинскія, вояцкія и жартовливыя, причемъ въ любовномъ и шутливомъ отдѣлахъ коломыйки подраздѣлены на молодецкія и дѣвичьи. Это дѣленіе коломыекъ хотя и вноситъ нѣкоторый порядокъ въ распредѣленіе ихъ въ сборникѣ, далеко, однако, не выражаетъ содержанія коломыекъ“ [1]).

Чи моя систематика ліпша, не моя річ судити; в кождім разї вона перший раз консеквентно переведена. Повторюваня, які при тім трафляють ся, нераз були простою конечністю, бо часом одно змінене слово децидує, де яку коломийку вмістити. Наведу хоч один приклад:

а) Ой поїхав мій миленький на Турки, на Турки,
Тай купит ми кораликів двацїть штири шнурки.

б) Ой поїде мій миленький до Турки, до Турки,
Купит менї коралики двайцять штири шнурки.

Як видно, зміна не велика, але така важна, що мусить рішати про місце коломийки. І в подібних випадках я волів повторити ся, нїж випустити варіянт, цїкавий не з одної причини.

Мушу в кінцї зазначити ще дві річи. які трафляють ся в рукописних і друкованих збірках коломийок дуже часто: а) невірно записані коломийки; б) фальшовані коломийки. Одних і других вибрав я цїлий ряд і подаю понизше в передмові, викинувши їх із тексту коломийок. Заквестіоновані у них місця або справляю, або зазначую иньшим письмом. Фальшовані коломийки такі незручні, що їх вистане подати без коментарів; кождий, хто перегляне мою збірку коломийок і фальшовані — пізнасть від разу неприродність останнїх.

[1]) Н. Сумцовъ, Коломыйки, ст. 12—13.

А. Невірно записані коломийки.

61. Заспівавєм[1]) співаночку, та не вмію дати[2]),
А в чужий[3]) сторонойці будут ся сьміяти.
Жеґ. Павлї, ст. 170.
Повинно бути: 1) Заспівав бим. 2) Вдати. 3) Чужїі.

62. Ой нима такій гаразд[1]), як в тим[2]) Добрусинї,
Рутяни[3]) віночок на кождей[4]) дївчинї.
Жеґ. Павлї, ст. 170.
Повинно бути: 1) То гараздочку. 2) Тім. 3) Ой рутяний там. 4) Кождій.

63. Тепер іду з Кречунова та гусошик (?) міню,
Єдна отсюд, друга оттуд: що дієш, хлопуню?[1])
Гол. II ст. 428, ч. 563.
Повинно бути: 1) Леґіню.

64. *Іван довгий, займи* товар, та далеко в поле;
Сонце низько, вечер близько — верни ся соколе!
Гол. IV, ст. 538, ч. 3.

65. Ой летїли білі гуси: „*Не дай там, не дай там*,
Де два ходить до дївчини: біда там, біда там!“
Гол. IV, ст. 454, ч. 84.

66. Ой на горі воли в ярмі тай коники в путі:
Не вір, дївко, парубкови, що він каже: *Взьму тя*“.
Гол. IV, ст. 453. ч. 73.

67. Вийди туда, моя свекро, раненько, *раненько*!
Уже ото неподоба, дївонько, *дївонько*!
Гол. II, ст. 449, ч. 669.

68. Покиль билам в свого нянька, коровочки-м пасла,
Сир-ем їла, *молко-м* пила, личком била красна.
Гол. II, ст. 444, ч. 642.

69. Ой не видно тої гори, лише того *креста*,
А чей тебе лиха доля одсюда *занесла*.
Гол. II, ст. 430, ч. 571.

70. Ой Василю, Васильчику, не люби *на силу*,
Лїпше буде поволи, д'собі мя *пригорни*.
Гол. II, ст. 424, ч. 544.

71. Гей у моїм городчику *зелена кокошка*,
Таку любець любку має, що смаглява трошка.
Гол. II, ст. 422, ч. 530.

72. Добре вівці в зимі пасти, не треба доїти,
Не *буде го* від жентиці черево боліти.
Гол. II, ст. 309, ч. 341.

73. На калині дрібне листє, ягідки *черлені*,
Як же любка не любити, коли очка *чорні?*
Гол. II, ст. 417, ч. 508.

74. Гей не видно синій вир, лише видко *річки*,
Вже заросли мої слідки від красної *дївки*.
Гол. II, ст. 410, ч. 475.

75. Свині в ріпі, свині в ріпі, телята *в капустї*,
Кому шкода, кому шкода? Небозї *невістї*!
Гол. II, ст. 370, ч. 656.

76. Прийшла карта с Коломиї, з самого *крайземту*,
Котрі були хлопцї гарні, пішли до *рейменту*.
Гол. II, ст. 297, ч. 282.

77. Ой дївчино, дївчинонько, не боїш ся Бога,
Заморилась мого коня у твого порога;
Коня сь мого заморила, а мене-сь *завела*,
Все вкриваєш серця мого твоїми очима.
Гол. II, ст. 288, ч. 231.

78. Ой тамка, де при лотоцї травиця в потоцї,
Дала, любко, любисточки в солодкім молоцї;
Ой в молоцї, не в молоцї, *то* в колачи з'їсти,
Прийде ми ся *солоденько* за тобов розсїсти!
Гол. II, ст. 279, ч. 182.

79. За вороти в папороти пасе теля *чорне*:
Моє бідня на конику, як золоте *зерня*.
За вороти в папороти пасе кінь у сїдлї:
Кого не любю, не буду, хоть най ходит в сріблї!
За вороти в папороти пасе кінь у ланцї,
Кого любю, не забуду, хоть най ходит в дранцї!
Гол. II, ст. 365, ч. 633.

80. *Ти бо єї* поцїлуєш у біле личенько,
Она повість: *Гаразд буде, милоє серденько*!
Буде гаразд, хоть не зараз, а доконче буде,
Хоть не возьме мя миленький, то мя возьмут люде!
Гол. II, ст. 371, ч. 661.

81. Очи мої за таляра а брови за лева,
Не піду я до Іспаса, бо я Василева.

Очи мої за таляра, а брови *ва вірта*, —
Любімо ся, не біймо ся ні пана, ні війта!
Гол. II, ст. 256, ч. 53.

82. Ой служив я в... любив я ґаздиню,
Як ся ґазда й довідав, спер *цимбали*[1]) минї. Чорні Ослави.
Повинно бути: 1) Сембрилю (з мад. заслуженина).

83. А коли стоїт дївка, як калина,
Я на ню задивив ся, тай менї віз поломив ся;
Не жаль же ми того воза, коби дївка гожа,
А то руда, тай погана, тай ми віз поламала. Тустань.

Повинно бути: Ой їхав я коло млина,
Стоїт дївка, як калина.
Я на неї задивив ся,
А менї віз поломив ся.
Ой не жель ми того воза,
Коби була дївка гожа.
А то руда тай погана,
Тай ще ми віз поломала.

84 Щоб ти знала, дївчинонько, що є в моїм *серцї*,
Що вечераб виходила, булоб менї *лекше*. Біла.

85. Наша *фкрая країнойка, руская країна*,
Коломийкє там сьпіває кождая дївчина. Люб.

86. Ой із дуба вода груба, а з берези дрібна,
Повідає моя їмосьць, що я непотрібна.
Коли я, імосцуню, *така нероба*,
Бодай же тебе зна рік, зна два до гроба. П. С. Білїн.

87. *Погадай, помисли си в думцї*,
Бис потому ни казала, піду до мамунції. Іванівці.

88. Розлучили рибаченьки рибоньку від води,
Розлучили вороженьки милого *від мене*. Іванівцї.

89. Через теби, мій миленький, *много ніч ни спала*,
А ти мине вивів в поли, *я ни сподївала*. Іванівцї.

90. Лїпше було траву вити[1]), ніш польом ораним;
Лїпше менї торік било с хлопцьом і добраним[2]).
Кропивник Новий.

Повинно бути: 1) Травов іти. 2) Відобраним (— асентерованим).

91. Або буду напиват*ь ся*, або буду би*ть ся*,
Або буду в Станїславі крізь ґрати диви*ть ся.* Хотїнь.

92. Ой дївчино зрада буде, зрадити не дай ся,
Щесь молода, *як ягодо, зрадити не дай ся.* Хотїнь.

93. Ой ти мила чорнобрива, не тужи за мною,
Як повернус*ь* з чужиноньки, оженюс*ь* з тобою. Хотїнь.

94. Не стій, коню, коли плота, ни їч укулота,
Припни коня ду кола, дївчину ду плота! Батятичі.

Б. Фальшовані коломийки.

95. Ой у лїсї при горісї там олень воду п'є,
Ой щасливи тото хлопець, що для тебе жиє.
Зал. стр. 184.

96. Чи я тобі не казала, чим тя не просила,
Скажи менї щиру правду, чи я тобі мила.
А я тобі завірила на недолю мою,
А тись мене позбавив любого спокою.
Завше Бога о той прошу, шобись був щасливи,
Хоць з инною не зо мною, бось ти менї мили.
Зал. стр. 183.

97. Чиста вода, чиста, где коникі пиют,
За єдну дївчину всї ся хлопцї биют.
Жеґ. Павлї, стр. 170.

98. Ой Русине, ой Русине, Руснаку небоже!
Не бій ти ся баламута, руський Бог поможе!
Гол. II, ст. 453, ч. 689.

99. Верховина веселая, верховина красна,
Про єдну лиш верховина горівку несчасна!
Гол. II, ст. 458, ч. 714.

100. А чому ти, білявочко, счорнїла, змарнїла?
Верховинській білявочцї збрага краса з'їла!
Гол. II, ст. 459, ч. 715.

101. А чому то блїде дїтя, гень тріску глодає?
Блїде дїтя тріску гложе, бо хлїба не має.
Гол. II, ст. 459, ч. 716.

102. Покинь тріску, бліде дитя, перестань глодати!
Не пє отець, не пє мати, будеш хлїба мати!
Гол. II, ст. 459, ч. 717.

103. Лише річка не вертає у гори землицев,
Тілько усе упадає до моря водицев.
Гол. IV, ст. 447, ч. 23.

104. Кедь ти бил попович, я била попівна,
Мене било не брати, я не супокійна!
Гол. II, ст. 453. ч. 688.

105. Будь здоровий, мій миленький, люби мя єдную,
Бо не найдеш в цїлім сьвітї над мя вірнїйшую!
Гол. II, ст. 453, ч. 687.

106. Гень, на столї дві пістолї, на лавицї гусли,
Уже мене обрехали студенскі ватули.
Гол. II, ст 417, ч. 509.

107. Закукала зазулечка пізно над горами,
Премила ма голубице люд ся журит нами!
Гол. II, ст. 415, ч. 499.

108. Тебе мама породила, та сказила склянку
Ти найкрасша дївчинниця на всю Русь карпатску.
Гол. II, ст. 414, ч. 493.

109. Під зеленим явориком хитав хиторовець,
Чорна кляса, мордокляса, гайда кучеровець.
Гол. II, ст. 358, ч. 603.

110. Не дізнає більше в сьвітї більшої прикрости,
Ой як же тїй, та що любит та без взаїмности.
Гол. II, ст. 351, ч. 569.

111. Завше Бога о то прошу, щобись був щасливий,
Хоть з иншою, не зо мною, бось ти менї милий.
Гол. II, ст. 324, ч. 428.

112. А коли ти такий милий, коли такий душка,
То повісь си го на шию та замість ягнушка!
Гол. II, ст. 320, ч. 407.

113. Поповичу, всеповичу, житний колосоньку,
Спізнаю тя, поповичу, хоть по голосоньку!
Гол. II, ст. 316, ч. 386.

114. Ой не видко того села, лише видко груші,
Куди минї рано й в вечер помикує душі.
Гол. II, ст. 410, ч. 473.

115. Уже сонце на западї, уже ся спущає,
Місяченько на востоцї єму ся всьміхає.
Гол. II, ст. 252, ч. 27.

116. Гей, білявко, білявочко, білявко небого,
У Студенім добрі люде, лиш брехачів много!
У Студенім добрі люде, нїкого любити,
Коби не піп, не хрестяне, лиш би запалити!
Гол. II, ст. 418, ч. 510—11,

117. Сварит мене родинонька, жебим ся не любив,
Хиба би я нещасливий своє житє згубив!
Нехай сварит, нехай сварит, хоть би і побила,
Що я винен, що ма душа тебе полюбила?
Гол. II, ст. 277, ч. 267.

118. Біжит коник шпиримистий, коник вороненький,
На нїм сидить узброєний Русин молоденький.
Де ти їдеш, де ти їдеш, ти руський мотильку?
Серце ми ся роспукає, зачекай на хвильку!
Ти чорнява дївчинонько, не можу кє ждати,
Бо нас кличе на войноньку наша руська мати.
Гол. IV, ст. 464, ч. 152.

119. А у Львові, славнім містї стала ся пригода,
Студенти ся збунтували, що їм невигода:
На старших то нарікали, що їх хтїли бити,
Щоби дївчат не любити, казали ся вчити.
Гол, IV, ст. 469, ч. 189.

120. Ой місяцю, місяченьку, не сьвіти нїкому,
Іно мому миленькому, як іде до дому!
Ой засьвіти, місяченьку, тай віджени мару,
А як піде до другої, то зайди за хмару!
А ставувши за хмарою, тай в темности цїлий,
А я скажу, заплакавши: Покинув мя милий!
Гол. II, ст. 326, ч. 442.

121. З Перемишлє стріла летит, коник вороненький,
На нїм сїдит соструєний Русин молоденький. Нагуєвичі.

122. Ой не треба, дївчинонько, сїти заставляти,
Бо тя хлопцї і без того мусят конче взяти. Біла.

123. Як шум Пруту, Черемошу Гуцулам заграє,
То весела коломийка в танец пориває. Іванівцї.

124. Сидит батько конец стола, на руки схилив сї,
Ни дивит сї на сьвіт божий, тешко зажурив сї. Іванівцї.

125. Ішов милий чистим полим, тежко зажурив сї,
З того смутку і розпуки, із ніг повалив сї. Іванівцї.

126. Кохайти сї, чорнобриві, та ни з гільтаями,
Бо гільтаї лихі люди, лихо буди з вами. Іванівцї.

127. Ни слухала Катирина, нї батька нї неньки,
Полюбила гільтаєнька, як знало сирденько. Іванівцї.

128. Ни дві ночи карі очи любо цїлювала,
Поки слава нидобрая на все сило стала. Іванівцї.

129. На могилї на високі чирвона калина,
А в могилї похована молода дївчина. Іванівцї.

130. Цвите, цвите калинонька я в зиленїм гаю,
Ой умерла дївчинонька з виликого жалю. Іванівцї.

131. Любіти ся чорні брови, любитись будети,
Та нїхто вас ни розлучит, хиба аж помрети. Іванівцї.

132. Нищасливи закохане як сї кого вчіпит,
Тому розум відбире і очи засліпит. Іванівцї.

133. Подорож тибе чикає, приготов мазницю,
Бо любов твоя сим разом буди завязниця. Іванівцї.

134. А твій милий чоловік виликий лидащо,
Сварит, кричит, біснує, сам ни знає за що. Іванівцї.

135. Їду в стипи, всюди видно, милої ни бачу,
Як згадаю єї слова, ривненько заплачу. Іванівцї.

136. Клепай живо, мій миленький, свою срібну косу,
За тобою біли личко слизоньками рошу. Іванівцї.

137. Ни щибечи соловійко в лузї над водою,
Ни співає чорнобрива йдучи за водою. Іванівцї.

138. Як би знала, ни ходилаб пізно за водою,
Ни стоялаб до півночи з милим під вирбою. Іванівці.

139. Як би знала, що покини, булаб ни любила,
Як би знала, що загини, булаб ни пустила. Іванівці.

140. Тобі мати ворожила воском у коморі:
Ни кохай сї, моя доню, бо кохане гори. Іванівці.

141. Ой козаку, козаченьку, ти вельможний пани,
Відновитесь козаченьки, ще встанут гетмани. Іванівці.

142. Цїле житє я надію в Бозї покладаю,
За Русь Неню терплю много, тай долї не маю.
Про то менї не лїтами журити ся треба,
Лиш для Ненї і для себе бажати би неба. Хотїнь.

143. Зажурились арендарі, що будут робити,
Що не хотят господарі вже горівки пити.
Ходят собі, раду радят, носи поспускали,
Бо застави і процента на віки пропали.
Бо господар як тверезий, добрий розум має,
Він ґазети з Коломиї платит і читає.
Най ся тїшит Мати слава нами дїточками,
А горівка най вандрує у сьвіт за Жидами. Хотїнь.

144. На галицкій кирниченьцї добро засїяє,
У нас нарід не лїнивий, добру волю має. Іванівка.

145. А я з гори на долину саджу помаранчу,
А я богу зі правдоми я люблю фінанца. Іванівка.

На закінченє ще кілька слів про назву коломийки.

Назва піснї „коломийка“ стоїть очевидно в звязи з назвою міста Коломиї. Та яка та звязь, сього не можна порішити. Дехто вважає Коломию місцем повстаня коломийки. Воно можливе, але доказів на те не маємо так само, як і на те, чи вона як раз із Коломиї почала розширювати ся, в яких напрямах і якими шляхами. З назвою „коломийка“ стоять також у звязи: назва річки — Коломийка[1]) — що впадає в Коломиї до Прута; племінна назва — Коломий, Коломиєць, Коломийка, Коломийочка —

[1]) Я чув і иньші назви тої річки: Чорна, Шуманівка та Косачівка.

якою означують мешканців коломийського округа (пор. в тексті коломийки ч. 14—21); танець — коломийка — розширений також сильно по Галичині і перенятий уже інтеліґенцією до круга її танців. Походженє назви Коломиї — також не ясне; одні виводять її від латинського слова colonia, другі від імени угорського князя Коломана (по мадярськи: Калман), який княжив коротко в Галичині і мав заложити Коломию (сей вивід дуже неправдоподібний), иньші від руських слів коло (колесо) і мити, тому що давно мали бути в околиці Коломиї великі болота, а ще иньші звязують сю назву з сербським словом коло, від якого походить назва сербського танцю, подібного дечим до коломийки. Се все очевидно гіпотези, які ледви можна буде коли перевести на докази.

Львів, 29. IX, 1904 — 17. IV. 1905.

Володимир Гнатюк.

I.

НАЦИЇ І ПЛЕМЕНА.

1. Українські племена.

А. Русини.

1. Ой поки я тай любила паничі учені,
То я їла від паничів колачі кручені.
Тепер я си полюбила Русина дурного,
Я не маю на неділю ґрейцаря єдного. (Кропив. Н.).
Пор.: Колесса, ст. 147, ч. 1809.

2. Ой ни сватай, Русин[1]), Польку, бо будеш бідити[2]),
Будеш мусів[3]) у суботу два борщі варити. (Іванівці).
Боберка: 1) Не бери, Русине. 2) Будете ся бити. 3) Та будете.
Пор. Гол. IV, ст. 474, ч. 224. — Колесса, ст. 201, ч. 2109.

3. Будемо ся, пане брате, за дівчину бити,
Бо нам треба що суботи два борщі варити.
Єден буде паровий, другий бураковий,
Єден буде Русинови, другий Полякови. (Біла).

4. Ой як же-ж то не ладно, любив Русин Польку,
Зробив стежку без город, без мою фасольку. (Вовків).

5. Ой на ставу, на ставоньку, забив орел гуску,
Ой любив я дівчиноньку, то паню, то руску[1]). (Кнг.).
Товстеньке: 1) А я свою дівчиноньку оберну на руску.

6. Породила Німця вівця, а Жида[1]) кобила,
А Руснака пибoрака мати чорнобрива (Жур).
Іванівці: 1) Ляха.
Пор.: Гол. II, ст. 618, ч. 13. — Кольберґ, III, ст. 30, ч. 238. — Купчанко, ч. 367. — Врабель, ст. 84, ч. 278.

Б. Подоляни. Підгіряни.

7. Ой Іване Подоляне, мати тє родила,
Тай на мою головоньку, шо я тє любила. (Іванівці).

8. Ой Іванцю, Подолянцю, нарви ми румянцю,
Нехай я ся нарумяню в неділю до танцю. (Біла).

9. Ой Іване Подоляне, файну жінку маєш,
Перед нами бахурами де ї віховаєш?
Перед нами бахурами, перед нами хлопці,
Хиба її віховаєш на печи в коробці.
Ой Іване Подоляне, ти Подолянине,
Та за тобов, Іванино, вся країна гине. (Волосів).

10. Ой дівчата молоденькі, ви Подоляночки,
Котра-сте ня счарували, дайте ми радочки. (Кропив. Н.).

11. Викопали черешеньку, закопали в яму,
Взяли мою дівчиноньку, як рідную маму;
Приїхали Подолянці сивими волами,
Взяли мені дівчиноньку з чорними бровами.
(Гол. IV ст. 473 ч. 215).

12. Ой загадав Подолянчик Підгірянку брати,
Купив її новий серпик: „Ходи, любко, жати“.
Вона кинула той серпик далеко від себе:
„Не жела я в свої неньки, не буду і в тебе“. (Котузів).

13. Ой ти пане Ромашкане, що будеш робити?
Зачитали Підгорени горівочку пити. (Жабє).

В. Коломийці.

14. Наш Коломий, наш Коломий в дома не ночує,
Де дівчину красну вчує, там і заночує. (Бишки).

15. Коломиєць-чорнобривець не боїт ся Бога,
Що лишає чорнобриву на селї, то дома.
(Гол. II, ст, 248 ч. 4).

16. Коломиєць-чорнобривець, тай Коломийочка:
Яка була красна неня, а ще краща дочка.
(Гол. II, ст. 247 ч. 3).

17. Ай Коломий та чорнобрив, до гори бичує,
Коломийка молодейка дома не ночує.
Коломийка молодейка не боєт сє Бога,
Полишила Коломия на сім неділь дома.

Коломийка молодейка, Коломийка місто,
Котра дївка легко робит, так мягка як тїсто. (Волосянка).

Остання строфка причіплена тут звідки інде. Через те вона й побаламучена і ґеоґр. назва помішана з племінною.

18. Коломиєць-чорнобривець в гору ся бичує,
Коломийка-чорнобривка з другими ночує.
(Гол. II, ст. 253, ч. 35)

19. Ой легонька Коломийка, по легоньки ходит,
Червоними волїчками ноженьки обводит. (Посїч).

20. Ой легонька Коломийка, легонька, легонька,
За легоньков Коломийков болит головонька. (Ямниця).

21. Ой гадала Коломийка, що сї запоможе,
Посадила кукурудзи, сапати не може.
Кукурудзи не сапані, а жнива надходе,
Такой наші кукурудзи несапані зроде. (Тисьменич.).

Г. Гуцули.

22. Ой гадала Гуцулїя, що сї запоможе,
Насїяла [1]) кукурудзів, сапати не може. (М. Яцків).

1) В Посїчи: Насадила.

23. Гуцулїя-кукурія, не хоче робити,
Але іде в Коломию мелай дорожити.
(Гол. II, ст. 249, ч. 13).

24. а) Ой сарака Полєночка кукурудз сапає,
А вражая Гуцулїя бесаги латає.
Ой сарака Полєночка кукурудзи ломит,
А вражая Гуцулїя з бесагами ходит. (М. Яцків).

Пор.: Кольберґ, III, ст. 69, ч. 710 і 712. — Купчанко, ст. 593, ч. 366.

25. б) Ой серака Поляниця кукурузи сїє,
А упадча Гуцулїя на то ся надїє;
Ой серака Поляниця кукуруз сапає,
А упадча Гуцулїя бесаги латає;
Ой серака Поляниця кукурузи поле,
А упадча Гуцулїя вже біжит у поле.
(Гол. II, ст. 357, ч. 596).

26. Ой гуцульмо, пане-брате, гуцульмо, гуцульмо,
А як прийде темна нїчка, дома не ночуймо. (Гвозд.),

27. Здибали сї два Гуцули близко Яворова,
Та стала сї межи ними такая розмова:
І[1]) ти Гуцул і[2]) я Гуцул, обасмо Гуцули,
Тебе дєдє так зробили, що ненї[3]) не чули. (Ценїв).

Пасїчна і Григорів (лише 2-ий куплєт): 1) Ой. 2) Тай. 3) Такісмо сє породили, що мами.

28. Ой Гуцули, Гуцулойки, тей ни гуцулуйти!
Забиріт си по дївчинї, тей господаруйти! (Сїлець Б.).

29. Тай ти Гуцул, тай я Гуцул, обидва Гуцули,
Та купимо чоботята хороші Марцуни.
Та ти вмієш підшивати, я вмію ковати,
Не буди си наша Марця на леду хобзати. (Орелець).

30. Ой зробив я копяк сїна, та було зелене,
Заїхали Гуцули, забрали без мене.
Тож я прийшов до домоньку, та взяв жону бити:
На щось дала Гуцулам усе сїнце взєти?
(Гол. II, ст. 618, ч. 14).

31. Ой били си два Гуцули над ґелетков масла,
Дали собі по разови, ґелетка си на(й)шла. (Кобаки).

32. Ой піду я в Гуцулоньки та стану за Бойка,
Бо в Гуцулах файно грают, гуляти злегонька. (Голгочі).

33. а) Ой ходїмо, пане брате, в Гуцули, в Гуцули,
Щоби за нас білявочки нї знали, нї чули!
Як учуют білявочки, що ми на Муньтаві,
А ми собі, пане брате, поступимо далї. (Пасїчна).
(Гол. II, ст. 250, ч. 47).

34. б) Ой підемо, пане брате, в Гуцули, в Гуцули,
Щоби за нас, пане брате[1]), нї знали, нї чули. (Григ. Туст.).

1) В Ямницї: добрі люди.

35. в) Ой підемо, пане брате, я в гори, в Гуцули,
Щоби за нас, вражі Ляшки, нї знали, нї чули. (Іванівка).

36. Ей Господи милосерний, та злїзь подиви сє,
Та десь наші Гоцулоньки порозходили сє. (Голгочі).

37. а) Ой Гуцули, протокули, зрубали калину,
Тече річка кервавая через полонину.
Ой на що ви тай Гуцули, калину рубали?
Бо ви її не садили, анї підливали. (Ямниця).

38. б) Ой Гуцули в краю були, зрубали [1]) калину,
Кервавая тече річка [2]) через Буковину. (Хотінь).
Кропивник Новий: 1) рубали. 2) тече річка кервавая.

39. „Ой Гуцули, Гуцулоньки, десте Бойка діли?
Ци ви его іспеклисте [1]), ци сирого з'їли?" —
„Ні ми его іспеклисме [2]), ні сирого з'їли,
Лише ішов через гору, та [3]) го вовки з'їли!" (Григорів. Розлуче).
П. Білінський: 1) Чи зварили, чи спекли. 2) Ні зварили, ні спекли. 3) Пішов Гуцул за волами, там.
Гол. II. 250, ч. 20. — Ж. Павлї, ст. 201.

40. Іде Гуцул за волами, в широкім ремени,
Несе, несе даруночок Гуцулоньцї в жмени. (Іванівка).

41. Ішов Гуцул понад бериг, накрив ся полами,
За ним, за ним Гуцулонька з чорними бровами. (Піст.).

42. Ішов Гуцул за волами, накрив си полами,
За ним, за ним, дївчинонька з чорними бровами.
Ішов Гуцул дорогою, а в підкови дзень, дзень,
За ним, за ним дївчинонька, як біленький день, день. (Григ. Тус.).

43. Пішой Гуцул в полонину, та в підківки цень-цень,
За ним, за ним Гуцулочка, як біленький день-день. (Пнїве).

44. Ой йшов Гуцул з Коломиї, підківками брень, брень:
Ставай, ставай, Гуцулочко, бо вже буде день, день. (П. Біл.)

45. Ішов Гуцул з Коломиї в самий білий день, день,
За ним, за ним Гуцулочка, підківками дзень, дзень (Ткачук к. Г.)

46. Та йде Гуцул за волами, тай в підківки дзень, дзень,
За ним, за ним Гуцулочка біленька як день, день.
Та йде Гуцул за волами, тай в підківки креше,
За ним, за ним Гуцулочка русу косу чеше. (Чорнолївці).
Пор. Кольберґ, III, ст. 15, ч. 56 а і б.

47. Ішов Гуцул з Коломиї, підківками креше,
За ним, за ним Гуцулочка, кучерики чеше. (П. Білїн.),

48. а) Ой Гуцул сї легко вбує, легко му ходити,
Гуцулочко молоденька, лиш би тї любити!
Гуцулочко молоденька, лиш би тї любити,
Такі маєш чорні очи, вікапали би ти. (Волосів).
Пор. Купчанко, ст. 397, ч. 36.

49. б) Гей, Гуцулик легко вбутий, легко му ходити
Гуцулочка молоденька, лиш би ї [1]) любити.

Які маєш чорні очи, як у соколяти,
Гуцулочко молоденька, лиш би тебе взяти! (Григорів. Тустане).

Хотїнь: 1) Любко моя солоденька, лиш би тї.
Гол. IV, ст. 599, ч. 8. — Гол. II, ст. 250, ч. 15.

50. Та Гуцул сє легко вбуват, легко му ходити,
Та молоду Гуцулочку в таночку водити. (Тухля).

51. Ой Гуцул сї легко обув, по гуцульськи ходит,
Червоними волїчками ноженьки обводит.
Та Гуцул сї легко обув, легко му ходити,
А Гуцулка така файна, лишень ї любити. (М. Яцків. Волосів).

52. Ой Гуцул сї легко вбув, у легкі онучі[1]),
Щоби єму було легко до дївчини йдучи. (М. Яцків).

Волосів: 1) Легко убув, по однї онучи.
Пор. Гол. II, ст. 250, ч. 18.

53. Ішов Гуцул по над беріг, беріг заломив ся,
А Гуцулка ревно плаче, що Гуцул втопив ся. (Тустанє).

54. Ой ходила Голулина по над Гоцулину,
Та носила Гоцулови в димцї солонину.

55. Ішов Гуцул з Коломиї[1]), а Гуцулка[2]) з Банї,
Посїдали[3]) під смереков, зробили[4]) снїданє. (Григ. — П. Б. 1865).

Пор. Гол. II, ст. 357, ч. 597: 1) З полонинки. 2) Гуцулочка. 3) Сїли собі. 4) Прибагли.

56. а) Ой Гуцуле, Гуцулику, ти погана віра,
Твоя жінка я в середу солонину їла.
Ой не бреши, песїй синку[1]), твоя жінка гірша,
Твоя їла я в пятницю, хоть[2]) пятниця більша[3]). (М. Яц. Гр. Біла.).

Кобаки: 1) Мовчи ко ти, Полїнице. 2) а. 3) бірша.
Пор. Гол. II, ст. 250, ч. 19 і ст. 357, ч. 597. — Кольберґ III, ст. 69, ч. 721.

57. б) Ой Гуцуле, Гуцулочку, ти паскудна віра,
Твоя жінка у середу солонину їла.
Ой моя віра паскудна, а твоя ще гірша,
Твоя їла у петницю, а петниці більша. (Волосів).

58. а) Ой Гуцуле, Гуцулочку, Гуцуле-ватаже,
Чому твоя Гуцулочка помай-Біг не каже?
Як би моя Гуцулочка помай-Біг казала,
То вна би сї Гуцулочков тай не називала. (Тисьм. — Павельче)

59. б) Ой Гуцули, Гуцулику, Гуцули ватажи,
Чому твоя Гуцулочка добрий день ни кажи?

Нї добрий день, нї добрий день, нї добре здоровлє,
А вже пішло Гуцулочцї та на безголовє. (Чорні Ослави).

60. Ой Гуцули, Гуцулику, під лїсом ти хата,
Штири корцї[1]) мандибурки, жінка пелихата. (Чорні Ослави).
Волосів: 1) Корчі.

61. Ой Гуцуле, ти Гуцуле, під лїсом ти хата,
Штири кози на мотузї, тай курка чубата. (Розлуче).

62. Ой Гуцули, Гуцулоньку, файну жінку маєш,
Перед нами Гуцулами в комору ховаєш. (Постолївка).

63. Ой я Гуцул молоденький, по гуцульськи ходжу,
Та я свою Гуцулочку по під боки воджу. (Ямниця).

64. Ой там Гуцул молоденький березину ріже,
А як уздрит молодицю, на вколїнках лїзе. (Ямниця).

65. Та заграйте Гуцулови, най Гуцул танцує,
До вісїмох дївок ходит, з девєтов ночує.
А що тому Гуцулови робити, робити,
Треба его з девєтого пістолє забити. (Посїч.).

66. Та Гуцуле, Гуцулику, кобис не гуцулив,
Була в мене єдна дївка, тай ту єс спаскудив. (Уйбард).

67. Як Гуцула не любити? У Гуцула вівцї,
А в Гуцула поза пояс самі сороківцї.
(Гол. II, ст. 249, ч. 14).

68. Як Гуцула не любити[1]), а в Гуцула вівцї,
А в Гуцула за поясом[2]) писані топірцї.
Тай як зачне[3]) жінку бити, бича не питає,
Тай як утне межи[4]) плечі, аж[5]) душа минає. (Зал. 191 ст.).
Берегомет: 1) А в Гуцула товар, товар. 2) Поза ремінь. 3) А як хоче. 4) Валит плазом поза. 5) Душа си.
Пор. Гол. II, ст. 274, ч. 152. — Мат. V, ст. 151, ч. 264.

69. Як Гуцула не любити, як в Гуцула вівцї,
У Гуцула за ременем писані топірцї.
Як Гуцула не любити, коли Гуцул годний,
У Гуцула діжка масла та і сир надобний.
Як Гуцула не любити, коли Гуцул грає
На сопівцї, на флоєрі й на трембітї знає.
Як задзвонит підківками, топірцем помечи.
То у кождій пишні душцї само серце скачи.
Він як хочи жінку бити, бука не питає,
Уфатит і за прошивку, душа їй минає. (Підзахарич).

70. Та вітки ти, Гуцулику, та вітки, та вітки?
Та я Гуцул молоденький з нової Слобітки. (Усте, Пас., Ям.).

71. Ой Гуцуле, Гуцуленьку, Гуцуле[1]) небоже!
Анї ореш, анї сієш, пожаль ти[2]) ся, Боже!
Пужники: 1) Ой чабане, чабане, чабане. 2) Те.
(Гол. II, ст. 289, ч. 12).

72. Та ни тото, кажи[1]), Гуцул, шо погуцулив си[2]),
Али тото, кажи[3]), Гуцул, шо в горах родив си[4]). (Усте).
Підзахарич: 1) Гуцул. 2) Що він згуцулив си. 3) Гуцул. 4) Зродив си.

73. Ой Гуцуле, Гуцулику, Гуцуле сарачі,
Як тї їмю за чуприну, то напустиш в гачі. (Ценїв).

74. Іде Гуцул понад воду, сварит сї, гризе сї[1]),
Каже собі тої грати, що кучма трісе сї. (Волосів).
Угринів Гор.: 1) Іде Гуцул з Коломиї, у підкови креше.

75. Війди, війди, Гуцулику, з тої полонинки,
Як упаде жовтий листок з тої буковинки. (Волосів).

76. Їхав Гуцул з полонини на сивій кобилї,
Та загубив горнє масла на тїї долинї.
Ой ішло дївчє з заду тай не пилнувало,
Вірвав люшню, в зад ї стуснув: абис памїтало. (Гвозд).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 41, ч. 348.

77. Ой Гуцуле, Гуцулику, де твої обсївки?
Штири стеблї кукурудзїв — виносив до дївки. (Кобаки).

78. Гуцуляґа, Гуцуляґа, кременистї гори,
А хто буде цїлювати стару бабу в воли? (Жураки).

79. а) Гуцулка мя породила, Гуцулка ми мати,
Як не возьму Гуцулочки, не буду жонатий.
Гуцулка мя породила, з Гуцулков любю ся,
Як не возьму Гуцулочку, то не оженю ся. (Шишківцї).
Пор. Мат. V, ст. 145, ч. 222.

80. б) Гуцулка мі породила, Гуцулка ми мати,
Гуцулка мі счарувала, відав би вмирати.
Гуцулка мі счарувала, з Гуцулков любю сї,
Як ту Гуцулку не озму, то не оженю сї. (Жураки).

81. в) Гуцулка мнї породила[1]), з Гуцулков любю се[2]),
Як Гуцулку та ни озму, ще ни оженю се[3]). (Кобаки).
Пужники: 1) З Гуцулков сє полюбив. 2) Сє. 3) Як Гуцулки не возьму, таки не вженю се.

82. Ой Гуцулка, пане брате, Гуцулка, Гуцулка,
Тото ми си сподобала дївчина Маджурка.
Отож ми си сподобала, до церкови йдучи,
Утратив я службу божу на дївча дивючи. (Волчківцї).

83. Ой не був я у Гуцулах, анї уродив ся,
Алеж бо я на Гуцулку добре придивив ся:
А в Гуцулки чорні очи, як терн на галузї,
Біле личко румяненьке, як калина в лузї.
(Гол. IV, ст. 473, ч. 219).

84. Ой не був я на Гуцулах, від коли вродив сє,
Аж тепер я на Гуцулки добре придивив сє.
Ай Гуцулко молоденька, ай Гуцулко біла,
Чи ти в поли не робила, шос не вобгоріла?
Ой я в поли і робила, і робити буду,
Но я роду біленького, і біленька буду. (Костільники).

85. Ой Гуцулка[1]) молоденька, Гуцулочка біла,
Вона в поли не робила[2]), в холодї сидїла.
Ой брешеш ти[3]), песїй сину, я в поли робила,
Мене мамка біленькою такой породила[4]). (М. Яцків).

Посїч: 1) Гуцулочка. 2) Гуцулочка серед лїта. 3) Ой не бреши. 4) Мене мама таки таков біленьков вродила.

86. Гуцулка мі породила, Гуцулка ми мила,
Гуцулка ми данє дала, бодай сє сказила. (Жур).

87. Гуцулка мя породила, Гуцулка ми мати,
Гуцулка ми постилила: лїгай, сину, спати. (Перегінсько).

88. Ой Гуцулко молоденька, на ката бис була,
Сорому-с ми наробила, щос се лихо вбула. (Кобаки).

89. Ой Гуцулко кучірєва, Гуцулко надобна,
Купив бих ти горівочки, кобис пити годна.
Та ни питай леґінику, ци я пити годна,
Але питай, леґінику, ци я ни голодна. (Кобаки).

90. Ой сидїла Гуцулочка межи Гуцулами,
Та тримала писаночку цїлими ручками.
(Гол. II, ст. 368, ч. 647).

91. Ой Гуцулка, пане брате, ой Гуцулка пишна,
Як сї взула в ходачита, на улицю вийшла. (Волцнїв).

92. Ой щож то ми за Гуцулка, щож то ми за пишна,
Треба дати сороківця, щоби в танець пішла. (Кобаки. З.).

93. Ой Гуцулка, пане брате, Гуцулка, Гуцулка.
А у неї такі очи, як за ґрейцар булка. (Кобаки).

94. Ой Гуцуле, Гуцулочку, мати ті родила,
Тай на мою головочку, абим ті любила!
Тай на мою головочку, тай на мої плечі,
Тай щоби я відбирала басарунки в вечір. (М. Яцків).
Пор. ч. 7 до першого куплєта.

95. Ой Гоцулка, пане брате, Гоцулка, Гоцулка,
Навішала[1]) кораликів, як сива зазулька. (Біла).
Іванівці: 1) Насилєла.

96. Гуцулочка молоденька, Гуцулочка біла,
В полонинці при долинці овечки доїла.
Тай овечки подоїла, ягнєтка загнала,
Сама війшла на вулицю, хлопців візирала. (М. Яцків).

97. Щоби тобі, Гуцулочко, кобила свистала,
Щоби в гору не вивезла, а в долинку стала. (Кобаки).

98. Ой їхала Гуцулонька з верху з полонини,
Загубила терхівочку з сивої кобили;
Та не жаль ми терхівочки, же ся загубила,
Лише ми жаль Гуцулочки, же ся зажурила.
(Гол. II, ст. 250, ч. 16).

99. Та сарака Гуцулочка[1]) по горі ходила,
А як зійшла на долину, води си напила.
Та сарака Гуцулочка коровки доїла,
Як узріла Гуцулика, на городі вмліла.
Та сарака Гуцулочка колопиньки терла,
Як узріла Гуцулика, на порозї вмерла. (Устє).
Ямниця: 1) Ой Гуцулка молоденька.

100. Смей Гуцулка чорнявая, смей Гуцулка біла,
Смей Гуцулка чорнявая корови доїла.
Смей Гуцули, смей Гуцули, смей Гуцули, Бойки,
Казали си поробити ходачки легонькі.
Казали си поробити ходачки до танцю,
А пироги до сметани, а кашу до смальцю. (Іванівка).

101. Гуцулочка молоденька[1]) корови доєла,
Собака сї присунула, молоко віпила[2]).
Собака сї присунула з вузкої[3]) вулиці,
Та віпила[4]) молоченько з нової дійниці.

Ой ци тебе, доню, бити, ци тебе ганьбити?
Нащос дала половкови*) молоко віпити? (Ямниця).
Матіївці: 1) Гуцулочка пупілочка. 2) Віїла. 3) Тісної. 4) Віїла.
*) Пес половий.

102. Загадала Поліниця Гуцулочку взєти,
Та купила новий серпик, та післала жєти.
А вна взєла новий серпик, кинула від себе:
Ни жєла-сми в свої неньки, ни буду і в тебе.
Ни жєла-сми в свої неньки і в тебе ни буду,
Купи минї бочку меду, за шинкарку буду. (Ровтоки).
Пор. висше ч. 12.

103. А гуцульські нагавиці, сорочка тоненька,
А дежесь ся забавила, дївчино біленька? (Тустанє).

Д. Бойки.

104. Кажут люди, що я Бойко[1]), бойкова дитина,
А на минї кучарики як гороховина. (Волосів).
Коцан: 1) Не я Бойко, не я Бойко.

105. І ти Бойко і я Бойко і ми оба Бойки,
Забирем си по дївчинї, підем по лигоньки. (Кнг.).

106. а) І ти Бойко, і я Бойко, обидвасмо Бойки,
Кажімо си поробити ходачки легонькі. (Біла).

107. б) Ой підемо, пане брате, та на тотї Бойки[1]),
Та скажем си поробити чоботи[2]) легонькі. (Ям., Вовк., Хот.).
Іванівці: 1) На Бойки, на Бойки. 2) Та будемо фасувати ходаки.

108. Ой підемо, пане брати, на Бойкі, на Бойкі,
Там си скажим поробити чоботи лигонькі.
Ой чоботи лигосенькі, запєтки високі,
То будемо витинати що недїлї полькі. (Містки, п. Львів).

109. Ой підемо, пани брати, на Бойки, на Бойки!
Скажимо си поробити ходачки лигойкі!
Скажимо си поробити кілками набити,
Щоби було до дївчини лигейко ходити! (Лапаївка).

110. Тай ти Бойко, тай я Бойко, тай ми уба Бойки[1]),
Як си вбуїм в постолєта, та[2]) підимо польки. (Устє).
Галич: 1) Ми обидва Бойки. 2) Поскидаймо личаки тай.

111. Іде Бойко горі селом, сварит сї, гризе сї,
Каже собі тої грати, що кучма трісе сї. (Нагуєвичі).
Пор. ч. 74.

112. Ішов Бойко понад беріг, беріг заломив сї,
І Бойчєха рукє ломит, що Бойко втопив сї. (Бірки Дол.).
Пор. ч. 53.

113. а) Пішов Бойко тай до Бойка ходака зичати:
Позич, Бойку, ходака, дївча заручати.
Ни позичу, ни позичу, бо ми го ни вбуйиш,
Тупниш ним раз до вимлї та ми го попсуйиш. (Кнг.).

114. б) Прийшов Бойко та до Бойка, ходачків зичати[1]):
Позич, позич, пане брате, піду заручатись[2]).
Не позичу, не позичу, бо ходак коштує,
Йдеш дорогов, тупнеш ногов, ходак сї попсує.
Зубрець: 1) Ходак позичати. 2) Давай, Бойку, ходака доньку одружати.

115. Питали сє дївки Бойка: Відки Бойко, відки?
А я Бойко молоденький з Нової Слобідки. (Жур.).
Ся сама пісня співаєть ся про Гуцулів. Пор. висше ч. 70.

116. Ішов же я з полонинки, та засїв мнє Бойко:
Дайко, каже, бриндзи їсти, бо то ми легонко. (Підзахарич).

117. Ішов Бойко за волами, накрив ся полами,
За ним, за ним, дївчатонька[1]) з чорними бровами.
Ішов Бойко за волами, тай на воли гейкав,
А воли ся поґедзили, він батогом мелькав. (О. Коц., Іван., Под.).
1) До першої строфки пор. Гол. IV, ст. 444, ч. 7. Замість слова: дївчатонька — приходить там: білявиця.
Подібна пісня співаєть ся і про Гуцулів. Пор. ч. 41 і 42.

118. Ішов Бойко за волами, тай на воли гейкнув,
Як го воли замахнули, йно ногами мелькнув. (Бучач).

119. А гі Бойку за волами, а гі Бойку швидко,
Бо вже воли за горами, іно хвости видко. (Миколаїв н. Днїст.).

120. Ой є в Бойка воли, воли, ой є в Бойка вівцї,
Ой є в Бойка у ремени білї сороківцї. (Бабусів).
Подібна пісня співаєть ся про Гуцулів. Пор. висше ч. 67. — Пор. Де-Волланъ, ст. 36.

121. Ішов Бойко з полонини, тай підківки тень-тень!
За ним, за ним дївчинонька білая як день, день.
Пор висше ч. 43. (Гол. IV, ст. 446, ч. 17).

122. Ходить Бойчак понад гору, ой то добрий хлопець,
В правій ручцї сопівочка, а в лївій топорець.
Ой бо тота сопівочка желібненько грає,
Та не одна чорнявая з желю омлїває.
(Гол. IV, ст. 459, ч. 116).

123. Ой ти Бойку, ой ти Бойку, я на тебе гойкну,
А ти Бойку здогадай ся, за двері сховай ся. (Кроп. Н. Наг. Григ.).

124. Ой бідонько, умер Бойко, тай на лаві лежит,
Жінка го ся напудила, тай за ноги держит. (Розлуче).

125. Бойко вмер, Бойко вмер, Бойкови дзвонили,
Як сї схопив Бойко з лави, ледво догонили.
Здогонили молодиції, хтїли Бойка бити,
А Бойко сї присягає, буде сї жинити[1]). (Волц. Підзах. Розл.).
Іванівці: 1) Здогонили, здогонили, тай го ще набили,
Чомусь, Бойку, там ни лижив, де те положили? (Іван. Боб. Біла).
Пор. Гол. IV, ст. 472, ч. 212 і II, ст. 618, ч. 16.

126. Як же Бойка не любити, коли ладний дуже,
Ходит собі по зарінку тай паличку струже. (Волцнїв).

127. Ходит Бойко понад беріг, тай паличку стружи,
Як жи Бойка ни любити, коли ладний дужи. (Іванівці).

128. Ти до мени ни ходи, ти маленький Бойку,
Бо ти минї витолочив в городї фасольку. (Підмихайлівці).

129. Дала мене моя мати за Бойка, за Бойка,
А у Бойка головонька легонька, легонька.
(Гол. IV, ст. 452, ч. 69).

130. а) Вчора гойки, нинї гойки, завтра вже не гойки[1]),
А дівчину заручили з під Самбора Бойки.
Ей ци тиж бо, дівчинонько, сьвіта ни видала,[2])
Що ти собі з під Самбора Бойка сподобала. (Жур).
Іванівці: 1) А в дівчини заручини, а в дівчини гойки. 2) Ой дівчино, дівчинонько, що ти си гадала.
Пор.: Колесса, ст. 159, ч. 1945,

131. б) Я дівчину був заручив, а в дівчини гойки,
Ужеж її заручили з Небилова Бойки. (Ж. Павлї с. 191. Хот. Вол.)

132. Там на горі, на високі, щибитала сойка,
За тото мі мама била, щом любила Бойка. (Іванівці).
Пор. Де-Волланъ, ст. 36.

133. Бодай тибе, дівчинонько, хороба напала,
Що ти собі з під Самбора Бойка сподобала. (Іванівці).

134. Ой піду я в гори, в гори, по молоду Бойку,
Щоби прийшла розчесати мою головоньку. (Іванівці).

135. Ішов Бойко з ночи в ночи, шукаючи бика,
Тай повернув він до любки, в любки піятика.
Пор. Кольберг III, ст. 68, ч. 686.

136. А ти Бойку ззївбись кольку, я тебе не прошу,
А я свої вечероньки за тобов не ношу. (Невід.).

137. Ой дуну, дуну, дуну, везе Бойко бруну,
А ти Бойку молоденький, бігме твоя буду! (Уйбард).

138. Дала мене[1]) моя мати за Бойка, за Бойка,
Буде менї ще за Бойком головка гладонька[2]). (Устє).
Коцан: 1) Ой дай мене. 2) Щоби моя головонька все була гладонька.
Пор. Ж. Павлї, ст. 168 і висше ч. 129.

139. Ой ти Бойку, старий Бойку, в великій крисани,
Витягну ти віз на хату, на стодолу сани. (Нагуєвичі).

140. Чи ми тобі не казали: Не ходи за нами!
Повісили дївки Бойка до гори ногами. (Вільки Мав.).

141. Прийшов Бойко до коваля, файку закурив си,
Як побачив тілько люда, аж перехрестив си. (Вишня Дол.).

142. Ей піду я на майдан, тай зітну осику,
Ей виплету личаки, піду на музику.
Ей піду я на майдан, там де жиют Бойки,
Де музика дрібно грає, скачут по легоньки. (Біла).

143. Ой піду я[1]) в гори, в гори, межи тоті[2]) Бойки,
А ті Бойки ладно грают, скачут[3]) по легоньки). (Тух. Розл.).
Іванівцї: 1) Альбо піду. 2) Альбо піду в. 3) Там музика дрібно грає, скаче.

144. Ой піду я в полонину, там де жиют Бойки,
Там де грают коломийки дрібно, по легойки. (О. Коцан).

145. Вбув ся Бойко в личаки, легко му ходити,
А дївчина молоденька буде нї любити.
Вбув ся Гуцул в ходаки та льнїнії внучі,
Серед ночи о півночи до дївчини йдучи. (Кнг.).
Пор. ч. 48 і 52.

146. Восиковий ходачок, а липова гунька,
Ходит Бойко, відпитує: де моя Марунька? (Невід.).

147. Бойко чорний, Бойко чорний, Бойчиха переста,
Сів си Бойко на Бойчиху, поїхав до міста. (Угринів Гор.).

148. А ни вміє Бойко жати, анї копів класти,
Тілько ходи коло банї, аби соли вкрасти. (Пісочна).

149. Їхав Бойко з Коломиї, тай загубив люшню,
Обернув ся назад себе, тай в долонї хлюснув. (Нагуєвичі).
Пор. Кольберг, III, ст. 42, ч. 350.

2. Польські племена.

Поляки. Ляхи. Мазурі.

150. Ой Іванцю кучерявий, твоя жінка Полька,
Як ти зварит горнець чиру, то тя вколе колька. (Боберка).

151. а) Гей Іване балабане, твоя жінка Полька[1]),
Наварила, напекла, закликала Бойка. (П. Білїнський).

1) Перша стрічка в Іванівцях трохи відмінна: А Іван тарабан, его жінка Полька. — В Ожомлї знов відмінний конець 2 стр.: вколола ї колька. — В Волосові зачинають: Ой Іване Подоляне. На кінцї причіпають іще звісний козачок: Наварила, напекла, а для кого, для Петра.

152. б) Чоловіче, кукуріче, твоя жінка Полька,
Наварила пирогів, закликала Бойка. (Жураки).

153. Ой біда, не гаразд, полюбив си Польку,
І зробив собі стеженьку біз її хвасольку. (О. Коцан).
Пор. ч. 4.

154. Ой як же-ж то не ладно, любив Поляк руску,
Зробив стежку без город, без мою петрушку. (Вовків).
Пор. ч. 5.

155. Ой на горі на високій Ляхи бульбу печут,
Не мож до них доступити, бо камінем мечут. (Угринів дол.).

156. Ой напиті, вражі Ляхи, напиті, напиті,
Та насїли[1]) вражі Ляхи ой на нашім житї. (Волосів).
Григорів: 1) засїли; 2) у.

157. Там на горі жито, жито, на долинї копи,
Най се Ляшок ни мішає межи руські хлопи. (Жуків).

158. Ой не лїтай, журавелю, на озеро пити,
Там засїли два Ляшеньки, хотят мене бити. (Хотїнь).

159. Через тії рекрутоньки, через вражі Ляхи,
Покинемо своє село, підем в гайдамахи.
(Гол. II, ст. 474, ч. 226).

160. Бодай Ляхи панували, в ходаках ходили,
Що ся нами Русинами тяжко наробили!
(Гол. II, ст. 470, ч. 197).

161. Бодай Ляхи панували, бодай Ляхи мали,
Бодай они ще за плугом хробаки збирали.
Бодай Ляхи панували, бодай Ляхи жили,
Бодай они ще у Львові кайдани носили. (Голгочі).

162. Сїчи дуба, рубай дуба, в тім дубі лелія,
Не йди дївко тай за Ляха, бо Лях заведія. (Голгочі).

163. Чи я тобі не казала, кучеривий хлопче,
Що до мене Ляшок ходит, дороженьку допче. (Осташівці),

164. Ой мамуню, мамуненько, любят мене Ляшки,
Дают мені горілочки з маленької фляшки. (Осташівці).

165. Іде Ляшок на Вкраїну, коник під ним пляше,
Здибали го бурі свині: злізай з коня, Ляше!
Та ввєв Ляшок я пістоле у свині стріляти,
Свині кулї похапали, нічим воювати.
Свині кулї похапали, свині кулї ззїли,
Лишили сї інструмента — березівські стїни.
Лишили сї інструмента — підківки з гарбуза,
Кожушина огіркова, пояс з кукурудза. (Цуцилів).

166. Ой куди та вода текла, туди течи буде,
Не одному Мадзурови зломити би груди. (Уйбард).

167. Горі селом, долї селом Мазурія їде,
Така дурна дївка буде, що за мене піде. (Кропив. Н.).

168. Заріжу я когута, заріжу я курку,
Та поїду на Майдан по тоту Мадзурку.
Ой когутик сї зашпортав, а курочка впала,
Уже моя Мадзурочка на віки пропала. (Угринів Гор.).

169. Ой впрьижу я когута тай чубату курку,
Та поїду до млина по здохлу Мазурку. (Нагуєвичі).

170. Ой на ставі, на ставочку забив орел гуску,
А я свою Мазурочку заведу на руску. (Хотїнь).

171. А ти кажеш[1]), дївчинонько, нима понад[2]) теби?
Є[3]) в Мазура свиня бура ще красша[4]) від тебе. (Паст.)
Іванівції: 1) Ти казала. 2) Що нима над. 3) А. 4) Лїпша.

3. Моравцї.

172. Ей я піду до Мурави, там в Мураві люди,
Возьму я си Муравоньку, добреж менї буде. (Мавковичі).
Пор. Кол. ст. 78, ч. 437.

4. Жиди.

173. Бодай Жиди панували, бодай Жиди мали,
Бодай Жиди за плугами хробакє збирали. (Кнг.).
Пор. висше ч. 161.

174. Бодай Жиди панували, бодай Жиди жили,
Бодай Жиди цуцилївскі з торбами ходили[1]). (Цуцилів).
Ожомля: 1) Бодай Жиди попід горби торби волочили.

175. Ой ви Жиди бориславскі, що ви гадаєте?
Уже в ямах нема воску, ви ще шукаєте.
Ой ви Жиди бориславскі, ой майте сумлїнє,
В ваших ямах нема воску, лиш саме камінє.
Ой ви Жиди бориславскі, сто кроть мамі ваші,
Ой що я сї набідував у тї ямі ваші. (Нагуєвичі).

176. Ай вай бурихай, як сє Жиди били,
То по штири, то по пять на купі лежьили. (Лолин).

177. Ой тогди був добрий час, як сї Жиди били,
Як їдному Жидикови голову скрутили. (Жураки).

178. Ой казала Жидївочка, тай казав Жидочок,
Же на верха горівочка, на споді медочок. (Войнилів).

179. а) А мій тато пяниченько, продав бульбу з ями,
Прийшли Жиди-хараїми, взєли тата й маму.
Чи ви Жиди подуріли, чи ви біснуватї?
Тата беріт, маму лишіт, бо я сам у хатї. (Волосів).

180. б) Ішов дєдя пянїсенький, тай упав там в яму,
Ідут Жидки з Коломиї, берут дєдю й маму.
Чи ви Жидки подуріли, чи ви варюватї?
Дєдю беріт, маму лишіт, бо я сам у хатї. (Підзахарич).

181. Ой коби ми, пане-брате, горівки не пили,
Ще би Жиди гнїй кидали, Жидівки носили.
Ой коби ми, пане-брате, не пили гараку,
Ще би Жиди руску віру цюлювали в с...у. (Лївчицї).

182. Єдна курка чубатенька, а другая сива,
Віднести ї до Жидївки, бо вже сї зашила. (Нагуєвичі).

183. Ой продала Жидївочка когута тай курку,
Тай купила Жидикови лейбик тай маймурку. (Жураки),

184. Ой відки ти, Жидївочко, ой звідки ти, Жиди?
На Жидївку впали вуши, а на Жида гниди. (Рибно).

185. Та на минї молоденькім кучерики вют ся,
Єднї маю чобокєта й за них Жиди бют ся.
Не бийте ся, песї віри, я вам верну гроші,
Єднї маю чобокєта, я не буду босий. (Ж. Павлї, ст. 200).

186. Ци ти, любку, такий файний, ци менї сї видит?
Такий Жидик у Надвірній із сливками сидит. (Гвозд.).

187. Ой дівчино, дівчинонько, яка ти огида,
Понехала-с свою віру, полюбила-с Жида. (Біла)

188. Укусила перши вош, а потому гнида:
Полюбила парубонька, а потому Жида.
Бодай тебе, дівчинонько, побив хрест сьвичений,
Шо ти Жида полюбила, а Жид ни хрищений. (Іванівці).

189. А Жид пан, а Жид пан, а Жидівка пані,
Жидинята як панята, а ми їх піддані.
А Жид пес, а Жид пес, а Жидівка сука,
Жиденята песенята, не велика штука. (Осташівці).

190. В мене бучок деревяний, а на кінці бляшка,
Як замахну, то не лишу ні Жида, ні Ляшка!
(Гол. II, ст. 301, ч. 301).

5. Цигани.

191. Ой підемо пане брате в тоту Отинію,
Наберемо камінечко бити Циганію. (Рибно).

192. а) Чом Цигани ни орют, бо плугів ни мают,
Тому вони хліб їдє, бо кіньми[1]) міняют. (Устє).
Вовків: 1) Який вони хліб їдят, що коні. Завалів: 1) Такой... хоч коні..

193. б) Чом Цигани, ни ворут, бо волів не мают;
Такой вони хліб їльит, що[1]) на дримби грают. (Жур.).
Тустанє: 1) А Цигани хліб їдят, та.

194. Ой Цигане, Циганочку, кобила ти стара,
Жеби вна тя д горі несла, на долині стала. (Тустанє),
Пор. висше ч. 97.

195. Я до ліса не поїду, рубати не буду,
Бо там в лісї є Цигани, сьміяти ся будут. (Прих.).

196. Ой Цигане, Циганочку, твоя жінка Гіра,
Твоя жінка у середу солонину їла. (Нагуєвичі).
Пор. висше ч. 56—57.

197. Ой Цигане, Циганочку, тос ся проциганив,
Єдно було дівча файне, тай тото-с споганив. (Розлуче).
Пор. Гол. IV, ст. 444, ч. 2. — Колесса, ст. 133, ч. 1619.

198. Тай ішов я з товаришом тими манївцєми,
Мало мние ни забили Цигани кливцєми.
Циганка ні я вдарила, Циган намахнув си,
Аби ни та дївчиночка, я би був минув си. (Устє н. Ч.).

199. Ой ти Йванку, ой ти Йванку, не люби Циганку,
Люби мене молоденьку, як гуску біленьку. (Михайловичі).

200. Любив єм тя, біла дївко, до тїхи, до тїхи,
Тепер єм тя подарував Циґаном на міхи. (Уйбард).

201. Привьизали Циганєта кобилу до дуба:
Лошє ходит і заводит: моя мамо люба! (Ожомля).

202. Кілко минї веселости, кілко минї втїхи,
Тай як Циган на зарінку тай роздує міхи.
Чому Циган не ґосподар? бо волів не має,
Він сї в лани не кохає, тай волів не має.
Чому Циган не ґосподар? він волів не має,
Іде собі до Вушірі[1]), гайдучка сїдає.
Ой Циганка не ґаздинї, тай не вміє прєсти,
Зачепи ї за язик, як уміє клєсти.
Ой Циганка не ґаздинї, тай дїти убрані,
Ай Циганка ґосподинї тай ходит як панї. (Косів).

1) Жид у Косові.

6. Нїмцї. Шваби.

203. Ой нема, дї, в горах добра, тай відай не буде,
Доки си в нас по Нїмцеви заваджати буде.
(Гол. II, ст. 300, ч. 296).

204. Є у мене топір, топір, тай кована бляшка,
Як топірцем замахаю, нї Нїмця, нї Ляшка. (Угринів).

Пор. висше ч. 190.

205. Ой піду я тай на Шваби, як сє Шваби мают,
А Шваби лиш по вечери, тай спати лїгают. (Григорів).

7. Волохи.

206. Ти, Іванку, покинь мамку, я покину ґазду,
Та підемо в Волощину шукати гаразду!
Ой підемо в Волощину помежи Волохи,
Тай з'їмо у Волощинї мамалиґи трохи.
Ой Волохи їдєт трохи, кукурудзи сїют,
Волохам сї хлїб не родит, бо жєти не вміют. (М. Яцків).

207. Ой піду я, моя мамко, та межи Волохи,
Аби дали попоїсти мамалиґи трохи. (Жураки).

208. Ой любку мій солоденький, не сни ми ся в ночи,
Виплакалам через тебе свої чорні очи!
Посїяв я[1]) пшениченьку, вродив ся[2]) горошок,
Не дав би я свою милу[3]) за десять Волошок.
(Гол. IV, ст. 444, ч. 4.).

Жураки: 1) Ой посїю. 2) Вродит сї. 3) Я бим не дав свою любку.

8. Вірмени.

209. Ой на горі, на високій пили два Вірмене:
Чого ти ся, білявочко, гніваєш на мене? (Ж. Павлї, ст. 187).

210. Ой з Чорткова мурованков ішло два[1]) Вірмене;
Ой прошу вас, добрі люде, не сьмійте сє з мене. (Григ.).
Тустанє: 1) Ой по горі, по високій ходили. — Іванівці.
1) Коломия славне місто, бо в нім є...

211. Коломия славне місто, бо є в нїм Вірмени,
Скажи, скажи, дівчинонько, чи підеш за мени? (Григорів).

212. Єкі в теби, такі в мени брови на шнурочку,
Та я видів у Сочаві таку Вирміночку.
Та ці видів, ці ни видів, ни буду казати,
Усїдлаю ворон коня, буду ї шукати. (Устє н. Чер.).

9. Мадяри.

213. Та як я був на Мадярах, любив я Мадярку,
Та як прийшов на Подолє, люблю Подолянку. (Іванівка).

214. Та сараки Венґерчуки по сьвітку мандруют,
Та за свою доманицю нї знают, нї чуют. (Уйбард).

215. Ой я хлопець молоденький, ой я хлопець теньґий,
Та не сам я сюди зайшов, заніс мене Веньґир.
Ой не сам я сюди зайшов, річка мнї занесла,
Дівчина мнї підмовила, охота мнї знесла. (Жураки).

216. Ой сяду я на коника, махну тростинкою:
Гайда, гайда, сивий коню, за тов Веньґеркою. (Денисів).

217. Засвистала Веньґерочка понад сині гори:
Поховайте, хлопцї, люльки, бо йдут ревізори!
Я не скурив тютюнику, лиш одну папушу,
Молоденький ревізоре, не виганяй душу! (Пасїчна).

218. Ой мамуню, мамуненько, Веньґир вікном лїзе!
Ой не бій ся, моя доню, він тї не заріже.
Ой мамуню, мамуненько, він грішми бренькоче!
Ой не бій сї, моя доню, він тї поласкоче. (Батят., Постол.).

10. Італійці.

219. Чи ви, люди, подуріли, тай поварювали,
Що ви тоту дівчинину Таліянам дали?
Ой бо тоти Таліяни, то нидобрі люди,
Такой тамки дівчинонька години ни буди. (Іванівці).

11. Турки.

220. Впала роса конець проса, конець біленького[1]),
Взяли Турки два парубки, й мого миленького. (Начів).

Іванівці: 1) Ой зацвило сине зїле просто біленького. — Люб.: Два остан. слова 1 стр.: того вилиного.

221. Або піду в гори, в гори, або піду в Турки,
Або піду до дівчини, до тої Мазурки. (Іванівка).

222. Ой на Турки, пане брате, на Турки, на Турки,
Привизи ми кораликів двайцєть штири шнурки. (Подусильна).

Пор.: Колесса, ст. 152, ч. 1883.

223. Ой поїхав мій миленький на Турки, на Турки,
Тай купит ми кораликів дваціть штири шнурки[1]).
А я взєла коралики тай поросипала,
Тай до свого миленького карту написала.
Я до свого миленького пишу на листочок,
А він менї посилає ружовий віночок. (Войнилів).

1) В Іванівцях співаєть ся лише ся строфка.

12. Татари.

224. А із Турад до Йвановиц та ішли Татари,
В Іванівцьох парубоньки самі ґосподари.
А із Турад до Йвановиц котили сї динї,
В Іванівцьох дївчиноньки самі ґосподинї. (Іванівці).

II.

ҐЕОҐРАФІЧНІ НАЗВИ.

1. Краї, ріки, гори.

225. Попід Бескид зелененький ожина, ожина:
Чому сумна, невесела моя соколина?
(Гол. IV, ст. 385, ч. 2).

226. Попід Бескид зеленейкий вівці прищибаю:
Не йди за мнов, чорнушечко, бо тя порубаю!
Не йди за мнов, чорнушечко, бо тя порубаю,
Пішла за нас бесїдиця пониже Токаю!
(Гол. IV, ст. 489, ч. 19).

227. Ой Господи милосерний, що таке на сьвіті,
Що зелена Буковина як в зимі, так в лїтї? (Хотїнь).

228. Ой як піду в Буковину, ніґди не загину,
Буковина зелененька як літо так зиму. (Іванівка).

229. Чує ми сї, товаришу, чує, причуває,
Що в дзеленї Буковинї соловей співає.
Чує ми сї, товаришу, чує ми сї, чує,
Що в дзеленї Буковинї зазулечка кує. (Тисьменичани).

230. Ой тутуду, ой тутуду, де я на рік буду?
Тай ци в горі, ци в долинї, ци на Буковинї? (Михайловичі).

231. Ой нима то, ой нима то, як[1]) на Буковинї[2])
Там то вінок[3]) зелененький[4]) на кождій дївчинї. (Григ.).

Іванівці: 1) Ой нїгде так не гуляют, як. 2) Там віночок. — Жураки: 2) Українї. 4) Зелені є там віночки.

232. Коби я знав, файна любко, шо ти в Буковинї,
Лишив би я вівцї пасти а в тій полонинї.
(Гол. II, ст. 355, ч. 589).

233. А мій милий в Буковинї пише листи минї:
Справуйже ся, моя мила, бо я на чужинї. (Дусанів).

234. Ой мій милий сїє, оре за Буковиною,
Він до мене листє пише, банує за мною.
Він до мене листє пише, вітром передає:
Як си моє закохане я в Стецеві має. (Стецева).

235. Віддай мене, моя мати, до нової хати,
Щоби її не лїпити анї валькувати.
Бо я маю миленького аж на Буковинї,
Купує ми обарінки, як малї дитинї. (Красне),

236. Ой цїсарю, цїсарику, корона ти срібна,
Кобис прийшов в Буковину, яка стала бідна.
Буковина стала бідна, лиха цїлї хмари,
Було в людий по коровцї й то Жиди забрали.
Жиди берут по коровцї, пани берут дїти,
Бідна-ж наша головонько, де нам ся подїти? (Підзахарич).
Пор. Гол. II, ст. 332. ч. 469.

237. Не жаль менї погуляти, не жаль ми побути,
Не жаль менї бай за любков на Венґри шарнути. (Посїч.).

238. Ой поїхав мій миленький на Венґри, на Венґри,
Він до мени листи пиши, що ю сї ни верни. (Ожомля).

239. Ой нема то краю, краю, над ту[1]) Верховину,
Коби менї[2]) погуляти хоть одну годину. (Іванівка).
Михайловичі: 1) Як над. 2) Колиб собі.

240. Верховина, Верховина, тай Верховиночка[1]):
Яка була сука мати, така її дочка. (Войнилів).
Григорів: 1) Коломия, Коломия тай Коломийочка.

241. Летїв ворон з тамтих сторон, крилоньками шай, шай,
Як я піду з Верховини, буде комусь жаль, жаль!
(Гол. II, ст. 408, ч. 763).

242. Гей далека дороженька від Висли до Днїстру;
Пустив-єм ся тай без весла на річеньку бистру.
Не для того, бим сьвіт звідав, нї для того краю,
Іно для тої вишеньки, що над Днїстром маю.
(Гол. II, ст. 332, ч. 468).

243. Вбила ми ся, товаришу, Волощина в боки:
Дав ходаки за кулешу тай чорні волоки.
(Гол. IV, ст. 459. ч. 117).

244. Товариш сї, брате, вженив[1]), тай бере дївчину,
А менї би молодому іти в Волощину.
Товариш сї, брате, вженив, тай бере дївочку,
А менї би молодому іти на войночку. (Жураки).
Григорів: 1) Мій товариш вже сї женит.

245. Ой ти брате, братїйочку, не пий горілочку,
Але брате, братїйочку, возьми си дївочку.
Ой хорошу дай дївочку, хорошу дївчину,
Та запали сїни, хату, ходім в Волощину!
Ой у тоту Волощину, бай в Волощиночку,
Та щобисме не робили тяжку панщиночку!
(Гол. II, ст. 269, ч. 124).

246. Ой піду я в Волощину хлїба заробити:
Як єм любив Катирину, так буду любити. (Чорні Ослави).

247. Шо забуду Волощину, то си нагадаю,
Ой таки я в Волощинї дївчиноньку маю. (Іванівка).

248. Ой пішов я в Волощину, лиш там було бути,
Як нагадав на дївчину, мусїв ся вернути.
(Гол. II, ст. 295, ч. 215).

249. Ай конику вороненький, дам тобі оброку,
Перенеси Аннїченьку з Волоського боку.
(Гол. II, ст. 286, ч. 221)

250. а) Ой ни клини, сусїдонько, ни клини, ни клини,
Ни буду ти нивісткою, бо ни любю сина.
Ни буду ти нивісткою, нї єму жоною,
Бо я піду в Волощину дївков молодою. (Чорні Ослави).

251. б) Ни буду ти, лиґінику, не буду жоною,
Бо я піду в Волощину дївков молодою. (Чорні Ослави).

252. Ой на дворі день біленький; де йдеш, мій миленький?
Ой я іду в Волощину по ладну дївчину. (Вороблевичі).

253. Сюда туда долинами пшениця ланами:
Вандруй, вандруй, дївчинонько, в Волощину з нами.
Хіба би я дурна була, розуму не мала,
Та щоби я молоденька з вами вандрувала. (Григорів).
Пор. Кол. ст. 53, ч. 107.

254. Сюди, туди вулицями через Галилею:
Ходи, брате, відвідати, що ся діє з нею. (Невід.).

255. Ой вже мені докучило той Дністер бродити,
Хоч бим як рад, то не можу дві на раз любити. (Біла).

256. Ой кобиж я за тим була, за ким я гадаю,
Принеслабим сім раз води з тихого Дунаю.
Ой кобиж я за тим була, за ким же я мислю,
Принеслабим сім раз води аж із Перемишлю. (Нагуєвичі)
Пор Кол. ст. 103, ч. 1097.

257. Ой возму я тай дївчину за білу ручину,
Переведу за Лїмницю свою білявчину. (Хотїнь).

258. Ой Маґуро, Маґуройко, тож ти не єднака,
З під єдної вода тече, з під другої млака.
З під єдної вода тече, жеби ся напити,
З під другої вода тече, би ся вхолодити. (Дидьова).

259. Ой піду я у Маґуру бучка цїхувати,
Сам не знаю, у котрої любки ночувати. (Мшанець, З.).

260. Ой піду я в Мараморош на Золоту Баню,
Купю жонї черевички, а собі кресаню.
(Гол. IV, ст. 510, ч. 103).

261. Марамарош, Марамарош, студені кирницї,
Привели мя та на біду тотї молодицї.
(Гол. II, ст. 428, ч. 561.

262. Який ярець зелененький на тїй земли зійшов,
Який хлопець молоденький в Марамарош пішов!
(Гол. II, ст. 428, ч. 560).

263. Ой хлопчики, плеканчики, де ви сї плекали?
Як підете до Мурави, будете плакали.

264. Ой я піду до Мурави, а з Мурави далї,
Та винесу Марисуни червоні коралї. (Розлуче).

265. Ой Іванку, каже, Йванку, взєла вода лавку,
А куди ми перейдемо, хіба на Моравку. (Жураки).

266. Ой ду, ду, ду, ой ду, ду, ду, де я на рік буду?
Ци в Мораві, ци в Долинї, ци на Буковинї. (Ходовичі).

267. Ой ви хлопцї плеканчики, де ви сї плекали?
За дві, за три недїленьки підем до Мурави.

Ой ми підем до Морави, а в Мораві люде,
Озмемо си по Моравці та добре нам буде. (Волосів)
Пор. висше ч. 172.

268. Ой я піду до Муравн, Мураво, Мураво,
Чом же мене Бог покарав тов бідов хмуравов? (Мавковичі).

269. Німеччина, не Лящина і земля волоска:
Підмовивши чуже дівча, піде поголоска.
(Гол. II. ст. 351, ч. 514).

270. Ой на горі на високій сивий заяченко,
Ой ніхто так не заграє, як Нагимюченко.
Як заграє, засьпіває, далеко го чути,
Аже в тую Німеччину, та де би нам бути.
(Гол. II, ст. 306, ч. 330).

271. Ой Опілє, Опілєчко, най Бог тебе має
З твоєв вродов! Понад тебе красшого не має. (О. Коцан).

272. Ой поїхав мій миленький ой до Орґантини[1]),
Привезе ми два перстені, дві білі фустини. (Волосів).
1) Арґентини.

273. Ой сходив я все Підгірє, границї турецкі,
Не находив над дївчєта, над болоховецкі. (Нагуєвичі).

274. Ой пішов я на Підгірє, тай на Підгірєчко,
Тай виніс я барабулї тай на пасїнєчко.
Гей не їв я більше нї що, лише барабулї,
Та як вийшов я на весну, не вчув я зазулї.
(Гол. II, ст. 538, ч. 4).

275. Ой в Подолю сиві воли, в Подолю, в Подолю;
А я свого миленького тримаю в придолю.
Лежи, лежи, мій миленький, як я тя сховала,
За тобою мати глядит, а я не сказала. (Нивицї),

276. Ой весїля, мамуненько, весїля, весїля,
А як буде по весїлю, підем на Поділя. (П. Ст. Б.).

277. Рубай, брате, яворину, а я буду гілє,
Забирем си по дївчинї, підем на Поділє. (Ожомля).

278. Ой вірлята, соколята, скиньтесь по перочку,
Та винесїт із Подоля мою дївчиночку!
(Гол. II, ст. 289, ч. 237).

279. Стоїт верба над водою, розпустила гілє,
Вибирай ся, дївчинонько, зо мнов на Поділє. (Голгочі).

280. На Поділю хліб на кілю, ковбаси на гілю;
А де я сї сиротойка на зиму подію? (Ожомля).

281. Ой зацвила сина цвітка та на тім Сереті:
Я казала, же в сурдуті, він прийшов в вереті.
Я казала, же в вереті, а він прийшов в мішку,
Я ся назад оглядаю, а він їсть лемішку. (Кобиловолоки).

282. Та я сходив усї гори тай землю турецьку,
Не надибав дївчиночки по старо-лисецьку. (М. Яцків).

283. Україно моя мила, мати моя рідна,
Ой сталаж ти, Україно, тепер дуже бідна.
Ой сталаж ти, ой сталаж ти, останеш на віки,
Забрали тя тай Москалї під свої опіки. (Волчківцї).

284. Ой гойдашки, гайдамашки зрубали Вкраїну,
Течут ріки кервавії з гори на долину.
Ой гойдашки, гайдамашки Вкраїну зрубали,
Течут ріки кервавії темними лугами. (Тисьменичани).

285. На Вкраїну ни поїду, служити ни буду,
Дївчє ми сї сподобало, жинити сї буду. (Ожомля).

286. Ой піду я в Україну, там я не загину,
Скажу собі посадити червону калину. (П. Ст. Б.).

287. Ой гуляки парубочки, гуляки, гуляки,
Колисьмо ся не женили, підем за вояки.
О як ми ся не женили, сухі дуби цвили,
А як ми ся поженили, то сирі погнили.
Бувай здоров, тай я з тобов, молодий козаче,
А за нами молодими Україна плаче. (Дрогобич).

288. Ой скрипочки із липочки, а струни з бервінку,
Як заграю, буде чути аж на Українку. (Бабусів).

289. Ой женила[1]) мене мати коцюбою з хати:
Іди, сину, на Вкраїну дївчини шукати. (Вільки Маз.).
Григорів: 1) Гонила.

290. Запріжу я когута і курку чубату,
Ой[1]) поїду в Україну[2]) по дївку богату. (П. Ст. Б.).
Вільки Мазов.: 1) Бай. 3) На Вкраїну. — Пор. ч. 68.

291. Або мене, любцю, люби, або мене лиши,
Або мої вічка чорні на папери пиши.
На папери, на папери, тай на паперочку,
Щоби било мої вічка на Україночку. (Кропив. Н.).

292. Стоїт явір над водою, в воду похилив сї,
З України до дївчини козак залицєв сї. (Невід.).

293. Ой горами, долинами, пшеницї лапами,
Вандруй, вандруй, білявино, на Вкраїну з нами.
Хиба би я дурна була, розуму не мала,
Та жиби я на Вкраїну з вами вандрувала. (Дрогобич).
Пор. висше ч. 253.

294. Який листок на яворі, такий на калинї,
Який любко в своїм селї, такий в Українї. (Вороблевичі).

295. Тей високо, тей не низко листок на калинї,
Тей далеко тей не близко милий на Вкраїнї.
Тей упадь же, жовтий листку, з тої калиночки,
Тей верни си, мій миленький, з тої Вкраїночки.
Тей не верну, моя мила, далека дорога,
Скину шєпку тей вклоню си, будь мила здорова.
Ой будь мила здоровенька, не забудь за мене,
Бо сьвіт зийдеш, тей не найдеш кращого від мене. (Стецева).

296. Ой музико череміський, заграй по підгірськи,
Та най я си потанцюю ой по старосьвітськи. (Волосів).

297. Бодай ти ся, Чорногоро, запала, запала,
Що ти мене від любочки застала, застала. (Ходовичі).

298. Пасе бідня вівцї в Глофі та у Чорногорі,
Але єго колачики у моїй коморі.
Ой а єго колачики всї в моїй коморі,
А він ходит з голим бучком аж по Чорногорі.
(Гол. II. ст. 364. ч. 627).

2. Міста, села.

299. Та Баришем дороженька, Баришем, Баришем,
Куди піду, не бою сї з своїм[1]) товаришем. (Пасїчна).
Гвозд: 1) З добрим.

300. А з Батятич на Зубівміст котєт ся гарбузи,
Зубівміскі дївчатонька самі драпогузи.
З Зубівмосту до Батятич котїт сї ґрейцарі,
Батятицкі парубойки самі ґосподарі. (Батятичі).

301. До Бачова не піду, Бачів на долинї,
В Дусанові дївчатонька, як цьвіт на калинї. (Дусанів).

302. Не дивлю ся на Береги, бо не маю чого,
Подивю ся на Озвалець на любонька свого. (Кропив. Н.).

303. Бирижани, Бирижани, жаль минї за вами,
Бо то минї в Бирижанах, як в рідної мами. (Шибалин).

304. Бережани, Бережани, жиль менї за вами,
Не так ми жиль за макітров, як за пирогами. (Дусанів).

305. Попід тотї Бережини зацвили ожини;
Якась мара любит бабу, на мене зложили. (Угринів Дол.).

306. Сивий коню, сивий коню, ремінна уздечка,
Там то ми ся сподобала дївчина білецка. (Біла).

307. Ой на ланку пшениченька, на ланку, на ланку,
Білецкії дївчатонька всї на айзибанку. (Біла).

308. Ой кувала зазулиця в городї на стежцї,
Єку файну любку маю у Білоберезцї. (Ясенів Гор.).

309. Тече вода з під города, ярочки вибират,
А наша ся їмостуня з Боберки забират. (Боберка).

310. Ой боберскі парібочки, одну раду майте,
Із Боберки до Дидьови дївчини не дайте. (Боберка).

311. Ой каю сї молоденька, каяти буду сї:
Прийшов хлопець з Болоховець в чорнім капелюсї. (Михайловичі).

312. Ой у нашім Бориславю ями реперуют,
Ой бо наші файні хлопцї дома не ночуют. (Кропив. Н.).

313. Ой мовили Бориславце, що будут панами,
А вни поле попродали, тай пішли з торбами. (Нагуєвичі).

314. Куди гляну, туди гляну, а все до Брухович,
Там мій милий чорнобривий ходит як попович. (Вовків).

315. Як би ни лїс, як би ни лїс, як би ни лїщина,
Ни був би я в Будзанові, як би ни дївчина. (Будзанів).

316. Ой піду я на Будилїв, на тоту Сочаву;
Поки буду, ни забуду дївчину чорняву. (Невід.).

317. Черешеньки та вишеньки помитушили сї,
Ой чось наші лиґіники порозходили сї.
Єден пішов до Варшави, другий до Сучави,
Але третий зажурив сї, що ни оженив сї. (Чорні Ослави).

318. Не далеко до Вербова, іно два горбочки,
А в Вербові такі дівки, як в нас образочки. (Голгочі).

319. Ой закукай, зазулечко, закукай небого,
Бо вже мого пробуваня в Верецьких не много.
(Гол. II, ст. 407, ч. 761).

320. Ой відки то вітер віє, чи ни з Видинова?
Чия дівка на переді, чи ни Федорова? (Чорні Ослави).

321. Ой гадала молоденька, жи Видниця горит,
А то моя білявина в Видници говорит. (Кропив. Н.).

322. В Вихторові й в Комарові короткі загони,
В Комарові такі дівки, як два макогони. (Викторів).

323. А славная Коломия з Вишні[1]) мандрувала,
Та ступила на Щиглї[2]), там си погуляла. (Ожомля).

1) Судова Вишня, місточко мостиського пов. 2) Щиглї, присїлок села Новосїлок, яворів. пов.

324. Куди гляну, туди гляну, а все до Вівкова,
Там я буду за невістку, де жовта підлога. (Вовків).

325. Вийшли кури зза фіґури самії красенькі,
А вівківскі дївчатонька самі горбатенькі. (Вовків).

326. Вийшли кури зза фіґури самі сорокаті,
А вівківскі дївчатонька самі череваті. (Вовків).

327. А в Вівкові нема села, но саме камінє,
А вівківскі дївчатонька смердят як помиї. (Вовків).

328. Ой нїхто так не заграє, як Баран Микита,
А вівківскі дївчатонька дурні як телєта. (Вовків).

329. А вівківскі парубочки сїяли, орали,
Костенївскі череваті гарбузи покрали.
А щоби то гарбузи, а то такий динї,
А щоби то череваті, а то ґосподинї. (Вовків).

330. А воленьскі дївчатонька як ковальскі міхи,
Тай но ними четверити до Стрия оріхи. (Тростїнець).

331. Ай відки ти, білявчино, чейже з Волосєнки?
Вітер віє, сїмя сїє, дрібні колопеньки. (Волоснпка).

332. Всюда біло, всюда біло, над Волцновом ясно;
Як же ми сї на той Волцнів подивити красно! (Волцнїв).
Вар. ...сино ...мило.

333. Чекай, чекай, єден дурню, дам я ти дївчину,
Що ти втїчеш з Ворохівки аж на Опарщину[1]).
Чекай, чекай, єден дурню, дам я тобі дївку,
Що утїчеш з Опарщини аж на Ворохівку[2]). (Невід.).
Григорів: 1) Що ти будеш утїкати аж на Волощину. 2) Що ти будеш утїкати аж на Комарівку.

334. Та де гаразд, та де гаразд, я у Вустю гаразд,
Та цї винни, цї нивинен, будут бити зараз. (Усте).

335. Ой у Гвоздї нема поле, лише два ланочки,
А у Гвоздї такі хлопцї та як образочки. (Гвозд.).
Пор. ч. 318.

336. Ішов дїд з Гниловід, баба в Зарваницї,
Знайшов дїд воловід, баба рукавицї. (Григорів, Голгочі).

337. Гологіцкі гори, гори, ховайте сї в доли,
Заставецкі парубочки, бувайте здорови[1]). (Голгочі).

338. Ой голгіцкі парубочки, заставецкі хлопцї,
Як сє зійдут до купочки, то самі молодцї. (Голгочі).

339. Ой до води, сивий коню, до води, до води;
В тих Голгочох нема хлопцїв, самі дїдоводи. (Котузів).

340. Як я піду з тої Гори, то заберу слїди,
Бо вже я сї на ті Горі навидїла біди. (Нагуєвичі).

341. Ваші тато, наші мама в Городенцї були,
Тай сапали кукурудзи, сапочки забули. (Пасїчна).

342. В Городенцї на ярмарцї чорнява гуляла,
Усї хлопцї городенскі з собов намовляла.
(Гол. IV, ст. 458, ч. 109).

343. А відки ти, пане брате, ци не з Городенки?
Ци не видїв, ци не стрічєв дївчини Оленки?
Ой я видїв, ой я стрічєв дївчину Оленку,
Що гонила сїм пар волів через Городенку.
(Гол. IV, ст. 464, ч. 151).
Пор. Гол. II, ст. 248, ч. 9.

344. Ой ходила чорнявая та по Городенцї,
Купувала мід сичений гільтайовій неньцї.
Ой пий, нене, ой пий, нене, медок солоденький,
Ой бо ми ся іcподобав твій син молоденький!
(Гол. IV, ст. 558, ч. 110).

345. А я вийду на гороньку, стану на плитоньку,
Мило ми сї подивити в Горохолиноньку. (Жураки).

346. Ой піду я[1]) до Гошова тай до Кохавини,
Тай чей я сї гріха збуду[2]) хоч до половини.
Ой то я сї сповідала перед руским попом,
Що ни буду жартувати нї з паном, нї з хлопом.
Ой то я сї сповідала в містї у косцьолї,
Щем забула оповісти, щом була в стодолї. (Пісочна).

Кропивник Новий (тільки 1-а стр.): 1) А я піду. 2) Чень відпустит Господь гріха.

347. Ой де їдеш, моя мила, чи до Гребенного?
Купи менї, милий, хустку за пів золотого. (Коростів).

348. Ой вийду я на гороньку, подивлю ся до Грец[1]),
Чи не іде на зальоти хоть який удовец. (Мавковичі).

1) Угерцї.

349. Григорівскі гори, гори, бувайте здорови,
Най ся на вас випасают воли та корови. (Григорів).

350. З Григорова до Джурова котьит сє ґрийцарі,
А в Джурові парубочки самі ґосподарі.
З Григорова до Джурова котили сє динї,
А в Джурові дївки файнї, самі ґосподинї. (Жур.).

Пор. ч. 300.

351. В Гусятинї загриміло, а в Кривенькім трісло;
Ой піду я до дївчини, сяду си на крісло. (Невід.).

352. Не дай мене, моя мати, до Губич, до Губич,
Бо ти мене, моя мати, на віки погубиш.
А дай мене, моя мати, та до Ясеницї,
Та щоби я не жьидїла кусень пеленицї. (Нагуєвичі).

353. Ой зза Гути чорна хмара, зза Гути, зза Гути,
Не велике закохане, тяжко го забути. (Постолівка).

354. А з Джурова до Тишковець колясочка їде:
Буде така дївчинонька, що за мене піде.
(Гол. II, ст. 282, ч. 200).

355. Нема цьвіту на тім сьвіту, як на тїй калинї;
Нема хлопця до подоби, як у Добросинї. (Камінка).

356. Нїґде нима[1]) гараздойку, як на Добрушинї[2]),
Там віночок з барвіночку[3]) на кождї дївчинї. (Люб.).

Орелець: 1) Ой нема то. 2) Як в тім Добрусинї. 3) Ой там рутяний віночок.

Пор. ч. 231; Пор. Де-Волланъ, ст. 33.

357. Ой дайко мнї, моя мамко, тай до Добротова,
В Добротові добрі люде, єднако як дома. (Чорні Ослави).

358. Ішов дїд з Дубровід, баба з Дубровиції,
Найшов дїд воловід, баба рукавиції.
Найшов дїд воловід бички запрігати,
Найшла баба рукавиції горшки вітєгати. (Камінне).
Пор. висше ч. 326.

359. Ей до Дубю дороженька, до Дубю, до Дубю,
На що-ж ти нї покидаєш, коли я тї любю. (Счр.).

360. Ой на Дубю білї гуси, на Дубю, на Дубю,
Від колис ня счарувала, від тоди тя любю. (Кропив. Н.).

361. До Жидачева доріжка бита каміньцьима,
Жидачівскі парубоньки пахнут колачьима. (Іванівції).

362. Ой поволи, сиві воли, поволи, поволи,
Ой маю я миленького в Жовтанецкій Воли. (Желдець).

363. А в Журові пйить волів, а всї пйить рогатї,
А в Журові дві дївчинї, а вбидві шмаркатї. (Жур.).

364. Ой далека дороженька, аж до Завалова,
Лиш єдного любка маю, так би я здорова. (Чорні Ослави).

365. Повій вітре холодненький з Завою, з Завою,
Прихолоди коло сїна білявинку мою. (Хотїнь).

366. Я Загіри ни сило, бо Загіри місто,
А в Загірю дївчитонька, як вівсьини тїсто. (Кнг.).

367. Ой чия то дївчинонька має чорну димку,
Тай бігає ночувати аж на Загоринку. (Пост.).

368. Залїщики славне місто, нислава си стала,
Миши хату підточили, баба з печи впала. (Орелець).

369. Ой на горі огонь горит, на долинї жар, жар,
Як я піду до Іспаса, комусь буде жаль, жаль!
А на горі огонь горит, на долинї димно,
Як я піду до Іспаса, комусь буде дивно.
(Гол. II, ст. 283, ч. 206).

370. Ой з Залуча іде туча, а з Косова хмара,
А Марійка і Микола то добрая пара.
Ой ци пара, ци не пара, будем парувати,
Висша Маря від Миколи, будем притинати.
Або: Низша Маря від Миколи, будем натєгати. (Кобаки).

371. Ой піду сї сповідати аж до Зарваниці,
Ци за дівки більші гріхи, ци за молодиці? (Угринів Д.)

372. Напила сї дівчинонька водиці з кирниці,
Вандрувала за жовняром аж до Зарваниці.
Аби-с була, дівчинонько, водиці ни пила,
Ни булаби-с в Зарваниці Богу сї молила. (Врб.).

373. Напила сє дівчинонька водиці з кирниції,
Тай бігала до ворошки аж до Зарваниції. (Пост.).

374. Ой пішов я на зарінок зарінку рубати,
Завзели сї Зарінчани сокирочку взяти.
Беріт собі, Зарінчани, тоту сокирочку,
Та лиш мене молодого пустїт до домочку. (Угринів Д.).

375. У Зарічю під обічю сивий бичок риче,
То все ми ся причуває, що мя милий кличе.
(Гол. II, ст. 421, ч. 528).

376. а) А в Зарудю нема поля, но однії гони,
Зарудецкі дівчатонька так як макогони. (Охримівці).

377. б) Не далеко до Заставец[1]), іно два вигони[2]),
А в Заставцьох[3]) такі хлопції, як в нас макогони. (Голгочі).
Постолівка: 1) Сороки. 2) Тілько одні гони. 3) А в Сороції.
Пор. ч. 322.

378. А в Збаражи є два доми, бодай ся запали,
Бо там мому миленькому кучерики втяли. (Охримівці).

379. А в Збаражи загреміло, в Тернополи[1]) трісло,
Ой поїхав козаченько[2]) купувати крісло. (Біла).
Білїнський: 1) Ой поїхав Олексунцьо до Львова. — Посіч: 1) У Калуши загриміло, в Станїславі. 2) Пішов Дмитер до Маруні.
Пор. висше ч. 52.; Кольберґ, Ш, ст. 45, ч. 397; Де-Волланъ, ст. 229, ч. 14.

380. В еньших селах парубоньки сьміте тай полова,
В Іванівцьох парубоньки — милая розмова. (Іванівці).

381. Ой гадайти, парубоньки, гадайти, гадайти,
З Івановиц до Волцнива дівчини ни дайти. (Іванівції).
Пор. ч. 310.

382. До Йвановиц доріженька бита бодаками,
Іванівскі дівчатонька пахнут фіялками. (Іванівції).

383. Ой збудив сї пан капітан, трубів до атаку,
А Йванівскі дівчатонька нюхают табаку. (Іванівції).

384. В Іванівцьох добри бути, бо сило на ямі,
А Йванівскі дівчатонька як намалювані.
В других селах кілько дівок, вигатив би ринок,
Тай ще би сї зіставило свиням на будинок. (Іванівцї).

385. На шальвію воду грію, на руту зливаю,
В Іванівцї хлопцьи маю, на него чикаю.
Чи менї так Бозя дала, чи ми люди дали,
Що я собі в Іванівцї хлопцьи сподобала. (Іванівка).

386. А звідки ти, пане брате, чи не з Кальвариї[1]),
Чис не видів, пане брате, дївчини Мариї?
Ой видів я, пане брате, дївчину Марию,
Попід гори пасла воли, попід Кальварию. (Вовків).
Хотїнь (тільки 1-а стр.): 1) Коломиї.

387. Ой ходив я понад ріку тай збирав корінцї,
Ой то ми сї сподобала дївчина в Камінцї. (Вільки Маз.).

388. До Києвце по вовес, до Турад по сїно,
До Йвановиц по дївчину, бо вилике віно. (Іванівцї).

389. Не втїпана, не дергана, не різані поли,
Засватана до Києва через чорні брови.
(Гол. II, ст. 282, ч. 201).

390. А Колинцї і Гринівцї, до купи їм кінцї,
Вишивана сорочечка на кождії дівцї. (Чорнолізцї).

391. Ой не видко Коломиї, лише видко хрести,
Туди менї любо, мило, очима повести.
(Гол. II, ст. 335, ч. 486).

392. Коломия перемия[1]), Коломия місто,
В Коломиї дївчатонька[2]), як пшеничне[3]) тїсто. (Розділ).
Волосів: 1) Не помия. 2) Такі хлопцї. — Крупско: 3) Варене. — Біла: 3) Ячмінне.
Пор. Кольберґ. Ш, ст. 10, ч. 1; Гол. II, ст. 247, ч. 2; Гол. II, ст. 414, ч. 494; висше ч. 366.

393. Коломия, Коломия, Коломия місто,
Котра дївка легкороба, то така як тїсто. (Вербіж).
Пор. Гол. II, ст. 421; II, ст. 248, ч. 7.

394. Коломия славне місто, бо є в нїй Вірмени,
Ой прошу вас, добрі люди, не сьмійте сї з мени. (Орелець).

395. Ой ішов я з Коломиї тай упав в помиї,
Ни дали ми вагинути дївки чорнобриві. (Шиб. Ман. Іванівка).
Пор. Кольберґ, Ш. ст. 11, ч. 17; Гол. II, ст. 303, ч. 310.

396. Коломия, Коломия по горі ходила,
Зійшла з гори на долину, води ся напила. (Дид. Ііс. Григ.).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 19, ч. 105; ст. 33, ч. 262.

397. Коломию запалили, Коломия горит,
Коломия нї до кого слова не промовит[1]). (Іванівка).
Уйбард: 1) За тобов мнї, біла дївко, головонька болит. — Раковець: 1) А мене вже за дївчинов головонька болит.
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 10—11, ч. 5, 7 і 9; Кол. ст. 114, ч. 1463; Гол. II, ст. 248, ч. 5.

398. Коломия запалена, Коломия горит:
Такой мене за милою головонька болит.
Як я тоту Коломию зачую, зачую,
Через тоту білявину дома не ночую.
(Гол. IV, ст. 463, ч. 149).

399. Ба що же ти, дївчинонько, гадала, гадала,
Та як тота Коломийка палала, палала?
Я гадала, мій миленький, гасити, гасити,
Та не могла я що найти, щоб воду носити.
(Гол. II, ст. 248, ч. 8).

400. Як[1]) згоріла Коломия, ще згорит[2]) Вигода,
Ай[3]) де буде[4]) ночувати дївчина[5]) молода? (Кропив. Н.).
Дрогобич: 1) Ой. 2) Згоріла. 3) Ой. 4) Будеш. 5) Дївчино.

401. Ой краснаж ти, Коломийко, ґонтами побита,
Та ще краща Отинїйка соломов покрита. (Волчківцї).

402. Ой як нема в Коломиї дворика нового,
Ой так нема в Березові мого миленького. (Березів).

403. Коломия, Коломия тай Коломийочка,
Яка була сука мати, така її дочка. (Задар. Львів. Григорів).
Пор. Мат. V, ст. 227, ч. 103.

404. Коломийо, Коломийо, тай Коломийочко,
А мій милий такий файний, як у риби очко. (Біла).

405. А як собі заспіваю на паньскій долинї,
Піде голос понад колос аж до Коломиї.
Пішов голос понад колос та вдарив у Кути,
Котрі були гарні хлопцї, забрали в рекрути. (Підзахарич).

406. Славне місто Коломия, ще славнїйші Кути,
Ой ще би я не женив ся, як би не рекрути. (Хотїнь).

407. Ой славная Коломия тай межи горами,
Ой славнїйша дївчинонька з чорними бровами.
(Гол. II, ст. 248, ч. 6).

408. А згоріла Коломия, а згоріли Кути,
А най згорит Буковина, минї в нїй не бути.
Я сегодне в Буковинї, а завтра вже піду,
Нїхто мене не спитає, коли я знов прийду.
Не мут вже мене питати, ни брат, ни сестрицї,
Бо ми раби в Буковинї, чужі чужиницї. (Підзахарич).

409. Ой коби-с знав, мій миленький, що я прийду нинї,
Вийшов би-с нї візирати аж до Коломиї.
Ой коби-с знав, мій миленький, що я йду до дома,
Вийшов би-с нї візирати аж до Яблонова. (Березів).

410. Коломия[1]), Отинія, Заболотів, Снятин,
Станїслав, Богородчини, Надвірна, Делятин.
(Тисьм. Кост. Ямн. Чорт. Григ.).

Ямниця: 1) Городенка. У всїх иньших варіянтах говорять: Станїславів, Богородчан (або Богородчін).

411. Що й Комарів тай Викторів, то все одно поле;
Викторівску обіймає, комарівску коле! (Викторів).

412. Що Конюхи призабуду, то си пригадаю,
Либонь бо я в тих Конюхах дївчиноньку маю. (Бишки).

413. Ой конюска дївчинонька, конюска, конюска,
Пристала ми до серденька, як біленька гуска. (Бишки).

414. А звідки ти, пане брате, чи не з Королївки?
Чис не видїв, пане брате, дївчини Марійки? (Біла).

415. Ой ма мила, ой ма мила, яка ти зрадлива,
Ти в Коростові умерла, а в Тухли-с ожила. (Коростів).

416. То я пішла з Коростова за вирхи, за вирхи,
Що як рано іду з дому, не прийду на змирки. (Коростів).

417. Ой їхав я, пане брате, з того Космачина,
Іно ми ся нахилила густа смеречина.
Іно ми ся похилила тай до землї впала,
Котра дївка ворожила, то ся не віддала. (Голгочі).

418. Костенївскі парубочки не мают догани,
Заберут си файки в зуби, ходїт як Цигани. (Вовків).

419. Костенївскі парубочки від мази, від мази,
Іден сліпий, другий кривий, третий ледви лази. (Вовків).

420. В монастирі задзвонили до Крехова чути,
Лиш би з тобов, Оленцуню, на розмові бути.
Лиш би бути, лиш би бути, та настояти сї,
Личка твого румяного націлювати сї. (Орелець).

421. Ой летїла зазуленька до Креховец на ніч:
Перекажи, зазуленько, милому добраніч. (Крехівцї).

422. Запіяли когути самі чорнокрилї,
Кривенецкі парубки самі чорнобриві. (Невід.).

423. Горі селом, долї селом плоти городжені,
Ай минї у Кропивнику дївки не суджені. (Кропив. Н.).

424. Ой на Кути доріженька, на Кути, на Кути,
А я люблю дївчиноньку, не можу забути. (Вашня).

425. Ой що чути, товаришу, що чути, що чути?
Займило сї сухе ріще, вігоріли Кути. (Пасїчна).

426. Ой Кутами чорна хмара, Кутами, Кутами,
Бувай мила здоровенька, бо я йду сьвітами. (Григорів.).

427. Ой поїхав мій миленький аж до Кутїночок,
Привезе ми з Кутїночок зіле на віночок.
Дзїнькую ти, мій миленький, за той даруночок,
Що-с ми привіз з Кутїночок зіля на віночок. (Посїч.).

428. Ой піду я до Ланчина, Ланчин на долинї,
А ланчиньска челядочка, як лист на калинї.
(Гол. II, ст. 266, ч. 109).
Пор. Кольберґ, III, ст. 16, ч. 67.

429. А в городї бобовинє, нима на нім бобу,
А лапшиньскі парубоньки лижат на хоробу. (Іванівцї).

430. Ой у Липю горівку пю, а в Скороднім сиджу,
Що ми з того, що тя люблю, коли тя не виджу? (Мшанець З.).

431. Ой до Львова, ой до Львова дороженька бита,
Ах то ми ся сподобали з Соланів дївчита. (Вільки Маз.).

432. Ой до Львова доріженька, до Львова, до Львова,
Та відпала від коника золота підкова. (Хотїнь).

433. Ой поїхав мій миленький до Львова, до Львова,
Та згоріло серце моє, як житна солома.
(Гол. II, ст. 345, ч. 533).

434. Ой Господи милосерний теӣ ти подиви ся,
Ой десь мої кавалєри порозходили ся.
Іден пішов тай до Львова, другий до Кракова,
А третий десь в Голядові, коб но я здорова. (Нивиці)

435. Ой піду я на Майдан тай на Майданицю,
Якась біда головата тєгне колїсницю. (Угринів Гор.).

436. На Майданї нема хлїба, лише половуха,
На Майданї єдна дївка тай тота безвуха. (Угринів Гор.).

437. На Майданї файне село на горбі, на горбі,
А майданьскі такі дївки, як козарі в торбі. (Посїч).

438. Т'али й кажи сїда-ріда, ота й сїда дана,
Колиж кі си надїяти я з того Майдана?
Колиж кі си надїяти з тої Майданини,
Та ни піду погуляти робітної днини.
Та ни піду погуляти, бо маю роботу,
А лиш піду погуляти в задушну суботу. (Усте).

439. Ти музико марковецький, заграй по бабецьки,
А я собі потанцюю по монастирецьки. (Жураки).

440. В Милованю дзвони дзвонєт, бо сьвіта недїлї,
Вільшінецкі гайдамаки лупают камінє. (Миловане).

441. Михайлївскі парубочки, почаївскі хлопцї,
Як сї зийдут до купочки, такі як молойцї. (Михайловичі).

442. На Медвежу не належу, на Волю не зайду,
Як сї хочу оженити, в своїм селї[1]) найду. (Нагуєвичі).
Дрогобич: 1) Ой я собі дївчиноньку в Дрогобичи.

443. Ой битая дороженька та по під той Мишин,
Пішов сьвіта приймаючи Михайло Дмитришин. (Чорні Ослави).

444. Убита ми дороженька через цїлий Мишин,
Ой нїхто так не заграє, як Гриць Василишин. (Березів).

445. Ой на минї кучерики як та кожушина,
Ой чень мене тай полюбит богацка дївчина.
Ой піду я до Мишина, або де Ключева,
Ой чень мене тай полюбит дївка богачева. (Матїївцї).

446. Ой сараче, каже, кучно, не чини так гучно,
Бо я за тя дав два лева йдучи з Могилева.
(Гол. II, ст. 621, ч. 33).

447. Нагуївскі парубочки мід, горівку пили,
Ясеницкі ґелевачі на чиру сї били.
Нагуївскі парубочки дрібне листє пишут,
Ясеницкі ґелевачі копили колишут.
Нагуївскі парубочки в коршмі напивали.
Ясеницкі ґелевачі гарбузи закрали.
Нагуївскі парубочки, а де ваша цнота?
Коло коршми при дорозї припйита до плота. (Нагуєвичі).
Пор. висше ч. 329.

448. Поорані ораницї, тай поволочені,
А пижняньскі молодицї на корм ни з'учені. (Печенїжин).

449. Похилив ся дуб на дуба, береза на ельму;
Я вдуріти, полюбити в Новошинї шельму! (Новошин).

450. Сьвятий Боже, сьвятий кріпкий, а ти, ґаздо, відки?
Ой я ґазда з Обертина, любка з Гуцулівки. (Волосів).

451. Ой їхав я з Озерян, тай загубив люшню,
Оглянув сї сюди, туди, тай в долонї луснув. (Кнїгинин).
Пор. висше ч. 149.

452. Ой їхав я з Озерян, тай не оглядав сї,
Якийсь дїтко забіг з заду тай в кишеню в...в сї. (Кнїгинин).

453. Коби я мав кониченька, то маю саньчата,
Поїхав бим на Озвалик, там файнї дївчата. (Кропив. Н.).

454. Коби минї, моя мамко, не студена роса,
Пішла би я до Ойлока, коби я не боса.
(Гол. II, ст. 420, ч. 520).

455. Ой в Ойлоцї два місяцї тай оба ясненькі,
Суть у мене два голубки, оба молоденькі.
(Гол. II, ст. 420 ч. 521).

456. а) Ой поїхав[1]) мій миленький аж до Голомуца[2]),
Привезе ми спідничину[3]), бо вже тота куца.
Ой поїхав мій миленький аж до Станїслава,
Привезе ми даруночок, хоцїм не казала. (Войнилів).
Шибалин: 1) Ой поїди. 2) Оломуца. 3) Набере ми на спідницю.
Пор. Кол. ст. 152, ч. 1885.

457. б) Ой приїхав мій миленький аж від Оломуца,
Привіз мені спідничину, тай та дуже куца. (Охрим.).

458. Як бим була, мамко, знала що піду в Опорець,
То бим була не садила в городци яворець. (Тухля).

459. Ой піду я в конец села, в конец Опришевец,
А там дівчє пасе воли, біле як паперец. (Пасїчна).

460. а) Та поїхав мій миленький та до Орявчика,
Та він казав, що ми вшиє бунду з заячика.
Ой поїхав мій миленький та на тоту Гуту,
Та купив ми перстенину на правую руку. (Коростів).

461. б) Ой я собі полюбила хлопця з Орявчика,
Та ми казав, що ми зшиє бунду з заячика. (Тухля).

462. А остриньский дав ми риньский, олешівский шустку,
Вільшінецкий коралики, милованьский фустку. (Милован*е*).

463. Ой зійшов я цілий сьвіт і землю турецку,
Не здибав я дївчиноньку, як охримовецку. (Охрим.).

464. Що забуду Охримівці, то си нагадаю,
Либонь же-ж я в Охримівцях каваліра маю. (Охрим.).
Пор. висше ч. 412.

465. В Охримівцях нема поля, но самі кусочки,
Охримівскі дївчатонька так як образочки. (Охрим.).

466. Ой знаю я, парібочку, усї твої мисли,
Купував-ис чоботята аж у Перемишли.
В Перемишли купував, в Янові підкував,
В Добрусині, в добрім селї, дївчині дарував. (Камінка).

467. Дайже-ж мене, моя мати, за кого я мислю,
Винесу-ж ти сїм раз води аж із Перемишлю. (Кропив. Н.).

468. Ой кувала зазуличка в городї на вишни,
Та десь моя білявина аж у Перемишли. (Кропив. Н.).

469. Коби ни ліс, коби ни ліс, коби ни ліщина,
Не був би я в тій Пісочній, жиби[1]) ни дївчина. (Пісочна).
Яцків: 1) Не був би я на Слобідцї, як би.

470. Та най родит верба грушки, а калина ябка,
Та вже мене на Пісочну не понесе гадка.
Ой піду я з того села, на брамі напишу:
Найсолодша дївчинонько, на кого тї лишу? (Пісочна).

471. Єдно село Попелї, друге село Банї,
Третє село Романівка — моє закохане.
Та вже моє закохане помаширувало,
Коби було на дорогу хоть поцюлювало. (Губичі).

472. На Поплавах лїса нема, а плоти городєт,
Поплавецкі дївчатонька по міщаньски ходєт. (Кутузів).

473. На Пороги дві дороги, а на Кричку одна,
Ци я тебе, мій миленький, любити не годна? (Жураки).

474. Ой посїцкі парубочки мід горівку пют, пют
А лисецкі репухачі на чиру сї бют, бют.
Ой посїцкі парубочки на папери пишут,
А лисецкі репухачі бенькарти колишут.
Ой посїцкі парубочки, а лисецкі хлопцї,
Як сї зійдут до купочки, хороші молодцї.
А посїцкі парубочки, а лисецкі думцї,
Та їхало вісїмнацїт на чубатій курцї. (Посїч.).
Пор. висше ч. 441. 447.

475. Почивичі, Раневичі, тото єдно поле,
Як парубок дївку любит, другу колька коле. (Михайловичі).

476. Али тая доріженька веде до Пукова,
Ніхто ми ся не сподобав, лише Струк Микола. (О. Коцан).

477. а) Ой, був же я в Путилові, ой ци раз, ци двічі,
Кортит мене в Путилівку шо годинки бічи.
А був же я в Путилові, ни пив я горівки,
Ни видів я в Путилові хорошої дївки.
А прийшов я на Віжницу та напив си пива,
Єка така дївчиночка, а все чорнобрива. (Кобаки).

478. б) Ой був же я в Путилові та не пив горівки,
Не бачив я в Путилові хорошої дївки.
А як прийшов я на Жабє, напив єм си пива,
Там як мала, так велика, кожда чорнобрива. (Москалївка).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 15, ч. 48—49; ст. 32, ч. 252—253; Гол. II, ст. 249, ч. 10.

479. Куди ідеш, пане брате, ци не до Рахова?
Кажи моїй білявици, най буде здорова!
(Гол. II, ст. 435, ч. 595)

480. Гей Рахове, Раховочку, цукровий медочку,
Ой спалила, змолозила плюга головочку.
(Гол. II, ст. 427, ч. 559).

481. Гей, Ряхове, Ряховоньку, солодкий медоньку,
Коль вон сижу, тебе вижу в літї в холодоньку.
(Гол. II, ст. 427, ч. 558).

482. По над лїсок, по під лїсок, по під лїс Рожанцкий,
А деж ти ся та забавив, любку Волосянцкий? (Волосянка).

483. А я піду до Роздолу, тай накупю лижок,
З мени буди ґосподиня, бом широка в крижох. (Іванівцї).

484. Зашуміла лїщиночка, тай гай зелененький,
Ой віїжджав з Росохача дзєкан молоденький.
Ой куди він тай віїжджав? До Львова, до Львова,
Тей плакало дві громадї, тей панї Мойсова. (Топорівцї).

485. Єден милий на Рудї, другий на Залужу,
Третий милий в Дусанові, що я за ним тужу. (Дусанів).

486. Ой на Рудку, пане брате, на Рудку, на Рудку,
Ой нїхто так не заграє, як милий на дудку.
Ой нїхто так не заграє, як милий весело,
Чути єго коломийку аж на друге село. (Дусанів).

487. На Рунґурах нема лїса, лише саме дубє,
Та там моє пробуває сивеньке голубє.
(Гол. II, ст. 334, ч. 478).

488. Ой не видко до Русова, лишень до Креставец,
Такого я любка маю, бере кождий дарец. (Русів).

489. Ой Самбори, Самборику, бодай-іс ся запав,
То не єден парубочок я в тобі заплакав! (Кропив. Н.).

490. Шендель, мендель, катана, пеленичка в торбі,
Що ти зробив, песїй сину, на Середнім Горбі? (Нагуєвичі).

491. Ой з Сигота сиваники, з Сигота, з Сигота,
Взяла красу із личенька людская робота. (Боберка).

492. Ой мала я миленького, пішов до Сигота,
Пішов мінї купувати на віночок злота. (Березів).

493. Заплакала дївчинонька дрібними сльозами,
Нема, нема ледінинка з панскими возами!
Пішов ледінь до Сигота мури мурувати,
Ой заказав ледінь дївцї рік ся не віддати.
Але пішов бай ледінчик уже поза Віднию:
Віддавай ся, дївчинонько, бо я вже не вийду!
(Гол. II, ст. 364 ч. 629).

494. Ішов дядик до Сигота та на дві неділї,
Винїс, винїс два рантушки, а оба-дї білі.
Два рантушки, два рантушки, а два колокільцї:
Кому-ж то він подарував? Івановій дївцї!
(Гол. II, ст. 368, ч. 645).

495. Пацїрочки, блискавочки, я їх полупала,
Ішло бідня до Сигота, я не наказала.
Ішло бідня до Сигота, стало ся питати:
Яку би ти, бідашинко, фустку купувати?
Купуй менї, ледїнику, з усякими квіти,
Шоби мене пізнавали свекрушині дїти!
(Гол. II, ст. 368, ч. 644).

496. Тече річка, тече річка аж до Синевідска,
Рибка ми сї сподобала, має гарні вічка. (Тухля).

497. А там в поли дві тополи, вобі зелененькі,
В Ситїхові дві дївчинї, вобі молоденькі. (Ситїхів)

498. Ой славнії Скоморохи, бо там дївок трохи,
Ай славнійша Постолівка, бо там моя дївка. (Пост.).

499. Поїхала наша Фесє аж до Соколова[1]),
Тай забула очи-наш до єдного слова.
Навчила сї очи-наш, вірую ни вміла,
Як що хлопцї жартували, то всьо розуміла. (Іванівцї).
Вовків: 1) Віддала сї дївчинонька аж до Подусова.

500. Ішли дївки з Соколівки тай колесо вкрали,
Але везли наФерескуль[1]), за горівку дали.
Ой дайко нам[2]), шинкарочко, доброї горівки,
Бо ми цесе кочували ше[3]) із Соколівки. (Ясенів Гор.).
Підзахарич: 1) Ой понесли у Розтоки. 2) Ой дай менї. 3) Бо я оцисе кочую аж. — Кобаки: 1) Повернули в Микитинцї. 3) Бо цесе ми тєжко несли аж.
Пор. Мат. V, ст.124, ч. 79 і ст. 133, ч. 144.

501. Ой летїли журавельки по над Соколівку,
Та виїли пшениченьку, лишили полївку.
Та щож минї по пшеници, коли нима зерна,
І щож менї по дївчинї, коли вна мізерна? (Кобаки).

502. В Солотвинї на ярмарку мали воли кривду,
Продав леґінь вєзку сїна, купив дївцї бинду.
А ти будеш, песя віро, у биндї ходити,
А я не міг сиві бички до дому прибити. (Жураки).

503. Ой мамуню, мамуненько, я ваша дитина,
Ни дайти мня до Сороки[1]), бо там нима млина.
Нима млина[2]), нима млина, тілько[3]) одні жорна,
Мили, мили цілий тиждень[4]), в неділю голодна. (Постолівка).

Григорів: 1) На Григорів. 2) В Григорові. 3) Лише. 4) Я без тиждень мелю, мелю. — Охримівці: 2) А в Зарудю. 4) Цілий тиждень жорнувала.

Пор. Кольберґ, III, ст. 16, ч. 57. — Купчанко, ст. 440, ч. 125. — Врабель, ст. 92, ч. 294. — Мат. V, ст. 127, ч. 101. — Гол. II, ст. 396, ч. 711.

504. Але в Спасї дївки ласї, а в містї перістї,
А в Ростоках підласисті, єк Жидівки в містї. (Підзахарич).

505. Ой не видко Станїслава, не видко, не видко,
Ой запала тєжка зимка, не перейти швидко. (Жураки),

506. Ой не видко Станїслава, лише Опришевець,
Стоїт любко на риночку білий як паперець. (Волосів).

507. Ой до того Станїслава дороженька вбита,
Куди мамка віправєла біленького Дмитра.
Ой до того Станїслава дороженька гладка,
Куди мамка віправєла біленького Йванка. (Волосів).

508. З Станїслава вилїтали пташечки дрібнії,
З Станїслава виїжджали вулани кіннії. (Жураки).

509. Ой не був я в Станїславі, лише раз на ринку,
Як сї ненька довідала: шкода тебе, синку. (Ж. Павлї, ст. 193).

510. В Станїславі загриміло, а в Калуши блисло:
Чого тобі, дївчинонько, черево повисло? (Угринів Гор.).

511. Ой поїхав мій миленький тай до кукілечка,
Привезе ми з кукілечка на вінок зїлечка.
В Станїславі ой купував, у Львові малював,
В Волосові на престолї менї подарував.
Дзїнькую ти, мій миленький, за той даруночок,
Шо ти менї подарував зїлє на віночок. (Волосів).

512. В Старогвіздци загреміло, в Малогвіздци тихо,
Ой веземо сорок дубів панови на лихо.
Ой возьмімо, товаришу, дуба обтешімо,
В Малогвіздци гарді дївки, в танець не берімо!
В Малогвіздци гарді дївки, не хотят робити,
Посправляли мандзелїнки, щоби їх любити.
(Гол. II, ст. 374, ч. 667).

513. Ой Старуню тай Жураки лиш би запалити,
Ні сіяти, ні орати, ні кого любити. (Жураки).

514. Ой чиї ви, парубочки, чи ни стриганецкі,
Ой голови як макітри, животи як пецки. (Іванівці).

515. Ой до Стрия, парубочки, до Стрия, до Стрия,
Як обстрижут кучарики, буде гола шия. (О. Коцан).

516. Напила сє дівчинонька водиці зо ставу:
Мандруй, мандруй, дівчинонько, аж до Сухоставу. (Іванівка).

517. Ой полюж я пшениченьку, ой полюж я, полю,
Немаж мого миленького, та десь в Тернополю. (П. С. Біл.).

518. Подивлю ся на Тернопіль, а Тернопіль чорний,
Подивлю ся на милого, а мій милий жовнїр. (Охримівці).

519. Ой мій милий в Тирнополи, Тирнопіль пантруйи,
Він Тирнопіль замикайи, до мени вандруйи. (Кнг.).

520. Єден хлопец товстенецкий, а другий білецкий,
Тай справили на дівчину кафтаник турецкий. (Товстеньке).

521. А Трембовля славне місто, бодай сє запало,
Бо там мене молодого нещасьцє попало. (Іванівка).

522. На Тростїнці добре бути, Тростїнец в долинї,
На Тростїнці дівчатонька, як лист на калинї. (Тростїнець).

523. Гей із Турад до Йвановиц плоти городжені,
А в Турадах парубоньки самі навіжені. (Іванівці).

524. А в Турадах добре бути, село при долинї,
А в Турадах дівчитонька як погнилї динї. (Волцнїв).

525. А із Турад до Йвановиц викопана фоса,
Ни раз будеш, дівчинонько, утїкати боса. (Іванівці).

526. По під тую полонинку, по під Турівочку,
Ходит любко з овечками, грає в сирівочку;
Ой овечки-солодечки, ой пас би я вас, вас,
А як прийде неділенька, вигубив бим вас, вас!
(Гол. II, ст. 620, ч. 25).

527. Не журіт ся, когутоньки, не журіт ся курки,
Нема ксьондза Вишотравки, поїхав до Турки!
(Гол. II, ст. 370, ч. 652).

528. Ой поїхав мій миленький на Турку, на Турку,
Та ми купит кораликів на єдвабнім шнурку. (Кропив. Н.).
Пор. Кол. ст. 152, ч. 1883.

529. Чоботята корковані, де ви куповані?
Гей у Турції на ярмарції, де кайли продані. (Боберка).

530. Ой сходив я гори, гори, я самі турецкі,
Не найшов я кращих дівок понад кнігинецкі. (Угринів Дол.).

531. Ой у Тухли дівки спухли, в Гребенові босї,
Ходім брати у Коростів, бо там жовтокосї. (Коростів).

532. Угринівскі парубки сїяли й орали,
А ямницкі репухаті гарбузи закрали.
Ой коби то гарбузи, а то гарбузинї,
Переїли, перегризли, ще гірше як свинї. (Угринів Гор.).

533. Через гору високую, тихий вітрец гучит,
Ай бо моє соколятко в Унґварі ся учит.
(Гол. IV, ст. 515, ч. 124).

534. Ой їхав я без Ферліїв, випивєм горівки,
Не видів я в тім Ферльові хорошої дівки.
Ой їхав я без Дусанів, тай випив я пива,
Ци велика, ци маленька, кужда чорнобрива. (Дусанів).
Пор. висше ч. 477—478. — Пор. Кол. ст. 38, ч. 625.

535. Я в Фирльові добре бути, добре привикати,
Ой но тєжко привикнути горшки продавати. (Дусанів).

536. Ой я піду в млинівочку, тай рибок наловлю,
Тодї піду з Хотїнечка, як любка підмовлю. (Хотїнь).

537. Ой не видко Хотїнечка, лишень видко гаю,
А я у тім Хотїнечку файну любку маю. (Хотїнь).

538. Ой запіли когути, самі чорнокрилї,
Хотїнецкі парубочки самі чорнобриві. (Хотїнь).

539. Коло млина яворина, коло млина сосна,
Нема того в Ходовичах, щом для него росла. (Ходовичі).

540. Я чернецкі парубочки, а потіцкі пурцї,
Їхало їх двацять штири на чубатій курцї. (Черч).
Пор. висше ч. 474.

541. А черницкі галапупи, тримайти сї купи,
Та щоби вас ни побили пісоцкі рекрути. (Пісочна).

542. Куда гляну, куда гляну, всюда веселенько,
Та як гляну на Чірнївці, ввєває серденько.
Та як гляну на Чірнївці, ой на ту Сочаву,
Та шом любив тай залишив ту любку чорняву. (Орелець).

543. Як си буду молодейка в Чорну віддавати,
То не буду на бистрянскі парібки вважати. (Мшанець).

544. Подивлю сї на Ямницю, Ямниції в долинї,
А в Ямници такі дївки, як цьвіт на калинї.
Подивлю сї на Кнїгинин, Кнїгинин на горбі,
Кнїгинецкі такі дївки, як козарі в торбі. (Угринів Гор.).
Пор. висше с. 428.

545. Та я вийду, тай си стану та на Ямховатім,
Чи тя ввиджу, білявино, на Смерековатім. (Кропив. Н.).

546. В Єсеницы затопили, а в Попельох видно,
Пішли наші парубочки, лиш шепочки видно. (Нагуєвичі).

547. В Єсеници загриміло, а в Попельох блисло.
Бодай мого миленького, за серденько стисло. (Нагуєвичі).

548. Іду я геть на Ясїня, стежар городити,
А чей прийде моя рибка личко солодити.
(Гол. II, ст. 428, ч. 564).

549. А ми собі парубочки, а все в Єзуполи,
Та ми собі так гуляєм, як вітер у поли. (Ямниця).

550. Ай сараки Єсинївци, єк си заробили,
Але боже приказанє шей переступили.
Ай сараки Єсенївци пийте та гуляйте,
Ай за чужу шарапату ви жури ни майте.
Ай за чужов шарапатов, худобов у Лейби,
Котра пишна молодичка, залускає дверми.
Єк влускала она дверми, вна си вергла швидко,
Єк завергла си хлосличок, тогди ї ни видко. (Ясенів Гор.).

---

551. а) А гуляйте, леґіники, бо вже не будете,
Сего тижня із недїлї в гусарі підете.
Ой у гусарі не піду, служити не буду,
Дївча ми си подобало, женити си буду.
Ой буду я жинити си цих місниц запевне,
В Криворівни горді дївки, не підут за мене.

В Криворівни горді дівки, в Ясенові голі,
А на Жєбю приодіті, біда шо голодні.
Садовина родит, родит, бо вни Бога просє,
Писаними тай стежками за Буковец носє. (Криворівня).

552. б) Гадав сми си оженити сих мнєсниц запевне,
В Єсенові дівки горді, ни підут за мене.
В Єсенові гонорові, а в місті перісті,
А в Косові клепавухі, бігают по місті.
Ай я звідтив гайда-гайда та аж у Тудєвев,
А там дівки горді, горді, кожда із куделев.
Ай я звідтив гайда-гайда та аж у Ростоки,
А там дівки файні, файні, та лиш кривобокі.
Ай я звідтив гайда-гайда та в Хороцевину,
Дівок Жиди натєгают, єк свині патину.
Ай я звідтив гайда-гайда та в Білоберезку,
А там дівки горді, горді, шо шиют мерешку.
Ай я звідтив гайда-гайда та у Бервінкову,
Головонькож моя бідна, загубив підкову!
Ай я звідтив гайда-гайда та на Ускєріки,
Головонькож моя бідна, впав-исми в публїки.
Ай я звідтив гайда-гайда в Дїдушкову Річку,
Аж там я си та оженив, взєв файну Марічку.
Я Марічку у тобівку та пішов в мандрівку,
Відокрали ми Марічку, лишили тобівку. (Ясенів Гор.).

553. в) Гадавєм сї оженити сих мясниць допевне,
У Жураках гарні дївки, не підут за мене.
Ой піду я до Старунї, а там голомшиві;
Я з Старунї у Молотьків — самі довгошиї.
З Молотькова піду в Бабче, а в Бабчу перістї,
В Солотвинї довголабі, лїтают по містї.
Підемо ми, товаришу, раз до Манастирчен,
А там дївки, як копицї, по під плоти стирчет.
Підемо ми до Лєховец, а там дївки здобні,
Кучарики як фасольки, голови як довбнї.
Поверну я до Дзвинєчі, віпю шклєнку пива,
Там ци мала, ци велика, кожда чорнобрива. (Жураки).

554. г) Гадав їм сї оженити сих місниць допевне,
В Волосові дївки ґардї, не підут за мене.
В Волосові дївки ґардї, в Старуни вушиві,
А я пішов в Назавізів, а там довгошиї.

А я туда через мочір пішов на Парищі,
У Парищех волюваті та як кадовбищі.
А був же я в Цуцилові та не пив горівки;
Не видів я в Цуцилові хорошої дівки.
Прийшов же я у Волосів, віпив склєнку пива,
Чи велика, чи маленька, а все чорнобрива. (Волосів).

555. д) Гадав єм сї ожинити сих мєсниць допевне,
А у Гвоздї ґардї дівки, не підут за мене.
Ой пішов бим до Старунї — в Старуни вушиві,
А я піду в Назавізів, а там довгошиї.
А я піду, пане брате, та аж на Парище,
А в Парищах такі дївки та як кадовбище.
А я пішов у Молотьків, напив сї горівки,
Не видів я в Молотькові хорошої дївки.
А я прийшов у Надвірну та напив сї руму,
Там ци мала, ци велика, кожда без розуму.
А я прийшов тай до Гвозда та напив сї пива,
Там ци мала, ци велика, кожда чорнобрива. (Гвозд.).

556. е) А у Спасї дївки красї, в Мишинї перістї,
В Стопчєтові підласисті, як сучки по містї.
В Стопчєтові підласисті, на Баньках гонорні,
На Космачи низькос..кі, ще й витріскоокі.
На Космачи низькос..кі, в Пикурєві гордї,
У Шешорах у чоботєх, в Пістинї голоднї. (Жабє).

557. ж) А у Біилї дївки білї, в Калуши[1]) перістї,
В Войнилові куцохвостї[2]) бігают по містї. (Войнилів).

Посіч: 1) Ой посїцкі дївки файні, лисецкі. 2) Креховецкі підчімхані. — Ямниця: 1) Ой в Майданї дївки красї, в Мислові. 2) Ямницкі сє показили.

558. з) А в Дашиві дївки сиві, в Лапшинї пирістї,
В Іванівцьох дївчатонька як ружі на містї. (Іванівцї).

III.

ХРЕСТНІ ІМЕНА.

1. Мужеські імена.

А.

559. Ой Андрійку, ой Андрійку, підем на вандрівку,
А що будем ліпше пити, ци мід, ци горівку?
Та не бій сї, Андрієчку, тої вандрівочки,
Наварила дївчиночка з медом горівочки. (М. Яцків).

560. Тай, Андрію, муку сїю, колачики печу,
Бігайте ми за Андрійом, до Сигота втечу. (Уйбард).

561. Я, Андрію, муку сїю, нема муки пушки,
А ти ходиш, зазираєш на ріжні[1]) фартушки. (П. Ст. Біл.).
Волосів: 1) Андрій ходит, зазирає на рісні.

562. Ой Андрійку тай Андрійку, не йди на мандрівку,
Та не лишеєй дрібні дїти тай молоду жінку. (Орелець).

563. Я, Андрію, ріпу сїю, сама редька сходит,
Я Андрія ни черую, сам до мене ходит.
Я Андрія ни черую тай ни моя ненька,
А Андрія черувала дївочка гладенька. (Ясенів Гор.).

564. Повій вітре, повій вітре, повій вітрусуню,
Прийдїт, хлопцї, до мнї на ніч, тай ти Андрусуню. (Нагуєвичі).

565. Ой із гори високої летит біле гусє,
Нїкого я так не любю, як того Андрусє. (Нагуєвичі).

566. Ой мала я хлопця, хлопця, Андруха, Андруха,
Посадила над водою, вхопила го муха. (Желдець).

567. Ой у моїм городочку зацвило колосє,
Не буду сї віддавати, чекаю Антосє. (Пасїчна).

568. Я забрала вода мости, тай пирикладинє,
Тай нима ким передати листа до Василє. (Ясенів Гор.).

569. Ой Василю, Василеньку, житний колосочку,
В вікнї сиджу, тебе виджу в вишневім садочку. (Дусанів).

570. Ой Василю, Василочку[1]), житний колосочку,
Нї по чім тї не пізнати[2]), лиш по голосочку. (Войнилів).
Кропивник Н.: 1) Василуню. 2) Не спізнаю.
Пор. Кол. ст. 97, ч. 871.

571. Ізза гори високої полетїла шпелька;
Нікого я так не любю як того Василька. (Волосів).

572. Вічка мої сивенькії, вічка кругальцьові,
Ви ничиї не будете, іно Васильцьові. (Мшанець З.).

573. Вержу лавку на муравку, а другу на Цилю[1]):
Коли тя ся налюбити, молодий Василю?
1) Гол. подає хибно „на дсилю". (Гол. IV, ст. 491, ч. 24).

574. Пожину я воли пасти, батожок засилю,
Болит мене головонька за тобов, Василю. (Чорні Ослави).

575. Ой ходжу я понад став тай пацьорки силю,
Серце ми сє роспукає за тобом, Василю. (Іванівка).

576. Горіхове повересло, а бобове билє,
Кажут люди, що я любю пишного Василє.
Та най кажут, та най кажут, а я си не таю,
Такі свого Василика любити гадаю. (Гвозд).

577. Ой що-ж менї за зіленько зацвило синенько,
Ніхто-ж ми ся не вподобав, лише Василенько.
(Гол. II, ст. 354, ч. 584).
Пор. Кол. ст. 101, ч. 1003.

578. Ой кувала завуленька, кувала сивенька,
Тай казала, що видїла, мого Василенька. (Пасїчна).

579. Казалам ти, Василеньку, прийди в недїленьку,
А ти прийшов у суботу, я йду на роботу.
Ой ти прийшов у суботу мід горівку пити,
А я іду на ланочок пшениченьку жьити. (Волосів).

580. Як мнї буде Василь бити, буду сї просити:
Не бий, не бий, Василику, буду тї любити, (Журави).

581. Ой Василю, Василино, богацька[1]) дїтино,
Їдеш польом, сивим коньом, дивити сї мило. (Нагуєвичі).
Кропивник Н.: 1) Василику, отцївська.
Пор. Врабель, ст. 205, ч. 569.

582. Ой насилю кораликів, насилю, насилю,
Солодойкий ярмарочок із тобов, Василю.
Ой насилю кораликів, насилю, насилю,
Хоть ти мене вірно любиш, я тобі не вірю. (Боберка).

583. Ци я[1]) тобі не казала Василю[2]), Василю,
Купи менї коралики[3]) на біленьку шию.
Купивем ти коралики, коли посильийиш?
Коли ти сї, дївчинонько, за иньшими дивиш. (Крехівцї).
Ясенів Гор. (лиш 1-ий куплет): 1) Яж. 2) Сарако. 3) Пацьорочок.
Пор.: Гол. IV, ст. 451, ч. 57. — Гол. II, ст. 268, ч. 121. — Кол. ст. 200, ч. 2075.

584. Ой я тобі повідала, небоже Василю,
Купи менї коралики на біленьку шию.
Купи менї коралики і зелену крайку,
Я ти куплю тїтюну і за крейцар файку. (Гуйско).

585. Ой Василю, Василеньку, іще раз Василю,
Купи менї коралики на біленьку шию.
Купи менї[1]) коралики, купи менї[2]) перла,
А як підеш до другої, щоб тя колька сперла[3]). (Біла).
Григорів: 1) Та не купуй. 2) Але купи. 3) До єнчої не ходи, бо я ще не вмерла.
Пор. Мат. V, ст. 128, ч. 111. — Купчанко, ст. 411, ч. 70.

586. Щоб я була таке знала, що ти мій, Василю,
Була бим си насилєла коралий на шию. (Іванівцї).

587. Ой Василю, Василику[1]), ти пахуще[2]) зїлє,
Як сї будеш женихати[3]), проси на весїлє.
Як сї буду женихати, то буду просити,
Та я буду коло боку хусточку носити. (Журави).
Григорів, Кобиловолоки: 1) Василеньку. 2) Запашне. 3) Женитоньки. Другого куплета нема.

588. Ой василю, васильчику, люблюж ті пахати,
Посіюж ті, чи си вродиш коло мої хати!
Ой Василю, Василику, імеж твоє любе,
Хто ме в личко цулувати, єк тебе ни буде?
А хто мене поцулує, а хто повбіймає,
А хто мені горі селом красно заспіває? (Кобаки).

589. а) За Василем сюда, туда, де Василь подів ся?
Пішов Василь в гай зелений, гай зазеленів ся.
Як би Василь в гаю сидів, пташки би співали,
Як би Василь на музиках, музики би грали. (Кобиловолоки).

590. б) За Васильом, за Васильом, де Василь подів ся?
Василь пішов в гай зелений[1]), та[2]) зазеленів ся. (Біла).
Нивиці: 1) Долиною. 2) Тай.

591. Ой Василю, ти Василю, та не сиди в билю,
Ой не плети ді-віночки, не дури дівочки.
(Гол. II, ст. 316, ч. 385).

592. а) Ой Василю, сиди в билю, сорочку ти вшию,
Василь сидів вісім неділь, сорочки не видів.
Ой Василю, сиди в билю, а я в малиничку,
То я тебе іспізнаю по румянім личку.
Ой Василю, сиди в билю, я буду в бодачу,
То я тебе, Василино, до смерти не страчу. (Мшанець. З.).

593. б) Ти, Василю, сиди в билю, я буду в бодачу,
Як ти будеш воли гнати, я тибе зобачу*).
Ти, Василю, сиди в билю, а я буду в тичу,
Як ти будеш воли гнати, я тибе[1]) закличу.
Ти, Василю, сиди в билю, сорочку ти**) вшию,
Василь сидів, аж íзнидів[2]), сорочки[3]) ни видів. (Жур.).
Іванівці: Першого куплєта нема. 1) Як ми тибе треба буде, то я тє. 2) Тай аж знидів. — Нагуєвичі: *) В однім вар.: Ой я твоє біле личко здалека зобачу. У другім: Як ти будеш умирати, за тобов заплачу. 2) Три дни не їв. — Кропивник Н.: **) Я ти портки. 3) Тай порток.
Пор. Кол. ст. 61, ч. 409.

594. в) Та Василю, сиди в дилю, я буду в будачу,
Яка нічка темненькая, я тебе зобачу.
Ти Василю, сиди в дилю, а я буду в лузї,
Ти гадаєш, що тя люблю, я з тебе смію сї. (Біла).
Пор. Мат. V, ст. 124, ч. 84.

595. г) Ой Василю, сиди в билю, а я в черемшині,
А як буде темна нічка, перехіи сї д'мині.
Ой Василю, сиди в билю, а я у бодлачу,
А як буде[1]) темна нічка, я тебе зобачу. (Ж. Павлї, ст. 189).
Пасїчна: Першого куплета нема. 1) Прийде.
Поодинокі куплети сеї коломийки співають у Григорові, Тухлї, Вовкові і Кобиловолоках, але без відмін.

596. І ти Василь, і я Василь, обаємо Василї,
Тебе били на цвинтарю, а мене носили. (Кропив. Н.).

597. Ой втопула Василина, лиш хусточка плавле,
Ходит дївча попри воду, білї руки ламле.
Нате, нате, вам, рибочки, по пів золотого,
Віддайте ми Василика хоть і неживого. (Кропив. Н.).

598. Ой Василю, Василику, менї з тебе дивно,
Менї тече вода з чола, тобі в ноги зимно. (Кропив. Н.).

599. Гей Василю, Василечку, під лїсом ти хата,
Штири корцї мандибурки, жінка пелехата. (Рибно).
Пор. висше ч. 60.

600. Ци я тобі ни мовила, ци ни говорила?
Ни види ти конї на ніч, най виде Гаврила. (Ожомля).

601. Ой я сира накопала, горівочки нате,
Отворила задні дверцї: ходїт сюда, Гнате. (Нагуєвичі).

602. Тече вода з під города, по каміню бринь-бринь,
Ніхто ми сї не сподобав, тілько вітів[1]) Гринь-Гринь. (Липиця Гор.)
Іванівцї: 1) Хлопиц.

603. Ей що кому тей до того, що я люблю Гриня,
Я по єго головоньцї буду господиня. (Охрим.).

604. Ой що кому тай до того, що я люблю Гринї,
А я Гринї поцїлюю, тай ще в вечур нинї. (Іванівцї).

605. Мала мине моя мати в коморі на глинї,
Дала минї чорні очи, моуґати на Гринї. (Іванівцї).

606. Та як я си нагадаю за теби, Гринуню,
То ни одна така днина, що ни полудную. (Іванівцї).

607. Нема мого миленького, нема мого Гринї,
Нема кому спитати сї, що я роблю нинї. (Вовків).

608. Ой ти Гриню, лупи диню, пий горівку швидко,
А ми будем утїкати, щоб не було видко. (Викторів).

609. Ей сапалам бараболї, висапалам диньку,
Чом до мени не вогориш, ворґанїстий Гриньку? (Іванівка).

610. Вой на горі, на високі, пасут ся телята,
Я ся з Гринем вобізнала ще в Зелені сьвята. (Кунин).

611. а) Ішов Гриць з вечерниць темненької ночи,
Сидит гуся над водою[1]), витріщило[2]) очи.
А він крикнув: гиля, гиля, оно полетїло[3]),
Як би була не палиця, було би го ззїло[4]). (Біла).

Григорів: 1) Сидит біда на воротьох. 2) Витріщила. 3) Вона полетїла. 4) Паличка, була би сидїла. — Викторів: 1) Сидит жаба над водою. 2) Випулила.

Пор. Врабель, ст. 12, ч. 29.

612. б) Ішов Гриць з вичирниць тимненької ночи,
Сїло гусє на болотї, витріщило очи.
А я кажу: гила-гила, воно таки сїло,
Як би була ни паличка, було-ж би ня зїло.
Як би була ни паличка тай не луговина,
Булаж би ня, пани брати, вода примулила. (Мам.).

613. Ой кувала зазулечка, сидя на трепету,
Коло Гриця молодиця згубила верету. (Тухля).

614. Ой кувала зазулечка, сїла си на тичку.
Коло Гриця молодиця ізгубила кичку. (Тухля).

615. Та що кому та до того, що я люблю Гриця?
А у Гриця нема лиця, лишень потилиця.
А у Гриця потилиця, тай біленька душка,
Та ще сива полїтичка коло капелюшка. (Кобаки).

616. Вийди, Грицю, на улицю, стань си на колодцї,
Як то твою чорнобриву обнимают хлопцї. (Вільки М.).

617. Вийди, Грицю, на вулицю, стружи виритїньцї,
Буде тобі, буде минї, буде твої жіньцї. (Стр.).

618. Вийди, Грицю, на вулицю, заграй на сопівку,
А я буду пізнавати, котру любиш дївку. (Підмихайлівцї).

619. Ци я тобі не мовила, молодейкий Грицю,
Шо я тогди к тобі вийду, як вижну пшаницю
Нема мого милейкого, нема мого Гриця,
Не ся кому подивити, ци зийшла пшаниця. (Мшанець. К.).

620. а) Та я тебе, Грицю, кличу з дзеленого гаю:
Не ходи ми до дївчини, бо тя порубаю. (Мшанець. К.).

621. б) Я на тебе, Грицю, кличу, на тебе моргаю,
Та не ходи до єнчої, бо тє порубаю. (Голгочі).

622. Сїдит котик на полици, та витріщив очи;
Віддай, Грицю, пеленицю, щос украв у ночи. (Нагуєвичі).

623. Данцувала стара баба на ярмарку з Грицьком,
Та вибила лиґіневи штири зуби цицьков.
А леґінь був молоденький, не казав нікому,
Визбирав зуби в торбинку тай пішов до дому. (Мам.).

624. Ей зогнило дрібне листє, зогнило, зогнило;
Серце ми ся розпукає за тобов, Данило. (Хотїнь).

625. Ой Данило, пане брате, Данило, Данило,
Як си сєде на коника, дивити сї мило. (М. Яцків).

626. Ой Даниле, Данилику, я корови дою,
То я тебе, Данилику, молоком напою. (Кропив. Н.).

627. Ой Дмитре, каже, Дмитре, тече вода хитре,
Тече вода берегами, ходи, Дмитре[1]), з нами. (Волосів).
Жураки: 1) Любку.

628. Ой Дмитрочку та Дмитрочку, хороший станочку,
Та деж би тї пошукати, ци на єрмарочку?
А деж би тї пошукати, ци на єрмарочку,
Купуючи, торгуючи рантух на сорочку? (Ясенів Гор.).

629. Ой Івани, Іванино, мамина дитино,
Їдеш полем сивим конем — дивити сє мило. (Чорні Ослави).
Пор. Мат. V, ст. 127, ч. 102. — Кольберґ, Ш, ст. 38, ч. 308. — Врабель, ст. 205, ч. 569. — Пор. висше ч. 581.

630. Ой Іване, Іваночку, солодкий медочку,
Як поїдеш з кіньми на ніч, заграй на дудочку.
Як поїдеш з кіньми на ніч, заграй на сопілку,
А я вийду, послухаю, чи ти, мій сокілку. (Біла).

631. Та як будеш воли гонив, заграй у вігранку,
А я буду пізнавати, ци то ти, Іванку. (Пасїчна).

632. Як я схочу постояти з молодим Іваном,
Виберу си дороженьку поперечним ланом.
Як я схочу постояти тай поговорити,
Видам я си дороженьку до млина ходити. (Войнилів).

633. Болит мене головонька, бо нима Івана,
Він би мене поцілював, то би перестала. (Чорні Ослави).

634. А я зіле підливаю, мое зіле вяне;
Болит мене головонька за тобов, Іване. (Голгочі).

635. На городї зіле, зіле, зацвило синенько,
Нїхто ми се не сподобав, лиш той Іваненько. (Котузів).
Пор Кол. ст. 101, ч. 1003.

936. Нїхто ми си не сподобав, лиш той Івасенько,
Та як іду через місто, грае веселенько. (Тустань).

637. Ой Іване, Іваночку, а я твоя душка,
Червона ти гарасївка коло капелюшка. (Хотїнь).

638. Ой тото ся засьвітили на поповім ланї
То ґудзички, то ланцушки на моїм Іванї. (Кропив. Н.).

639. Гей ґузики, ременики на моїм Іванку,
То ми мило позирати, коли іде в танку.
(Гол. II, ст. 415, ч. 501).

640. Та що кому та до того, що любю Івана,
А в Івана очи сиві, тай я ни погана. (Кобаки).

641. А що минї за догана, що любю Івана,
Я Івана цїлювала, казала ми мама.
Я Івана цїлювала, бо ми сї хотїло,
Як ме мамка поганьбила, то не ваше дїло. (Чорні Ослави).

642. Ой Іванку попів, попів, веди-ко мнї домів,
Не дай мене неньцї бити, будїм се любити. (Кобаки).
Пор. Кольберґ, II, 132, куплет 7; Ш, ст. 27, ч. 193.

643. Ой маю я красну хустку, купила ми мама,
Ой ще буду красшу мати від свого Івана. (Нагуевичі)

644. Тей Іванку добрий, добрий, купи рантух довгий,
Та нї довгий, нї короткий, Іванку солодкий. (Стецева).

645. Ой на ланку пшениченька, на ланку, на ланку;
Колиж ми сї поберемо, молодий Іванку? (Рибно).
Пор. Кол. ст. 97, ч. 855.

646. Тей на ланку пшениченька, на ланку, на ланку,
Тей дрібненькі кучєрики на тобі, Іванку.
Тей хто буде тей пшеницю, тей на ланї жати?
Тей хто буде Іванкові кучєрі чесати? (Стецева, Хомяківка).

647. Ой шож я си находила пішки по горішки,
Ой шож я си налюбила кождого по трішки!
Ой шо я си находила яром за товаром,
Ой шож я си налюбила з соколом Іваном!
Ой Іване, Іваночку, Іване, Іванку,
Тос си менї я сподобав в неділечку з ранку! (Видинів).

648. Ой Івани, Іваничу, Івани паничу,
Принеси ми кіпелюшок, най ти закосичу.
Принеси ми кіпелюшок, тай шовкову бинду,
Та не ходи до другої, не роби ми кривду.
Ой Івани, Іваничу, ой Івани, Йванку,
Та я тебе візираю від самого ранку. (Орелець).

649. Ой Іванку тай Іванку, Іванку, Іванку,
А я тибе визираю від самого ранку.
А я тибе визираю, як парубок дївки,
А я все си тай надію, шо купиш горівки. (Підзахарич).

650. Любилам тї, Івануню, як з горіха зернє,
Тепер єс ми на серденьку, як колюче тернє. (Нагуєвичі).

651. Ой Іван сї увивав сї, як любку любити,
Ой а тепер сї ввиває, як би полишити. (Гвозд).

652. Ой Іване, Іваночку, ци маєш сорочку?
Ой маю я вишивану, висит на клиночку.
Ой не та ми ненька шила, шо мя породила,
Лише тота файна дївка, шо мя полюбила.
(Гол. II, ст. 268, ч. 122).
Пор. Мат. V, ст. 127, ч. 106.

653. Кажу тобі, Іваночку, озми господиню,
Сором за ню не меш мати нї в ночи, нї в днину. (Матіївцї).

654. а) Ой Іване, Іваночку, мамка ті вродила,
Та на мою головочку, шо бим ті любила.
Ой Іване, Іваночку, хороший станочку,
Утни менї яворика, та на колисочку.
Утни менї яворика, того зеленого,
Та най собі віколишу хлопця молодого.
Ой я хлопец молоденький навчив си брехати,
Та вібрехав дївчиночку во півночи з хати. (Криворівня).
Пор. Мат. V, ст. 127, ч. 102 (до першого куплета).

655. б) Ой Іване, Іваночку, ходиш по лїсочку,
Та вирубай яворика та на колисочку.
Та вирубай яворика того зеленого,
Та най я си віколишу хлопця молодого. (Пасїчна).

656. в) Ей Іване Іваночку, ходиш по лїсочку,
Вірубай ми яворика тай на колисочку.
Вірубай ми яворика, зеленого дуба,
Най я собі віколишу сивого голуба. (Топорівці).

657. а) Ой Івани, Іванино, ой ти Іваночку,
Сама сиджу, тебе виджу в вишневім садочку. (Чорні Ослави).
Пор. Купчанко, ст. 405, ч. 57; висше ч. 569.

658. б) Ой Іване, Іваночку, житний колосочку,
Сама сиджу, тебе виджу в вишневім садочку. (Рибно, Біла).

659. в) Ой Іване, Іваночку, житний колосочку,
Нї по чім ті не пізнаю, лиш по голосочку.
(М. Яцків, Врб., Семаківцї).
Пор. Гол. IV, ст. 452, ч. 67; Кол. ст. 97, ч. 871; висше ч. 570.

660. Наносили пчоли меду на баню, на баню;
Серце ми ся розпукає за тобов, Іваню. (Красне).

661. Ой Іваня, ой Іваня, Йваня молодоє,
То на тобі, Іванятко, вбраня дорогоє.
(Гол. IV, ст. 502, ч. 7).

662. Ой ходило Іванєтко по над беріжитко,
Тай носило горілоньки повне боклажитко.
Коби тото Іванєтко д' собі задурити,
Чей би дало горілоньки троха сє напити. (Чорні Ослави).

663. Ой, коби я, Боже, знала, де є Іванятко,
То я би му передала злоте перстенятко. (Кропив. Н.).

664. Ой Іване, Івануню, тай ти Іванятко,
Купи мені на молоко червоне збанятко.
Купи мені на молоко, купи на сметану,
А я тобі, Івануню, до серцьи пристану. (Нагуевичі).

665. Чиж я тобі не казала, любий мій[1]) Іванцю,
Чорні капці[2]) до роботи, червоні до танцю. (Біла).
Боберка: 1) Солодкий. 2) Бути.

666. Ти Іванцю, одолянцю, купи ми румянцю,
Буду я сьи румяніла в неділю до танцю. (Іванівка).
Пор. висше ч. 8. — Врабель, ст. 103, ч. 326.

667. Ой Іванку, каже, Йванку, не люби Циганку,
Але люби мене руску, біленьку як гуску. (Волосів).
Пор. висше ч. 199. Пор. Кол. ст. 100, ч. 981.

668. Ні за кого ни піду, но за того Йвана,
Бо в Івана бульби яма, буду їсти сама. (Жур.).

669. Але сіда, ріда-ріда, тай сіда, тай дана,
Якась біда вигадала, шо я люблю Йвана.
Якась біда вигадала, тай нашепотіла,
А я Йвана не любила, лишень похотіла.
А шо мені за догана любити Івана,
Сорочичка вишивана, личко як у пана.
Сорочичка вишивана, кіптар писаненький,
А в кіптари у кишени дзиґарок срібненький. (Підзахарич).

670. Війди, Йванку, на стоянку, де мила стояла:
Під білими ніженьками травиці зівяла. (Пасічна).

671. Ой чи сама, чи не сама пшениченьку жала,
Ой я собі запросила білявого Йвана. (Волосів).

672. Ой на лані пшениченька, на лані, на лані,
Ото ми сї сподобали кучирі на Йвані. (Іванівці).

673. Чи ти, Йванку, з коня упав, чи ти, Йванку, впив сї,
Чи ти, Йванку, у милої чрів наживив сї?
Не я, мамко, з коня упав, не я, мамко, впив сї,
Не я, мамко, у милої чрів наживив сї. (Волосів).
Пор. Врабель, ст. 64, ч. 225 (остатній куплет).

674. Зарикала у череді коровочка йдучи,
Заплакала дівчинонька ледіника ждучи.

Зарикала коровочка, зарикала пряна,
Нема, нема і не буде леdінника Йвана.
Ой прийду я до комори постївку стелити,
Постїль сама, стїна нїма, нї з ким говорити.
(Гол. II, ст. 359, ч. 608).

675. Ой ти Йванку, ой ти Йванку, бере вода лавку,
А кудиж ми перейдемо, хіба на муравку. (Михайловичі).

766. Ой Іване, Іваночку, взяла вода лавку,
Кудиж будем ходиточки коровам по травку? (Кропив. Н.).

677. Ой Івасю, Івасуню, ти доброго роду,
Возьми собі коновочку, побігни по воду. (Котузів).

678. а) Ой як красні фіялочки, бо пахнут миленько!
Нихто ми сї ни сподобав, іно Івасенько. (Гуйско).

679. б) Ой зацвило синозїльи синенько, синенько,
Нїхто ми сї ни сподобав, йно Івасуненько. (Врб.).
Пор. Жеґ. Павлї, ст. 172.

680. Ой гайові горішеньки, гайові, гайові;
Ой то ми ся сподобали очка Івасьові[1]). (Нагуєвичі).
Мшанець: 1) Кучері Йванові.

681. Звідти гора, звідти гора, в серединї паші,
Менї люде дивуют сї, що люблю Івасї.
Як Івасї не любити, коли подобонька,
У Івася чорні очи, як у соколонька. (Желдець).

682. Ой любив ме Івась, Івась, потім Іванєтко,
Та купив ми на молоко чирвони збанєтко.
А чирвони на молоко, біли на смитану,
Тогди свому миленькому до серця пристану. (Іванівцї).
Пор. висше ч. 664.

683. Чи я тобі не кавала, Івасю, Івасю,
Ти вижени сірі воли, я вижену ласю. (Біла).

684. Ой щож кому тай до того, що любю Івасє,
Я Івасє поцюлюю, то кождому засї. (Григорів).

685. Ой Івасю, Івасеньку, імя твоє любе,
А хтож мене приголубит, як тебе не буде?
(Гол. II, ст. 476, ч. 238.

686. Ой мала я миленького Івасї, Івасї,
Тамта друга відібрала, а я обійшла сї. (Вовків).

687. а) Ой вийду я за ворота тай крикну я тасю;
Серце ми сї розпукає за тобов, Івасю. (Вовків).

688. б) Ой ходила по над воду, тай кликала тасю;
Тож то мене серце болит за тобов, Івасю. (Біла).

689. Ой сиділа на пеньку, доїла красулю,
За нікого не піду, за тебе, Йвасуню. (Вільки Маз.).

690. Коб я мала такі очи, як у того Йвася,
Тоб я собі що неділї меду напила ся. (Нивицї).

691. І я Івась і ти Івась, оба-смо Івасї,
Або менї, або тобі від дївчини засї. (Семаківцї).

692. На Івана зілє рвала, на Йвана сьвєтила,
А я собі молоденька Йвана полюбила. (Горуцько).

693. Ой на Йвана зілє брала, на Петра сї мила,
А як прийшла до коршмоньки, петеки державла[1].
Ой на Йвана зілє брала, на Йвана, на Йвана,
Кобим була таке знала, була бим не брала. (Волосів).

1) Не танцювала.

694. Ой чорнява молодиця, чорнява, чорнява,
Полюбила парубочка на сьвєтого Йвана. (Нагуєвичі)

695. Ой чи я вам не казала, тай не говорила,
За нікого не піду, іно за Кирила. (Вовків).

696. А що кому тай до того, що я люблю Косьтї,
А я Косьтї поцїлую три рази на мостї. (Семаківцї).

697. Ой із гори високої котила сї ґрейда,
Хвалила сї дївчинонька, що ї любив Лейба. (Жураки).

698. Ни жєль ми'си подивити тай на тоти двори,
Єк мій Лесько запрєгає сиві конї в шори.
А коники запрєгає, маленька му вузда,
А єк я єго ни вижу, велика ми нужда. (Підзахарич).

699. Ой нікого так ни люблю, та єк[1]) того Леся,
Через плечі порошницї, в пазусї[2]) кулеша. (Ясенів Гор.).

Угринів: 1) Як. 2) За ременем чісничок, в торбинї.

700. Ой у моїм городочку мандибурка сина,
Не буду сї віддавати, чекаю Максима. (Пасїчна).

701. Ой Максимку, ой Максимку, добрий чоловічи,
Заріж-ко ми кугутину, най ни кукурічи.
Заріж-ко ми кугутину, та надери сала,
Шо бих тибе розмастила, тай поцулувала. (Підзахарич).

702. А як мене поцїлував той хлопец Микита,
То так мечї на серденьку, як пів корца жита. (Біла).
Пор. Кол. ст. 102, ч. 1027.

703. По під гору високую посїяла жито,
Болит мене головонька за тобов, Микито. (Голгочі).

704. А як мене поцїлував той хлопец Микола,
То так менї на серденьку, як медом довкола. (Біла).

705. Ей мамуню, мамунцуню, а я ваші[1]) доньцьи,
Ни дайти мі за нікого, лишень[2]) за Микольцьи[3]). (Жур.).
Волцнів: 1) Ой я ваша. 2) Іно. 3) Никольцьи.

706. Ой кувала зазуленька в полю на куколю,
Як я буду привикати з тобою, Миколю?
Ой кувала зазуленька в попа на загатї,
Як я буду привикати в цвекрошиній хатї? (Біла).

707. Ой кобим ся дочекала я свого Миколця,
Ябим єго заступала від вітру, від сонця.
Кобим я ся дочекала свого миленького,
Нїгди бим му не сказала слова лихенького. (Кобиловолоки).

708. На Миколї кучерики, як на бараночку,
Алеж єму дївчатонька дают доганочку. (Осташівцї).

709. Ой Господи милосерний, сьвятий Миколаю,
Ой дай-же ми тютюнику, я папірки маю. (Кропив. Н.).

710. Ой Боже мій милосерний і ти Миколаю,
Поверни ми того хлопця, бо не витримаю. (Біла).

711. Сїда-ріда, сїда-ріда, ей Митри мій, Митри,
Я би тебе підголила, та не маю бритви.
Я би тебе підголила, тай поцїлювала,
Я би, Митре, за тї пішла, коби ненька дала. (Орелець)

712. Ти Михайло, я Михайло, обаємо Михайли,
Або тото дївчє любім, або занехаймо.
Або тото дївчє любім, або го залишім,
Або єго чорні очка на папери спишім.

Ой писав бим на папери, паперу не маю,
Ой післав бим післанчика, дороги не знаю. (Волосів).

713. а) Ти Михайло, я Михайло, оба-смо Михайли,
Ой ходїмо до стодоли, оба повмираймо. (Нагуєвичі).

714. б) Ти Михайло, я Михайло, обасмо Михайли,
Полїгаймо в поточину, оба поздихаймо. (Кропив. Н.).

715. Я Михайло, ти Михайло, обасмо Михайли,
Або теє дївча любім, або занехаймо.
Або теє дївча любім, або єго лишім,
Або її чорні очі на папері пишім. (Біла, Семаківцї).

716. Ой зацвила фіялонька синейко, синейко,
Ніхто ми сї не сподобав, по той Михайленько. (Желдець).
Пор. висше ч. 635.

717. а) Ой коби[1]) я була знала, що то[2]) мій Михайло,
Булабим сьи[3]) убирала що нидїлї[4]) файно. (Жур.).
Желдець: 1) Щоби. 2) Ти. 3) Булаб я ся. — Олешницї Старі: 4) Була бим му розчесала кучерики.
Пор. Мат. V, ст. 118, ч. 40.

718. б) Ай щоби то мама знала, що то за Михайло,
То би мене прибирала що недїлї файно. (Кульчицї).

719. Виперу ти онучечки, Михайлуню, вбуй ся,
Михайлова матїнонько, на мене не дуй ся. (Мшанець З.).

720. Ой вирву я галузочку, тую барвінкову,
Ой запну я за клебаню, та за Михайлову. (Кривка).

721. Ей напив ся кум до кума, а я до Михайла,
Тепер нас ся насходила кумпанїя файна. (Кульчицї).

722. Ай Михайло ропухайло хотів ся женити,
Одну жінку хотів печи, а другу варити. (Лолин).

723. Ой Михайле, придибайле, міхом зашпилений,
Так сє гониш за дївками, як той пес шелений. (Кропив. Н.).

724. Ой зза гори високої надлетїла чайка,
Нікого я так не люблю, як того Миханька. (Нагуєвичі).

725. Ой мала я миленького, Міханьи, Міханьи[1]),
Посадилам на порозї[2]), та[3]) вхопила каньи. (Жур).
Вовків: 1) Миханьи. 2) Посадила над рікою. 3) Тай.

726. Ой ворали ворачі, виворали каню,
Серце ми ся розпадає за тобов, Миханю (Дусанів).

727. Ой вийду я за ворота рожі понюхаю,
Серце ми ся розпукає за тобов, Миханю. (Вовків).

728. Ой мала я миленького Михася, Михася,
Прийшла друга, відмовила, а я обійшла ся. (Орелець).
Пор. висше ч. 686.

729. У зеленій полонинї з'їли вовки красю,
Коли тя ся налюбити, молодий Михасю?
(Гол. IV, ст. 491, ч. 25).

730. Ци я тобі не казала, Михасю, Михасю,
Я віжену сиві воли, ти віженеш ласю! (М. Яцків).
Пор. висше ч. 683.

731. Ой ішла я з полонини, ішла я, ішла я,
Питали сї вівчарики, чия я, чия я.
Ни васї я, вівчарики, ни васї, ни васї,
Бо я собі полюбила в Ославах Михасї. (Чорні Ослави).

732. Ой Михасю, Михасуню, мій ти Михасочку,
Як поїдеш до Роздолу, купи горняточко.
Ой купи ми на молоко, купи на сметану,
Тодї я ти, Михасуню, до серця пристану. (Олешницї Ст.).
Пор. висше ч. 664 і 682.

733. Ой ходила понад воду та кликала таську,
Серце ми сї розпукає за тобов, Михаську.
Серце ми сї розпукає, серце ми сї губит,
Та за тобов, Михасику, що тї друга любит. (Гвозд).

734. Ой вийду я на улицю, та скажу я сясю,
Заболит мі головонька за тобов, Михасю. (М. Яцків).

735. Ти Никола, я Никола, оба-смо Николи,
Тебе били коло церкви, мене коло школи.
Тебе били коло церкви тай ни удало сї,
Мене били коло школи, тьигли за волосї. (Михайловичі).

736. Ой Никола, пани брати, Никола, Никола,
Головонька розчесана, кучирі довкола. (Кнг.).

737. Ой довкола парубочки, довкола, довкола,
Була бим сї не віддала, як би не Никола. (Нагуєвичі).

738. Ой що то сї заблищило на високі горі?
Золотая перстенина на моїм Николї. (Чорні Ослави).

739. Ой що люди говорили, то була не байка,
Бо я собі полюбила хлопцє Николайка. (Жураки).

740. Ой поїхав Николочко у поле орати,
Забув собі Николочко на полудне взяти. (Гвозд).

741. Ой у мого[1]) Николочка масна головочка,
Куди він сї повертає, туди мої очка. (Гвозд).
Волосів: 1) Того.

742. Ой то я си полюбила того Николочка,
В Николочка такі очка, як у соколочка. (Хотїнь).

743. Ой Николо, Николочку, ци маєш сорочку?
В Станїславі в маґазинї висит на клиночку. (Жураки).

744. Николаю, Николаю, тай Николаятко,
Зроби, зроби на молоко файне коновятко. (Кропив. Н.).

745. а) Николаю, я вмираю, бігай по горівку!
Не вмирай, зачекай, я зараз приношу. (О. Коцан).

746. б) Николаю, я вмираю, бігай по горівку,
Не бери си малу склєнку, озми си баривку[1]). (Нагуєвичі).
Найбільше варіянтів сеї коломийки має лиш по одному куплєтї. Важнїйші відміни такі: Підзахарич: 1) Та не бери малу флєшку, лиш бери берівку. — Білїнський: 1) Ой не бери кватирочку, тілько півґарцівку. — Кропивник Нов.: 1) Не бери си малу кварту, возьми си бочівку. — Вовків: 1) Та не бери штири ґарци, но цїлу бочівку.

747. в) Николаю, я вмираю, біжи по горівку,
Та не бери малу склєнку, лиш бери бирівку.
Та як озмиш малу склєнку, нїщо буди пити,
Та як озмиш бирівочку, будем говорити. (Орелець).

748. г) Николаю, я вмираю, біжи по горівку,
Та не бери кватирочку, бери півбочівку.
Николаю, я вмираю, я вмираю, гину,
Заверни ми я ввечата з гори на долину. (Угринів Дол.).

749. Николаю, я вмираю, файну жінку маєш,
Перед нами молодцями в коморі ховаєш.
Хоть най знаю, Николаю, в криміналї буду,
Такі твою файну жінку з комори добуду.
Хоть най знаю, Николаю, в кримінал сидїти,
Такі мушу вашу жінку віконцем видїти. (Баня, Березів).
Пор. висше ч. 62. Пор. Де-Волланъ, ст. 136.

750. Учерам сї віддавала, а нинї сї каю,
Прийди, прийди та розлучи[1]), сьвітий Николаю. (М. Яцків).
Волосів: 1) Коби я сї розвіддала.

751. а) Ой на горі сухий дуб, без мази[1]) колеса,
Продав[2]) жінку за горівку Вибиків[3]) Олекса. (Викторів).
Біла: 1) Були би. 2) Забив. 3) Червоний. — Посіч: 1) Ой на горі дуби, дуби, були би. 3) Панчишин. — Кропивник Новий: 3) З Підбужа. — Глядки: 1) А там в лїсї сухий дуб, були би. 2) Любив дївку. 3) Щербатий. — Іванївцї: 1) Там на горі, на високі, дубові. 3) Гаврилів. — Тухля: 1) Ой на горі такий дуб, були би. 3) Молодий. — Вільки Мав.: 1) На городї два дуби, були би. 3) Саласький.

752. б) Коло млина ясенина, були би колеса,
Продав жінку за шість шусток шмаркатий Олекса. (М. Яцків).

753. Ой у моїм городочку зацвила осика,
Тож то я си полюбила хлопця Олексика. (Кропив. Н.).

754. Широкий лист на калинї, широкий та довгий,
Любили мя дївчатонька, як був ремінь повний,
А як ми ся не зістала, тільки єдна дутка,
Вивели мя за ворота: Сиди, дурню, тутка.
А як я ся розстарав на другу недїлю,
Єдна звідти, друга звідти: дес був, Онуфрію? (Біла).

755. Ой Павлику молоденький, Павлику, Павлику,
Які в тебе вічка чорні, як на паперику. (Кропив. Н.).

756. Ой наплило долї водов жовте коновятко,
Їмай, їмай, моя мила, то наше Павлятко. (Кропив. Н.).

757. Ти Павлуню, Павлунику, ти Павлуню, квітко,
Та вже таких Павлуників на сїм селї рідко. (Гвозд).

758. Ой піду я на ярмарок сьвятої Покрови,
Куплю шовку на обшивку своєму Петрови.
Куплю шовку на обшивку, а Петрови люльку:
А наж тобі, Петруненьку, тілько подарунку. (Голгочі).

759. Ой коби я дочікала светої Покрови,
Купю шовку на прошивку своєму Петрови.
Ой коби я дочікала светої недїлї,
Купю шовку на прошивку свої заведїї. (Кобаки).

760. Ой ішла я сночи в ночи, надибала Петра,
Як став зо мнов на розмову, аж менї затерпла. (Кобаки).

761. Гей зацвили сіножата сино, червоненько,
Ой ніхто так не заграє, як мій Петруненько.
(Гол. IV, ст. 476. ч. 234).

762. Болит мене головонька тай коло серденька,
Через того сина псього, через Петруненька. (Волцнїв).

763. а) Ішла любця на висіля, то ся потрясує,
Як у лїсї трепетина, як вітер подує.
А у лїсї трепетина сама собов трепле,
Ой чомуж ти ся не жениш, череватий Петре?
А у лїсї трепетина сама собов трепле,
Жеби з тобов постояти, зазулечко Петре. (Мшанець К.).

764. б) Ой у полю трепетина, сама собов трепле,
Чомуж ти ся тай не жениш, молоденький Петре? (Кропив. Н.).
Пор. Де-Волланъ, ст. 70.

765. Післала мя моя мати з Пилипом по[1]) ябка,
А той Пилип телеп-телеп[2]), порозкидав[3]) ябка. (Осташівцї).
Нагуєвичі: 1) На. 2) До мнї прилип. 3) Тай розсипав.

766. За Романом, за Романом, де Роман подів ся,
Роман пішов по долинї тай зазеленів ся. (П. С. Білїн.).
Пор. висше ч. 589—590.

767. Ой Романе, Романочку, ци маєш сорочку?
Ай у мене молодого висит на клиночку. (Кропив. Н.).
Пор. висше ч. 743. — Врабель, ст. 38, ч. 147 і ст. 226, ч. 660.

768. Ой сиділа на стільчику, доїла біченьку,
За нікого не піду, но за тебе, Сеньку. (Вільки Маз.).

769. Ой піду я у царину, царина дзелена,
Та нікого так ни любю, як того Симена. (Тисьменич.).

770. На щож менї маляра, як я маю в[1]) дома,
Відмалював образочок[2]), називав сє Сльома[3]). (Охрим.).
Волцнів: 1) В мене малир. 2) Вималював образок. 3) Шлома.

771. Ой де ідеш, пане брате? Чи на косовицю?
А на кого зіставляєш свою молодицю?
Ой на тебе зіставляю, мій брате Степане,
Доглядай ми молодицї, з ким она зістане.
Доглядай ми молодицї, доглядай ми жінки,
Як приїду з косовицї, куплю ти горілки!
(Гол. II, ст. 306, ч. 327).

772. Ей Тимку, каже Тимку, колиши дитинку!
Та колиши, суко, сама, бо ти єго мама. (Гвозд).

773. Ой віду я на вулицу та стану на дошку,
Такі гину, умираю за тобов, Тимошку. (Орелець).

774. Ой на горі на високій, на горі, на горі,
Блищали ся ґузенята на моїм Федорі. (Дрогобич).

775. Ей Федоре, Федорочку, вшию ти сорочку,
Але смотри, Федорочку, чи буду в віночку. (С. П. Білїн.).

776. Ой піду я до церквиці, стану на пиредї,
Дивлю я сї раз на вобраз, два рази на Федї. (Стр.).

777. а) Наносили пчоли меду, медуню, медуню,
Солоденькі подарунки від тебе, Федуню. (Іванівка).

778. б) Наробили пчоли меду, медуню, медуню.
А деш ти сї забавляєш, солодкий Фидуню? (Іванівці).

779. Наробили пчоли меду, солодкий медуню,
Та солодша горівонька від теби, Фидуню. (Іванівці).

780. Ой положу на варцаб солодоньку дулю,
За ким, за тим минї жель, за тобов, Федуню. (Нагуєвичі).

781. Ой на медї пиріжечки, на медї, на медї,
Якась біда набрихала, що я люблю Федї.
Якась біда набрихала, тай налопотїла,
А я Федї ни любила, іном ще хотїла. (Іванівці).

782. Ой горівка оковита, а пиво палене,
Як же ти сї ночувало, Федуню, без мене?
Як же ти сї ночувало та як ти сї спало?
А як ти сї, Федунуню, без мене здавало? (Кульчиці).

783. Ой Господи милосерний, духоньку небесний,
Зварилам ти два пиріжки, Федуню облесний. (Кульчиці).

784. Нема в мене миленького по над того Федька,
Личко в него біленькоє, а душка, як редька. (Кобаки).

785. Ой вийду си на город тай си стану в ямку,
Огляну сьи сюда туда: ходи сюда, Франку. (Іванівка).

786. Ой Штефане, Штефаночку, ой Штефане, Штепцю[1]),
Кобис купив[2]) горівочки, я би втерла[3]) перцю. (Березів).

Волосів: 1) Штефуню, Штефцю. 2) Та купи ми. 3) Я ти утру.

787. Яка добра капустиця з шафраном, з шафраном,
Яка нічка солоденька з молодим Штефаном. (Кропив. Н.).
Пор. Коль. ст. 114, ч. 1481.

788. Танцювалам з виликими, а потім з малими,
З ніким мені не так добре, як з тобов, Якиме. (Голгочі).

789. Ой на дубі дрібне листє, на дубі, на дубі,
Ще дрібнійші кучерики на моїм Якубі. (Хотїнь).

790. Чи ти дївко сказила сє[1]), чи ти дївко[2]) пяна,
Що ти пішла[3]) ночувати піт сьвєтого Яна? (Пост.).
Охримівцї: 1) Дївче одуріла. 2) Чи ти була. 3) Щос ходила.

791. Ой вийду я за ворота, тай крикну я гусю!
Серце ми сї розпукає за тобов, Яндрусю. (Вовків).

792. Ци я тобі ни мовила, мій милий Яндрушку,
Зворай, зворай тую нивку та посїй питрушку. (Ожомля).

793. Чиж я тобі ни казала, нелюби Янтони,
Припни гуску на мотуску, ни пускай на поли. (Постолївка).

794. Ей, мамко, любив Янко, я го ни любила,
Він до мени по словечку, я го поганьбила.
Ей, мамко, любив Янко, я ни знала вітки,
Ей, мамко, купив Янко чирвонї чобітки. (Жур).

795. Ану, хлопцї, далї враз, най горбата чує,
Най горбата попіт плотом з Яськом не ночує. (Пост.).

796. Нема мого миленького, нема мого Ясї,
Нема кому спитати сї, чи виспала я сї. (Вовків),

797. а) Ой що кому тай до того, що я любю Ясї[1]),
А я Ясї[2]) поцїлюю, тай кождому засї[3]). (Іванівцї, Вовків).
Нагуєвичі: 1) Ясє. 2) Я Ясунє. 3) Другій шельмі засє.
Пор. висше ч. 684.

798. б) Ой нікого так не любю, та як того Ясї,
А я єго поцїлюю, тай кождому засї. (Жураки),

799. Пане брате, товаришу, пане брате Юзю,
Ходаки ся попороли, ходжу на мотузю. (Кропив. Н.).

800. Ой ходила по над воду, тай кликала дузю,
Там то мене серце болит за тобою, Юзю. (Біла).

801. а) Дала мене моя мати, за Юзї, за Юзї,
Щоби личко процвитало, як калина в лузї. (Вовків).

802. б) Ой дай мине, моя мати, за Юзьи, за Юзьи,
Жиби я си процвитала, як в городї ружи. (Жур).

803. а) Ой дощ іде[1]), роса паде[2]) на Юркову хату,
А ти[3]) Юрку, скубай[4]) курку тай пошивай[5]) хату. (Григ., Підм.).
Охримівці: 1) Хмара йде. 2) Дощ буде. — Вовків: 1) Ой йде дощ. 3) Ставай. 4) Лупи. 5) Пошивай си. — Кульчиці: 2) Паде дощ і мороз. 4) Скуби. 5) Та си поший. — Біла: 2) Роса паде, дощик буде.

804. б) Ой дощ іде, роса паде, на вітову хату,
Вставай віте, лупи дїти тай пошивай хату. (Жураки).

805. Сидів[1]) Юра коло мура, тай я коло него,
Коби Юра кучеревий, пішлабим[2]) за него. (Жабє).
Вільки Мазовецькі: 1) Сїв си. 2) Який, мамо, Юрцьо красний, дайти ме.
Пор. Мат. V, ст. 114, ч. 18.

806 Ей Юрку, каже, Юрку, ци їв би ти курку?
Ци варену, ци печену, маслом примащену? (Жураки).

807. Не йди, Юрку, не йди Юрку в нашу мандибурку,
Бо там дївки воли пасут тай здоймлят ярмурку. (Залуков).

Б.

808. Не буду ся віддавати, бо не маю коний,
Ой чень мене посватає любко чорнобровий.
Не буду ся віддавати, бо не маю биків,
Та чень мене посватає Андрусь Гавриликів.
Не буду ся віддавати, не маю коралий,
Та чень мене посватає Митро кучерявий.
Не буду ся віддавати, бо не маю волів,
Та чень мене посватає Івануньо Громів. (Нагуєвичі).

809. Ти Андруху, гони муху, а ти Грицю кицю,
Ти Івани тарабани файну молодицю (Кнг.).

810. Доки д менї Василь ходив, васильок сї родив,
А як зачив Іваночок, густий барвіночок. (Крехівці).

811. Ей ходжу я по над воду, пацьорочки силю,
Серце ми ся розпукає за тобов, Василю.
Ой ходжу я по над воду, пацьорочки колю,
Серце ми ся розпукає за тобов, Миколю. (Кобиловолоки).

812. Пішла би я в полонину, в полонинї файно,
В полонинї вівцї пасе Василь тай Михайло. (Чорні Ослави).
Пор. Гол. II, ст. 454, ч. 694.

813. . . . . Сїда ріда й дана,
Узєв вітер Василька, та най бере Йвана.
Узєв вітер Василика, любу тай розмову,
Та най бере Іваночка, я за ним не стою. (Орелець).

814. Ой тононька паличина, то ся погинає,
Лїпший Василь від Івана, бо кучері має.
Іванові кучерики медом помащені,
Васильові кучерики злотом позлочені. (Мшанець. З.).

815. Кому рута за головов, а минї бадилє[1]),
Най хто хочи кого любит, я любю Василє[2]).
Кому рута за головов, а минї галузє,
Най хто хочи кого любит, а я любю Юзє.
Най хто хочи кого любит, я буду Івана[3]),
Я за єго головоньки буду файно вбрана[4]).
Ой кину я галузину там, де тиха вода,
Не він ми сє сподобав, но Гринькова врода.
Там то сила, там то врода, там то хід тихенький,
Там то личко, як яблучко, як мід солоденький. (Жуків).

1) ...бадилине, ...тополє. 2) ..Гринє, .. Николє. 3) ...а я буду Гринє, ...я буду Михане. 4) ...ґосподине, ...собі пане.

816. Казав мінї Гарасим, казав мінї Роман,
Аби я пішов до стрика завалити комин. (Нагуєвичі).

817. Ой піду я на царинку, на царинцї файно,
На царинцї пасе вівцї Грицько та Михайло. (Люча).
Пор. висше ч. 812.

818. Кобис знала, моя мамко та шо вможе Дмитро,
Ти бис мене убирала шо недїлї хитро.
Кобис знала, моя мамко, шо вможе Міхайло,
Ти бис мене убирала що недїлї файно.
Кобис знала, моя мамко, шо вможе Іванчик,
Ти бис мене посилала шо недїлї в данчик. (Ясенів Гор.).

В Білій співають лиш два перші куплети, вперед другий, опісля перший. Пор. Гол. II, ст. 386, ч. 690; Кольберґ, Ш, ст. 29, ч. 212—215; Кол. ст. 61, ч. 391.

Пор. висше ч. 717—718.

819. Ой під видром керниченька, під видром, під видром,
Та ніхто сї так не любит, як ми двоє з Дмитром.
Ой під замком керниченька, під замком, під замком,
Та ніхто сї так не любит, як ми двоє з Йванком.
Ой під бурком керниченька, під бурком, під бурком,
Та ніхто сї так не любит, як ми двоє з Юрком. (Гвозд).

820. Нема цьвіту по всїм сьвіту понад садовину,
Нема хлопцє милїйшого понад Дмитрунину.
Нема цьвіту по всїм сьвіту, як зацвите гречка,
Нема хлопцє милїйшого понад Василечка. (Гвозд).

821. Ой у мене такі лави, що не треба мити,
Лише я їх постираю: Сїдай собі, Дмитри.
Ой у мене такі лави, що я їх не мию,
Лише собі постираю: Сїдай си, Василю! (Гвозд).

822. Ой коли нас, пане брате, три разом ходило:
Єден Іван, другий Степан, а третий Гаврило.
Іван любив напити ся, Степан погуляти,
А Гаврило з дївчатами нічку ночувати.
(Гол. II, ст. 261, ч. 81).

823. Ой та дана, дана-дана, ни піду за Ивана,
Лише піду за Данила, щобим ни робила.
А[1]) в Данила діжка сира, лише би го їсти,
А в Івана кусинь сала[2]), тай ще й[3]) на під лїсти.

Войнилів: 1) Бо. 3) Ще би. — Пасїчна: 2) Солонина. 3) Ще би.

А в Данила нима жнива[1]), ни буду робити[2]),
Лише[3]) буду молоденька[4]) на пецу[5]) лижити.

Криворівня: 1) Жита. 2) Тай не буду жити. 3) Але. 4) У Данила. 5) На печи.

В Хотїни співають іще один куплет:

Бо в Данила є пшениця, будут женцї жати,
А я буду молоденька в холодї лежати.

А в Івана бульби яма, тай тра по ню лїсти,
А в Данила діжка сира, тай буди що їсти.
А в Данила дрібні дїти, тай будут робити,
А я сєду під віконци, буду сї дивити. (Іванівцї).

В ріжних місцевостях співають ріжні куплети сеї коломийки окремо. Пор. також: Гол. II, ст. 266, ч. 107. — Мат. V, ст. 125 ч. 90—91.

824. Ой дана-ж моя дана, не піду за Йвана,
Але піду за Данила, щобим не робила.
Я в Данила не робила, лишень бички пасла,
Тай ходила по садочку, абим була красна. (М. Яцків).
Пор. Кольберґ, III, ст. 21, ч. 133—134. — Кол. ст. 54—55, ч. 155

825. Ой мамо моя мила, що я учинила,
Не хтїлам йти за Івана, мушу за Данила.
Не хтїлам йти за Івана, богацкого сина,
Тепер мушу за Данила, нещасна година. (Бишки).

826. Та на Йвана зїлє брала, на Петра кітила,
Над усїма парубками Данила любила.
Єк Данила ни любити, бо Данило душка,
А шовкова стоножечка[1]) навкруг капелюшка.
А шовкова стоножечка, понад чоло пави,
Шоби ходив горі, долів, ни найшов би пари. (Підзахарич).
1) Стяжка.

827. Ой важу я на три хлопцї, ой важу, ой важу,
Оден Іван, другий Стифан, а третий ни скажу. (Іванівцї).

828. А я вийду на царинку, на царинцї файно,
Але на тій цариночцї Іван та Михайло. (Ясенів Гор.).
Пор. висше ч. 812 і 817.

829. Іванови полїтичка, а Юркови бинда,
А як Іван поцїлює, то Юркови кривда. (Гвозд).

830. Нима мого миленького, тай нима Івана,
Він би мене запитав сї: Добрес мила, спала?
Нима мого миленького, тай нима Михайла,
Він би минї ісказав: Любко моя файна. (Чорні Ослави).
Пор. висше ч. 796.

831. А я двері замикаю, а двері на клямку,
По під зорі зазираю за тобов, Іванку.
А я двері замикаю, двері на клямочку,
По під зорі зазираю за тобою, Процку. (Чорні Ослави).

832. Ти си мислиш, Івануню, що нема над тебе,
А в Бориса свиня лиса, ще красша від тебе. (Кульчицї).
Пор. висше ч. 171.

833. Ой за ланом пшениченька, за ланом, за ланом,
Зачинаю ся любити з Іваном, з Іваном.
Ой за колом пшениченька, за колом, за колом,
Зачинаю ся любити з Николом, з Николом. (Бабусів),

834. а) Тай Іванку, ходи з ранку, ти Юрку в полудне,
Ти Васильку на вечірку, як Бог даст, так буде. (Уйбард).

835. б) Ти Іванку прийди з ранку, Васильку в полудне,
А ти Ільку зажди хвильку, якось тото буде. (Голгочі).

836. Ой у лузї, на галузї два качури вют си,
Надо мною, молодою, два леґінї бют си.
Ой бийте си, рубайте си, я одного буду,
Іванкова поєсинка, Василева буду.
Ой Василю, ой Василю, сорочку ти шию,
Купи менї коралики на біленьку шию.
Купи, купи коралики за лева, за лева,
Щоби люди пізнавали, шо я Василева. (Підзахарич).

837. Ой кувала зазуленька в городї на зїлю,
Погуляй си, мій миленький, в мене на висїлю.
Я дївчинї горівоньки, дївчинї малая,
А дївчина сказила сє, пішла за Лабая.
Я дївчинї горівоньки, я дївчинї пляцка,
А дївчина сказила сє тей пішла за Яцка. (Пост.).

838. Ей то файна капустиця, з олїйом, з олїйом,
Ой то файно вівцї пасти з любочком Матїйом.
Ей то файна капустиця з шафраном, з шафраном,
Ой то файно вівцї пасти з любочком Стефаном. (Ходовичі).

839. а) Ой на горі плужок вори, плугатор Микита,
Казали ми вобід нести, а я ше ни мита.
Ой на горі плужок вори, плугатор Микола,
Казали ми вобід нести, я ше ни готова.
Ой на горі плужок вори, плугатор Волекса,
Казали ми вобід нести, а я вже віднесла. (Пост.).

840. б) Попід лужок вори плужок, а там є плугатор,
Зачисав си кучерики, як який мандатор.
Попід лужок вори плужок, а там мій Микола,
Кажут минї їсти нести, а я вже готова.
Попід лужок вори плужок, а там мій Волекса,
Кажут минї їсти нести, а я вже віднесла. (Жур).

841. в) Там на горі на високій[1]), там оре Олекса,
Кажут мені їсти нести, а я вже віднесла.
Там на горі на високій[2]), там оре Данило[3]),
Кажут мені обід[4]) нести, а мені не мило.
Там на горі на високій, там оре Микола,
Кажут мені їсти нести, а я вже готова. (Голгочі).

Іванівці: 1) Ой за двором, за гумном. 2) Ой за двором, за гумном. 3) Гаврило. 4) Їсти. Третій куплет новий:

Ой за двором, за гумном, там оре Михайло.
Кажут мені їсти нести, а мені не файно.

Пор. Кол. ст. 112, ч. 1405.

842. Не хотіла мене мати за Миколу дати,
За Микиту я не піду, буду бідувати. (Біла).

843. А Микола робив[1]) кола, а Микита[2]) сани,
А Микола їздив[3]) кіньми, а Микита псами. (Вашня).

Ожомля: 2) Гаврило. — Іванівці: 2) Олекса. — Коцан: 1) Робит 2) Михайло. 3) Їздит. Посіч: 2) Данило.

844. Ей як мене поцюлує хлопець молоденький,
То так мені на серденьку, як мед солоденький.
А як мене поцюлує та хлопець Микола,
То так мені на серденьку, як цукор довкола.
Як жи мине поцюлує та хлопець Микита,
То так мені на серденьку, як пів корця жита. (П. С. Білїн.).

Пор. висше ч. 702 і 704.

845. А ніхто так ни гуляї, як та мудра ґлова.
А Микушів парубій, дївка Бандільова. (Ожомля).

846. Ти Михасю вари кашу, Василю по воду,
Ти Іване непотрібний обійди худобу. (Волосів).

847. Ой коби я бички мала тай корову ласу,
То я би сї не дивила на тебе, Михасю.
Ой коби я бички мала, корову періню,
То я би сї не дивила на тебе, Андрію.
Ой коби я бички мала, корову сивулю,
То я би сї не дивила на тебе, Штефуню. (Волосів).

848. Нима мого миленького, тай нима Миколи,
Він би мене запитав сє, де тє, мила, коли.
Нима мого миленького, тай нима Андрія,
Він би мене запитав сє, чи ти, мила, їла. (Чорні Ослави).

849. Ой коби ти, мати, знала, котрий мій Никола,
Ти би мене шнурувала шнурівков довкола.
Ой коби ти, мати, знала, котрий мій Михайло,
Ти би мене прибирала, що неділї файно. (Дусанів).
Пор. висше ч. 818.

850. Тече вода з під города, тече вода вкола,
Ніхто ми ся не сподобав, но хлопец Никола.
Тече вода з під города, камінцема бринь, бринь.
Ніхто ми ся не сподобав, ой но хлопец Гринь, Гринь.
Текла вода з під города, камінцема несла,
Ніхто ми ся не сподобав, но хлопец Олекса. (Дусанів).

851. Олексові кучерики в меді намочені,
Андрухові кучерики як позолочені. (Голгочі).
Пор. висше ч. 814.

852. а) Там по під гай зелененький три брати ходило:
Єден Павло, другий Петро, а третий Гаврило. (Підберізцї).

853. б) По під гору високую три брати ходило,
Оден Стефан, другий Іван, а третий Гаврило.
Іван любит погуляти, Стефан заспівати,
А Гаврило задре рило, коби лише спати. (Волцнїв).

854. в) Три нас братьи, три нас братьи, я в купі ходило,
Єден Штифан, другий Іван, а третий Данило.
Іван любив напити ся, Штефан погуляти,
А Данило, де му мило, нічку ночувати. (Задарів).
Пор. висше ч. 822.

855. Ой важу я на три хлопцї, ой важу я, важу,
Єден Степан, другий Іван, а третий не скажу.
За Степана іду сама, а Івана лишу,
А до того, що не скажу, дрібний лист напишу. (Біла).

856. Ой убита дорожечка від двора, до двора,
Штири ріди кучіриків йа в того Федора.
Штири ріди кучіриків, маслом намащені,
Кращі, ліпші як у Митра, шо позолочені. (Орелець).

857. Ци я тобі не казала, Федуню, Федуню,
Ти віжени сиві воли, а я половуню.
Ци я тобі не казала, Федоре, Федоре,
Ти віжени сиві воли на широке поле.
Ци я тобі не казала, Антосю, Антосю,
Ти віжени сиві воли, я віжену красю. (Жураки).
Пор. висше ч. 730.

858. Ой постила в понеділок, тай буду в середу,
Абим тє сє допостила, соколику Федю.
Ой постила в понеділок тай буду в пєтницю,
Абим тє сє допостила, соколику Грицю.
Ой постила в понеділок тай в пєтницю з ранку,
Абим тє сє допостила, хороший Іванку.
Ой постила в понеділок, буду в середочку,
Абим тє сє допостила, хороший Юрочку. (Гвозд).

2. Жіночі імена.

А.

859. Та Аннице, біле лице, біле деревечко,
Та що сидиш, не говориш, ласкаве сердечко? (Уйбард).

860. Ой Аннице, біленице, ходім до потока,
А в потоці шипетина, широка толока.
(Гол. II, ст. 362, ч. 621).

861. Ой Аннице, біле лице, ци підеш за мене,
Ци зачістриш, ци запрядеш, погодуєш мене?
Ой бодай я, вражий сину, того не зазнала,
Зачістряти, запрядати, тебе годувати.
(Гол. II, ст. 365 ч. 631).

862. Поставайте, ледіники, до танцю, до танцю,
Беріт усї молодиці, менї лишіть Анцю.
(Гол. IV, ст. 490, ч. 21).

863. Сюди туди улицєма, де сї маю діти?
Пішов бим до Барабашки, коби спали діти. (Жураки).

864. Ой єдну я так не люблю, як тоту Варвару,
Як поїду на ярмарок, куплю волів пару.
(Гол. IV, ст. 452, ч. 70).

865. Ой[1]) запійте, кури, рано, тай збудіт Волену*),
Нехай іде[2]) до керниці по воду студену.
Ой[3]) ще кури не запіли[4]), як Волена встала,
Полетіла до керниці[5]), води не застала[6]). (Вулька Гамулець).

Підберізці: 2) Та най іде. 3) Іще. 4) Не піяли. 5) Всї кирниці обходила. 6) Дістала. — Григорів: 1) Ей. 2) Та най вийди. 3) Ей 5) і 6) = Підберізці. В Жураках, Іванівцях і Михайловичах записано лише перший куплет. — Тустань: *) Олену. 7) Як Олена козакови водиці дістала.

866. Зарік єм сє чисник їсти, цибулю зелену,
А ще єм сє не зарікав любити Волену. (О. Коцан).

867. Кажут мені Гандзю брати, я би Гандзю[1]) не брав,
Гандзя би ся розгуляла[2]), я бим[3]) ради не дав. (Дрогобич).
Жураки: 1) Гандзї. 2) Як се Гандзе розгуляе. 3) Би.
Пор. Кольберґ, III, ст. 24, ч. 151.

868. Сивий коник, сивий коник, червона кульбачка,
Не стою ти в ласку, Гандзю, хоть-єс одиначка. (Орелець).

869. Ой деж ти сї забавила, моя куца Ганко?
За горами з парубками, рідна моя мамко. (Жураки).

870. Ой Гануся, пане брате, Гануся, Гануся.
Зачесала кучерики, як біленьки гуся. (Біла).

871. Ой конику вороненький, дам тобі галуски,
Нігде з тобов не поїду, хіба до Ганускн. (Гвозд).

872. Ой Ганусе, щира душе, скажи менї правду,
Ци мнї любиш, ци мнї дуриш, най си єнчу найду (Жураки).

873. Як Ганусї не любити, як Гануся ладна,
Я Ганусю поцїлую і на коня гайда. (Гуйско).

874. Не піду я з кіньми на ніч, моя мамунцуню,
Бо хто буде обіймати мою Ганусуню. (Волцнїв).

875. Казала ми приходити біленька Ганусї,
Та казала приносити грушок в капилюсї (Волцнїв).

876. Казала ми приходити біленька[1]) Ганусє:
Прийди, прийди, мій миленький, заріжу ти[2]) гусє.
Як заріжу одно гусє, то не обійду сє,
Заріжу ти двоє, двоє, прийди, серце моє. (Волосів).
Угринів Дол.: 2) Звару тобі. — Гвозд: 1) Молода. 2) Та казала, що заріже на вечеру. — Волцнїв, не має відмін. У всїх трьох місцевостях записано лише перший куплет.
Пор. Кол. ст. 61, ч. 403.

877. Ой прийшов я до Ганусї, що Ганусї робит,
А Ганусї взела гусї тай по хатї ходит. (Горуцько).

878. Там на горі журавлї, на долинї бузьки,
Який такий до дївчини, а я до Гануськи.
У Гануськи три подушки, мальовані двері,
Кличе, кличе Ганусенька до свої вечері. (Ж. Павлї, ст. 167).

879. А в Гануськи дві подушки, а трета маленька,
Як Гануську не любити, коли молоденька.
А в Гануськи три подушки, четверта перина,
А під тою периною маленька дитина.
А в Гануськи три подушки, хата над водою,
А дитина ще маленька, а вже з бородою. (Біла).

880. Та мав же я дівчиноньку, звала сї Ганусї,
А я її поцюлюю, тілько притулю сї. (Іванївка).

881. Ой вийду я на гороньку, мовлю: гусю, гусю,
Прийди, прийди тай до мене, любая Ганусю. (Мавковичі).

882. Ой вийду я на гороньку та скажу я: сюсю,
Заболит мі головонька за тобов, Ганусю. (М. Яцків).

883. Ой ворали ворачі, виворали бузька:
Серце ми ся розпадає за тобов, Гануська. (Дусанів).

884. А Гануська з'їла бузька, а менї не дала,
Бодай тебе, Ганусенько, хороба напала. (Біла).

885. А дївчина чорнобрива, вна звала сї Гапка,
Її мати породила, як зацвили ябка. (Глядки).

886. Ой мав же я дївчиноньку, тай звала сє Гасє,
Ніж я з войска повернув сє, вона віддала сє. (Черче).

887. Гафієце, біле лице, жди-ко до суботи,
Куплюж тобі файний рантух тай жовті чоботи.
Гафієце, біле лице, де єс товар пасла?
Під дубками з парубками, де травиця красна.
Гафієце, біле лице, лиш би тї любити,
Такі маєш чорні очі, єк у соколєти. (Ясенів Гор.).

888. Якжи Дзюби ни любити, коли Дзюба ладна,
А на Дзюбі штири шубі, кошулька їдвабна. (Ожомля).

889. Донько, каже, моя Донько, любім сї тихонько,
Та любім сї, Донько, з тиха, не буде нам лиха. (Гвозд.).

890. Кажут менї Каську брати, я бим Каськи не брав,
Каська би ся розгуляла, я бим ради не дав. (Печенїжин).
Пор. висше ч. 867.

891. А вже кладка ясинова в двоє сї зігнула,
Що носила даруночки молода Касуня. (Іванївцї).

892. Ой на мої, каже, нивці, самі чорнобривці,
Нікому сї косичити, лише Катеринцї. (Волосів).

893. Відси гора, відти гора, а відти долина
Межи тими гороньками моя Катерина. (Богородчани).

894. А я свою[1]) Катирину закопаю в глину[2]):
Рости, рости, Катирино, аж на другу зиму. (Шибалин).

Вовків: 1) Тую. — Жураки: 2) Ей любив я Катерину, сам пішов до Риму.

Пор. Кольберґ, Ш, ст. 44, ч. 376.

895. а) Ой їхав я попід лїс хати рахувати,
А там плаче Катерина, що ї била мати.
Не бий, мати, Катерини, бий тоту молодшу,
Бо я тоту Катерину посватати хочу. (Іванівцї).

896. б) Катерина материна, а я батьків син, син,
Катерину мати била, а я випросив, -сив[1]).
Не бий, мати[2]), Катерину, но тую молодшу,
Бо я тую Катерину заручити[3]) хочу.
Заручив-им Катерину, сам пішов до Риму:
Рости, рости, Катерино, аж на другу зиму. (П. С. Білїн.).

Біла: 1) Відборонив. 2) Ой не бий же. 3) Засватати.

Пор. Кольберґ, III, ст. 44, ч. 376—376. — Мат. V, ст. 126, ч. 94.

897. в) Катерина жито жела, а я снопи носив,
Била мама Катерину[1]), а я ї віпросив[2]).
Не бий, мати, Катерину, бий собі молодчу,
Бо я тоту[3]) Катерину заручити хочу.
Заручив я Катерину, а сам у долину[4]);
Рости, донько[5]) Катеринко, аж на другу зиму.
Ой мара-ж ті, каже, знає, доки тебе ждати[6]),
В мене коса до пояса, не мож розчесати.
В мене коса до пояса, на поясї квітка,
Ой[7]) ти не мій парубочок, я не твоя дївка. (Жураки).

Волосів: 1) Катерину мати била. 2) Я її відпросив. 3) Собі. 4) Сам пішов до Риму. 5) Рости. 6) Ой віросла Катерина тай стала казати. 7) А.

898. г) Не бий, мати, Катерину, бий тую маленьку,
Бо я тую Катерину возьму за миленьку. (Пост.).

899. д) Ни бий, мати, Катерини, бий тоту другую,
Бо я з твойов Катеринов я в сьвіт помандрую.
Ни бий, мати, Катерини, бий тоту молодшу,
Бо я з твойов Катеринов жинити сї хочу. (Явче).

900. Катерино засьвіти но[1]), Катерино встань но,
Катерино дай но їсти, тото[2]) буде файно.
Катерина засьвітила[3]), Катерина встала,
Катерина дала їсти і[4]) поцюлювала. (Лолин).
Нагуєвичі: 1) Отвори но. 2) Як то. — Григорів: 1) Отвори но. 2) Катерино постели но, ото. 3) Отворила. 4) Катерина постелила ще й.
Пор. Гол. IV, ст. 476, ч. 235.

901. Не вір, мати, Катерині, що кучері чеши,
Вона кажи, жи ще дївка, а вона так бреши.
Ой пас же я сїрі воли в зеленій лїщинї,
Давав козак на рантушок нашій Катеринї. (Пост.).

902. Катирино, Катирино, то ми з тибе дивно,
Виходилас черевички, тепер в ноги зимно.
Виходилас черевички, виходилас чопцї,
Тепер ходиш, заглядаєш, ци не куплят хлопцї. (Бишки).

903. Ой любив я Катерину через цїлу[1]) зиму,
Сказила ся Катерина, привела[2]) дитину. (Охрим.).
Григорів: 1) Цїле лїто й. 2) Катерина сє сказила, вродила.

904. Воженю сє, Катериню, воженю, воженю,
Возьму собі таку жінку, сховаю в кишеню. (Охрим.).

905. Ой любив я дві дївчинї, обі Катеринї,
Розірвали моє серце на дві половинї. (Біла).

906. Ішли[1]) дївки[2]) на підпеньки[3]), кличти мої Ксеньки*),
Моя Ксенька, хоть маленька[4]), знає що[5]) підпенька[6]). (Ясенів Г.).
Григорів: 1) Ідїт. 4) Не слїпенька. 5) Видит де. — Охримівцї: 2) Як підете. 3) Опеньки. 5) Зобачит. — Вільки: 1 — 5 = Григорів. 6) Опенька. — Нагуєвичі: 4) Моя Сенька молоденька. — Рибно: *) Наші Сеньки. 5) Наші Сеньки чубатенькі, знают де.
Пор. Кол. ст. 53, ч. 93.

907. Ксенько моя люба, мила, Ксенько моя темна,
Груди маєш гарбузові, смерекові стегна. (Бишки).

908. Кукуріку, кудкудак, а деж[1]) наша Маґда?
На полици в рукавици, яка нужда[2]) ладна. (Нагуєвичі).
Сїлець Б.: 1) Десь ту. 2) То пся юха.

909. Штири конї на припонї, а пята кобила,
Коби наші Майорчиха з торбами ходила. (Камінне).

910. Ой догана, пане брате, догана, догана,
Там то ми ся сподобала дївчина Малана. (Хотїнь).

911. Ой за двором, за покоєм, зацвила лелія,
Такой ми ся сподобала дівчина Марія. (Хотїнь).

912. Ой піду я до попа жичити олїю,
А піп мене закладає голити Марію. (О. Коцан).

913. Пане брате, товаришу, буде баталія,
Або твоя, або моя дївчина Марія. (Волосів).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 48, ч. 419.

914. Ой посїю пшениченьку, посїю, посїю,
А вже менї треба конче сватати Марію. (Хотїнь).

915. Ой згоріла стирта сїна, згоріла, згоріла,
А хто її запалив? Дївчина Марія. (Біла).

916. Коломия, славне місто, три ночи горіла,
Ой то її запалила дївчина Марина. (Нагуєвичі).

917. Чому тота Отинія тогди не горіла,
Та як її запалила дївчина Марія?
Она тогди не горіла, бо вна була мокра,
А дївчина Марійчина палити не годна. (Жураки).

918. Т'али й кажи діна, діна, али й каже ріла,
Т'али мине запалила дївчина Марія. (Усте).

919. Щос із тої полонинки холод вітер віє,
Один відси, другий відти: що дієш, Маріє? (Кобаки).

920. Пішов же я на толоку, на толоцї чічка,
Не був би я на толоцї, коби не Марічка. (Кобаки. З.).

921. Ой Марічко, зажжи сьвічку, най перейду річку,
Ой та зажжи обі, обі, най перейду д' тобі.
(Гол. II, ст. 358, ч. 604).

922. Ай баранцю круторогий, підведи ся д' горі,
Та пійдеме до Марічки, до кучерєвої. (Волосянка).

923. Я взубував[1]) ходачата тай білі волічки[2]),
Та ходячи через вершок до тої Марічки. (Волосянка).
1) Подер. 2) Волоки.

924. Сїда ріта, сїда ріта на середну річку,
Та я любив тай залишив дївчину Марічку. (Жураки).

925. Марієчка, забарієчка, забарила мене,
Ой як зорі зазорили, відрядила мене.
(Гол. II, ст. 359, ч. 605).

926. Коло млина яворина, була би сопівка,
Вломила си Маріччина писана кужівка,
Та не в тугу ба й, Марічко, не в тугу, не в тугу,
Коби тобі милий здоров, зробит тобі другу. (Орелець).

927. Та я ходжу понад воду й рубаю колоду,
Та най знаю, за що гину: за душку молоду.
Ой я ходжу по над річку, рубаю смерічку,
Та най знаю за що гину: за душку Марічку. (М. Яцків).
Пор. Врабель, ст. 132, ч. 429.

928. Ой звідки ти, пане брате, чи не з Коломиї,
Чис не видів, чис не бачив, дївчини Мариї?
Ой видів-им, ой бачив-им дївчину Марину,
Пасе воли рогатії по над Коломию. (П. С. Білїн.).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 11, ч. 21—22. — Мат. V, ст. 126, ч. 99.

929. Ой калина біло цвила, червоно родила,
Тож то її засадила дївчина Марина. (Нагуєвичі).

930. Ай на горі на високій густа березина,
Ай ходила, заблудила дївчина Марина. (Перегінсько).

931. Ой Марина, ой Марина псам їсти варила,
А як же сї пси роз'їли, тай Марину з'їли. (Кропив. Н.).

932. Нїгде коней не напасу, но на паренинї,
Нїхто ми ся не подобав, но тая Маринї. (Желдець).

933. На Маринї кучерики, як на бараночку,
Прецїнь її хлопчатонька дают доганочку. (Ж. Павлї, ст. 171).

934. Ой Мариню, ти Мариню, чорні очи маєш,
Та бодай ти випадали, що ними мруґаєш. (Розлуче).

935. Ой купив я черевички Марини, Марини,
Та сховавєм у коморі, у новенькій скрини. (Нагуєвичі).

936. Ой на горі на високій пасли хлопцї свинї,
Що запасли, то занесли дяковій Маринї. (Голгочі).

937. Вчора було тиририри, нинї тирирники,
Через тоти тиририри збавив сї Маринки. (Нагуєвичі).

938. Ой по під гай зелененький ходила Марися,
Тай махала білов ручков: гультаю, верни ся. (Хотїнь).

939. Ой мав же-ж я дївчиноньку, звала сї Марисї,
Тож то була розмовонька, анї розійти сї. (Вовків).

940. Казала ми матїнонька, казала й Марисї:
Будеш, милий, добрий хлопець, лише ожени сї. (Жураки).

941. Ой нїкого так не любю, як тоту Марисю,
А я піду на ярмарок, купю їй спідницю. (Жураки).

942. Ой купив я черевички Мариси, Мариси,
Положивєм на до дверi[1]), та пожерли[2]) миши. (Нагуєвичі).
Кропивник Нов.: 1) Та положив на полицю. 2) Поїли.

943. Черевички невеличкі із самого козла,
Ой поволи, Марисуню, бис ся не поховзла. (Кропив. Н.).
Пор. Купчанко, ст. 412. ч. 72.

944. Ой Марисю, моя писю, не стій коло мене,
Кажут люде, правда буде, що ти любиш мене. (Біла).

945. Ой Марисї, біла писї, лиш би тї любити,
Та далека дороженька до тебе ходити. (Войнилів).

946. Ой Марисю, люба писю[1]), комуж я тє лишу?
Лишу я тє, Марисенько, свому товаришу.
Лишу я тє, Марисенько, такому другому,
Щоб не було серцю жалю минї молодому. (Дусанів).
Жураки: 1) Моя писю. — Постолївка: 1) Серце писю. В обох селах записаний тільки перший куплєт. У Бишках зам. Марисю говорять Марусю.

947. Ой Марисю, дай ми пися, няй тє поцюлюю,
Няй на твоїм білїм личку ружу намалюю. (Невід.).

948. Ой Марися, пане брате, Марися, Марися,
Біле личко, чорні брови, но стань та диви ся.
Ой Марійка, пане брате, Марійка, Марійка,
Як не виджу два дни, три дни, готова[1]) дурійка. (Красне).
Охримівцї (лише другий куплєт): 1) А як її не вобачу, бере ся.

949. Як Марисю не любити, Марися попова,
На Мариси коралики, тай фустка шовкова.
Як Марисю не любити, як Марися ладна,
На Мариси коралики і фустка єдвабна.
Як Марисю не любити, як в Марисї писї,
А в Марисї білї писї сподобали ми сї. (Жураки).

950. Ой Марися, пане брате, Марися, Марися,
Намалюю на папери, на брате, диви ся. (Біла).

951. Ой летіла зазуленька тай казала: гися,
Де ворота відчинені, там моя Марися. (Біла).

952. Ой стану я на камени, на камени слизько,
Чом до мене не говориш, ти моя Марисько? (Охрим.).

953. Ти Марисю подиви сї на дутку, на дутку,
Ти Марисю оберни сї, оберни сї хутко. (Іванівка).

954. Ой ричала коровиця, ричала красуня,
Ой десь моя білявочка, люба Марисуня.
Ой не ричи, коровице, не ричи красуню,
Ходи до мнї білявочко, моя Марисуню. (Нагуєвичі).

955. Ой по під гай зелененький ходила Марисї,
Тай кивала[1]) на козака: козаче верни сї. (Іванівка).
Івачів: 1) Моргала.
Пор. Кол. ст. 60, ч. 351; див. висше ч. 938.

956. Марися мя порубала, Марися загойит,
Ой то[1]) мене за Марисев[2]) головонька[3]) болит. (Нагуєвичі).
Кропивник Нов.: 1) Та ще. 2) Марисю. 3) Головочка.

957. Ой вжеж менї не ходити на ворішки пішки,
Ой вжеж менї не любити дївчини Мариськи. (Дусанів).

958. Ой розлука, Марисенько, розлука, розлука,
Минули ся Марисеньцї солодкі яблука. (Нивицї).

959. Штири конї лисї, лисї, попутали ми сї,
Ой чим же я та поїду до свої Марисї?
(Гол. IV, ст. 450, ч. 50).

960. а) Конї моï воронії, конї моï лисї[1]),
Заорана дороженька до моï Марисї.
Заорана, заорана, та[2]) заволочена,
Ей[3]) вже моя Марисуня з єнчим заручена. (Голгочі).
Нагуєвичі: 1) Конї лисї, конї лисї поталапали сї. 2) Тай. 3) Я.
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 56, ч. 492. — Кол. ст. 147, ч. 1785.

961. б) Конї моï воронії, конї моï лисї,
Зарубана дороженька до меї Марисї.
Конї моï воронії, одноï-сти масти,
Хто вас буде доглїдати, хто вас буде пасти? (Івачів).

962. Ой орали воли штири, а всї штири лисї,
Ой з'орали доріженьку до моï Марисї. (Волцнїв).

963. Цабе воли полові, цабе воли рисї,
Зарубана дороженька, до мої Марисї.
А хтож її тай зарубав? Марисина мати,
Аби не йти до Марисї нічку ночувати. (Жураки).

964. А де тота стаєнчина, а де тота стайня,
Та що у ній ночувала Марисуня файна? (Розлуче).

965. Дарую ти, Марисенько, пів корця гороху,
Щоби-с мала, Марисенько, дитину до року. (Охрим.).

966. А в Марисї конї лисї, бички половенькі,
Приїхали до Марисї свати молоденькі.
А я певне у Марисї був би не вженив сї,
А в Марисї чорні очка, сподобали ми сї. (Дрогобич).

967. Ой деж ти сї забавила, Марулько, Марулько?
За горами з бахурами, мамунько, мамунько. (Гвозд).

968. Ой Марунька, пане брате, Марунька, Марунька.
Навішала кораликів, а під носом булька. (П. С. Білїн.).

969. Ой Марунька, товаришу, Марунька, Марунька,
Навішила кораликів, як сива зазулька.
Ой ци тото коралики, ци то біла глинка?
Вна гадала, що змудрує, богацького синка. (Жураки).

970. А я купив чоботята Maруни, Maруни,
Та положив на полицю, та поїли щури. (Кропив. Н.).
Пор. висше ч. 942.

971. Ой купив я черевички Maруни, Maруни,
Положивем на до дверцї, поїли бобруни. (Нагуєвичі).

972. Ой у селї Ясеници новина ся стала,
Марусина коровиця їсточки ревала.
Ой ревала, ой ревала, їсточки просила,
А Маруся парубочкам тютюнець носила.
Ой ревала коровиця, ревала красуня,
Не такої невісточки хотїла мамуня. (Нагуєвичі).

973. Ой ходила Марусенька по фосї, по фосї,
Спізнавала миленького по тонкім голосї. (Нагуєвичі).

974. Ой на горі на високі стояла смерека,
А я свою Марусеньку пізнаю з далека (Бертешів)

975. А вжеж я ся не дивую, чому Марця красна,
Коло неї вчора рано впала зора ясна.
Як летїла зора з неба тай розсипала ся,
Марця зору позбирала і затикала ся. (Ж. Павлї, ст. 171).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 61, ч. 562—563.

976. Ой Матронко, пряди тонко, не треба грубити,
Маєш ґазду молодого, то тя буде бити. (Мшанець. З.).

977. Сюда туда улицєма, моя хата крайна,
Мою Настю хлопцї любят, бож то Настя файна. (Григорів).

978. Ей казав я свої Насти штири воли пасти,
Тай попід гай зелененький вогнику накласти. (Жур).

979. Ой пожену сїрі воли під берегом пасти,
Та нема ким передати даруночок Насти. (Хотїнь).

980. Ой щос з тої полонинки пластовец си суне:
Один відси, другий відти: що дїєш, Настуне? (Кобаки).
Пор. висше ч. 919.

981. На потоцї та кладочка, на улици струнка,
Нема лїпшої дївчини, як тота Настунька. (Кобаки).

982. Ой Настунька, пане брате, Настунька, Настунька,
Навішала кораликів, сама як зазулька. (Постолівка).
Пор. висше ч. 968—969.

983. Ой я копав кирниченьку на студню, на студню,
А я любив дївчиноньку Настуню, Настуню.
А я копав керниченьку, воли з неї пили,
А я любив дївчиноньку, її люди взєли. (Угринів Дол.).

984. А Настунї пекла стульнї, а коржі тоненькі,
Приходили до Настунї хлопцї молоденькі.
А Настунї пекла стульнї, а менї не дала,
Бодай тоту Настунину хороба напала. (Жураки).

985. Та ти рубай тото прутє, а я тото кілє,
Нема лїпшої дївчини та від Одокії.(Кобаки).

986. а) Ой зелена смеречина[1]), зелена, зелена,
Ой то[2]) ми сї сподобала сусїда[3]) Олена. (Жураки).
Хотїнь: 1) Калинонька. 2) Там то. 3) Дївчина.

987. б) Ой я вийду на царину, царина дзелена,
Ой то ми сї сподобала дївчина Олена (Жураки).
Пор. Мат. V, ст. 138, ч. 180.

988. Ой де йдеш, що несеш, у новій дзюбеньці?
Несу курку тай колач тай своїй Оленьці. (Жураки).

989. Казали ми женити ся та брати Олену,
Волів бим ся повісити на гилю зелену. (Хотїнь).

990. Ой Олена, пане брате, Олена, Олена,
Навішала кораликів, як жаба зелена.
А щоби то коралики, а то сама глина,
Вона хтїла задурити богацкого сина. (Біла, Ямниця).
Пор. висше ч. 969. — Пор. Кол. ст. 60, ч. 377.

991. А звідки ти[1]), пане брате, чи не з[2]) Городенки,
Чис не видів, чи не бачив[3]), дївчини[4]) Оленки?
Ой видів я, пане брате, дївчину Оленку,
А що гнала штири воли через Городенку. (Котузів).
Хотїнь: 1) Ой ішов я. 2) Та до. 3) Не видів. 4) Там мої.
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 11, ч 23—24. — Мат. V, ст. 126, ч. 99.

992. Полюбив[1]) я дївчиноньку, звала сї Паранї,
Була з нейов порадонька[2]) з вечира до ранї. (Жур).
Вовків: 1) Ой мав же. 2) Тотож була розмовонька.

993. Ой любив я Парасину, любив лїто й зиму,
А мати ми ісказала: Покинь тото, сину.
Ой любив я Парасину через цїлу зиму,
А як тота весна прийшла, Парасина пішла. (Кобаки).
Пор. Купчанко, ст. 416, ч. 84.

994. а) А Парасї віддала сї, зістала сї вдова,
Тай забула Отче-наш до єдного слова. (Дрогобич).

995. б) А Парасї віддала сї аж до Соколова.
Та забула Очинаш до йидного слова.
А Парасї віддала сї тай заморгала сї,
Сїм раз річку пирибрила тай ни вмивала сї. (Жур).
Пор. Гол. II, ст. 295, ч. 271.

996. в) Ой чого то та Парасї та заморгала сї?
Сїм раз річку перебрила тай не вмивала сї.
Сїм раз річку перебрила, а на осьмий стала:
Тепер я си нагадала, щом сї не вмивала. (Пасїчна).

997. г) Ой Парасї придала сї, ручки нї до чого,
Шкода твого, Паранечко, личка румяного.
Ой Парасї придала сї, тай заморгала сї,
Штири річки перебрила тай не вмивала сї

Штири річки перебрила, а на петі стала:
Бідна-ж моя головонько я сї не вмивала. (Волосів).

У Кобаках і Іванівцї записано лиш перший куплет. Пор. з ним: Ж. Павлї, ст. 185. — Кольберґ, Ш, ст. 57, ч. 506—507. — Мат. V, ст. 128, ч. 115. — Кол. ст. 200, ч. 2085.

998. Ой конику-воронику, на чолї ти граска,
Ой маю я миленькую, імня її: Параска.
(Гол. II, ст. 275, ч. 160).

999. Пастернак-неборак, зеленая гичка:
Люби мене, мій миленький, хоть я невеличка.
А хоть же я невеличка, але я Параска,
Тогди любка поцїлую, коли моя ласка.
(Гол. II, ст. 321, ч. 415).

1000. Ой Парашка зїла пташка, а мінї ни дала,
Бодай тебе, Парапонько, хороба напала. (Григорів, Львів).
Пор. висше ч. 884.

1001. Ой на горі кримениці, на долинї крейда,
Ой вже мене обрехала Парасуня фрейда. (Зал. ст. 197).

1002. Нима в мени по дївчинї, як біленька Рузє,
Казала си насукати до димки мотузє. (Іванівцї).

1003. Ой кувала зазулечка у лїсї на пеньку,
Якась біда набрехала, що я любю Сеньку. (Пасїчна).

1004. Ой кувала зазуличка у лїсї на пеньку,
Вигадали смучі люди, що я любю Сеньку.
Як же Сеньку не любити, коли Сенька гідна,
Бо у Сеньки мандибурка ще передтогідна. (Москалївка).

1005. Сама димка по колїна, червона запаска,
Та нїхто так не гуляє, як Танька Біласка. (Печенїжин).

1006. Ой там в полї дві тополї, треба одну стяти,
А в Тодорки дві дївчинї, треба одну взяти. (Вулька Гамулець).

1007. Ой Явдоньця, пане брате, Явдоньця, Явдоньця,
Намалюю на папері, поставлю до соньця. (Біла).

1008. Журили ся ой сусїди, журили ся черцї,
Ой як би тут передати чоботята Євцї.
(Гол. IV, ст. 515, ч. 123).

1009. Ой піду я до церковцї та стану за бевку,
Позираю раз на попа, а тричі на Євку.
(Гол. IV, ст. 493, ч. 34).

1010. Ой Юстина, пане брате, Юстина чічена,
Єк кулешу колотила, в смитану мачєла. (Волосів).

1011. Ой забрала вода луги, забрала мостини,
Не маю ким передати колач до Юстини.
Передав бим сему, тому, той скаже другому,
Таки мені віпадає понести самому. (Волосів).

Б.

1012. Коби не дуб, коби не дуб, коби не криниця,
Ми би суда не ходили, коби не Анниця.
Коби не дуб, коби не дуб, коби не смирічка,
Ми би суда не ходили, коби не Марічка. (Кобаки).

1013. Качию сє, валєю сє по дубовій лавці,
Давай, мати, вичерати, най йду до Варварці.
Качию сє, валєю сє по дубовій скрини,
Давай, мати, вичерати, най йду до Марини.
Качию сє, валєю сє, кусают ми блохи,
Давай, мати, вичерати, най йду до Явдохи. (Пост.).

1014. Ой Ганусї вкрала гусї, Катерина мітки,
Стара баба зазирає, ци не йде хто звідки.
А Ганусї вкрала гусї, Паранї коралї:
Чекай, чекай, Параџинко, будеш в криміналї. (Жураки).

1015. Сивий коню, сивий коню, де я тї напою?
Я в керници води нема, в Дунаю сї бою.
Я в керници води нема, бо віпили буськи,
Чому хлопцї не гуляют, бо нема Гануськи.
Ой в керници води нема, бо віпили канї,
Чому хлопцї не танцюют, бо нема Катянї. (Тумир).

1016. Ой конику, воронику, дам ти материнки,
Неси мене до Докійки, тай до Катеринки. (Кобаки).

1017. Ой війду я на царинку, царинка зелена,
Не був би я на царинцї, коби не Їлена.
Ой війду я на царинку, на царинцї чічка,
Не був би я на царинцї, як би не Марічка. (Косів).
Пор. висше ч. 920 і 987.

1018. Ой в Маґурі на поляні виросли три дулї,
Три нас було у матери, як сиві зазулї.
Три нас було у матери сиві зазулечки,
То нас мати повивала в тонкі рантушечки.
Єдна Кася, друга Анця, трета Марисуня,
Ой бо тая Марисуня, як сива зазуля.
Кася ладна, Кася ладна, Анця не погана,
А третая Марисуня як намальована. (Мшанець. З.).

1019. Казала ми Катирина, казала Їрина:
Добри спати у холодї, як вилика днина.
Та ни слухав Катирини, ни слухав Їрини,
Та ни спав я у холодї виликої днини. (Устє).
Пор. Врабель, ст. 184, ч. 539.

1020. Ой летїло біле каче тай впало в будаче,
А Маланї віддає сї, а Парасї плаче.
А Маланї віддає сї, буде мала дїти,
А Паранї випадає на віру сидїти. (Іванівка).

1021. Ой їхав я з Коломиї, тай впав я в помиї,
Не дали ми погибати дївки чорнобриві.
Єдна звала ся Марина, друга Катерина,
За третую вже не скажу, либонь моя мила. (Біла).

1022. Я в Марисї когут піє, до Палагни чути,
Ой там би ти, Оленочко, невісточков бути. (Березів).

1023. Ой їхали женихє, мали конї лисї,
Я гадала, що до мене, а то до Марисї.
Ой їхали женихє, мали конї красї,
Я гадала, що до мене, а то до Парасї.
Ой їхали женихє, а конї буланї,
Я гадала, що до мене, а то до Маланї. (Бертешів).

1024. Як не підеш ти, Марисю, то піде Гануся,
Як не піде і Гануся, то я обійду ся. (Біла)

1025. Як не кину бадилину та на ту калину,
Як не возьму Марисуню, возьму Катерину. (Хотїнь).

1026. Ой я видїв, ой я бачив дївчину Марію,
Як гонила сиві воли через Отинїю.
Ой я видїв, ой я бачив дївчину Оленку,
Як гонила сиві воли через Городенку. (Пасїчна).

1027. Любив же я дївчиноньку, звала сє Марунє,
Щебетала коло мене, як сива зазулє.
Любив же я дївчиноньку, звала сє Парані,
Щебетала коло мене до самого рані. (Черче).
В Дусанові співають другий, а потім перший куплєт.

1028. Ой на горі комарі, на долині бузьки,
Який, такий до Марусї, а я до Гануськи.
А в Ганусї три подушки, четверта малейка,
Погуляй си, Ганусенько, закис молодейка. (Гуйско).
Пор. висше ч. 878.

1029. А хоть же я невеличка, але я Маруся,
Тогди любка поцілую, коли змилую ся.
А хоть же я невеличка, але я Анниця,
Тогди любка поцілую, як зійде зірниця.
(Гол. II ст. 322, ч. 416).

1030. Як ни кину бадилину без тую калину,
Як не возьму Настунуню, возьму Катерину. (Невіц).
Пор. висше ч. 1025.

1031. Ой Олена прибілена, Василиза кавна,
А Марічка, пишна чічка, бо то любка давна.
(Гол. II, ст. 362, ч. 620).

1032. Ой Олена не золена, а Анна не прана,
А Марічка, біла чічка, як намальована. (Волосів)
Пор. Кольберґ, III, ст. 48, ч. 422.

1033. А хоть же я невеличка, але я Олена,
Тогди любка поцілую, коли буде днина.
А хоть же я невеличка, колиж бо я Касї,
А коли я поцілую, то вже другій засї.
(Гол. II, ст. 322, ч. 417).

1034. Ой відки то вітер віє, ци не з Журакова,
Ой цияж то перед веде, ци не Попикова?
Попикова перед веде, Барабашка з заду,
Печарського підвіяна продає росаду.
До полуднє по ґрейцару, з полуднє по штири,
Не дивіт сї, хлопці, в очи, бо ї пси гонили. (Жураки).

1035. По сїм боцї білі гуси, по тім боцї бузьки,
Ниньки піду до Тодорки, завтра до Гануськи. (Бишки).

1036. Ой добридень, пане брате, так з рані, так з рані,
Перше ходив до Явдохи, тепер до Парані. (Вовків).

1037. Ой не можу в стайни спати, бо рохкотєт свині,
Беру літру горівочки та несу д' Юстині.
Не можу я в стайни спати, дубонєт барани,
Беру кварту горівочки та несу д' Парани.
Не можу я в кучи спати, бо ґеґают гуси,
Беру кварту горівочки та несу д' Ганусн.
Ой не можу в стайни спати, бо дубонєт коні,
Беру кварту горівочки тай несу до Доні. (Гвозд).

1038. Ой нікого так не любю, як тоту Юстину,
А я піду на ярмарок, купю їй фустину.
Ой нікого так не любю, як тоту Параску,
Та як піду на ярмарок, купю їй запаску. (Гвозд).

3. Мужеські і жіночі імена в суміш.

1039. Як ся напю горівочки на пеньку, на пеньку,
Та побігну до Андрія та си хопю Сеньку. (Кропив. Н.).

1040. Чи я тобі не казала, мій милий Андрусю,
Підкуй, підкуй чоботєта на мою Ганусю. (Волцнїв).

1041. Афтанас, коні пас, а Мариська бички:
Зачикай, зачикай, купю чиривички. (Жур).

1042. А мій тато Василь, Василь, а мамуня Марта,
А до мене хлопці ходят, бо я того варта. (Охрим.).

1043. Ой деж ти сї, Василуню, деж ти сї збираєш,
Що пасові чоботєта на ноги вбуваєш?
Ой Марійо, Марієчко, вже нині субота,
Як я не мав на ноженьках свового чобота.
Ой деж ти сї, Василуню, збираєш, збираєш,
Що чорненьку петичину на себе вгортаєш? (Посїч.).

1044. Ой казала мінї мати ранейко вставати,
І усюю дирившну понаіменувати:
А дубец Василец, а сливочка Касї,
А грушечка Марушечка, яблінка Варвасї. (Ожомля).

1045. Ой у саду кирниченька, дощик у ню крапав,
Ой я чула, мій Васильку, що ти за мнов плакав.

Ой я плакав, ой я плакав з туги великої,
Бо вже нема, тай не буде другої такої.
Ой звіяв сї буйний вітер тай і вибив шибку,
Ішов Василь від Параски, перекривив шьипку. (Москалївка).

1046. А сокира-топориско, то моє, то моє,
Василь Вумриш — Садова, то пара обоє. (Вовків).

1047. Василихо, буде лихо, не[1]) сподіваєш сї,
Як тї буде Василь бити, де ти сховаєш сї? (Березів).
Чорні Ослави: 1) Чи.

1048. Василихо, буде лихо, буде Василь бити,
Щобис знала, памятала, як других любити. (Коростів).

1049. Кукуріку, чоловіку, твоя жінка Ганка,
Наварила пирогів, закликала Янка.
Кукуріку, чоловіку, твоя жінка Рузька,
Наварила пирогів, закликала Юзька.
Кукуріку, чоловіку, твоя жінка Феська,
Наварила пирогів, закликала Ґреська. (Біла).

1050. Ой із гори на долину вирізана фоса,
Ой прибігла Ганусенька до Андруся боса. (Осташівцї).

1051. Коло млина ясенина, ясенові млини,
Ой вжеж ми сє подобали Ганусеньки сини.
Федунь ладний, Федунь ладний, Кирило поганий,
А Микита молоденький, як намальований. (Кривки).

1052. Хто до чорної Гануськи та придоптав стежку?
Хто білому Микитоньцї мережав мережку?
Ой ніхто там не ходив, йно оден Микита,
Ой Гандзунї узірцьом мережка вишита. (Невід.).

1053. Ой не пийте, хлопцї, води, бо та вода сина,
Ой підемо до Гілюськи, набємо Максима. (Бабусів).

1054. Ой мій тато звав ся Гнатко, а мати Зофійка,
Взяли мене, оженили: іди си до дідька. (Хотїнь).

1055. Ковалику, ковалику, ковалю я Гриню,
Підкуй, підкуй чоботєта на мою Мариню. (Підмихайлівцї).

1056. Шуру-буру по під гори по червоні ябка,
Який Іван борухатий, а Марина гладка. (Голгочі).

1057. Ой Івани, Іваночку, ци маєш сорочку?
Та є в мене вішивана, стоїт на клиночку.
Хто тобі ї вішивав, знаю, що ни ненька!
Вішивала сорочечку Марця молоденька. (Орелець).
Пор. висше ч. 652. — Мат. V, ст. 127, ч. 106.

1058. Ти, Івасю, ни бий Касї, бо ни майиш за що,
Моя Касї робітниці, ти Йвасю ледащо. (Жур).

1059. А Івась конї пас, Катерина[1]) бички,
Не тїкай, зачекай, купю черевички.
Вража тебе мати бери я з[2]) черевичками,
Менї моя мамка[3]) купит я з[4]) полїтичками. (М. Яцків, Біла)).
Войнилів: 1) А Марисї. 2) Ой най тобі мать мордує із. 3) Менї мама ліпші. 4) Із.
Пор. висше ч. 1041. Купчанко, ст. 411—412, ч. 72.

1060. А Івась конї пас, Катиринька бички,
А Івась Катириньцї купив чиривички. (Іванівцї).

1061. А Івась конї пас, а Марисї кози,
Забрали ся за рученьки тай пішли у лози. (Вільки Маз.).

1062. Ой на горі рожі, рожі, на долинї пустка,
За Івася три тисячі, за Ганусю шустка. (Гуйско).

1063. Єден камінь нараз мели, а другий питлює,
А на третім Йванунеиько Рузуню цїлює.
Єден камінь нараз мели, а другий впихає,
А на третім Йванунеиько Рузуню вбіймає. (Кнг.).

1064. Вишивана сорочечка, мальовані дуди,
Що Йвасуньо, а Гандзунї, то паристі люди. (Бабусів).

1065. Я за Йвасьом, я за Йвасьом, де Івась подїв сє,
Взєв Ганусю за рученьку, до саду повів сє. (Жур).

1066. Де ти їдеш, де ти їдеш, кучеривий Йвасю?
За границю по пшеницю, по молоду Касю.
Що ти дали, що ти дали, кучеривий Йвасю?
Штири воли, дві корови і молоду Касю. (Дусанів).

1067. Котила сє торба з горба та вдарила в дуба,
Полюбила Каська Яська, пішла за Якуба. (Тростянець).

1068. Ой під шетром керниченька, під шетром, під шетром,
Ой Касуня Кахнієва любит ся із Митром. (Нагуєвичі).

1069. А сокира, топориско, то є одно племе,
А Касуні і Миханьо, то сї люблят певні. (Вовків).

1070. Ой де йдеш, ой де йдеш, кучерявий Лесю?
Ой я йду, ой я йду по зеркату Фесю.
Що ведеш, що ведеш, кучерявий Лесю?
Два воли, соколи, за зеркату Фесю. (Нагуєвичі).

1071. А ти Лучка Задефір, а я Лучка Фіна,
Або твоя, або моя дївчина Павлїна. (Вовків).

1072. Ой на горі, на горойцї, стояла Марисї,
І мруґала до Івасї: Івасю, вирни сї. (Ожомля).

1073. Запалила Марисенька сирими дровами:
Приїдь, приїдь, Івасеньку, сивими волами.
Запалила Марисенька дрібненьким трісочком:
Приїдь, приїдь, Івасеньку, кованим возочком.
(Гол. IV, ст. 468, ч. 183).

1074. Ой у поли край дороги стояла Марисї,
Та кликала на Василя: Василю, верни сї.
Ой верни сї, Василику, не так тото буде,
Зайшла сварка меже нами, розсудят нас люде.
Ой судили громадове, судили вітове,
Осудили кайданики мому Васильови.
Ой на ніжки кайданики, на руки скрипицї,
Ой то тобі, Василику, через молодицї. (Матїївцї).

1075. Пожену я сиві воли в зелену осоку,
Полюбив я Марисеньку тоненьку, високу.
Полюбив я Марисеньку, а Марися мене,
Не хотїли старі дати Марисї за мене.
Не маєш ся, Марисенько, чого жалувати,
Малас досить кавалєрів, було вибирати.
Малас шевця, малас кравця, малас коваленька,
А ти собі сподобала свого Івасенька. (Нивицї).

1076. На тім боцї на толоцї сивей бичок ричи,
Війди, війди ти, Марисю, чос тї Василь кличи
Тай ни війшла ба й Марися, але її мати:
Кому траба до Марисї, най іде до хати.
Ой війшов він та до хати, зачав си витати,
А Марися в руки гребінь кучирі чисати. (Рев.).

1077. Тече вода з під города, на ріці булькоче,
Юж Марині Ясуньови хусточку полоче. (Кульчиці).

1078. Ой Маруся і Іваньо, що пара, то пара,
Ой Марусю за Іваньом голова скіпала. (Нагуєвичі).

1079. Ой чи правда, чи не правда, чи зложили байку,
Що купила Марусечка Івасеви файку.
Ой продала Марусенька на ярмарку проса
Та купила Івасеви хусточку до носа. (Печеніжин).

1080. Ой кувала завулейка йа в лісі на пеньку,
Ой кликала Марусуня: ходи сюда, Сеньку. (Мшанець).

1081. А Матвій соловій, а Настуні вутка,
А Матвій полетів, а Настуні тутка. (Вільки Маз.).

1082. Плете Матій батіг, батіг, Матіїху бити,
Шо не хоче Матіїха Матія любити. (Печеніжин).

1083. Ходит бузьок по болоті, замачав си штанки,
А я хлопец молоденький не маю коханки.
Ходит бузьок по болоті, тай си злапав жибку,
Йшов Михайло до Палани, перекривив шипку. (Буцнів).

1084. Відси гора, відси друга, в середині кладка,
Приносив Миханьо до Гилюні ябка.
Би то ябка, би то ябка, то солодкі дулї,
На що тобі, Гилюненько, на животі ґулї? (Кнг.).

1085. Ой на моїм Михасеньку широка клебанє,
Ой ще ми го очарує Жовтикова Ганє. (Григорів).

1086. Ой Михасю, люби Касю, плети рукавиці,
Єдну чорну, другу білу, люби молодиці. (Жураки).

1087. Зайшло сонце за віконце, а місяць за хмару,
Напосів ся Міхал Макар на мою Варвару. (Іванівка).

1088. А я буду гулятоньки, а ти подиви сї,
Бо я хлопец Миколай, ти дівча Марисї. (Іванівка).

1089. Ой летіла сива пава на подвірє впала,
Ой Никола та Юстина, то хороша пара. (Крехівці).

1090. Николаю, я вмираю, бо гороху хочу,
Та не вмирай, Марисуню, я ти намолочу. (Кропив. Н.).

1091. Ой не знала Овдокія, як качата звати,
Ой тась-тась-тась, був Івась коло мої хати.
Ой не знала Овдокія, як індики звати,
Ой пуль-пуль-пуль, був Костунь коло мої хати.
Ой не знала Овдокія, як гусята звати,
Ой гусь-гусь-гусь, був Петрусь коло мої хати.
(Гол. II, ст. 299, ч. 293).

1092. А Павліна удуріла, лізла під колеса,
Була би сї утопила, як би не Олекса. (Михайловичі).

1093. Сидит котє на воротєх тай міґає хвостом,
Іде Петро від Юстини калиновим мостом. (Жураки).

1094. Через хату, через сїни, гарбуз лупінатий,
А внадив сї до Петрунї Лесьо ґелеватий. (Жураки).

1095. Ой стояла Петрунenька під новим острішком,
Тай дурила Лесуника волоським горішком. (Гвозд).

1096. Ой піду я до Полагни сита тай корита,
Ой там сидит Гандзунечка за столом завита.
Ой сидит, каже, сидит, тай дуже сумує,
Іванко сї присуває, тай в личко цїлює.
Ой лелїє косиночка, лелїє, лелїє.
А Штефанко за Гандзичков дуріє, дуріє. (Березів).

1097. Через хату, через сїни пішов Семен польки,
Набрав жита в постолєта, пішов до Явдоньки. (Жураки).

1098. Гоп, чук, Серенчук загородив кучку,
Не мав кого заганєти, загнав Серенчучку. (Озеряни).

1099. Ой зза гори високої вілитїла бжілка,
В Тимофійка файний вусок, а в Їленки чівка. (Орелець).

1100. Ой ходила понад воду жидівочка Файґа:
Ще си мушу полюбити парубка Михайла. (Явче).

1101. Ой Федуню, Федунуню, солодкі ти писки,
Дала бим ти попоїсти, та не маю миски.
Ой Касуню, Касунуню, солодкий медочку.
Кой ти минї така щира, дай ми в черепочку.
Я бим тобі, Федунуню, в черепку не дала,
Бо ти хлопец молоденький, я бим сї стидала. (Кульчицї).

1102. Сама город віорала, сама і посію,
Ой ніхто так не гуляє, як Феська з Матвійом. (Печеніжин).

1103. Котила сї торба з горба, вдарила до дуба,
Полюбила Франка Янка, пішла за Якуба. (Жур).
Пор. висше ч. 1067.

1104. Ой казала Цимбалючка та Цимбалюкови:
Ой не сиди, Цимбалюку, до пізна ніколи.
Бо як будеш, Цимбалюку, до пізна сидїти,
То не будеш віріджєти на гулянє дїти. (Матїївцї).

1105. А в нидїлю пораненько ще сьи ни видненько,
Кличи Штифан Штифаниху до церкви борзенько. (Жур).

1106. Ой велїла приходити молоденька Шуля,
Велїла си приносити бомбони від Сруля. (Кропив. Н.).

1107. Ой зза Лючі іде тучі, зза Косова хмара,
То то собі ой Явдошка із Іванком пара.
Ой ци пара, ци не пара, мемо парувати,
Хоть Явдошка буде менша, мемо натїгати. (Березів).

1108. Ой поїхав Ясуненько до Дрогобиченька,
Вибирати ладну хустку Домцї до личенька.
Ой продала Домцунунї тай пів корця гречки,
Тай купила Ясунькови портки півперечні.
Ой продала Домцунунї тай пів корця проса,
Тай купила Ясуньови хусточку до носа.
Там на горї, на високій церковця стояла,
Там Домцунї Ясуньови віру присягала. (Кульчицї).

1109. З того боку на тамтой бік кобила пасе сї,
Литит Ясьо від Касунї, чуприна трісе сї. (Раковець).

1110. Звідси гора, звідси гора, в серединї кладка,
Пішов Ясько до Мариськи на чирвоні ябка. (Бірки Дом.).

1111. Де ти ідеш, де ти ідеш, кучаравий Ясю?
Ой до млина, ой до млина, по горбату Касю.
А щож тобі обіцяли кучаравий Ясю?
Штири воли, дві корови, тай горбату Касю. (Пасїчна).
Пор. висше ч. 1066.

1112. Ой із дуба тай на дуба скочила вівюрка,
Ходїт, хлопцї, до Юрчихи, нима дома Юрка.
Ой із дуба тай на дуба скочила лисицї,
Ходїт, хлопцї, до Юрчихи, файна молодицї. (Підмих., Тустань).

1113. Басам кутя теремтете, за ременем люлька,
Ходім, брате, до Юрчихи, нима в дома Юрка. (Котувів).

1114. А на Юри здохло кури, а Юрчиха плачи,
Юрко скинув нагавиці тай по хаті скачи. (Підмихайлівці)

1115. Ой від стола до порога вікопана фоса,
Бігла, бігла Юстиночка до Василька боса.
Тай прибігла під ворота та ноженьков дуб, дуб:
Вийди, вийди, Василику, бо я вже є тут, тут.
Чекай, чекай, Юстиночко, най лише сї вбую,
Зараз вийду на вулицю тай тї поцїлую. (Посїч).

IV.

МУЗИКИ. ТАНЦЇ. СПІВИ.

1. Музики.

А. Музиканти.

1116. Ой вдару я раз до дуба, два рази в осику:
Ніхто менї не зборонит любити музику. (Желдець)

1117. Ой музику дуже любю, за музику піду,
Як музика тай заграє, забуду я біду. (Березів)

1118. Ни піду я за музику, бо я сї го бою,
Як ни стани волосани, то він вирви мою. (Люб.).

1119. Чом ни граєш, музиченьку, бо мнї дужи сумно?
Бодай тибе, музиченьку, положили в трумно! (Сілець Б.).

1120. Ой музика молоденький скрипочки ладує,
А менї сї молодому душечка радує.
А менї сї молодому душечка радує,
Ой що моє солодєтко в танци передує. (Волосів).

1121. Наш музика кучеравий скрипочки готує,
Ай то нам сї молоденьким душечка радує.
Ой рихтує, ой рихтує, та як зачне грати,
Хоч який слуп закопаний, буде танцювати. (Посіч).

1122. а) Ой музика файно[1]) грає, я музики[2]) любю,
А як мине[3]) рано будєт[4]), я в кулаки трубю. (Григ. Меч. Тух).

Нагуєвичі: 1) Красно. 2) Слухати. 3) Як мя мати. 4) Будит. — М. Яцків: 2) Слухати.

Пор. Гол. IV, ст 447, ч. 30. — Кол. ст. 54, ч. 133. — Мат. V, ст. 151, ч. 265.

1123. б) А музика, як заграє, то слухати любю,
А як скажут до роботи, то в кулаки трубю. (Біла)

1124. в) Ой музика файно грає, я слухати люблю,
А як мене рано будет, я в кулаки трублю.
Ой музика файно грає, охота збирає,
Кости би сї розсипали, сорочка тримає. (Угринів Гор.).

1125. Ой музика красно[1]) грає, лиш би танцювати[2]),
Та не маю[3]) післанчика по любку післати.
Післав би я післанчика, хлопця молодого,
Забавит се сїдлаючи коня вороного.
Ой конику вороненький, грива ти біленька,
Понеси мя у тот край, де моя миленька. (П. С. Білїн.).

Жураки: 1) Файно. 2) Нема що казати. 3) Не маю я. Третього куплета нема.

1126. Ой музика як заграйи, то як дзвін задзвонит,
А молода дївчинонька білі ручки ломит. (Скобичівка).

1127. А музика як заграє, хлопец заспіває,
А дївчина засьміє ся, дуже радує ся. (Хотїнь).

1128. Як музика красно грає, очима моргає,
Дїтча єго мати знає, що він си гадає. (Волосянка).

1129. Кой почую гусильочки тай тоту трумбітку,
Не є із ня роботицї по сїм понедїлку.
Та кой тоти гусильочки сараки почую,
Яж би яка темна нічка, дома не ночую. (Уйбард).

1130. А в нашого Іваненька хата на помосцї,
Як заграют музиченьки, рухают ся косцї. (Нивицї).

1131. Як заграє музичийка[1]), така[2]) охоточка,
Кости би ся розсипали, як би[3]) не сорочка. (Тухля).

Таурів: 1) Ой музика файно грає. 2) Там де. — Біла: 1) А музика як заграє. 2) Там то. 3) Щоби. — Григорів: 1) Як музика ладно грає. 2) Тото. 3) Жиби.

1132. Та[1]) музика, брате[2]), грає, весело ся дивит;
Я музицї киселицї[3]), він си ни противит.
Та[4]) музицї киселицї, щоби[5]) добре грала,
А дївчину за ручину[6]), щоби данцувала[7]). (Кобаки).

Скобичівка: 1) Ой. 2) Красно. 3) Горівки му не давати. 4) А. 6) А дївчинї горівчини. 7) Танцювала. — Угринів Дол.: 4) Ой. 5) Аби. 6) А дївчинї горівочки. 7) Танцювала.

1133. Наш музика молоденький нам хорошо грає,
Горівки му не купили, він ся не гніває. (Кунин).

1134. Пане брате товаришу, наш музика впив сї,
Ой пішов він по над воду, коби не втопив сї. (Матїївці).

1135. Наш[1]) музика файно[2]) грає, весело ся дивит,
Йому їсти не дают[3]), він ся ни противит. (Нивицї).
Розлуче: 1) Як. 2) Грає. 3) Не дают му їсти, пити.
Пор. Кол. ст. 54, ч. 133.

1136. Ой музика файно грає, плечима кумосит,
Музичиха боса ходит, горшком воду носит. (Жураки).

1137. А музика файно грає, на скрипочках ріже,
А дївчина як зачує, на колїнах лїзе. (Жураки).

1138. а) Грати би ти, Михавцуню, грати би ти, грати,
Та бо тебе до скрипочок породила мати. (Боберка).
Пор. Кольберґ, Ш. ст. 63, ч. 605.

1139. б) Ой музико, музиченько, тож ти вмійиш грати,
Ой то тебе породила до скрипочки мати. (Скобичівка).

1140. Заграй же ми музиченьку, на тоті лавути,
Як заграєш, заспіваєш, далеко тї чути[1]). (Орелець).
Коцан: 1) Аби було з Бабухова до Лучинец чути.
Пор. Гол. II, ст. 269, ч. 125. — Врабель, ст. 296, ч. 820.

1141. Ей заграй ми[1]), музиченьку[2]), на дубові[3]) скрипки,
Та най я си погуляю[4]) ворогам на збитки. (О. Коцан).
Підзахарич: 1) Заграй менї. 3) Хоть ще нема. 4) Піду з милим погуляти. — Григорів: 2) Яворі. — Хотїнь: 2) Зазуленько. 3) Липові. — Волцнїв: 3) Вербові. — Залуков: 1) Ой заграли. 2) Музиченьки. 3) Тернові.
Пор. Гол. II, ст. 617, ч. 8 і IV. 472, ч. 210.

1142. Заграй ко ми, музиканте, в пальцї золотії,
Та най собі погуляют хлопцї молодії. (Кобаки).

1143. Заграй же ми, Михавцуню, у струни їдвабні,
Т'аби пішли танцювати молодицї ладні. (Боберка).

1144. Ой заграй ми[1]), музиченьку, на єдваб тоненький[2]),
Та най[3]) я си погуляю, хлопец молоденький. (О. Коцан).
Охримівцї: 1) Заґрай менї. 2) На струни дрібненькі. 3) Нехай.

1145. Заграй же ми, Михавцуню, білими ручками,
Най я собі потанцкю тай з молодичками. (Боберка).

1146. Ой заграй ми, музиченьку, білими пальцями,
Та няй собі погуляю з чорними бровами. (Перегінсько).

1147. Заграй же[1]) ми, музиченьку[2]), білими[3]) пальцема,
Сонце низько, вечер близько, піду[4]) за вівцема. (М. Яцків).

Жураки: 1) Ой заграй. 2) Музичуку. 4) Та як зараз зазоріє, підем. — Нагуєвичі: 3) Дрібними. 4) Най я собі потанцюю, бо йду.

1148. Ой заграй же, музиченьку, теї трібулянки,
А я сірак на опашки та йду до коханки. (Вільки Маз.).

1149. Заграй же ми сеї, тої, тай перемітної,
Бо не било і не буде другої такої.
(Гол. IV, ст. 497, ч. 51).

1150. а) Ви музики охримівскі, грайте по загірски,
Нехай я си погуляю раз по кавалїрски. (Охрим.).

1151. б) Заграй минї, музиченьку, тей по холоївски,
Нех я собі потанцюю, тей по кавалїрски. (Сілець Б.).

1152. Ай музико старосьвіцкий, заграй по сигітськи,
Най я собі затанцюю та по старосьвіцьки. (Волосянка).

1153. Ой заграй ми, музиченько, най си потанцюю,
Ой присунь ся файна рибко, най тя поцїлую. (Нагуєвичі).

1154. Ой заграй же, музиченьку, най си потанцюю,
Най ни кажи мій миленький, що за ним бануую. (Врб.).

1155. Ей музико, музиченько, як ти файно граєш,
Бодай тобі покрутило[1]), як пирибираєш. (Григорів).

Хотїнь: 1) Бодай тебе, бодай тебе.
Пор. Кольберґ, III, ст. 63, ч. 599.

1156. а) Заграй менї[1]), музиченько[2]), як ти[3]) розумієш,
Пальцї[4]) би ти покривило, як лїпше[5]) не вмієш.
Ой музико, музиченько, навчив єс сї грати,
Будут твої околоти свинї розтєгати. (Ямниця).

Боберка (лиш 1-ий куплет): 1) Же ми. 2) Михавцуню. 3) Сам. 4) Ручки. 5) Виджу що. — Містки (лиш 1-ий куп.): 1) Же ми. 3) Сам. 5) Чи ти руки покрутило, чи лїпше. — Так само: Михайловичі.
Пор. Гол. IV, ст. 486, ч. 4. — Кол. ст. 113, ч. 1453.

1157. б) Ой заграй ми, музиченьку, якої ти вмієш,
А я тобі заспіваю, що не зрозумієш.
Заграй же ми[1]), музиченьку, стиха, поволенька,
Та най я си погуляю, бо[2]) ще молоденька. (Григорів).

У Хотїни співають у перед другий, а потім перший куплет. Відміни: 1) Менї. 2) Бом.

1158. в) Ой заграй же, музиченьку, якої умієш,
Чи ти руки покрутило, чи грати не вмієш?
Мені руки не вкрутило і я грати вмію,
Стоїт мила за плечима, я грати не сьмію. (Вільки Маз.).

1159. Ой музики, пани брати, музики, музики,
А музики повпихали в капусту язики. (Іванівці).

1160. Ой заграй ми, музичейку, няй[1]) си потанцюю,
Як ми курка[2]) яйце знесе, я[3]) ти подарую.
Ой заграй ми, музичейку, якої я любю,
Як ня мати рано будит, а я в кулак трубю. (Мшанець. З.).

Батятичі (лиш 1 ий куплет): 1) Ней. 2) Когут. 3) То.

Пор. Гол. II, ст. 294, ч. 265 і IV, ст. 486, ч. 4. — Кольберґ, Ш, ст. 24, ч. 160.

1161. Загуди ми, гудаченьку, чесний чоловіче,
Заріжу ти когутика, най не кукуріче.
(Гол. II, ст. 437, ч. 608).

1162. а) Заграй мені[1]), музиченьку[2]), на всі штири[3]) струни,
Свиня ми ся впоросила[4]), запрошу тя[5]) в куми. (Біла).

Жураки: 1) Ой заграй ми. 3) Чотири. — Іванівці: 1) Заграйте ми. 2) Музиченьки. 4) Як сї льоха упоросит. 5) Вас.

1163. б) Ой музико, музиченьку, грай на штири струни,
Жінка хлопці буде мати, закличу ті в куми. (Кульчиці).

1164. Ой заграй ми, музиченьку, заграй ми, заграй ми,
Я ти дала вчора ґрейцар, а нині віддай ми. (Кульчиці).

1165. Заграйти ми, музиченьки, заграйти, заграйти[1]),
Та що тої дівчиноньки охоти додайти[2]). (Іванівці).

Волцнів: 1) Заграй же ми, музичсньку, заграй ми, заграй ми. 2) Додай ми.

1166. Заграй мені, музиченько, з легенька, з легенька,
Подиви сї на дівчину, яка молоденька. (Вовків).

1167. Ой заграй ми, музиченьку, заграй ми, заграй ми,
Ти молода дівчинонько співай ми, співай ми[1]). (О. Коцан).

Михайловичі і Іванівка: 1) Гуляй ми, гуляй ми.

Пор. Кольберґ, Ш, ст. 63, ч. 597. — Кол. ст. 92, ч. 663.

1168. Заграй ко ми, музиканте, заграй ко, заграй ко,
А ти душко, моя мила, файно заспівай ко.
Ой закуй ми, зазуленько, закуй ми, закуй ми,
А ти душко, моя мила, файно поцулуй мньи. (Берегомет).

1169. a) Ой заграй ми, музиченьку, я буду співати,
Щоби любці на ноженьку легко танцювати. (О. Коцан).

1170. a) Заграй минї, музиченьку, я буду співати,
Щоби було мої любі легко танцювати.
Я ни буду танцювати, буду сї дивити,
Та як буде моя мила у танци ходити. (Чорні Ослави).

1171. Загрaйти ми, музиченьки, най я сї закручу,
Най я свою дївчиноньку гуляти научу. (Іванівцї).

1172. Заграйти ми, музиченьки, най си погуляю,
Заки свою дївчиноньку за руку тримаю. (Іванівцї).

1173. Заграйжеж ми, музиченько, на струни, на струни,
Та най я си погуляю зі свойов сеструнив. (Вовків).

1174. Заграйжеж ми, музиченьку, бистрої, бистрої,
Та най я си погуляю зі свою сестрою. (Вовків).

1175. Заграй же ми, музиченьку, тай ви цимбалїстї,
Най сї трісе спідничина на нашій невістцї. (Дусанів, Жураки).

1176. Ой заграй ми, музиченьку, дам ти гроший жменю,
Нехай собі погуляю, бо я брата женю. (Кульчицї).

1177. a) Заграй, заграй, музиченьку, з тихонька, з тихонька,
Бо вже моя дївчинонька на ноги слабонька. (Іванівцї).
Пор. Кол. ст. 103, ч. 1091.

1178. б) Ей з лигеньки, музиченьки, з лигеньки, з лигеньки,
Бо вже мою дївчиноньку зболїли ноженьки. (Іванівка).

1179. Ой литїла зазуленька та казала: куку,
Ой заграй ми, музиченьку, хоць на лїву руку. (Михайловичі).

1180. Ой заграй ми[1]), музиченько, красненько тя[2]) прошу,
А[3]) я тобі заплатоньку під фартушком[4]) ношу. (Нагуєвичі).
Нивицї: 1) Заграй минї. 2) Ой я тебе. 3) Ой. 4) Подарунок в запащинї.
Пор. Гол. II, ст. 437, ч. 607.

1181. Ой скрипочки із липочки, а струни з барвінку,
Як заграю, буде чути аж на Українку. (Григорів, Біла).
Пор. Ж. Павлї, ст. 204. — Гол. II, ст. 252, ч. 28. — Кольберг, Ш, ст. 63, ч. 603.

1182. Заграй мині, скрипниченьку, а я тебе прошу,
А я тобі червоного у кишені ношу.
Заграй мині, скрипниченьку, од села до села,
Аби була дорожічка все мині весела.
А скрипочки із липочки, а струни з ліщини,
Як заграє, защебече, чути до дівчини.
А скрипочки із липочки, а струни з бервінку,
Як заграє, защебече, чути на Вкраїнку.
(Гол. II, ст. 396—7, ч. 713).
Пор. Гол. II, ст. 260, ч. 76. — Кольберґ, III, ст. 63, ч. 600—603.

1183. Ви, музики, грайте-грайте, а ви, люди, чуйте,
А ви, старі, йдіт[1]) до дому, молоді ночуйте. (Тухля. Постол.).
Бишки: 1) Старі підут си.

1184. Ой музико, музиченько, заграй веселенько,
Ти, дівчино, ходи в танець, ти сї диви, ненько.
Ой музико, музиченько, ой то би ти грати,
Ой то тебе породила до скрипочок мати.
Ой то тебе породила файненько заграти,
Ой бо мене породила файно засьпівати. (Ямниця).

1185. Ей як підеш, музиченьку, на весілє грати,
Будут твої воколоти свині розкидати. (О. Коцан).
Пор. висше ч. 1156.

1186. Не гадай ся, музичейко, я ся не гадаю,
Бо я свого коничейка пуцувати знаю. (Мшанець. З.).

1187. Ой музики, музиченьки, перестаньте грати,
Нима мої дівчиноньки, нима з ким гуляти. (Пісочна).

1188. А як мене обибрали тай за басїстого,
Як сї струни поспусьцьили, а що менї з того? (Михайловичі).

1189. Дала мене моя мати за цимбалїстого,
Цимбали ся поломили, тай щож менї[2]) з того. (Григ. Коц. Біла).
Кобаки: 1) Цимбали си та пірвали. 2) Нема нічо.
Пор. Кол. ст. 54, ч. 129. — Мат. V, ст. 133, ч. 142.

1190. Ой казала цимбалїста тай цимбалїстому:
Абис ни грав, цимбалїстий, до пізна нікому. (Чорні Ослави).

1191. Зажурив сї цимбалїстий, що нема що їсти,
А він сїв си коло лави, довбає цимбали. (Рибно).

1192. Ой мій тато музикант, у решето дзвонит,
А мама сї намаєла та язиком гонит. (Нагуєвичі).

1193. Ой дударе, дударчику, як ти красно граєш,
Тілько лише доганочки, що жінки не маєш.
Ой мав же я, каже, жінку, та була маленька,
Пішла каглу затикати, вбила ї веренька. (Ж. Павлї, ст. 204).

Б. Музичні інструменти.

1194. Заріж тото баранятко, най рано не бляє!
Я такого любця маю, що на скрипції грає. (Мшанець).

1195. Ой скрипочки із липочки, а струни із козла,
Помалейки до домойку, щобис ся не сховзла. (Боберка).

1196. Ой скрипочки красно грают, а цимбали бам, бам,
Ходи, ходи. мій милейкий, я тобі щось дам, дам. (Боберка).
Пор. Гол. IV. ст. 448. ч. 31

1197. Та най би ту скрипки грали, а цимбали били,
То би моє сумне серце ни розвеселили. (Чорні Ослави).
Пор. Кол. ст. 116, ч 1539.

1198. А скрипочки з ялипочки, цимбалоньки з бука,
Як заграє, на серденьку тяженька розпука. (О. Коцан).

1199. В Городенці на ярмарці тай напивали ся,
Мало дудка із скрипочков не порубали ся.
(Гол. IV, ст. 458. ч. 113).

1200. Я не любю нї скрипочку, нї тоту дудочку,
Лише любю, як заграют красно в сопілочку. (Камінне).

1201. Прийди, прийди, мій миленький, пізно вечерою,
Та принеси сопівочку під петечиною.
Ой бо тота сопівочка жалібненько грає,
Хто любови не зазнає, той жалю не має. (М. Яцків).

1202. Ой то ми ся сподобала сопілочка тота,
Нераз она вигравала коло мого плота.
А як тота сопілочка жалібненько грає,
Не однії дівчиноньцї серденько вмлїває. (Семаківці).

1203. Сопівочка вербівочка[1]), яворове[2]) денце,
Не сопівка тото грає, миленького[3]) серце.
Сопівочка вербівочка жалібненько грає,
Та без ноже, без тарелї, серденько сї крає.

Сопівочка вербівочка яворове вушко,
Ой деж ти сї забавила, моя щебетушко?
Ой деж ти сї забавила, любко солоденька?
Тож то ми сї навкимила тота нидїленька. (Пасїчна).

В Білій записано тільки перший куплет: 1) Яворова. 2) Ясенове. 3) Моє любе.

1204. Яворова пищавочка, дубовоє денце,
То си на нїй виграває моє любе серце.
Яворова пищавочка, дубові колїчка,
То ся не жаль подивити милому ів вічка. (Мшанець. З.).

1205. Ой то тота сопілочка, яворове денце,
Ой кобис знав, як тї любю, мій пастушку серце. (Тисьменич.).

1206. Ой вийду я в полонину, стану на ворину,
Вигpаваю на сопівку, кличу Катерину. (Манява).

1207. Ой де тота сопілочка, де тота, де тота,
Що стояла, вігравала, коло мого плота? (Тисьменич.).

1208. Ой уже сї поколола сопівка тоненька,
Що то нераз вігравала попід воротенька. (Пасїчна).

1209. Сопілочко яворова, тос сї поколола,
Ой тос нераз вігравала коло оборога. (Волосів).

1210. Ой деж тота сопілочка, най у ню затужу,
Через тоту сопілочку року не дослужу.
Сопівочко яворова, вжес сї поколола,
Щос ходила, вігравала, коло оборога.
Але з тої сопілочки вже лише скалочки,
Що ходила, вігравала, коло стодолочки. (Жураки).

1211. Купи собі сопівочку, мій братчику рідний,
Тогди менї бай заграєш, як підеш до Віднї.
Тогди менї бай заграєш, як на конє сєдиш,
А чиж тобі не жель буде, шо роду не видиш? (Орелець);

1212. Ой копала бараболю, сипала на купку:
А я того хлопця люблю, що грає на дудку. (Біла).

1213. Ой зилений бурштинино, звивай сї у трубку,
Ой нїхто так ни заграє, як любко на дудку. (Сгр.).

1214. Ой Івасю, Івасочку, заграй на дудочку,
Я тї буду пізнавати по тім голосочку. (Григорів).

1215. Ой піду я у лїсочок, заграю в листочок,
Буде мила пізнавати, чий то голосочок.
(Гол. IV, ст. 464, ч. 150).

2. Танцї.

А. Хлопцї при танци.

1216. Не збануйте та вуєчку та на нас, та на нас,
А ми трошки погуляєм, тай підемо зараз. (Кобаки).

1217. Ой гуляня, панї брати, гуляня, гуляня,
Буди того гулянєйка з вечира до раня. (Люб.).

1218. А хто вміє погуляти, той вміє робити,
А тому ся файно, любо в очи подивити. (П. Ст. Б., Біла).

1219. Ой веселий парубочок, веселії очи,
Весело ся потрісає, бо гуляти хочи. (Біла).

1220. А я гаю не рубаю через ті осики,
А я в дома не ночую через ті музики. (Біла).

1221. Як гудаки красно грают, а я не танцую,
Через чужі молодицї дома не ночую.
(Гол. IV, ст. 500, ч. 63).

1222. Ей гаю, каже гаю, що робити маю,
Через чужі молодицї не бути ми в раю.
А я прийшов тай до раю, в раю не пускают,
Як зайде мя Петро з буком: іди там, де грают. (Рибно).

1223. Червенії чижемочки, що ви наробили?
В Кречунові на помості трьопоти ходили.
(Гол. II, ст. 438, ч. 610).

1224. Ой пішов бим козака тай пішов бим польки,
Коби миска кісилицї, а миска фасольки. (Грабовець).

1225. Пішов би я танцювати, волоки пірвут ця,
Сїрачина по колїна, дївчата сьміют ця. (Холоїв).

1226. Ой не буду я гуляти, бо я заморений,
Ой бо я їв через лїто борщик несолений.
(Гол. II, ст. 475, ч. 228.

1227. Посербаймо гусленочки, закурімо люльки,
Та скажемо небощикам заграти гуцулки. (Ценів).

1228. Ой я піду на майдан тай вітну осику,
Тай віплету личаки, піду на музику. (М. Яцків).

1229. Ой як я си погуляю в свого свата в хатї,
То стрісут ся сїни, двері, ще й на хатї латє. (О. Коцан).

1230. Ой кувала зазуленька в городї на зїлю,
Ото я си погуляю в цьотки на весїлю. (Вовків).

1231. Тепер я сї розгуляв, тепер менї грайте,
Тепер менї на долоню штири нових дайте. (Вовків).

1232. Тече річка невеличка, піду, перескочу,
Тепер я си погуляю, коли собі схочу. (Нагуєвичі).

1233. Ей гуляймо, хлопцї, братї, гуляймо, гуляймо,
З сего села за границю дївчини не даймо. (Григорів, Хотїнь).

1234. І ти брат і я брат, вобидва гуляймо,
А в попову кукурузу конї заганяймо. (Батятичі).

1235. Гуляймо си, братя милі, гуляймо, гуляймо,
Завтра рано із досьвітка до працї вставаймо. (Іванівка).

1236. а) Та[1]) сегодне, брате[2]), гоя, та ще завтра гоя,
А по завтра до роботи[3]), головочко моя! (Кобаки).
Бергомет н. С.: 1) А. 2) Гоя. — Жураки: 2) Нинї гоя, вчора. 3) А завтра вже день робітний.
Пор. Гол. II, ст. 373, ч. 664. — Мат. V, ст. 130, ч. 127.

1237. б) Вчора гоя, нинї гоя, а завтра ни гоя,
Брати би сї до роботи, головонько моя. (Іванівцї).
Пор. Кол. ст. 83, ч. 613.

1238. Вчора гульки, нинї гульки, а завтра ни гульки[1]),
А вже[2]) мине тоті гульки вивели з кошульки. (Іванівцї).
Кропивник Н.: 1) У дївчини заручини, у дївчини гульки. 2) Ой то.
Пор. Кол. ст. 83, ч. 613. — Де-Волланъ, ст. 147.

1239. Недїленьку божу, божу, треба осьвитити,
Як не будем таньцювати, не схочем робити. (Іванівка).

1240. А мій тато старесенький, як голуб сивенький,
Казав менї: гуляй, сину, поки-с молоденький. (Семаківцї).

1241. Пішов би я раз у танец, та колиж ся бою,
Подивлю ся позад себе, чи йде брат за мною.
Ой як іде брат за мною, то буду втікати,
А як не йде брат за мною, то буду гуляти. (О. Коцан).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 25, ч. 165—168; ст. 65, ч. 639.

1242. Та данцую, та данцую, чоботєтка псую,
А то мене не коштує, бо ґеґя купує. (Кобаки. І.).

1243. Тепер я си погуляю, тай поохотую,
Чоботи мнї не коштуют, бо їх не купую. (М. Яцків).

1244. Підемо си, пане брате, холамейки грати,
Холамейки під бочейки, тай підем гуляти. (Вільки Маз.).

1245. Ой білява, ой чорнява колопнї мочила,
Та я не вмів данцувати, вна мине навчила. (Орелець).

1246. У котрої дївчиноньки грива над вочима,
Тота мене дївчинонька гуляти навчила. (Товстеньке).

1247. Ой гуляйте, парубочки, тай я буду з вами,
Та щоби нам вигарала трава під ногами.
Ой гуляйте, парубочки, я вже нагуляв ся,
Як соловій на калинї тай нащебетав ся.
Ой гуляйте, парубочки, гуляйте, гуляйте,
З свого села на сторону дївчини не дайте. (Задарів).

1248. Типер ми си, камратчики, вбидва погуляїм,
Пам-біг знаї, де будемо, можи повмираїм. (Кнг.).

1249. Я гуляю, я гуляю, нїчого не знаю,
Для мене сї буки ломлєт з зеленого гаю. (М. Яцків).

1250. Я гуляю, я гуляю, аж сє вітир гонит,
А кобила стоїт в стайни, аж зубами дзвонит.
Я гуляю, я гуляю, нїчого ни знаю,
А на мени буки ломлєт з зиленого гаю.
Ломлят буки, ломлят буки, али й будут бити,
Ой чи вийди, чи ни вийди дївча боронити? (Постолівка).

1251. Ой пішов я данцувати та змилив ногами,
Більше я си тай підпирав носом і руками. (Ясенів Гор.).

1252. Ой гуляв бис, парубочку, гуляв бис, гуляв бис,
А музицї ґрейцарика не дав бис, не дав бис. (Іванівка).

1253. Ой гуляв я сім літ хлопцем, а сім кавалїром,
А буду я ще гуляти, як буду жовнїром. (Чортків),

1254. А ти будеш, камрат, грати, я буду сьпівати,
Аби любцї на ноженьки легко таньцювати. (Посїч).

1255. Ой пішов бим раз у танец, потрєс бим плечима:
Вуши мої сорокаті з чорними очима. (Посїч).

1256. Ой вохота, пане брате, вохота, вохота,
Припняв коня до кола, кобилу до плота. (Батятичі).

1257. Не сапана кукурудза, роди Боже шульки,
Нема мої миленької, були би ту гульки. (Хотїнь),

1258. Не піду я на весїлє, шкода мого труду,
Нима мої дївчиноньки, гуляти не буду. (Люб.).

1259. Стоїт липка над водою, липко-ж моя, липко!
Всї дївчата пішли в танец[1]), мої десь[2]) не видко. (Голгочі).
Кунин: 1) На музицї. 2) Лиш мої.

1260. Ах піду я до коршмоньки, стану на порозї,
Всї дївчата пют, гуляют, а мила в дорозї. (Зал. 190).

1261. Ой що минї з того, з того, що музика грає,
Коли мої дївчиноньки мама не пускає. (Яв.).

1262. Ой вийду-ж я на улицю, стану на восику:
Хоцї, хоцї, файна любко, підем на музику. (Іванівка).

1263. а) Ходи, любко, на музики, ходи, любко, на гру,
Та ти купю горівочки тай ти танчик найму. (Гвозд).
Пор. Де-Волланъ, ст. 146.

1264. б) Ой пусти-ко, мамко, доньку йа в ниґілю на йгру,
Купю тобі горівоньки, тай ї танчик найму.
Заграй мінї, музиченько, я буду співати,
Щоби було мої любцї легко танцювати.
Я ни буду танцювати, буду сї дивити,
Та як буде моя мила й у танци ходити. (Нагуєвичі).

1265. Ой музико, музиченько, заграй ми ладненько,
Ходи, душко, танцювати, диви-ко сї, ненько.
Ходи, душко, танцювати, ходи, душко, ходи,
Напємо сї горівочки, як гусєта води! (М. Яцків).

1266. Щож кому у головоньцї? Музики і таньцї!
Менї тото в головоньцї: а деж моя Гандзї? (М. Яцків).

1267. Та до данцу, лидїники, до данцу, до данцу,
Биріт собі по дївчинї, минї лишіт Ганцю. (Усте).

1268. Гуляй, гуляй, моя Гандзю, гуляй і три ночі,
Но як прийдеш до домоньку, скажи правду в очі. (Біла).

1269. Хоть дрібнейка коломийка, дрібнейка, дрібнейка,
Ходїт, хлопцї, танцювати, коль пішла милейка. (Дидьова).

1270. Ходїт, дївки, таньцювати, бо пішов Штефанец,
Ми будемо таньцювати, він заплатит танец. (Кропив. Н.).

1271. Там на горі на високі сивий кінь пасе сї,
Файно з любков таньцювати, бо дрібно трісе сї. (Кнг.).
Пор. Гол. IV, ст. 454, ч. 81.

1272. Та хоч[1]) моя білявина[2]) на ніжечку храмле,
Та як возьме танцювати[3]), як гусятко плавле. (Григорів).
Мшанець: 1) Ой бо. 2) Білявочка. 3) А як піде у таночок.

1273. Ой піду я на толоку, там пасут ендики,
Туди мене мара несе, де грают музики.
Через гору високую вітрець намагає,
Кортит мя ся подивити, з ким любка гуляє.
(Гол. IV, ст. 460, ч. 127).
Пор. Гол. IV, ст. 466, ч. 172.

1274. Пани брати товаришу, зроби ко ми волю,
Возми мою любку в танец, а я возму твою. (Чорні Ослави).

1275. Ой з легонька, музиченьки, з легонька, з легонька,
Бо то моя дївчинонька на ніжки слабонька. (Ослави).

1276. У зеленій полонинї сивий голуб пасе,
Коли мила потанцує, хвостом си потрясе.
(Гол. IV, ст. 504, ч. 81).

1277. а) Ой то ми сї, товаришу, на души[1]) радує,
Ой що[2]) братчик і сестричка[3]) так файно[4]) танцює. (Чорні Осл.).
Нагуєвичі: 1) Серденько. 2) А як. 3) Із сестрицев. 4) Файненько.

1278. б) Серце ми сї веселит сї, а душе радує,
Ой що моє солодєтко хороше танцює. (М. Яцків).

1279. Ой музика, товаришу[1]), музика, музика,
Ай[2]) дївчина молодейка[3]) забавка[4]) велика. (Волосянка).

Нагуєвичі: 1) Музиченька. 2) І. 4) Розрада. — Волосів: 1) Пане брате. 3) А молода дївчиночка. — Скобичівка: 3) Тай з дївчинов танцювати.

1280. Ой чия то дївчинонька, що я з нев таньцюю?
Та най буде чия хоче, я ї поцїлую.
Ой чия то дївчинонька, чия то, чия то?
Та най буде чия хоче, моя то, моя то. (Жураки).

1281. Ай туда, туда, туда, тай туда-дочки,
Тай нихто так не гуляє, як попові дочки. (Кропив. Н.).

1282. А є в лїсї такий дуб, була би колиска,
А нїхто так ни гуляї, як та кривописка. (Ожомля).

1283. Ой гуляла дївчинонька[1]), гуляла, гуляла,
Прогуляла штири воли, що ї мамка дала. (Довга Войнилів.).

Пасїчна: 1) Пяниченька.
Пор. Кол. ст. 59, ч. 345.

1284. Горівочка й оковита та з ярого жита:
Гуляй, гуляй, дївчинонько, покис не завита. (Волосів).

1285. Черевички невеличкі, ножинька маленька,
Танцюй, танцюй, дївчинонько, закис молоденька. (Кульчиці)

1286. Якаж тото вода чиста, що на морі грає,
Якаж тото дївка мила, що вперед гуляє. (Зал. ст. 187).

Пор. Гол. II, ст. 289, ч. 238.

1287. А у моїм городоньку купочки шалати:
Ото з тобов, дївчинонько, лигонько гуляти. (Іванівцї).

1288. Гуляй, гуляй, дївчинонько, нїчого не бій сї,
Бо вже твого кавалїра зїли вовки в лїсї.
Гуляй, гуляй, дївчинонько, тай загуляєш сї,
А як прийдеш до домоньку, тай задумаєш сї.
Ой як прийдеш до домоньку, нї хлїба, нї соли:
Біднаж же я, нещаслива, біднаж моя доли. (Хотїнь).

1289. Горівонько воковита я з ярого жита,
Гуляй, гуляй, дївчинонько, закис ни завита.
Гуляй, гуляй, дївчинонько, догуляєш ти сї,
Прийде така нидїленька, задумаєш ти сї.
Прийде така нидїленька, прийде така днина,
Що заплаче за тобою найменча дитина. (Жур).

1290. Вилетїла зазулечка із лїса на поле:
Ей подь, мила, поплясати, най ворогів коле.
(Гол. II, ст. 415, ч. 500).

1291. Ой гуляла дївчинонька з вечира до ранку,
Вигуляла дївчинонька по колїна ямку. (Люб.).

1292. Ой я вийду на вулицю тай засвищу в палец:
Верни, дївко, капустеник, то тї возьму в танец. (Жураки).

1293. Ци я тобі не казав нї з ким не стояти,
Була би тї твоя мати пустила гуляти. (Угринів Гор.).

1294. Не стій, дївко, коло танця та з танця не сьмій ся,
Возьми собі фартух в руки, тай до дому хвий ся.
(Гол. II, ст. 258, ч. 60).

1295. а) А я траву кошу, кошу, вона сї хиляє;
Я дївчину в танец прошу, вона сї ховає. (Нагуєвичі).

1296. б) Кошу гречку, кошу гречку[1]), гречка[2]) ся хиляє,
Так[3]) дївчину бери[4]) в танец, вона утїкає[5]).
Ховай же ся[6]), дївчинонько, від людей, від[7]) миру,
Щоб та[8]) люде обминали[9]), як здохлу кобилу[10]). (Денисів).
Косів (1-ший куплет):
На тім боцї при потоцї ватерка палае,
Киче хлопец дївку в танец, а вна сї ховае.
7) Бодай єс сї ісховала від усего. 9) Щоби тебе обходили. — Пісочна: 1) Траву кошу, траву кошу. 2) Трава. 3) Я. 4) Беру. 5) Сї ховає. 6) А ховай сї. 7) Усього. 8) Най тебе. 9) Обходет. 10) Конину.
Пор. Мат. V, ст. 124, ч. 83.

1297. Ой на горі стирта сїна, товар ї обмикав,
Ти повинна іти в таниц, щоб тє дїтько кликав. (Постолівка).
Пор. Мат. V, ст. 124, ч. 83.

1298. Попід грушу коньом рушу, тернєм заколишу:
Молодицю возьму в танец, а дївчину лишу.
Молодици було дивно, а дївчинї стидно,
Тай утїкла у куток, аби ї не видно. (Григорів).

1299. Ходи мила танцювати, купю ти горівки,
Ти не маєш чоловіка, я не маю жінки.
Тепер моє гулянечко, тепер моя воля,
Не стоїт ми за плечима моя лиха доля.
(Гол. IV, ст. 494, ч. 40).

1300. Гуляй, гуляй, дівчинонько, разом іво мною,
А як прийдеш до домоньку, то в став головою. (Батятичі).

1301. Ой кувала зазулиця в городци на свеклї,
Ни гуляй ко, файна душко, буде душа в пеклї. (Ясенів Гор.).

1302. Ой гуляла дївчинонька очима, плечима,
Вигуляла козаченька з чорними очима. (Батятичі).

1303. Вітер віє, шелевіє, травицев холиче,
Ой диви сї, дївчинонько, пес тї в танец кличе. (Чорні Ослави).

1304. Ей гуляв же я, гуляв, і жона, і жона,
Ей ни маємо роботи нї в полю, нї дома. (Михайловичі).

1305. а) Як ідете, хлопцї, в танец, то си погадайте,
Котра дївка на передї, тую покидайте.
Котра дївка на в передї, котра ладно вбрана,
Не беріт ї хлопцї в танец, най чекає пана. (Батятичі).

1306. б) Котра дївка[1]) на передї і запишила ся[2]),
Не беріт ї, хлопцї, в танец[3]), щоби[4]) лишила ся.
Котра дївка[5]) на передї і файно[6]) прибрана[7]),
Не беріт ї, хлопцї, в танец, ней[8]) чекає пана. (Біла).

Підзахарич: 1) Стоїт. 2) Тай си запишнила. 3) Данец. 4) Най би си. 5) Стоіт. 6) Тай дуже. 7) Убрана. 8) Най. — Голгочі (2-ий куп.): 6) Стоїт лядко. 7) Вбрана. — Камінка Стр.: 7) Чия дївка на заду, вона файно вбрана.

Пор. Ж. Павлї, ст. 177.

1307. в) Котра стоїт на передї, та ся запишила,
То си, хлопцї, уважайте, жиби си лишила. (Мшанець).

1308. г) Як ідете, хлопцї, в танец, то йно си вважийте,
Котра дївка на передї, то тую лишийте.
Котра дївка на передї і файно сї вбрала,
Не беріт ї хлопцї в танец, най чекає пана.
Котра дївка на передї в червоній спідници,
Вона сї так гонорує як жаба в керници.
Котра дївка на передї я в червоній хустцї,
Вона сї так гонорує як заяць в капустї. (Дусанів).

Пор. Кольберґ, Ш, ст. 65, ч. 645.

1309. Котра дївка на пиредї, чось вона сї дує,
Ни биріт ї, хлопцї, в таниц, най ї мать мордує. (Іванівцї).

1310. Чия дівка на заду сину димку має,
Розступіт сї її, хлопцї, нех си погуляє. (Камінка С.).

1311. Як ідете, хлопцї, в танец, беріт в руки буки[1]),
Бо в нашої[2]) дївчиноньки зуби як у суки.
Як ідете, хлопцї, в танец, беріт рукавицї,
Бо в нашої[3]) дївчиноньки зуби як в телицї[4]). (Голгочі).

Шишківцї: 1) Буки в руки. 2) В богацкої. 3) В богацкої. 4) Теслицї.

Пор. Зал. ст. 187. — Гол. II, ст. 273, ч. 149. — Кольберґ, Ш, ст. 65, ч. 644.

1312. Як підете, хлопцї, в танец, беріт рукавицї,
Стоїт мама як корова, донька як телицї. (Вовків).

Пор. Врабель, ст. 236, ч. 703.

1313. Кугут піє, кугут піє, а качічка каче,
Ой богацка дївчиночка коло данцу плаче.
Не стій, дївко, коло данцу, але йди до дому,
Заграє ти ґеґя в лижку, тай прийдеш потому.
Заграє ти ґеґя в лижку, а брат у сопівку,
Та буди ти си здавати, що пилас горівку. (Орелець).

1314. На долинї товар, товар, а на горі вівцї,
Вішивана сорочечка на богацкі дївцї.
Вішивана, вішивана вона вішивками,
Не беріт ї, хлопцї, в танец, не мастїт руками.
Ой то хлопцї послухали і тото зробили,
Усї дївки в танец взєли, богацку лишили. (Волосів).

1315. Ой по горі товар, товар, по долинї вівцї,
Вішивана сорочечка на богацкій дївцї.
Вішивана сорочечка всєкими шовками,
Не беріт ї, хлопцї, в танец, не мастїт руками.
Я всї дївки пішли в танец, всї дївки гуляют,
Лише мене молоденьку в танец не пускают.
Прийшла мати, прийшла мати, тай взєла плакати:
Беріт мою доньку в танец, піду день сапати.
Прийшов отец, прийшов отец, тай узєв просити:
Беріт мою доньку в танец, піду день косити.
Прийшов брат, прийшов брат, тай узєв тужити:
Беріт мою сестру в танец, піду рік служити. (М. Яцків).

1316. Ой затну я раз у дуба, дубом поколишу,
Задну собі озьму в танец, а передну лишу.
Задну собі озьму в танец, а передній дивно,
Бо она ї заступила, аби ї не видно. (М. Яцків).

Пор. Гол. IV, ст. 462, ч. 138.

1317. а) Ходи, любко[1]), танцювати, ходи, любко[1]), швидко,
Богацка тї заступає, щоби тї не[2]) видко.
Богацка тї заступає кіньми тай волами:
Ходи, любко, танцювати, з чорними бровами. (М. Яцків).

Михайловичі: 1) Бідна. 2) Же тї мало.

1318. б) Ходи, бідна, таньцювати, ходи, бідна, швидко,
Богацка тє заступила, жиби тє ни видко.
Богацка тє заступила своїми плечима:
Ходи, бідна, танцювати, з чорними очима. (Волцнїв).

1319. Ви дрібонькі коралики, ходїт таньцювати,
А ви грубі з обручками йдїт до дому спати. (Іванівцї).

1320. Ой гуляли парубочки, ой гуляли Нїмцї,
Та зробили гоца-кица богацкії дївцї. (Вовків).

1321. а) Грали, грали музиченьки[1]), аж коршма дуднїла[2]),
Богацкая[3]) дївчинонька під коршмов*) сидїла.
Ой не сиди, дївчинонько, но[4]) іди до дому,
Ней ти мати воші вибє[5]), то прийдеш потому.
Я не маю вошей, вошей, іно мендивошки,
Можна менї під коршмою посидїти трошки. (Біла).

Варіянти без 3-ого куплєта: Хотїнь: 1) Ой гуляли парубочки. 2) Гудїла. 3) А богацка. 4) Лиш. 5) Як тя вибє мати добре. — Бірки Дом.: 1) Ой гуляли парібоньки. *) За столом.

Пор. Гол. II, ст. 299, ч. 294. — Кольберґ, Ш, ст. 58, ч. 511. — Врабель, ст. 209—210, ч. 587.

1322. в) Ой играли леґіники аж земня дуднїла,
А богацка дївчинонька під дверми сидїла.
Ой не сиди, дївчинонько, а іди до дому,
Як розчишеш волосєчко, то прийдеш потому. (Підзахарич)

1323. в) Ой гуляли парубочки аж коршма гуділа,
Богацкая дівчинонька під коршмов сиділа.
Богацкая дівчинонька дує тай пишит ся,
А за нею пес кудлатий фартуха держит ся. (Ж. Павлї, ст. 177).

Нагуєвичі: Другий куплєт такий:

Богацкая дівчинонька стоїт дуже вбрана,
Не беріт ї, хлопцї, в танец, най чекає пана.

Григорів (другий куплєт):

А я тоту коршму спалю, або ї завалю,
Най я свої чорні очи на нї не зриваю.

1324. Там на горі, на високій, пасли сї єндики,
Стара баба з єдним зубом летит на музики. (Черче).

1325. Та не вчора тото било, тай не нинї буде,
Що пішли потанцювати такі старі люде. (Кропив. Н.).

1326. Яке було сьміховинє, ходило в веретї,
А тепер сї потрісає, як лист на трепетї. (Гвозд).

1327. Яке було сьміховинє, ходило в торбинї,
А тепер сї потрісає, як лист на калинї. (Жураки).

1328. Таньцювали собі двоє, горбатї вбидвоє:
Ей горбиж мої, горби, тримайти сї торби. (Іванівцї)

1329. Таньцювали собі двоє, килаві обоє:
Ой кили-ж, мої кили, то смо си укили. (Іванівцї).

Б. Дївчата при танци.

1330. Веселая дївчинонька, веселії очка,
Весело ся потрісає коло парубочка. (Біла).

1331. Ей горіла полонина, горіла, горіла,
Так молода танцювала, аж ся розболїла.
(Гол. II, ст. 437, ч. 609).

1332. Гей танцює, та танцює, черевички псує,
Та нїчо ї не коштує, бо милий купує.
(Гол. IV, ст. 538, ч. 5).
Пор. висше ч. 1242. — Пор. Купчанко, ст. 112, ч. 73.

1333. Стоїт дївка коло танцю, голова білїє,
Як погляне на парібка, аж мало не млїє. (Зал. ст. 187).
Пор. Гол. II, ст. 289, ч. 239.

1334. Ой по горі по високій пасли ся індики,
Нїщо менї не в голові, лишень ті музики. (Хотїнь).

1335. Коб то менї до неділї, буду танцювати,
Дам музиції паланиції, буде добре грати. (П. С. Білїн.).

1336. Ой з суботи на неділю дївки говорили:
Був би танец коло коршми, коби не ловили.
Був би танец коло коршми, був би коло Шміла,
А всьо тото наробила дївчина псявіра. (Жураки).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 65, ч. 632.

1337. Ой на тихім Дунаєйку там риби плавали,
Там дївчата хусти прали, з ними розмовяли.
Ой видите, дївчатойка, як я си гуляю,
Я до коршмойки ни йду, коршму не видаю. (Дидьова).

1338. А в суботу на робогу голова болїла,
А в неділю на музики мало не злетїла.
А в суботу на роботу нехай іде[1]) мама,
А в неділю на музики[2]) вже я піду сама. (Желдець).
Біла (лиш 2-ий куплєт): 1) То ней ідут. 2) Гуляня. 3) То. — Іванівції: 1) До роботи то най ідут.

1339. Цїлий тиждень хорувала, бо робота була,
А в неділю подужала, бо цимбали вчула.
Та як кажут до роботи, олїла бих вмерти,
А як кажут на музику, іду в переверти. (Кобаки).
Пор. Мат. V, ст. 146, ч. 232. — Кольберґ, Ш, ст. 62, ч. 593. — Врабель, ст. 23, ч. 78.

1340. Мати моя старенькая, мати моя, мати,
Не дай менї три днї їсти, а день[1]) погуляти.
Хиба би я лурна була, розуму не мала,
Щоби я ти про гуляня їсти не давала. (Біла).
Григорів: 1) Нічку.

1341. Пусти мене, моя мамко[1]), на танец, на танец,
Поки минї не завєжут голову[2]) в катрапец. (Чорні Ослави).
Нагуєвичі: 1) Мати. 2) Головку.

1342. а) Ой іму я в ріції рибку, тай ще мале рибє:
Пусти, мати, погуляти на велике Жєбє.
Пусти, мати, погуляти, я ни забарю си,
Лишень хлопців розкуражу тай зараз верну си. (Кобаки).

1343. б) Ой вже вечір вечеріє, сонце на заході:
Пусти, мати, погуляти, бо серце доходит.
Пусти, мати, погуляти, я не забавлю ся,
Тільки хлопця розвеселю, назад поверну ся. (Біла).
Пор. Де-Волланъ, ст. 200. ч. 85.

1344. в) Качаю ся, валяю ся, кусают мя блошки,
Пусти мене, моя мати, до коршмоньки трошки.
Пусти, пусти, моя мати, я не забавлю ся,
Но з хлопцями погуляю, до дому верну ся.
(Гол. II, ст. 327, ч. 448).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 30, ч. 224—225.

1345. Не буду я сама спати, кусают мя блохи,
Ой ходімо до коршмоньки, погуляймо трохи.
(Гол. II, ст. 319, ч. 402).

Ой пішли-смо до коршмоньки, хтїли танцювати,
Напав дідько на музику, не хотів нам грати.
(Гол. II, ст. 303, ч. 312).

1346. Ой мамуню, мамунцуню, піду на Кривулю,
Там є ладні, ладні хлопці, я си потаньцюю. (Бірки Дом.).

1347. а) А я вийшла на толоку, на толоці хлопці:
Головойко моя бідна, я в чорній сорочці!
А я прийшла до домоньку: убири ня, мати,
Бо я іду на толоку з хлопцями гуляти. (Мшанець).

1348. б) Ой піду я на толоку, на толоці хлопці,
Головочко моя бідна, я в чорній сорочці.
Пусти-ж мене, тату, в хату сорочечку вбрати,
Бідна-ж моя головонько, хлопців ни застати. (Ясенів Гор.).

1349. Гуляй, доню, не бороню, тілько твого сьвіта,
По чім будеш паметати молоденькі літа? (Вовків).

1350. Гуляй, доню, не бороню, маєш час і волю,
Щобис потім не казала, що я ти бороню. (Вовків).

1351. Гуляй, доню, не боронюю, догуляєш ти сї,
Прийде така неділенька, станеш, засмутиш сї. (Вовків).

1352. Гуляй, гуляй, моя доню, ни догуляєш сї,
А як підеш за бабія, нираз наплачеш сї. (Нагуєвичі).

1353. Гуляй, доню, не бороню, докіс молоденька,
Аж поки ти не заплаче дитина маленька. (Семаківці).

1354. Але файно скрипка йграє, нікому сьпівати,
Сидит біднє за вороти, нікиm наказати.
А я єму наказую перепеличками,
А вно мені відсилає тай ластівочками.
Ластівочки, щебетушки не хочут сїдати,
Не кортит мня заспівати, лишень погуляти.
Гуляй, доню, не бороню, кілько ти си хочи,
Поки тобі пуста доля голу' не вклопочи.
Бо як буде пуста доля голу' клопотати,
То не схочи ти си пити, їсти, нї гуляти. (Підзахарич).

1355. Ой піду я на музику до самого ранє,
На порозї стоїт вожіг, то моє снїданє. (Іванівцї).

1356. Заричили коровицї, заричили бики,
Ой там мине мама пхают, де грают музики. (Жур).

1357. Як ня мати виправляла та на ті музики,
Розчесала по над вічка жовті кучерики. (Мшанець. З.).

1358. А музика в коршмі грала, а я не ходила,
Добрий мати розум мала, що мнє не пустила.
Добрий мати розум мала, що мене замкнула,
Булаб я сє молоденька віночка позбула. (Бишки).

1359. Не пустили на музики, ще й хотїли бити,
Заставили до баняка редьку теребити. (Біла).

1360. а) Як гуляю, так гуляю, ніц не уважаю,
А на мене буки ломлят з зеленого гаю.
Гуляючи, буяючи, людска обмовонька,
А сьвіток си завязала, болит головонька. (Тустань).

1361. б) А я собі молоденька гуляю, гуляю,
А на мене різки ріжут в зелененькім гаю.
А у гаю вирізали, в Дунаю мочили,
Таки мене молодую розуму навчили. (Батятичі).
Пор. висше ч. 1249.

1362. Від коли мі мати била, від тогди бою сї:
В великий піст на музику анї подивлю сї. (Волцнїв).

1363. Ой не піду на музику, анї на гулянє,
Бо я знаю, що не буде мого закоханє. (Бабусів).

1364. Стоїт липка над водою, липко-ж моя, липко!
Я всї хлопцї на гуляню, но мого ни видко. (Ясенів Гор.).
Пор. висше ч. 1259. — Пор. Кол. ст. 107, ч. 1245.

1365. Моя баба ворожечка, ворожила минї:
Будеш, синку, танцювала, як колесо в млинї. (Нагуєвичі).

1366. Тато добрий, тато добрий, мама не лихая,
Не боронят погуляти, поким молодая. (Зал. ст. 192).
Пор. Гол. II, ст. 327, ч. 447. — Кольберґ, Ш, ст. 30, ч. 226.

1367. а) Тепер менї погуляти, коли ми ся хоче,
Коли мої головоньки нїхто не клопоче.
Тепер менї погуляти, тепер менї скоки,
Заки менї лиха доля вилатає боки.
Тепер менї погуляти, коли рідна мати,
І постелит і накриє: Лягай, доню, спати. (Біла).
Пор. Ж. Павлї, ст. 177.

1368. б) Щом гуляла, то гуляла, а все понад люди,
Не моглам сї здогадати, що за доля буде.
Тепер я си погуляю, заки-м молоденька,
Потім буде на заваді лихая доленька.
Ой то я си погуляю, коли ми ся хоче,
Коли минї головоньки нїхто не клопоче. (Дусанів).

1369. Дотля собі погуляю, поким молоденька,
Може бити, як ся віддам, буду невільненька.
(Гол. II, ст. 410, ч. 472).

1370. Як покладут на голову нехарний чепище,
То не пустит погуляти проклятий мужище.
(Гол. II, ст. 447, ч. 656).

1371. Як я собі заспіваю, ой тай дуну дайна,
То я собі погуляю, бом дївчина файна. (Вільки Маз.).

1372. Ой у моїм городечку бервінчик си стелит,
Вільно менї погуляти, Гвирінчик си женит. (Кобаки).

1373. Ой я танчик танцювала, горівочку[1]) пила,
Та до того леґіника[2]), що я го[3]) любила. (М. Яцків).
Волосів: 1) Тай горівку. 2) Та за тото мій миленький. 3) Щом тебе.

1374. Чобіт ми ся протоптав на мізельнім пальци,
Хлопиц ми ся сподобав на висїлю в танци. (Мшанець).

1375. Тепер єм сї розгуляла, тепер мінї грайте,
Єднім бути вискакала, на другі ми дайте. (Нагуєвичі).
Пор. Гол. IV, ст. 499, ч. 61.

1376. Моя хата на горі, червоно малюю,
За тото мнї хлопцї любєт, що красно танцюю. (Підпечари).

1377. Уже вікна побілїли, бо на дворі мороз:
Вийди, вийди, драга душо, няй ти чую голос.
Тепер єм ся розиграла, тепер же ми грайте,
Чорні скірні поторгала, червені ми дайте.
(Гол. Ш, ст. 421).

1378. Я в середу родила сї, в читвер повивала,
А в суботу на висїлю з хлопцьима гуляла. (Жур).

1379. Як дївчина умирала, людей сї питала:
А чи грают на тім сьвітї? Я би танцювала. (Жураки).
Пор. Мат. V, ст. 146, ч. 232.

1380. А я буду вішивати, а ти будеш шити,
Мене буде в танец брати, а тебе любити. (Жураки).

1381. Ой танцює, подубкує, фартуха дістала,
На сусїду поморгує, щоби не сказала. (Жураки).

1382. Ой гуляйте, парубочки, тай я буду з вами,
Ой шоби вам не виросла трава під ногами. (Кропив. Н.).
Пор. висше ч. 1247.

1383. Не бери мє, мій миленький, я в перший таночок,
Коби люди не казали, щос мій коханочок.
Бери мене, мій миленький, я в другий, я в третий,
Щоби люди говорили, що ти мій далекий. (Хотїнь).

1384. Купи, милий, чоботята, купи, милий, крайку,
А я буду танцювати з вечера до ранку. (Тухля).

1385. Єден танчик потанцюю, а другий постою,
Такой я ти, леґінику, у ласку ни стою. (Чорні Ослави).

1386. Та не ходи, мій миленький, та по під віконце,
Не видиш нї коло данцу, не видїв бис соньцьи.
Не видиш нї коло данцу, як си данец водит,
То якої псьої мами по під вікна ходиш. (Русів).

1387. Ой упала курка з бантів та побила яйці,
Бери мене, любку, в танец, бо я в кацабайці. (Посіч).

1388. На тім боці на толоці пасла дівка гуску,
Возьміт мене, хлопці, в танец, дадьи мама шустку. (Костільники).

1389. Коло млина густа бзина, була би сопівка,
Биріт мине, хлопці, в даниц, я вітова дівка. (Устє н. Ч.).

1390. Коби мене той посватав, що виводит танці,
Дав би тато миску муки тай штири баранці. (Нагуєвичі).

1391. Помаленьку обертай сє, бом капусту їла,
Не бери ми за підбочки, бо буду п....ла. (Охрим.).

1392. Траву кошу, траву кошу, трава сє хиляє,
Я такого хлопце любю, що в коршмі гуляє. (Камінка С.).

1393. Ой того я хлопця любю, що файно таньцює,
Круглонько сї обиртає, в личенько цілює. (Іванівці).

1394. Ой на горі на високій сив коник пасе ся,
Люблю з любком танцювати, легонько трясе ся. (Хотїнь).

1395. На Загірю зазоріло, над потоком ясни,
Ой нїхто так ни таньцює, як мій милий красни. (Кнг.).

1396. Ой вдарила нога в ногу, підемо до дому,
Серце моє ласкавоє, не кажи нікому. (Горуцько).

В. Молодиці при танци.

1397. Сидит бусько на долинї, та трісе гуз..ев,
Не гулялам дївчиною, буду молодицев. (М. Яцків).

1398. Щом гуляла том гуляла, ни стримали ночи,
Типер мине вже стримуют миленького вочи. (Врб.).

1399. Щом гуляла том гуляла, не спинила мати,
Спинила мя лиха доля, як прийшла до хати.
(Гол. IV, ст. 472, ч. 208).

1400. Іграйте ви, молодиці, бо я йду до дому,
Є у мене воркун дома на мою голову.
(Гол. II, ст. 447, ч. 658).

1401. а) Коби[1]) минї[2]) не чипец, та[3]) не біла*) хустка,
Погуляла би я собі[4]), як на[5]) водї[6]) гуска.
Коби минї не чипец, та не та хустина,
Погуляла би я собі, як мала дївчина. (Острів).

По иньших селах записано тільки перший куплєт: Кропив. Н.: 1) Ой коби. 2) То. 3) Тай. 4) Та билам си погуляла. 5) По. — Біла: 4) Тоб я собі погуляла. 6) Ставі. — Волцнїв: 3) І. 4) Тобим собі погуляла. — Мшанець: *) Не червона. 4) Я би собі погуляла. 6) Ставі.

Пор. Гол. II, ст. 447, ч. 655. — Кол. ст. 239, ч. 2310.

1402. б) Коби менї не дитина, я бим си гуляла,
А то менї дитинище руки завєзала.
Коби менї не чипец, не червона хустка,
Я бим собі погуляла, як на ставу гуска. (Зал. ст. 187).

Пор. Гол. II, ст. 325, ч. 434.

1403. Ой мій милий, милесенький уміє гуляти,
А не вміє коло воза кілка затесати. (Григорів).

Пор. Саламон, ст. 79, ч. 22.

1404. Подивіт сї, люди, люди, що я учинила,
А я свого мужика гуляти навчила. (Михайловичі).

1405. Гуляй, гуляй, молодице, нїчого не бій сї,
Та вже твого чоловіка з'їли вовки в лїсї. (Волцнїв).

1406. Тепер собі погуляю, тепер моя воля,
Не стоїт ми за плечима моя гірка доля.
(Гол. II, ст. 446, ч. 653).

3. Співи.

А. Співанє.

А.

1407. а) Стоїт вирба серед села, на ню вітрец дує,
Як си Русин засьпіває, Поляк сє дивує. (Жур).

1408. б) Як соловей защебече, зазулька закує,
Та як бідний заспіває, богач сї дивує. (М. Яцків).

1409. Стоїт верба над водою, тай у воду гне сї,
Ой як бідний заспіває, то богач сьміє сї.
Ой богачу, богачику, щож тобі до того?
Не йде бідний до богачє зичити нїчого.
Ой посаджу паленицю меже колачєми,
Може бідний заспівати меже богачєми. (Ценїв).

1410. А я піду у чужину, там буду співати,
Мут казати, шо я богач, дідько має хати.
Я на хатку ни працував, на хатку ни мучів,
Лишень ходив коло дівчат, співанок си учів. (Ясенів Гор.).

1411. Ой нима то, ой нима то, як в горах співают,
Ой нима то, як у горах молодці гуляют. (Жур).

1412. Ой співав бим березочки, посспівав бим липки,
А не буду ніякої, бо ми нема рибки. (Волосянка).

1413. Заспівав бим березочки, заспівав бим ружки,
А не буду ніякої, нема ми ту душки. (Волосянка).

1414. А я ниньки ще не співав, лишень зачинаю,
Поможи ми, милий Боже, сьвітий Николаю. (Пасічна).

1415. Ой сам собі заспіваю, тай сам собі скачу,
Ой так ми сї їсти хоче, що мало не плачу. (Коломия).

1416. Ой нікому так не гаразд, як менї самому,
Як я собі заспіваю, не чути до дому. (Вільки Маз.).

1417. Заспівав бим в отсїм домі, не знаю як буде,
Подивлю сї в кватирочку, вартуют нї люде.
Та я тої вартівочки в дома не бояв сї,
А всю нічку в миленької ручках колисав сї. (М. Яцків).

1418. Ей треба сї, пани брати, ґазди запитати,
Ци[1]) позволит заспівати[2]) коло свеї хати[3]). (Стр.).
Тустань: 1) Чи. 2) В своїм дому. 3) Трохи заспівати.

1419. Ой шуваром, пане брате, шуваром, шуваром,
Тогди[2]) собі засьпіваю, як[2]) піду з товаром. (Л. Ткачук).
Пасїчна: 1) А я. 2) Тай.

1420. Як я собі засьпіваю, ой як я си дриґну,
Дївку вхоплю по під боки, по під стелю швиґну. (Делїєва).

1421. Та як я си засьпіваю тої рададанки,
Не поїду з кіньми на ніч[1]), піду[2]) до коханки. (Іванівка).
Вовків: 1) Давай, мати, вичеряти. 2) Я йду.

1422. Як я собі заспіваю тої тарадайки,
Вочи плачут, ноги скачут, вечір до коханки. (Глядки).

1423. Заспіваю, сам ни знаю, з якої причини,
Плачут очи до пуночи, шли би до дївчини. (Уйбард).

1424. Тепер собі засьпіваю на чужом городї,
Серце ми ся поколише на студеной водї.
Серце ми ся поколише, душа повіщує,
Та де моя файна любка і днує й ночує. (Уйбард).

1425. Не дивуйте, люди чесні, що я засьпіваю,
Бо я таку натурицю при горівцї маю. (Уйбард).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 64, ч. 626.

1426. Та я собі заспіваю, ой ду-ду-ду дайна,
Коби[1]) мине ни зрадила моя любка файна. (Григорів).
Біла: 1) Кобис.

1427. Ой як я си засьпіваю в дучи під горою,
Будиш, мила, жалувати до смерти за мною. (Постолівка).

1428. Як єм ішов[1]) до дївчини, том[2]) співав, то гойкав,
Як я[3]) ішов від дївчини, том[4]) плакав, то йойкав. (Журавно).
Григорів: 1) Ой ішов я. 2) То. 3) А як. 4) То. — Дусанів: 2) Ішов Бойко на роботу, то. 4) А як ішов із роботи, то.

1429. Ой сьпівайте, ледїники, котрий голос має,
Най ся тота дубровонька від нас розлягає.
(Гол. II, ст. 617, ч. 9).

1430. Ой сьпівали парубочки, сьпівали, сьпівали,
Тай нїкому доганочки не дали, не дали. (Угринів Гор.).

1431. Ой сьпівайте, парубочки, за чергов, за чергов,
Ай щоби вас не вігнала ґаздинї кочергов. (Угринів Гор.).

1432. Ой іду я через село, тай собі сьпіваю,
Всї гадают, що я хлопец, а я жінку маю. (Біла).

1433. Ой ти Процю, і ти Грицю, і ти коваленьку,
Чи маєш ти таку жінку, як я молоденьку?
Не дивуйтесь, добрі люде, менї молодому,
Що гуляю і співаю, як би в своїм дому. (П. С. Білїн.).

1434. А як собі засьпіваю тай си потропочу,
Молодиї молодицї, я си з вами дрочу. (Вашк.)

1435. Ай на горі на високій я курка голодна,
Я дївчинї заспіваю, вна менї не годна. (Перегінсько).

1436. Ішли дївки на вечірки, тай си говорили,
Та що котра на вечеру для себе варили.
Одна каже: підбиванець[1]), друга пирожата,
Оби ми ся не пльонтали у танци нїжата.
Ішли хлопцї на вечірки тай то підслухали,
А як прийшли на вечірки, тай так заспівали:
Підбиванець ходи в танець, ходи таньцювати,
А ви масні пирожата, йдїт до дому спати. (Тухля).

1) Чир.

Пор. Врабель, ст. 38—39, ч. 149.

1437. А ти танцюй, товаришу, я буду співати,
Щоби тобі на нїжата та лекше ставати. (Перегінсько).

1438. Гуляй, гуляй, дївчинонько, я буду співати,
Тобі буде на ноженьки лекше танцювати. (М. Яцків).

1439. Ой дубино зелененька, дубино, дубино,
Щож я тобі засьпіваю, красна лебедино? (Голгочі).

1440. Ой я буду співатоньки, а ти ко нотуй си,
Як же нам си розходити, сама поміркуй си. (Невід.).

1441. Ой як собі засьпіваю, ой як собі вівкну,
Та чей богач удурів, даст за мене дївку. (Москалївка).

Пор. Врабель, ст. 31, ч. 117.

1442. Ой як знаєш[1]) заспівати, знай же[2]) закінчити,
Бо злапаю за волосє, буду волочити.
А я знаю заспівати, знаю закінчити,
Тай не дам сї шмаркачеви за волосє взєти. (М. Яцків).

Орелець: 1) Як умієш. 2) Умій.

Пор. Кол. ст. 79, ч. 467.

1443. А я вмію заспівати, вмію закінчити,
Возьму жінку за волосє, буду волочити. (Іванівцї).

1444. Обертайте ся каміня, хоць сухі лотоки,
Засьпівайте, дївчяточка, щоби до притоки!
(Гол. II, ст. 373, ч. 663).

1445. Зацвили дї оболони, а на дворі мороз,
Засьпівай ми, дївчинице, най ти чую голос!
(Гол. II, ст. 411, ч. 478).

1446. Ей ти казав, пани брати, що зазулї куйи,
А то моя дївчинонька з волами ночуйи.
А ни йи то зазуленька, ни йи то пташина,
Али йи то за волами молода дївчина. (Жур).

1447. Чує ми сї, товаришу, чує ми сї, чуе,
Що в дзеленї дубиночцї зазулечка куе.
Чуе ми сї, товаришу, чуе-причувае,
Що в дзеленї дубиночцї дївчина сьпівае. (Посїч).

1448. Чуе ми сї, пане брате, ой чуе, ой чуе,
Що в зеленїй дібровоньцї зазуленька куе.
Не зазулї, пане брате, не зазулї куе,
Іно моя дївчинонька з волами ночуе. (Вовків).

1449. Ой я гадав, товаришу, що то скрипка грае,
А то моя дївчинонька у саду сьпівае. (Загвіздє).

1450. А в городї капустице зилена, зилена,
Ой кому-ж ти приспівуєш, дївчино мирзенна? (Іванівцї).

1451. Співай, співай, дївчинонько, лекше серцю буде,
Ней ся смутят вороженьки, завидуют люде. (Біла, Іванівцї).

1452. Ой ти Анно співай ладно, не рубай як дрива,
А я тибе Анно любю, бо ти чорнобрива. (Волосів).
Пор. Гол. II, ст. 620, ч. 24.

1453. Як не чути зазуленьки, щоби закувала,
Так не чути Марисунї, щоби заспівала. (Журавно).

1454. Чому коню води не пєш, лиш на воду дуєш?
Чому дївче, не співаєш, лишень губи дуєш? (Ценів).

1455. Ой чого ся розкричали у болотї жаби?
Чом дївчата не співають, лишень старі баби? (Хотїнь).

1456. Ой ци ви си, дївчєточка, у постільцї вбули,
Шо сти прийшли на толоку, сьпівати забули?
Ми постільцї ни вбували, ми вбули чоботи,
Ми сьпівати та забули з тїжкої роботи. (Орелець).

1457. Де си дїла вода в ріцї, ци віпила муха?
Чого єс си розспівала, свине клаповуха?
Ой у моїм городечку грєдка з бураками:
Чого єс си розспівала, тайстро з конєками?
Де си дїла в ріцї вода, ци віпила риба,
Чогож єс си розлапала, коростава жеба? (Ясенів Гор.).

1458. Там на горі на високі, там корови красї,
Минї вольно засьпівати, тобі к...о засї. (Кнг.).

1459. Ой ни сьпівай, дївчинонько, ни майиш подьики[1]),
Бо в нас такі під ратушом[2]) продавали[3]) фльики.
Ой ни, сьпівай, дївчинонько, ни сьпівай, ни сьпівай,
Возьми жабу тай за лабу тай до писка зївай. (Кнг.).
Жураки: 1) Нікому на віки. 2) Дївчатонька. 3) Що то носят.

1460. Ой не співай[1]), дївчинонько, не співай нїкому,
Бо як я ти заспіваю, не зайдеш до дому. (Біла).
Вільки Мазовецькі: 1) Дївчино.

1461. Ой не сьпівай, негіднице, нікому на вкори,
Бо ти вибю тоті зуби конїм на підкови. (Волосянка).

1462. Учила мі моя мати сіяти, орати,
А лиш мене не навчила хорошо співати. (Матїївці).

1463. У сьпівака нї сїрака, нї руба сорочки,
Шкода тобі, сьпіваченьку, хорошої дочки. (Журави).

1464. У сьпівака нї сїрака, анї петичини,
Та кушулю вуши ззїли, лиш рубцї лишили. (Уйбард).

1465. Ой любю тї, співаченьку, що файно співаєш,
Та за тебе доньку не дам, бо волів не маєш.
Одного я вола маю, другого докупю,
А я твою доньку озьму, бо я її любю. (Волосів).

1466. Ой співаче, небораче[1]), ти співати вмієш,
Чому тогди не співаєш[2]), як ти зголоднїєш[3])? (Григорів).
Волцнїв: 1) Соловію щебетїю. 2) Щебечеш. — Коропець: 1) Ой співаку, співаченьку. — Нагуєвичі: 3) Як проголоднїєш.
Пор. Кол. ст. 78, ч. 453.

1467. Чому хлопцї не сьпівают? Гаразду не мают,
Як в грудех їх задусило, тай не віддихают.
Ой дати їм попоїсти сирої капусти,
Ой чей же їм тай у грудех хот трохи попустит.
(Гол. II, ст. 293, ч. 259).

1468. Коло млина, коло млина, коло парового,
Кілько я ту наспівав[1]), а що менї з того? (Григорів).
Дусанів: 1) Оповів.

1469. Ти такої не співай, бо не маєш нути,
Тобі язик відрізати тай до с...и пхнути. (Вовків).

Б.

1470. Співай доню, не бороню, з вечера до сьвіта,
Щобис, доню, не забула за молоді літа. (М. Яцків).

1471. А хто[1]) вміє засьпівати, той[2]) вміє робити,
Ой тому[3]) сї любо, мило[4]), в очи подивити. (Черче).
Іванівці: 1) Котра. 2) То. 3) Ото ти. 4) Красно, любцю.

1472. Ой пресьвятая пятници, розгріши ми душу,
Хоть я знаю, що гріх маю, засьпівати мушу. (Шибалин).

1473. Ой кувала зазуленька на дубовім мостї,
Та відпусти, Боже, гріха, щом сьпівала в постї.
Та ци в постї, ци не в постї, в великій пятници,
Відпусти ми, Боже, гріха хоть у половици. (Кропив. Н.).

1474. Ой щеж бо я не співала, ще но зачинаю,
Допоможи святий Боже, отче Николаю. (Кунин).
Пор. висше ч. 1414.

1475. Скакав баран через паркан, на нїм чорна вовна,
Атож би я засьпівала, коби скльинка повна. (Печенїжин).

1476. Ой у моїм городочку зелененька вільха,
Тогдим собі засьпівала, як віпила скілька. (Жураки).

1477. Чому минї не співати, я співати вмію,
Чому тогди не співаю, як я зголоднїю? (Берегомет).

1478. Та як собі розгадаю, шо робити маю,
Та шо маю заплакати, то я засьпіваю. (Орелець).

1479. Ой що маю заплакати, я си заспіваю,
Чей би люди не мовили, що я си гадаю. (Боберка).

1480. а) Дивуют ся менї люди, що[1]) я си сьпіваю,
А я собі[2]) сьпіванками тугу розбиваю.
Як би я си сьпіванками туги не розбила,
Ой то я би молоденька на сьвітї не жила. (Дусанів).
Вовків: 1) Кажут люди, що я смутна, а. 2) Я си тими.
Пор. Гол. II, ст. 350, ч. 565.

1481. б) Не длятого я сьпіваю, що ся гаразд маю,
А длятого я сьпіваю, тугу розганяю.
Не длятого я сьпіваю, що я розкошую.
А длятого я сьпіваю, ворогів сумую. (Боберка).

1482. в) Ой не того[1]) я співаю, що сї гаразд маю,
Але того[2]) я співаю, біду[3]) забуваю.
Та не того я[4]) співаю, що я[5]) веселю сї,
Маю тугу на серденьку тай не признаю сї. (М. Яцків).

Москалївка: 1) Ой не тому. 2) Тому. 3) Журу. — Печенїжин: 1) Та не тимой. 2) Тимой. 3) Журу. 4) Я співаю тай. 5) Нїби.

Пор. Гол. IV, ст. 457, ч. 104. — Мат. V, ст. 135, ч. 155. — Врабель, ст. 100. ч. 319.

1483. г) Менї люди завидуют[1]), що[2]) я си[3]) співаю,
Я на серцю[4]) тугу маю, тай си[5]) розбиваю. (Осташівцї).

Охримівцї: 1) Дивуют сє менї люди. 2) Чо. 3) Все. 4) На серденьку. 5) Ї.

Пор. Кол. ст. 151, ч. 1835.

1484. д) Кажут люди, що ми гаразд, що я си сьпіваю,
А я таку при роботї фантазїю маю.
Кажут люди, що ми гаразд, що я си сьпіваю,
Маю тугу на сирденьку тай си розбиваю.
А як би я ни сьпівала та все сумувала,
Давно би ми зазуленька на гробі кувала.
А як би я[1]) ни сьпівала, все сумна ходила,
Давно[2]) би я молоденька на сьвітї ни жила. (Явче).

Охримівцї (остатнїй куплєт): 1) Як би я все. 2) Давно-ж.

1485. Та як би я не співала, іно сумна була,
Давно би мя сира земля була похлонула. (П. С. Білїн.).

1486. Ой червона калиночка суха, не зелена,
А хоть же я тай сьпіваю, смутнам, не весела.
Та хоть же я тай сьпіваю, хоть же я сьмію си,
Минї тєжко на серденьку, я ни подаю си.
Минї тєжко на серденьку тай на души мої,
Що я сижу тай ни вижу дружиночки свої. (Орелець).

1487. а) Як я собі[1]) заспіваю, далеко мя[2]) чути,
Аж на тото[3]) подвіречко, де би менї[4]) бути.
Аж на тоє[5]) подвіречко, аж до тої[6]) хати.
Де би менї молоденькій[7]) ґосподарувати. (Гнїздичів).

Біла: 1) А як я си. 2) То далеко. 3) Теє. 4) Де я маю. — Іванівцї: 2) Ни. 3) Лиш на тото. 4) Де я маю. 5) Лиш на тото. 6) Та на тоти. 7) Де я маю молоденька.

1488. б) Та як собі засьпіваю, дилеко минї чути,
Аж на тоту стороночку, де я маю бути.
Аж на тоту стороночку, аж на тоті села,
Та бож тота стороночка смутна, не весела. (Орелець).

1489. Ой як я си заспіваю голосом тоненьким,
Ней ся дрантя не волочит за моїм миленьким. (Біла).

1490. Я сьпіваю, ніц не дбаю, бо два любки маю,
Як си з єдним засьпіваю, з другим розмовляю. (Дрогобич).

1491. а) Тепер я си заспіваю, коли ми ся хоче,
Коли мої головоньки ніхто не клопоче.
Тогди я си заспіваю, як маю за кого,
За татуні, за мамуню, за Бога сьвятого. (Мединичі).
Пор. Кол. ст. 54, ч. 151.

1492. б) Типер я си засьпіваю, тепер ми сьи хочи,
Доки мої головоньки ніхто ни клопочи.
Типер я си засьпіваю, доки молоденька,
Доки минї ни заплаче дитина маленька (Григорів).

1493. в) Тепер я си засьпіваю, коли ми ся хоче,
Коли мої головоньки нічо[1]) не клопоче.
Тепер мінї і сьвіт милий і вільненька днина,
Доки мене не морочит маленька дитина.
Тепер мінї і день милий і нічка вільненька,
Доки мене не морочит дитина маленька. (Нагуєвичі).
Перерісль: 1) Ніхто.
Пор. висше ч. 1367–8.

1494. а) Як я піду по під гай та[1]) по під восики,
Як я собі засьпіваю, ни треба музики. (Жур).
Іванівці: 1) Ой піду я по під ліс. тай.

1495. б) Ай заяла сиві бики тай по під осики,
Вона собі засьпівала, не треба музики. (Кропив. Н.).
Пор. Кол. ст. 53, ч. 99.

1496. Як[1]) я собі засьпіваю, якої я вмію,
Щоби люди ни казали[2]), що я туманію. (Михайловичі).
Кропивник Нов.: 1) Ой. 2) Мовили.
Пор. Кол. ст. 53, ч. 99.

1497. А я собі засьпіваю та я знаю кому,
Та я тому ґосподару, що я в его дому. (Михайловичі).
Пор. Гол. II, ст. 424, ч. 541.

1498. Я дї собі засьпіваю, та ще защебечу,
А як я ся постарію, я вшитко замечу.
(Гол. II, ст. 446, ч. 654).

1499. Коло мужя не сьпіваю, дуже ся гадаю,
Коло мужя усілякий недїстаток маю. (Кропив. Н.).

1500. а) Співала бим співаночки, не вмію, не вмію,
Бо то в чужій сторононьцї не сьмію, не сьмію. (Кунин).

1501. б) Ой добрий би розум мати в своїй головойцї,
Оби ладно посьпівати в чужій сторонойцї.
(Гол. IV, ст. 495, ч. 41.).

1502. в) Ой посїю жито, жито, вродит сї, вродит сї,
На весїлю засьпівати годит сї, годит сї.
Ой не штука засьпівати, коби тото вдати,
А то чужа сторононька будут сї сьміяти.
Ой то чужа сторононька, ой то чужі люде,
Засьпівати, а не вдати, встидно-ж менї буде. (Жураки).

1503. Ой нїхто так не засьпіват, як малї[1]) дївчята,
Як[2]) виженут на зарінок[3]) біленькі ягнята. (Кропив. Н.).
Ходовичі: 1) Тоти. 2) Шо. 3) Росицю.

1504. Ой кувала зазуленька в городї на бобі,
Компанїйо солоденька, співаймо си обі. (Журавно).

1505. Сьпіваймо си, посестрице, бо вже не будемо,
Сонце низко, вечьир близко, тай ся розійдемо. (Кропив. Н.).

1506. Ой зацвило фасулинє, тай зацвило рєсно,
А ми собі з товаришков заспіваймо пишно.
Ой зацвило фасулинє, на плїт подало сє,
Алеж бо нам з товаришков сьпівати яло сє. (Видинів).

1507. Співай, співай, товаришко, бо тобі до того,
Я сєгодни не виділа свого миленького.
Співай, співай, товаришко, бо тобі яло ся,
Голосочок, як дзвіночок, тобі придало ся. (Видинів).

1508. Ой на дворі сонце гріє, не видко до хати,
Котра дївка в чолї сидит, не вміє сьпівати.
Ой на дворі сонце гріє, а в хоромах холод,
Котра дївка в чолї сидит, не веде си гонор. (Видинів).

1509. Ой ни співай, свахуненько, ни вмієш співати,
Запроси си читаренька псалтиру читати. (Іванівцї).

1510. Ой дайти ми рискаля, дайти ми лопати,
Нехай дружку підкопаю, не вміє сьпівати.
На що-ж менї рискаля, на що-ж ми лопати,
Як бим хтїла засьпівати, не треба казати. (Охрим.).

1511. На горішних вечерницях дївчата співают,
На долїшних вечерницях пси сї в каглу драют. (Рибно).

1512. Та як би тї розколоти, яворе короткий?
А як би ти заспівати, Васильку солодкий? (Кобаки).

1513. Я сегодне прєла клочи, а завтра вже волос,
Шоби-х тобі засьпівала, ни веде си голос.
А ти менї засьпівала, най ти відсьпіваю,
Ни сегодне, але завтра, коли нагадаю. (Підзахарич).

1514. а) Там на горі на високі трава сї хиляє,
А я того хлопцє любю, що в церкві сьпіває. (Камінка С.).

1515. б) Ой на ставу, на ставоньку, вода ся хитає,
Я такого хлопця люблю, що в церкві сьпіває. (Нивицї).

1516. в) А я того хлопця любю, що на дудку грає,
А того ще лїпше люблю, що в церкві сьпіває. (Дусанів).

1517. г) Не тото ми соколятко, що в церкві сьпіває,
Ай тото ми соколятко, що вовки[1]) впрігає.
1) Воли. (Гол. IV, ст. 502, ч. 70).

1518. Ой я собі заспіваю троякої разом,
Не далеко любка маю, лиш за перелазом. (Гвозд).

1519. Тепер я си заспіваю, тепер молоденька,
За рік, за два, за чотири, не буду вільненька.
Та тобі я заспіваю, миленький, тобі то,
Ой уже нам не надійде друге таке літо. (Усте н. Ч.).

1520. Та як займеш товар пасти, то засьпівай собі,
Та щоби я молоденька потрафила д' тобі. (Гвозд).

1521. Ой годину я сьпіваю, а годину плачу,
Та що тебе, мій миленький, так давно не бачу.
(Гол. II, ст. 347, ч. 548).

1522. Я би тобі, мій миленький, файно заспівала,
Кобим в літї хліб не пекла, а в зимі не прала.
Я у літї хліби печу, дуже упріваю,
А у зимі шмате перу тай дуже змерзаю.
Я у зимі шмате перу тай дуже змерзаю,
Тай через то, мій миленький, голосу не маю (Волосів).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 64, ч. 617—618

1523. Ой чому ви, парубочки[1]), та не сьпіваєте,
Ци[2]) голосу не маєте, ци[3]) сї стидаєте? (Жураки).
Хотїнь: 1) Дївчатонька. 2) Чи. 3) Чи.

1524. Ой напряду веретено, намотаю пасмо,
Пішов милий горі селом співаючи красно. (Боберка).

1525. У потоцї нема води, випили воробцї,
Бо так нихто не заспіват, як у Бистрім хлопцї. (Мшанець).

1526. Ой кувала зазулечка під садом, під садом,
Не співайте, букартята, бо вам не йде складом.
Ой кувала зазулечка на таї, на таї,
Не співайте, букартята, бо вам ся не вдає. (Мшанець. З.).

1527. Коло мої воротоньки, коло мої хати,
Не сьмієш ми, єден дурню, типерка сьпівати. (Постолівка).

1528. а) Ой ни співай, парубочку, бо сї ни належит,
Сховай голос у кишеню, най ти сї улежит.
Ой ни співай, парубоньку, бо ти сї ни тичит,
Сховай голос до кишенї, най сї угнилйчит.
Ой ни співай, парубоньку, бо ни знаєш як, як,
Возьми жибу за лабоньку, та по писку хляп, хляп.
Ой ни співай, парубоньку, ни співай, ни співай,
Возьми жабу за лабоньку, тай до неї зївай. (Іванівцї).

1529. б) Ой не сьпівай леда біда, як не знаєш кому,
А як тобі засьпіваю, тай підеш до дому.
Ой не сьпівай леда біда, як не знаєш як, як,
Возьми жебу та за лабу, та по писку ляп, ляп.
Та не сьпівай леда біда, бо ти не подоба,
Збирай вуши на мотузок, то твоя худоба. (Жураки).
Пор. висше ч. 1459.

1530. Ой у Львові на ринočку, я в Львові[1]) на ринку,
Ой[2]) кому ти присьпівуйиш, жидївский патинку? (Кнг.).
Іванївцї: 1) Ой кувала зазуленька у Стрию. 2) А.

1531. Не списав бис, мій миленький, на воловій шкірі,
Та що я си[1]) успівала співаночок[2]) нині. (Журавно).
Іванівці: 1) Що я собі. 2) Тих співанок.
Пор. Кол. ст. 92, ч. 663.

1532. Том си нині усьпівала сьпіваночок много,
То вси тоти сьпіваночки мого миленького. (Кропив. Н.).

1533. а) Ой що ми си, посеструньцю, перещебетали,
Ой то би два писарчукк не переписали. (Дусанів).

1534. б) Ой того би писарики не переписали,
Що нас двоє, серце моє, перещебетало. (Дидьова).
Пор. Мат. V, ст. 138, ч. 176. — Де-Волланъ, ст. 53.

1535. Ой щос я ся розсьпівала, щос буду плакати,
Будут мене тато бити, а мама тримати. (Вовків).

Б. Співанки.

1536. Ой я ходжу при[1]) Дунаю, та так си думаю[2]):
Нема красших співаночок, як у нашім краю. (Боберка).
Тухля: 1) Ой плину я по. 2) Гадаю.

1537. Співав би я співаночки, ай годен я, годен,
Ай співав бим не такої, кобим не голоден. (Тустань).
Пор. Кол. ст. 153, ч. 1911.

1538. Сьпівав би я сьпіванойки, ни вмію зачети,
А дайти ми горілойки язик розмочети. (Ожомля).

1539. а) Та Русначе небораче, ні ореш, ні сієш,
Та Русначе, небораче, на що си надієш?
Та Русначе, небораче, на що си надієш,
Ци на тоті сьпіваночки, шо багато вмієш? (Орелець).

1540. б) У співака неборака ни руба сорочки,
Від неділї до неділї складат співаночки.
Ой співаку, небораку, на що се надієш,
Чи на тоті співаночки, що багато вмієш? (Кобаки).
Пор. Мат. V, ст. 149, ч. 247.

1541. в) Ти співаку, небораку, ні ореш, ні сієш,
Та лиш тим си величаєш, що сьпіванки вмієш. (Уйбард).

1542. г) Ой співаку, ниборакy, на що се надієш?
Ци на тоти співаночки, що багато вмієш?
Ни надій се, леґінику, на співанки, пісни,
Але мене молоденьку до постелї трісни. (Кобаки).
Ясенів Гор. (1-ий куп.): 1) Їх много.
Пор. Кол. ст. 78, ч. 453.

1543. Ой чи я сї ни находив тими плайочками,
Чим сї бідки ни наглаїв тай співаночками. (Ж. Павлї, ст. 201).
Пор. Гол. II, ст. 313, ч. 370.

1544. Сюди туди вуличками за молодичками,
Треба журу забувати хот співаночками. (Манява).

1545. Я посїю пшениченьку[1]), вродив сє леночок,
Кобис[2]) така до роботи, як до сьпіваночок.
А я годна ленок брати та годна стелити,
А я годна засьпівати тай годна робити. (Гвозд.).
Черче: 1) Посїяла мати жито. 2) Жебис.

1546. Ой піду я гороньками та за волоньками,
Чим тї, любко, споминати, як не сьпіванками? (Пасїчна).

1547. Сніват мила в полонинї, а я чую дома,
Лише єдна співаночка коштує корону. (Кропив. Н.).

1548. Ой дївчино, дївчинонько, співай менї піснї,
Бо співаєш дуже гарно, як соловій в лїсї. (Біла).

1549. Ой як будеш, моя мила, сиві воли гнати,
То заспівай, моя любко, щоби тї пізнати.
Заспівай си, моя любко, файних співаночок,
Щоби я здалека пізнав, чий то голосочок. (Петрилів).

1550. Видзьобали воробцї пшеницю до зерна,
Якась твоя Марисуню співанка мізерна. (Журавно).

1551. Тулько маю сьпіваночок, було би на віко[1]),
Та як буду умирати, ти співай, Маріко. (Уйбард).
1) Ґарнець.

1552. Тулько вмію сьпіваночок, було би на мажу,
Та як буду й умирати, вшиткі любцї скажу.
Та як буду й умирати, буду ся дивити,
Та що буде біла дївка без мене чинити. (Уйбард).
Пор. Врабель, ст. 52, ч. 190 і ст. 290, ч. 792.

1553. Ой не сьпівай сьпіваночку дівчиноньці моїй,
Бо облетьит кучерики на головці твоїй. (Задарів).

1554. Співала бим співаночки, кобим лише[1]) годна,
Співала бим в день і в ночи[2]), кобим не голодна. (Волосів).

Явче: 1) Ой годна я. 2) До вечера.

1555. Ой у мого миленького брова як шнурочок,
А губочки тонесенькі, лиш до співаночок. (Хотїнь).

1556. Ой кілько є співаночок, все за миленького,
Чому нема хоч одної за Бога сьвітого? (Хотїнь).

1557. Мої милї сьпіваночки, мої милї танцї!
Та деж я вас поховаю? На цминтари в ямцї. (Кульчицї).

1558. а) Мої любі співаночки, де я вас подію?
В Котузові позберала, в Голгочах посїю. (Котузїв).

1559. б) Співаноньки мої любі, де я вас подію,
Збиралам вас в чистім поли, в горах вас розсїю. (Невід.).

Пор. Де-Волланъ, ст. 153.

1560. в) Співаночки мої любі, де я вас подію?
Хіба я вас співаночки, горами посїю.
Ви будети, співаночки, горами гуляти,
Я сї буду молоденька слозами вмивати. (Чорні Ослави).

Пор. Гол. II, ст 252, ч. 29. — Мат. V, ст. 130, ч. 128. — Кольберґ, Ш, ст. 64, ч. 621—622.

1561. г) Ба чому ви, ледїники, бай не сьпіваєте?
Де ви свої сьпіваночки позадїваєте?
Ой знаю я, товаришу, де я їх задію,
Занесу їх в Чорногору та там їх посїю.
Та будете, сьпіваночки, по горах сьпівати,
А я, ледїнь молоденький по сьвітї блукати.
(Гол. II, ст. 253, ч. 33).

1562. д) Сьпіваночки мої любі, де я вас подію?
Понесу вас в полонинку, по ш'вару посїю!
Будут мої вівчарики білі вівцї пасти,
Будут мої сьпіваночки за крисаню класти. (Підзахарич).

Пор. Мат. V, ст. 149, ч. 247.

1563. е) Мої любі[1]), сьпіваночки, де[2]) я вас подію?
В полонині, в шуварині[3]), там я вас посію.
Будут туди вівчарики, з вівцями[4]) ходити,
Будут мої співаночки любі находити. (Печеніжин).

Боберка: 1) Любі мої. 2) Де-ж. 3) Ой по горах, по долинах. 4) Ой та будут молодиці на гриби.

Пор. Де-Волланъ, ст. 225, ч. 1.

1564. ж) А де-ж я вас, співаноньки, де я вас подію?
Заберу вас в запасочку, по полю розсію.
А як прийде мій миленький нивоньку орати,
Буде тії співаночки по полю збирати.
(Гол. IV, ст. 466, ч. 168).

1565. з) Сьпіваночки мої милї, де я вас подію?
Хіба я вас, сьпіваночки, горами розсію.
Будут мої сьпіваночки горами сьпівати,
А я буду й молоденький, сіяти й орати.
Навчила-с ні, моя мати, сіяти й орати,
Лишень-іс мнї не навчила хорошо сьпівати. (Орелець).

1566. і) Та як собі засьпіваю в червешні долині,
Пустю голос по під колос, аж до Коломиї.
Сьпіваночки мої любі, деж я вас подію?
Хібаж я вас, сьпіваночки, горами розсію.
Та як менї буде гаразд, я вас позбираю,
Та як менї буде лихо, я позабуваю.
Та як менї буде гаразд, я буду сьпівати,
А як менї буде лихо, не буду плакати. (Орелець).

1567. к) Мої любі співаночки, мої складаночки,
Кілько я вас наскладала коло матїночки!
Мої любі співаночки[1]), деж я вас подію?
А в городци коло стежки з руточков[2]) посїю.
Та як буде добра доля, то[3]) вас позбираю,
А як буде лиха доля, то[4]) вас занехаю.
Та як буде добра доля, буду вас співати,
А як буде лиха доля, буду занехати. (Кобаки).

Іванівці (лиш 2 і 3-ий куплет): 1) Співаночки, гуляночки. 2) Понесу вас в чисте поле, там я вас. 3) А як минї буде гаразд, я. 4) А як минї буде лихо.

Пор. Гол. IV. ст. 461, ч. 131. — Мат. V, ст. 130, ч. 128. — Кольберґ, Ш, ст. 64, ч. 621 і 623. — Кол. ст. 161, ч. 1977.

1568. А я свої сьпіваночки на папери пишу[1]),
Як ся буду віддавати, свої сестрі лишу.
А я свої сьпіваночки на карбі карбую[2]),
Як ся буду віддавати, братови дарую[3]). (Єзупіль).

Тумирь: 1) Спишу. 2) Та і накарбую. 3) Сестрі подарую.

1569. а) Мене ненька[1]) віддавала, тай наказувала[2]):
Щобис, доню[3]), співаночки[4]) не позабувала.
А я прийшла до свекрухи, стала на порозї,
Тай[5]) забула[6]) співаночки, як у темнім розї[7]). (Єзупіль).

Григорів: 1) Мамка. 3) Абис, донько. 5) Я. 7) Усї на дорозї. — Нагуєвичі: 1) Казала ми. 2) Моя мати, як мя віддавала. 4) Співаночок. 5) Ой. 6) Вже мої. 7) В далекій дорозї. — Іванівцї: 1) Мати. 4) Співаночок. 6) А вже мої. 7) В далекій дорозї.

Пор. Кол. ст. 238, ч. 2279.

1570. б) Ой доки я в неньки була, гуляла, співала,
А як пішла від ненечки, все позабувала.
Ой як пішла до свекрухи, стала на порозї,
То забула співаночки усї на дорозї. (Видинів).

Пор. Врабель, ст. 232, ч. 684.

1571. в) Поки була в свої неньки, чобітками троп, троп,
А єк пішла я від неньки, застівками швор, швор.
Поки була я у неньки, сьпіванки складала,
А єк пішла від ненечки, всї позабувала.
А єк минї гаразд буде, я другі набуду,
А єк минї лихо буде, я й цисї забуду. (Підзахарич).

1572. Віддала сї дївчинонька аж до Подусова,
Тай забула „вотче наш" до єдного слова.
Ой забула „вотче наш", забула молитви,
А сьпіванок не забуде, поки буде жити. (Дусанів).

Пор. висше ч. 499.

1573. Мої любі сьпіваночки, ой вигаданочки,
Тож то я вас вигадала коло матїночки. (Кропив. Н.).

1574. а) Ой де ти сє, дївчинонько, навчила сьпівати?
По під гору високую ходилам орати. (Бишки).

1575. б) Та де ти сї, моя донько[1]), сьпіванок набрала?
Я по під гай зелененький[2]) на жито орала.
Ой де-ж ти сї, моя донько[1]), сьпіванок навчила?
Я по під гай зелененький[2]) жито волочила. (М. Яцків).

Григорів: 1) Дївчинонько. 2) Там за гайом зелененьким. — Нагуєвичі: 2) Попід гору високую на жито-м.

Пор. Гол. IV, ст. 466, ч. 167. — Кол. ст. 60, ч. 365.

1576. в) Милий орав, милий орав, а я волочила,
Милий співав співаночки, а я сї навчила. (Волцнїв).

Пор. Врабель, ст. 309, ч. 837.

1577. г) Ой де ти сї, моя мила, сьпівати навчила?
Як по під гай зелененький жито волочила.
Волочила, волочила, коньом вороненьким,
Навчив мене тих пісеньок хлопець молоденький. (Желдець).

1578. Ой що вівчар порабяє, як вижене вівцї?
Викладає сьпіваночки удовиній дївцї. (Нагуєвичі).

1579. Співаночки мої любі складанї, складанї,
То ви мої співаночки від любка поданї. (Волосів).

Пор. Кол. ст. 161, ч. 1977.

1580. Нема Йвана, нема Йвана, нема Іваночка,
Лишила ся по Іванї їдна сьпіваночка. (Кропив. Н.).

1581. а) Ой кувала зазулечка в вишневім садочку,
Дякую ти, парубочку, та за співаночку. (М. Яцків).

1582. б) Та зацвило фасулиnє по тім заріночку,
Дєкую ти, пане брате, за ту співаночку. (Кобаки).

Пор. Ж. Павлї, ст. 193.

1583. Ой Іване Подоляне, тай Подоляночку,
Доки буду, не забуду твою сьпіваночку. (Гвозд).

1584. Війди, Йванку, на стоянку тай на стояночку,
Ни можу си нагадати твою співаночку.
Та твою-м си нагадала, а свою забула,
Та ни кажи, Йванку, мамци, що я з тобов була. (Пасїчна).

1585. Летїв баран по під паркан білими нїжками,
Як милого спомянути, як не сьпіванками? (Кропив. Н.).

1586. а) Співала бим[1]) співаночки, коби їх удати[2]),
Бо ту чужа[3]) стороненька, будут ся сьміяти.
Бо ту чужа стороненька і люде чужії,
Не пристанут до серденька, хоть і не лихії.
Бо ту чужа стороненька, бо ту в чужім краю,
А я в чужій старононьці звичаю не маю.
Бо ту чужа[3]) стороненька, бо ту чужі[4]) люде,
Заспіваю, не вгадаю, то мені жаль[5]) буде. (Желдець).

Біла (лиш 1 і 4-ий куплет): 1) Співалаб я. 2) Щоб то її вдати. 3) Чужая. 4) Чужії. 5) Заспівавши, а не вдавши, сором мені. — Явче (1 і 4 к.): 2) Її вдати. 3) То на чужу стороненьку. 5) Ци велике, ци маленьке сьміяти ся.

Пор. *Ж. Павлї*, ст. 170. — *Гол.* II, ст. 344, ч. 527 і IV, ст. 474, ч. 223.

1587. б) Співав би я співаночки, коби міг удати[1]),
Та бо[2]) в чужій старононьці будут ся сміяти.
Та бо[2]) в чужій старононьці, та бо[2]) в чужім краю,
Та бо[2]) чужим молодицям[3]) звичаю не знаю. (Ходовичі).

Пісочна: 1) Її вдати. 2) А я. 3) В чужій старононці.

Пор. висше ч. 1500—2. — Пор. Гол. IV, ст. 466, ч. 166. — Кол. ст. 153, ч. 1911. — Купчанко, ст. 519, ч. 273.

1588. Чиї воли по дуброві, мої по калинї,
Вигадали хлопці пісню Мацьковій Маринї.
Вигадали, вигадали, та будут співати,
Ой не було, Марисенько, в Жида ночувати.
А Жид її виганяв, Жидівка просила:
Най си вона трохи спит, бо вона сї впила (Батятичі).

1589. Ой кувала зазулечка у саду, садочку,
Засьпівали три ангелї з неба сьпіваночку.
Ой они ї засьпівали, ой они ї вдали,
Ми такої сьпіваночки суда не чували.
Ісус Христос із Адамом у раю сьпівали,
Ісус Христос на престолї, ангели краями:
Не будете пробувати, грішні души, з нами,
Бо шо сьвета, шо нидїлї пили та гуляли.
. . . .
На що ви свої души у гріхах топили?

Як будете умирати, будете видіти,
А мут, каже, ваші душі, у гріхах кипіти.
Закликав піп та на службу йти на набоженьство:
Ваші души пропадают за непослушеньство. (Криворівня).

Ся пісня входить тут задля незвичайно інтересної інтродукції.

1590. Ой кувала зазулиця на паньскім городї:
Заспіваймо, товаришко, бо вже на розході.
Як би ми си з товаришков[1]) в оден голос дали[2]),
Ми би свої співаночки не переспівали[3]) (Видинів).

Хотінь (лиш 2-ий куплет): 1) Коби ми ся, пане брате. 2) Здали. 3) В папір не списали.

1591. Ой могила тай могила з вітром говорила:
Коби мене роз'орати, жито бим зродила.
Коби мене роз'орати, тай заволочити...
Ой треба би, пане брате, співанку скінчити. (М. Яцків).

1592. Ой кувала зазулечка, кувала тай вила[1]),
Тай уже сї, пане брате[2]), сьпіванка скінчила. (Жураки).

Пасїчна: 1) Дреньчила. 2) Парубочки.

1593. Співали ми з товаришим тай співати будим,
Вжеж ми цисї співаночки по віки забудим.
Та стали ми з товаришим гадочки гадати:
Коби то мож цисї пісьнї в книжочку списати.
Та чікай жи, товаришу, будим прубувати,
Напишимо ми до Львова, шо будут казати.
Написав жи я до Львова, все таки думаю,
Цї то буди, цї то буди, так як я гадаю.
Написали вни зі Львова, шо то добри буди:
Напиши ти цисї пісьнї, будут знати люди.
Тай литїла зазулиця, тай стала кувати,
Зачили ми з товаришим сї пісьнї писати.
Написали з товаришим, стали ми гадати:
Колиж би нам цисї пісьнї до Львова подати?
Подали ми тай до Львова, шоби друкували,
Шоби цисї співаночки всї люди співали. (Усте н. Ч.).

Друкую сю пісню як дуже цїкавий причинок до характеристики повставаня пісень.

В. Голос.

1594. Ой як собі засьпіваю, голосом поведу,
Так до мене дївки ідут, як пчоли до меду. (Москалївка).

1595. Забреніла пшениченька, на зерно ї колос,
Як учую, то ся стрясу, свої Гандзї голос. (М. Яцків).

1596. Як ти будеш, дївчинонько, сиві воли гнати,
Пусти голос по діброві, щоб тебе пізнати.
Пусти голос по діброві, по жовтім пісочку,
Анї по чім не пізнати, як по голосочку. (Холоїв).

1597. Ой по під гай. та попід гай, ой попід гайочок,
Завів мене до дївчини тонкий голосочок. (Пасїчна).

1598. Пане брате, пане брате, голосу не маю,
Та ходім же за волами по дзеленім гаю. (Посїч).

1599. Ой Василю, Василеньку, де-ж твій голос дїв сї?
У Николи на подвіру з дївчинов лишив сї. (Іванівцї).

1600. Ой не співай, єден дурню[1]), не маєш голосу,
Бо я видїв твою[2]) маму на порозї[3]) босу. (Іванівка).
Вовків: 1) Ти такої не співай. 2) Гонив би ти дїдько. 3) По городї.

1601. Чи чули ви, люди добрі, як музика грає?
А хто такий голос має, най так заспіває.
Голос ми сї, мамко, змінив, голосу не маю,
Ай ходячи за товаром по дзеленім гаю.
Ой ходячи за товаром бере сї Содома,
Кобисти нї оженили, я би сидїв дома.
Кобисти нї оженили, то я би статкував,
По під чужі перелази нічки не ночував (Волосів).

1602. а) Ой я собі[1]) засьпіваю, голосом покочу,
Де милого голос зайде, там го[2]) розохочу.
Та я собі засьпіваю, голосом постелю,
Де милого голос зайде, там го розвеселю. (М. Яцків).
Журавно: 1) Ой як я си. 2) Як мій любко засмучений, я го.

1603. б) А я собі засьпіваю, два голоси маю,
Оден пущу по дубинї, другий по Дунаю.
А я собі засьпіваю, голосом покочу,
Де милого город найду, там увесь зволочу.
А я собі засьпіваю, голосом постелю,
Де милого город найду, там увесь звеселю. (Посїч).

1604. в) А єк собі заспіваю, два голоси маю,
Один пустю по під колос, другий по Дунаю.
Я в Дунаю рибку знаю, рибку вода гонит,
Сидит мила за плечима, зо мнов не говорит.
Єк-же-ж она не говорит, та най-же вніміє,
А є в мене перша ліпша, говорити вміє. (Берегомет).

1605. г) Ой як я си засьпіваю, два голоси маю,
Оден піде по лісочку, другий по Дунаю.
Ой[1]) як я си заспіваю, трома[2]) голосами,
Оден піде гором, гайом, а третий[3]) лісами[4]). (Желдець).

Пісочна: 1) А. 4) Піде голос попід колос, аж до мої мами. — Батятичі: 2) Двома. 3) Один пущу в чисте поле, а другий.

Пор. Кол. ст. 53, ч. 99.

1606. д) Ой як я си засьпіваю трома голосами,
Ой як вчує мій миленький, вмиє ся сльозами.
Як я собі засьпіваю, два голоси маю,
Єден пущу по дуброві, другий по Дунаю.
Єден голос по дуброві, то буде гукати,
Другий голос по Дунаю, то буде плакати. (Дусанів).

1607. е) В два голоси заспіваю[1]), два голоси маю,
Оден пущу по дуброві, другий по Дунаю.
Оден пущу[2]) по дуброві дівчину шукати[3]),
Другий пущу[2]) по Дунаю долю ї глядати[4]). (Усте н. Ч.).

Іванівці: 1) А я собі молоденька. 2) А той буде. 3) Співати співати. 4) Плавати, плавати.

1608. ж) Ой як я си засьпіваю, два голоси маю,
Оден пущу по дуброві, другий по Дунаю.
Оден пущу по дуброві, щоб був голосненький,
Другий пущу по Дунаю, щоб учув миленький. (Бишки).

1609. з) Ой як я си[1]) заспіваю в широкій[2]) долині,
Піде голос по під колос, аж до Коломиї. (Гнїздичів).

Вовків: 1) Як я собі. 2) Зеленій.

1610. і) А я собі заспіваю на панцкій долині,
Пустю голос по під колос аж до Коломиї.
Пустю голос по під колос аж до Садиґури,
Гой там наші леґіники у некрутах були.
Уни були, уни були лишень до хожіня,
Та віплели три віночьки з усєкого зіля.
Ой уни та віплели тай помандрували,
І кобацким дівчєточкам їх подарували. (Кобаки).

1611. а) Засьпівайти, дівчитонька, а котрі-сти гідні,
Пусьтіт голос по під колос до самої Відні.
Ой надійшли жовняроньки я з тої зицирки,
Питайи сьи Питро Панька: А той голос відки?
Михайло сьи обзивайи: Я той голос знаю,
То пустили дівчитонька з журівского краю. (Жур).

1612. б) Ой сьпівайте, дівчаточка[1]), та котрі-сте гідні,
Пустіт голос по під колос, най іде до[2]) Відні.
Ой там будут парубочки тай машерувати[3]),
Котрий голос буде гіден, будут[4]) пізнавати.
Оден скаже: Чий то голос? другий скаже: Знаю,
То сьпівают[5]) паняночки із нашого[6]) краю. (М. Яцків).

Тустань: 1) Співаночки. 2) До самої. 3) Там будут ся жовнярики тай зицирувати. 4) Будут своїх паніночок голос. 5) То пустили. 6) Та з нашого.

1613. Як я собі заспіваю на золотім мості,
Піде голос по під колос аж до їґомості. (Вовків).

1614. Ой як я си заспіваю по врізьки, по врізьки[1]),
Піде голос по під колос аж на передмістьи. (Нагуєвичі).

1) По врізьки — на нуту з Урожя, села сусідного з Нагуєвичами.

1615. А як я си засьпіваю, а як я си вівкну,
Піде голос по ліщині[1]) аж на Романівку[2]). (Михайловичі).

Григорів: 1) Дуброві. 2) Комарівку.

1616. А як собі засьпіваю, голос сї покотит,
Тай до тої стодолоньки, де любко молотит.
А як собі засьпіваю, голоском постелю,
А де любка голос найде, там го розвеселю. (Грабовець).

1617. Ой як я си заспіваю, голосом заріжу:
Вставай, вставай, мій миленький, бо коники в збіжу.
Вставай, вставай, мій миленький, коники в ячмени,
Скажут люди, правда буде, що ходиш до мене. (Вовків).

1618. Ой шуміла дубрівочка від вітру буйного,
Ой ще буде раз шуміти від голосу мого. (Посїч, Хотїнь).

Пор. Кол. ст. 159, ч. 1945.

1619. Та мій любий голосочку, дзвениш по камїню,
Якіс дзвенів цїлий тиждень, дзвени-ж і в неділю! (Тухля).

1620. Голосочку мій тоненький, дзвени по камїню,
Аби вчуло солодєтко стоє на подвірю. (М. Яцків).

1621. Ой, голосе[1]) мій тоненький, далеко тє чути,
Та на тоє подвіренько[2]), де я маю бути.
Та на тоє подвіренько[2]) і до тої хати,
Де я маю молоденька ґосподарувати. (Постолівка).
Хотїнь: 1) Голосочку. 2) На тоту сторононьку.

1622. Як я собі заспіваю голосом тоненьким,
То на такий самий голос, як співав миленький. (Таурів).

1623. Ой як я си заспіваю йдучи по під поле,
Піде голос по нивоньцї, де мій милий оре. (Григорів).

1624. Ой голосе мій тоненький, том тї потопила,
Ой любку мій солоденький, том тї полюбила.
Ой голосе мій тоненький, голосе, голосе,
Я тї пущу по Дунаю, як по плечех коси. (Гвозд).
Пор. Кол. ст. 106, ч. 1193.

1625. Коби ми ся, товаришко, на голос зложили,
Ми би свого миленького сьпіванками вкрили.
Ой укрили, кажеш, вкрили від ніг до голови,
Щоби місця не лишили, лишень чорні брови. (Хотїнь).

1626. Голосочку мій тоненький, деж я тї поділа,
Чи не за тим єдинаком, що я го любила. (М. Яцків).

1627. Голос ми сї, каже, змінив, голосу не маю,
А я стала тай думаю, що робити маю. (Жураки).

1628. Чому ми ся, мамцю моя, змінив голосочок?
Бачу тому, щом носила водицю в горбочок. (Дидьова).

1629. Як я була в свої мами, бренчив голос, бренчив,
Як єм пішла до свекрухи, зараз ми ся зменчив. (Григорів).

1630. Ой доки я в неньки була, цвила як калинка,
А як пішла від ненечки, усхла як билинка.
Ой доки я в неньки була, дзвенів голос, дзвенів,
А тепер я тай не знаю, де си голос подів.
Голосочку мій тоненький, та деж ти ся подів?
Та ти давно, голосочку, отєк дзвінок дзвонів.
Та ти давно, голосочку, отєк дзвінок дзвонів,
А тепер я тай не знаю, та де ти си подів. (Видинів).

1631. Як я була при мамуни[1]), малам[2]) голосочок,
Як єм пішла до чужої[3]), пішов[4]) у лїсочок. (Іванівцї).
Волцнів: 1) Матїнцї 2) Бренів. 3) Від матїнки. 4) То втік.
Пор. Кол. ст. 238, ч. 2283.

1632. Чому[1]) дружка не співає, голосу не має?
Наїла ся капустиці[2]), ледве віддихає. (Пристань).
Охримівці: 1) Чого. 2) Бараболь.

1633. Чому дївки не сьпівают, голосу не мают?
Наїли сьи мандибурки, ледви віддихают. (Жур).

1634. Ай кобих так голос мала, єк співати вмію,
Державив бис ми, мій миленький, лишень про неділю.
Кобих літї не сапала, я зимі не прала,
Видїв би ти, мій миленький, єк бих заспівала. (Берегомет).

1635. Ой заспівай, сивий пташку, заспівай[1]) сивенький,
Ой заспівай[2]) на той голос, що співав миленький.
Ой заспівай, сивий пташку, тай ти лебедїю,
Ой заспівай на той голос, що любко в неділю. (Перегінсько).
Іванівці (лиш 1-ий куплет): 1) Ой соколе, соколику, соколе. 2) Заспівай ми.
Пор. Кол. ст. 104, ч. 1115.

Г. Коломийки.

1636. Ой нема то, ой нема то, як руска країна,
Там співає коломийки кождая дитина. (О. Коцан).

1637. Руска наша коломийка, хоч она дрібонька,
Она мила, а все щира, минї солодонька.
Як я возьму коломийки співати, співати,
Затужиш ти і заплачеш тай станеш гадати. (Устєн. Ч.. Боберка).

1638. Ой Божейку, татунейку, яка я грішниця,
Я співаю коломийки, а нинї пятниця. (Пристань).

1639. Ой Божейку, татунейку, який з мене фіст, фіст,
Я співаю коломийки, а то нинька піст, піст. (Пристань).

1640. Коломийки заспівати, коломийки грати,
Алеж бо то[1]) коломийки добре[2]) танцювати.
(Тумирь, Тустань, Старі Богородчани).
Кропивник Н.: 1) Ой то тої. 2) Легко. — Пісочна: 1) А як тої.

1641. Коломийка, коломийка, тай коломийочка,
Кости би ся розсипали, як би не сорочка. (Хотїнь).

1642. Заграй же ми, музиченко, тої коломийки,
Та най я си погуляю з вечера до днинки.
(Гол. IV, ст. 453, ч. 76).
Пор. Мат. V. ст. 153, ч. 273.

1643. а) Ой легонька коломийка, легонька, легонька,
Та від тої коломийки болит головонька. (Тисьмен., Тухля).
Пор. Врабель, ст. 295, ч. 814.

1644. б) Ой дрібойка коломийка, дрібойка, дрібойка,
За тов мене коломийков болит головойка. (Волосянка).
Пор. Гол. IV, ст. 448, ч. 34.

1645. Ой дрібонька коломийка, дрібонька, дрібонька,
Єдна мила, друга люба, трета солодонька. (Волцнїв).

1646. Ой дрібненька коломийка, дрібненька, дрібненька,
Ой то ми сє сподобала дївчина біленька. (Львів).

1647. Ой дрібненька коломийка, дрібненька, дрібненька,
Казала ми приходити рибка солоденька. (Григорів).

1648. Ой дрібуча коломийка, дрібуча, дрібуча,
Ой то ми сє подобала дївчина робуча. (Львів).

1649. Як зачую коломийку, як зачую банду,
То покину дївчинойку, жиби яку ладну. (Ожомля).

1650. Тай заграй ми коломийки, далївський курію,
Та най я си молоденька папийрки загрію. (Михайловичі).

1651. Як заграє коломийка, варта погуляти,
Чорнобриву дївчиноньку кругом обиртати. (Михайловичі).

1652. Коломийка непомийка, коломийка жарка,
Як си гопну, потанцюю, то не стане й чарка.
Коломийка ногодрийка, коломийка жарка,
Як си гопну, потанцюю, аж стрісе сї хмарка. (Делїєва).

1653. Як я тоту[1]) коломийку[2]), зачую, зачую[3]),
Через[4]) тоту коломийку[2]) дома не ночую.
Та як би я, пане брате, все дома ночував,
Давно би я в Станїславі черевички взував. (Григорів, Грабов.).

Хотїнь: 2) Тоти коломийки. — Кульчиці: 1) Зачую. 4) Я проз. — Львів: 2) Коломию. — Боберка: 3) Учую. У всїх місцевостях записано тільки перший куплет.

Пор. Гол. IV, ст. 448, ч. 34 і ст. 472, ч. 207. — Мат. V, ст. 134, ч. 148.

V.

НОША. СТРОЇ.

А. Строї загалом.

1654. Сумна моя ґардероба, сумна вона, знаю,
Бо я свої дівчиноньки рочок не видаю. (Шишківці).

1655. Ото[1]) ми сї сподобали на дївчинї строї,
Коби живо[2]) до осени, будут они мої. (Войнилів).

Вовків: 1) А то. 2) А щоби но. — Кропивник Н.: 1) Ой то 2) Борво.

Пор. Кол. ст. 159, ч. 1937.

1656. А я терня порубаю, а прутьом городжу,
За то мене люблят хлопцї, що си красно ходжу. (Буцнїв).

1657. Ой поїхав мій миленький ді Львова, ді Львова,
Зачисав си ґунджиройка понад чорнї брова.
Зачисав си ґунджиройка, ще й хороши вбрав ся,
Як же ми го не любити, колиж в мене вдав ся. (Камінка).

1658. Зроби минї, Федорику, на коновку денця,
Сшию я ти нове платє з мого полотенця.
(Гол. II, ст. 426, ч. 554).

Б. Сорочки.

1659. Ой дощ іде, роса паде на білу березу,
А я свому миленькому сорочку мережу.
Ой мережу тай мережу, файно вишиваю,
А я свому миленькому до шлюбу сховаю. (Григорів).

1660. Вишиваю сорочечку, долинов подолок,
Ой приїде мій миленький зі Львова в вівторок.
Ой приїде мій миленький, коби я го вздріла,
Я слабої головоньки, кобим хоть не вмліла. (Григорів).

1661. Вішивана сорочечка, вішивані дуди,
Ой хто буде вішивати, як мене не буде? (Жураки).

1662. Ой у мого миленького сорочка в три поли,
Буде добре ґаздувати, бо не пє ніколи. (Пасічна).

1663. Ой кукала зазулейка та на тенетові,
Яка біла сорочечка та на керейтові.
(Гол. IV, ст. 497, ч. 50).

1664. Іде туча із Залуча, чорненькая хмара,
Щоби тобі, Марієчко, із Іванком пара.
Ой хоть пара, хоть не пара, мусит бути пара,
Бо вна єму у сорочки поли циркувала.
Циркувала, циркувала всякими квітками,
Щоби єго спізнавала межи парубками,
(Гол. II, ст. 361, ч. 615).

1665. А вже ми сї сорочина тота попорола,
Що ми мила вишивала коло оборога.
Єдна дала ниточок, друга полотеньця,
А трета ми вишивала із щирого серця. (Іванівцї).

1666. Ой згоріла стирта сїна на білїм пісочку,
А хтож тому козакови вишивав сорочку?
Єдна дала ниточок, друга полотенця,
А третая вишивала зі щирого серця.
А четверта вишивала синити нитками,
Щоби єго пізнавала меже козаками. (Біла).

В. Штани. Спідниції. Запаски.

1667. Ви, дївчата, молодиції, скиньте ся по грошу.
Купіт менї шаравари, най дрантя не ношу. (Вовків).

1668. Ти Марисю прибири сї, я до теби прийду,
Продам старі колошнї, тай купю ти бинду. (Іванівцї).

1669. Ой минуло три нидїлї тамтої пєтниції,
Як ходили попід вікна биті нагавиції (Іванівцї).

1670. Скакав баран через паркан, через парканицю,
Казав Іван, що ми купит червону спідницю. (Гвозд).

1671. Ой де тота сина димка, що набрала мати?
Пішла тота сина димка до коршми гуляти. (Хотїнь).

1672. Ой вже я си не лїнива, буду панувати,
Пішла панї до димкара димку малювати.
Пішла панї до димкара, димку загубила,
А я зросла, замуж пішла, в димцї не ходила. (Івачів).

1673. Ой ти Жиде задуняйку, ой ти Жиде Гершку,
Вималюй ми мальованку ходити по вершку. (Мшанець).

1674. Ой кувала зазулейка, сїла си на сани,
Ходи, Марись, танцювати в новій галузани[1]).
Ой не піду в галузани[1]), бом дома лишила,
Я си піду в барвінкани, бом файно ушила. (Мшанець).
1) Назви мальованок, димок.

1675. Я пожену товар пасти на ту бобовянку,
Минї мама замалює сину мальованку.
Минї мама замалює, я си сама вшию,
Ни бири мі, дурню, в танец, бо си повальню. (Михайловичі).

1676. а) Ой чи ти, чи не ти, по воду ходила,
Ой чи ти, чи не ти, фартушок згубила?
А я йшов, тай знайшов, мене мати била:
Віддай, сину, фартушину, буду тї женила. (Вовків).

1677. б) Ой чи ти, чи не ти, по саду ходила?
Ой чи ти, чи не ти, фартух загубила?
Ой не питай, чи то я по саду ходила,
Віддай менї запащину, буду тя любила. (Біла).

1678. в) Ой чи ти, чи не ти, фартушок згубила?
А я йшов, тай найшов, мене мамка била.
Не бий мене, моя мамко, я тому не винен,
А я йшов, тай найшов, віддати повинен. (Тисьменич.).

Г. Пояси.

1679. Ой ти не мій, мій миленький, ти не мій, ти не мій,
Бо менї сє ни сподобав твій широкий ремінь. (Підмих.).

1680. Ой той менї сподобав сї в широкім ремени,
Він приїде штирма кіньми на весну по мене. (Желдець).

1681. Ой кувала зазулейка в лісї на кримени,
Я такого хлопці любю в чирвонім римени. (Ожомля).

1682. Ой іде мій милований там долї млачками,
Зашпінкує ременятко жовтими пряжками.
(Гол. II, ст. 411, ч. 481).

1683. А який я файний хлопец, ти файна дівчина,
На мнї файний ремінь, ремінь, на тобі крайчина. (Ходовичі).

1684. А то я ся запережу житним перевеслом,
Щоби мене до милої вітром перенесло. (Біла).

1685. А чия то дівчинойка в тім чирвонім пасї?
Як я її поцюлую, то кождому засї. (Ожомля).

1686. Ой Іванку добрий, добрий, купи пояс довгий,
Ой Іваночку солодкий, коби ни короткий. (Чорні Ослави).

1687. Шуру, шуру по під гору[1]), пощибав си[2]) пальці,
То[3]) до тої дівчиноньки, що в чирвоні крайці. (Жур).
Пасічна: 1) Ой ішов я горі селом. 2) Щибаючи. 3) Та. — Іванівці: 1) Руру. 2) Общибав си. 3) Та.

1688. Ой чи ти, чи не ти, крайку загубила?
А я йшов, тай знайшов, мене мати била. (Біла).

Д. Обувля.

1689. Піют кури, піют кури, піют когутята,
Підут тато на Майдан, куплят чоботята. (Кропив. Н.).

1690. Тепер я си погуляю тай поохотую,
Чоботи ме не коштуют, бо їх не купую. (О. Коцан).

1691. Обцесові чоботенька, треба коваленька,
Щоби мої чоботенька пізнала миленька. (О. Коцан).

1692. Чобітки-ж ви обцасові, підківки цинові,
Тоже-смо сє находили до дівки єдної. (Григорів).

1693. Гиркі були вечерниці, солодкі зальоти,
Видоптав єм до дівчини червоні чоботи. (Ж. Павлї, ст. 190).
Пор. Кол. ст. 144. ч. 1711.

1694. А вже три дни, три неділї, чотири суботи,
Як ходили коло воріт пасові чоботи.
(Гол. IV, ст. 451, ч. 61).

1695. Ой[1]) минуло дві[2]) ниділї[2]) тамтої суботи,
Як ходили попід вікна[4]) пасові[5]) чоботи.
Ой пасові чоботьита, підківки цїнові,
Отости сьи находили до дївки їдної. (Жур).

Желдець: 1) Вже. 2) Три. 3) Неділи. — Хотїнь: 2) Три. 4) По подвірю. — Іванівці: 2) Три. 5) Фасові.

1696. Ходит мила попри річку, а я поза річку,
Ни по чому не спізнаю, лем по вбуванїчку.
(Гол. IV, ст. 503, ч. 78).

1697. Ой Марійко, біла дївко, чекай до суботи,
Куплю я ти рашівочку, червені чоботи.
У пятницю я їх куплю, в суботу підкую,
А в неділю та раненько тобі подарую.
(Гол. II, ст. 435—6, ч. 599 і 600).

1698. Ой за йміньом, білявино, за йміньом, за йміньом,
Я ти купю чоботята, та ходи каміньом. (Кропив. Н.).

1699. Ой я пас баранцї, а дївчина бички,
Почикай, не втїкай, купю черевички. (Кропив. Н.).

1700. Ой пішов бим до милої, та чобіт не маю,
Коби пришви та холяви, підшити гадаю.
(Гол. II, ст. 371, ч. 658).

1701. а) Ой не бути у дївчини, не бути, не бути,
Чоботи сї попороли, нема сї в що вбути.
Чоботи сї попороли, онучі шіпріли,
А на миши шельга зайшла тай волоки звїли. (Нагуєвичі).

1702. б) Ей за гути, чорні хмари, за гути, за гути,
Пішов би я до дївчини, нема ся в що взути.
Чоботи ся попороли, а віхтї попріли,
А миши ся показили, вонучі поїли. (Буцнїв).

1703. в) У сусїди висїлє, на нїм мушу бути,
Чоботи сї попороли, нима сї в що взути.
Чоботи сї попороли, вонучі попріли,
А миши подуріли, обцаси поїли. (Іванівці).

1704. Ой горівки я не хочу, нї жадного трунку,
Чобіт ми ся розпоров, нема му ратунку. (Тустань).

1705. Чобіт ми сї розпоров та на правій нозї,
Хлопец ми сї сподобав на гладкій дорозї.
Чобіт ми сї розпоров на мізильнім пальци,
Хлопец ми сї я сподобав на весїлю в танци. (Пасїчна).

1706. Ой кувала зазуленька в Стрию[1]) на воротьох:
Прийди, прийди, мій миленький, в червоних чоботьох.
Ой не прийду, моя мила[2]), бо си повальню!
Прийди, прийди, мій миленький, я ти ще[3]) обмию. (Волцнїв).
Іванівцї: 1) В дворі. 2) Дївчинонько. 3) То я ти.

1707. Та йшло моє коханенко, добре знаю відки,
Та скакало через потік, змочило чобітки. (Кропив. Н.).

1708. Ой надув сї парубочок, надув сї, надув сї,
Що у польські чоботєта узув сї, узув сї. (Волцнїв).

1709. А Господи милостивий, а то маю чопцї,
Бим я боса не ходила, купили ми хлопцї. (Мшанець).

1710. Купи менї, мій миленький, чоботи жовтенькі,
Щоби мене не кололо в ноженьки біленькі. (Пасїчна).

1711. А у гору та не можу, у долину рушу,
За челлені чоботята любити я мушу.
За челлені чоботята буде милованя,
А за чорні чоботята буде ти лаяня.
(Гол. IV, ст. 513, ч. 117).

1712. А чоботи до роботи, ходаки до танцю,
До капусти солонини, а до каші смальцю. (Волцнїв).

1713. Ой сходив я сім пар чобіт, тай панчошки білі,
Та до теби, дївчинонько, кождої нидїлї.
Ой сходив я сім пар чобіт тай чиривиченьки,
Та до теби, дївчинонько, кождої ноченьки. (Іванівцї).

1714. Ой ужеж ми надоїли чоботи пасові,
Дадут мінї не задовго черевички нові. (Нагуєвичі).

1715. Ой Анице білолице, чикай до суботи,
А я купю черевички тай жовті чоботи.
Черевички меш носити, чоботи держети,
Шобе-с мала межи люде у недїлю взєти. (Підзахарич).

1716. Ой покотив ся[1]) горошок по попові[2]) ниві[3]),
А я куплю[4]) черевички свої чорнобриві[5]).
Горошок ся не вродив[6]), тільки[7]) лопаточки,
Виходила[8]) черевички, тілько[7]) запєточки. (О. Коцан).

Жураки: 1) Ой посїяв я. 2) На дякові. 3) Нивцї. 4) Ой купю я. 5) Чорнобривцї. 6) Ой ни вродив сє горошок. 7) Лише. — Вовків: 1) Ой посїю я. 2) На широкі. 3) Нивцї. 4) Ой куплю я. 5) Чорнобривцї. 6) А горох сї не вродив. 7) Іно. 8) Вигуляла. — Мшанець (лиш 2-ий куплєт): 6) Горошок ми ся не вродив. 7) Хиба. 8) Чоботята виходила.
Пор. Кол. ст. 106, ч. 1181.

1717. Посїю я дїжку гречки, а дві жменї проса,
Ходила я в черевиках, тепер ходжу боса.
Ходила я в черевиках з жовтими прєжками,
Тепер ходжу по морозї білими нїжками. (Зал. ст. 182).

Пор. Гол. II, ст. 323, ч. 424.

1718. Ой їхала цїсарева на сивій кобилї,
Загубила черевики в зеленій дубинї. (Л. Ткачук).

1719. А ви мої підковоньки з тоненької шини,
Ой чому ви не кресали в вечер до дївчини? (Волщнів).

1720. А походив, поблудив коло мої кучі,
А в чирвоних ходаках, погубив вонучі. (Ожомля).

1721. Розгубив я постолєта, розгубив я внучі,
Ой нислави я набрав си, тай від любки йдучі. (Підзахарич).

1722. По під тоті синї гори ладно люде ходят,
Чорненькими волічками поженьки обводят.
(Гол. IV, ст. 452, ч. 64).

Е. Коралї. Стяжки.

1723. Богацькая дївчинонька не хтїла робити,
Навішьила кораликів, щоби ї любити.
А щоби то коралики, а то сама глина,
Вона хтїла задурити вдовиного сина. (Нагуєвичі).

Пор. висше ч. 990. — Пор. Кол. ст. 60, ч. 377.

1724. Ой вийду я за ворота тай ще троха далї,
Питає сї богацький син, ци маю коралї?
Я сї тебе не питаю, ци маєш ти поле,
Бо як я ти дам коралї, то тї колька вколе. (Нагуєвичі).

1725. Мало, любко, кораль маєш, тай мало, тай мало,
Коротеньку шию маєш, тай ти сї удало. (Жураки).

1726. Мало, мало кораликів, мало, мало, мало,
Маю шию коротойку, то ми дуже здало.
Ой навішав кораликів на білейку шию,
Й або люби мене, Грицю, й або ти, Василю. (Мшанець).

1727. Ой поїде мій миленький до Турки, до Турки,
Купит мені коралики двайцять штири шнурки. (Охрим.).
Пор. висше ч. 222—3 і 528. — Пор. Кол. ст. 152, ч. 1883.

1728. Бодай-іс сї, моя мила, розпукла від кольки,
Щос сї другі похвалила, щом ти купив ковтки.
Було ти сї, ніхтолице, другі не хвалити,
Гадав їм ти на Рахмана коралї купити. (Волосів).

1729. Мовила ми моя мати, що купит коралї,
А коралї у містечку, а піньондзе далї. (Мшанець).

1730. Ой хвалит си богацкий син, що буде ходити;
Не маю я білих грошей на шиї носити.
Не маю я білих грошей, а баньки не ходє,
Теперішні парубочки із розуму зводє. (Стецева).

1731. Єдна шила на подвіру, друга на містечку,
Єдній купю вобарінок, а другій станджечку.
Не такую червоненьку, що в косу вплїтати,
Но такую біленькую, до шлюбу ставати. (Дусанів).

1732. Ой маю я сину бинду, під шийов китайку,
Такого я хлопцє любю, файного як ляльку. (Григорів).

1733. а) Ой по росї, сивий коню, по росї, по росї,
Від милого даруночок, застьижечка в косї.
А у косї застьижечка, а під шийов бинда,
Ой як бо я приберу сє, то всім дївкам кривда. (Григорів).

1734. б) Ой у косї застєжина, а під косов бинда,
Такий мене хлопец любит, що всім дївкам кривда. (Шишківцї).

1735. в) Понад брови[1]) гарасївка, понад вочи[2]) бинда,
Такого я хлопцє[3]) маю, всім дївчатам[4]) кривда. (Котузів).
Хотїнь: 1) На переді. 2) А на заді. 3) Ой такого любка. 4) **Що** всім дївкам.

1736. Ой Іване, Іваночку, а я твоя душка,
Чєрвоная гарасївка коло капелюшка. (Хотїнь).

1737. Ой того я хлопця любю, ой то моя душка,
Що чирвона китайочка коло капілюшка. (Іванівці).

1738. Усьо поле віоране, а на моїм тичка,
Мого любка прикрасила нова полїтичка. (Хотїнь).

Ж. Дзьобеньки. Спінки. Квітки.

1739. Ой Василю, ґранатирю, жовте ти волосї,
Не йди в село без дзьобенки, бо ти не яло сї. (Волосів).

1740. Ото[1]) ми сьи сподобала на дївчинї шпінка[2]),
Коби живо[3]) до осини, буде моя жінка[4]). (Жур).
Вовків: 1) Ой то. 2) Спінка. 3) Ой щоби но. — Кропивник Н.: 1) Ой то. 2) Сьпінка. 3) Коби борзо. 4) Зїнка.
Пор. Кол. ст. 189, ч. 1937.

1741. Ой гаю мій зелененький, що робити маю?
А я собі на неділю квіточку тримаю. (Гвозд).

1742. Ой ще було подобочка дївчинов ходити,
Та за своєв головоньков косичку носити. (Ж. Павлї, ст. 190).

З. Загортки. Сурдути. Камізельки.

1743. Ой прупрунда, товаришу, прупрунда, прупрунда,
Ой на моїм солодєтку вішивана бунда. (Старі Богородчани).

1744. Чим же ти ся гоноруєш, чим ся величаєш,
Та чи не тов сурдутинов, що на вексель маєш? (Шишківцї).

1745. А мій любко до кучерів білий шпенцер має,
А він мене рочок любит, а нїхто не знає. (Хотїнь).

1746. Ой з гори ся захмарило, коби не слотило,
Коби моє солодєтко спенцер не змочило. (Хотїнь).

1747. Ой стоїт пень, як білий день, на личко не може,
Чорнявому, плюгавому жупан не поможе.
А мій милий чорнобривий стоїт без жупана,
Його личко як яблочко, а станок як в пана. (Вовків).

1748. Нїкому сї не дивую, но моїй матїнци,
Що вона мі віддає в одній полотїнци. (Вовків).

1749. Ой того я любка[1]) любю, ой того, ой того,
Що му сина камізелька[2]) тей[3]) ґудзиків много. (Стр.).

Волцнїв: 1) Хлопця. 2) Камізелька з рукавами. 3) Тай. — Іванівцї: 1) Хлопця. 2) Що у чорній камізельцї. 3) А.

Пор. Кол. ст. 102, ч. 1027.

1750. Ой того я хлопця любю в синій камізельцї,
Він чорненький, я біленька, пристану до серцї. (Волцнїв).

I. Капелюхи. Хустки.

1751. А на дворі лютий мороз, а я в капелюсї,
Та я лїпший гонїр маю, ніж той у кожусї. (Кропив. Н.).

1752. Тото моє закохане, тото моя слава:
За сивеньким капелюхом зелененька пава. (Григорів).

1753. По під грушку, по під грушку сїяла петрушку,
А я того хлопця люблю в сивім капелюшку. (Вовків).

1754. Ой кувала зазулейка тай на бобовянцї,
Як ся пану сендзю яло в новій соломянцї. (Коростів).

1755. Ото мій везе гнїй, ото моя душка,
Червона му полїтичка навкруг капелюшка.
Червона му полїтичка тай високі пави,
Тож мої сї чорні очи на него упали. (Печенїжин).

1756. А чия то дївчинойка в ті чирвоні хустцї?
Наставила вочинєта, як жєба в капустї. (Ожомля).

1757. а) Ой піду я на роботу тай заробю шустку,
Тай си купю на голову шалїнову хустку. (Шибалин).

1758. б) Пішла дївка на заробок, заробила шустку,
Купила си безголовє — шалїнову фустку. (Гвозд).

1759. Я скрипочка грала, грала, я бас ни басує:
Скидай, дївко, шалинівку, бо ти ни пасує. (Невід.).

1760. Продай, мати, сїрі воли, тай сїру корову,
Купи менї, моя мати, хустку тибетову.
Купи менї, моя мати, тибити, тибити,
Будуг мене молоденьку хлопчики любити. (Невід.).

1761. Ой поїхав мій миленький на сивім конику,
Купит менї хустку броцку і булку велику. (Дусанів).

1762. Пішло моє соколятко до сьвіта, до сьвіта,
Винесе ми ширіночку усякого цьвіта.
(Гол. IV, ст. 488, ч. 14).

1763. Та купи ми, мій миленький, хусточку до строю,
Та як хочеш, щобим стала до слюбу з тобою. (Гвозд).

1764. Ой маю я єдну хустку, та і нема року,
Ой то буди миленькому на восїнь до боку. (Ясенів Гор.).

К. Ріжні строї в суміш.

1765. Ой шипка ми мармазинка, ой чорна ми гунє,
Ой чобіт мій залупчистий і жінка Марунє. (Зал. ст. 188).
Пор. Гол. II, ст. 289, ч. 240.

1766. Убрав Василь чорний сїрак, чорні рукавиції,
Тай пішов сї вишкірєти межи молодиції. (Старі Богородчани).

1767. Ой чук, баранчук, шипка на кілочку,
Продав Чабан ногавиції, Романків сорочку. (Бабусів).

1768. Кувала ми зазулиця в поли на тополи,
Ой та бідка кураж дає, що біленькі поли.
Але поли цирковані, крашені унучі,
Отта бідка кураж дає дорогов ідучі.
Попід тоти Мараничі, попід тоти плаї,
Ніжки ми си притоптали ходєчі до неї. (Підзахарич).

1769. Ой кувала зазуличка, кувала, завила,
А на мої бідашечції сирмова дзоблина.
А сирмова та дзоблина, чорневі волоки,
Нима-ж минї над бідашку на цїлї Розтоки.
А в бідашки чорні пташки, а золоті крилця,
Пішов її та миленький по дубові дривця.
А сокирку остру має, ручок си ни збавит,
А коника чирвоного, він си ни забавит. (Розтоки).

1770. Ой попід гай дзелененький дївчи походило,
Сумне дївчи, невеселе, коралї згубило.
Коралики утонули, а хусточка плавле,
Ходит дївчи, як Вірмінчи, білї ручки ламле. (Посїч).

1771. Ой пізнати, пане брати, котра робітненька,
На личеньку примарнїла, на станї тоненька.
Ой пізнати, пане брати, котра відданицє,
На нїй хустка шалїнова, червона спідницє. (Дусанів).

1772. Ой то ми ся сподобали на дівчині шати,
Ой щоби йно до восени, мушу я ї взяти.
Ой то ми ся сподобали на дівчині строї,
Ой щоби йно до восени, будут вони мої. (Дусанів).
Пор. висше ч. 1655.

1773. Надлетіли воробці, надлетіли птахи,
Кацабайка по коліна, чоботи по пахи. (Бишки).

1774. Та ти продай корец жита, а я корец проса,
Купім любці чоботєта, най ни ходит боса.
Ой купив я чоботєта, а вна розносила,
А купив я рантушину, вна заголосила. (Кобаки).

1775. Ой Анице біло-лица, чикай до суботи,
Я купю ти коралєта тай жовті чоботи.
Я купю ти коралєта за лева, за лева,
Шоби люди пізнавали, шо ти Василева. (Підзахарич).

1776. А не цвити, руже, дуже, зелена ялице,
А як би ти присьпівати, файна молодице?
Ой Аннице, біле лице, зажди до суботи,
Купю рантух кучеристий тай жовті чоботи.
Чоботєтка оковані, рантух кучеристий,
Сорочечка вішивана, вінчик позлотистий. (Криворівня).

1777. Пасу вівці по дібрівці, вівці мої, вівці,
Рампасові чоботєта на вітовій дівці.
Рампасові чоботєта, сорочка тоненька,
Стережіт сї, парубочки, бо вна молоденька. (Манява).

1778. Ой попід гай дзелененький ходит мій миленький,
Чоботєта му пасові, кожух коротенький.
Чоботєта му пасові, за пєточку двої,
Ставай, ставай, дівчиночко, а в слідочка мої. (Волосів).

1779. Ой вийду я за ворота тай ногою тупну,
Питає сє богацкий син, чи маю я сукню?
Ой маю я сину сукню, ще й рябу запаску,
Не стояла і не буду богачу о ласку. (Григорів).

1780. Ой поїхав мій миленький та за Калуш далї,
Купив менї сину бинду, червоні коралї.
Сину бинду на голову, коралї на шию,
А я свому миленькому сорочку ушию. (Хотїнь).

1781. Ой кувала зазуленька до гаю очима,
Від любочка памяточка — стонґа за плечима.
Ой кувала зазуленька на рові, на рові,
Від милого памяточка — цьвіти на голові.
Ой кувала зазуленька на буці, на буці,
Від милого памяточка — перстінец на руці. (Невід.).

1782. На зеленім заріночку пасе милий коні,
Я бим єго не спізнала, но він у гальоні.
Злотий гальон коломийський, капелюх загірський,
А мій милий чорнобрівий, як пан переївський.
(Гол. II, ст. 320, ч. 410).

1783. А я того хлопці люблю в чорній камізельці,
Він чорнявий, я білява, пристав ми до серці.
А я того хлопці люблю в чорній капотині,
Як мі вчора поцюлював, то чую до нині. (Кульчиці).
Пор. висше ч. 1750.

1784. а) А в Самборі на ратуши, у Львові на ґанку
Сина шапка, білий кабат на моїм коханку.
Сина шапка, білий кабат, а ремінь турецький,
А підкови сиґнатові, чоботи німецькі. (М. Яцків).

1785. б) Ой кувала зазуленька ві Львові на ґанку,
Сива шипка, білий кожух, на моїм коханку.
Сива шипка, білий кожух, а ремінь турецкий,
А підківки мосьондзові, чобітки німецкі. (Вовків).

1786. в) А ві Львові, славнім місті, на Високім Замку,
Чирвонії чоботєта на моїм коханку.
Чирвонії чоботєта, а пояс турецкий,
А підківки мусюндзові, а сліди німецкі. (Ожомля).

1787. г) Ой кувала зазуленька на поповім ґанку,
Кожух білий, шапка дрібна на моїм коханку.
Кожух білий, кожух білий, а ремінь турецкий,
Чоботєта рампасові, підківки німецкі. (Посїч).

1788. Ой у моїм городечку є кудрєвий мачок,
Убрав любчик нагавиці, крашений сардачок.
Крашенєчок був сардачок, шо лиш би го мати,
Жовта вовна в дармовису, шоби пізнавати.
Жовта вовна в дармовису, волічки русєві,
Сорочічка вишивана, очки чорнобриві. (Підзахарич).

1789. Я такого хлопці люблю: чоботи німецкі,
Плащ синенький, портки білї, а живіт як нецки. (Пісочна).

1790. Ой сночі в опівночі нислава си стала,
Привєзала Настасїя до пня Маковія.
Та єк єго привєзала у дванацїт ґудзїв,
А він її тай помінив корец кукурудзїв.
А яж тоти кукурудзки тай пересушила,
Опинками, запасками у місто носила.
А єк тоти кукурудзки у місто носила,
Та на славу, та на гонор чоботи купила. (Підзахарич).

1791. Ти Михайло помруґайло, я до тебе прийду,
Продаш старі холошницї, купиш ми припинду. (Михайловичі).

1792. Ой ти файний парубочок, я файна дївчина,
Ой на тобі файна гунька, на мнї спідничина. (Нагуєвичі).

1793. Ой у гаю ни рубаю зелену лїщину,
Та з тебе взєли крисаню, з мене запащину. (Криворівня).

1794. Ой чи ти, чи ни ти, що тобі до того?
Пильнуй своїх калїсонів, ни фартуха мого (Жур).

1795. А під шию коралики, а у косу бинду,
Щобим файно виглєдала, як при ньому сьиду.
А у косу бинду, бинду, перстїнец на палец,
Щобим уже не ходила з нїким більше в танец. (Шишківцї).

1796. Тре перстенї покидати, а танцї забути,
Треба менї молоденькій господинев бути.
Тре перстенї покидати, тре косоньку втєти,
Треба менї молоденькій кибавку носити. (Голгочі).

1797. Ой забрала бистра річка дзелені зарінки,
Йа обручка мальована, на кониках дзвінки. (Мшанець).

VI.

ВІЙСЬКО.

1. Перед бранкою.

1798. а) Як зачую коломийку, зачую, зачую,
Через тоту коломийку дома не ночую.
Та як би я, пане брате, тай дома ночував,
Давно би я в Станїславі черевички взував.
Черевички взував, взував, в нову дранку вбрав ся,
А в недїлю до полудня вимаширував ся. (Делїєва).

Пор. висше ч. 1653.

1799. б) Чому коню воду не пєш, чо на воду дуєш?
Чому, сину Василину, дома не ночуєш?
Ой як би я, моя мамко, я в дома ночував
Давно би я в Станїславі черевички взував.
Черевички невеличкі, чоботєтка з козла,
Ступай, ступай, файна любко, щобис сї не сховзла. (М. Яцків).

1800. в) Ой легонька Коломийка в гору сї бичує,
Чому гільтай молоденький дома не ночує?
Ой як би я, моя мамко, тай дома ночував,
Давно би я в Станїславі черевички взував.
Черевички невеличкі, тай підківка мала,
Бодай тотї черевички біда зазнавала. (Жураки).

Пор. Мат. V, ст. 134, ч. 148.

1801. г) Ой гуцульмо, пане брате, гуцульмо, гуцульмо,
Та як прийде темна нічка, дома не ночуймо.
Ой як би я, пане брате, все дома ночував,
Давно би я в Станїславі черевички взував.
На риночку стояв, стояв, черевички взував,
Нещісливе тото дївчє, що я в него бував. (Волосів).

1802. Ой сьпівайте парубочки та сьпівайте хлопцї,
Та щобисте не ходили в цїсарській сорочцї! (Лукавиця Н.).

1803. а) Ой ви дївки, просїт Бога[1]), тай я буду просив,
Ой щоби я молоденький карабін[2]) не носив. (Голгочі).

Лукавиця Нижна: 1) Проси Бога, дївчинонько. 2) Та щоби я коло боку шабельки.

1804. б) Проси, любко[1]), Пана Бога[2]), щоб нє не віддали,
Щоби наші білї руки[3]) до купи звєзали.
Проси, любко, Пана Бога, і я буду просив,
Ой щоби я цїсарского мундура не носив. (Григорів).

Батятичі (1-ий куп.): 1) Бога. 2) Дївчинонько. 3) Ручки.

1805. в) Проси, просї, дївчи, Бога, тай я буду просив,
Та щоби я цїсарского мундура ни носив.
Ой просила, ой просила, ни допросила сї,
Обголили кучирики, я й подивила сї. (Іванївцї, Біла).

1806. г) Проси Бога, дївчинонько, і я буду просив,
Панам очи най загладит, як стану до льосів.
Проси Бога, дївчинонько, сьвєтої Варвари,
Панам очи най загладит, як стану до мяри. (Котузів).

1807. д) Проси Бога, дївчинонько, тай[1]) я буду просив,
Ой щоби я цїсарского мундуру[2]) не носив.
Проси Бога, дївчинонько, падай[3]) на колїна,
Як сї верну[4]) з реґементу[5]), возьму тї біз віна. (Дусанів).

Григорів: 1) І. 2) Мундура. 3) Впадай. 4) А я прийду. 5) В осени.

1808. е) Горївочко й оковито, то на тобі шум став,
Проси щире Бога, дївчє, абим ти сї дїстав.
Проси Бога щире, дївчє, впадай на колїна,
Як сї верну з Станїслава, озьму тї без віна.
Проси Бога, дївчиночко, ой я буду просив,
Та щоби я коло боку шабельку не носив. (Волосів).

1809. ж) Проси Бога, дївчинонько, тай вставай раненько,
Шоби з мени молодого ни був жовняренько.
Проси Бога, дївчинонько, вкльикай на колїна,
Як сьи верну з Станїслава, возьму тьи без віна.
Проси Бога дївчинонько й я буду просити,
Як сьи верну від цїсара, ни буду тьи бити. (Жур).

1810. з) Проси Бога, дївчинонько, клекни[1]) на колїна,
Щоби мене повернули[2]), возьму тї без віна. (Батятичі).

Бишки: 1) Падай. 2) Як вислужу у цїсаря.

1811. Горівочко й оковито, який на тї шум став,
Проси Бога, дївчиночко, абим ти сї дістав.
Проси Бога, дївчиночко, аби мнї не взєли,
Аби твою головочку в рантух не завили. (М. Яцків).

1812. Ей служив я в мого пана тай буду служити,
Ни дай жи мі, мій паненьку, за жовняра взьити. (Кнг.).

1813. Ой коби нас, файні хлопцї, до войска не брали,
Ми би собі молоденькі такой погуляли. (Михайловичі).

1814. Ой ґидику, соколику, шо будеш робити,
Єк мї возмут на жовнїра цареви служити?
Ой ґидику, соколику, гадаш, шо мнє си збудеш,
Така прийде неґіленька, шо плакати будеш.
Така прийде неґіленька, така прийде днинка:
Головочко моя бідна, деж моя дитинка?
Така прийде неґіленька, така прийде друга:
Головочко нешаслива, де моя послуга? (Ясенів Гор.).

1815. Ти гадала, стара мати, що сї мя не збудеш,
Прийде така годинонька, що плакати будеш.
Прийде така годинонька, прийде така днина,
Будеш, мати, візирати де твоя дитина? (Лукавиця Н.).

1816. Ой думієш, моя мамко, думієш, думієш,
Та де мене молодого на зиму подієш?
Ой перестань, моя мамко, та думку думати,
А я піду до цїсаря зимку зимувати. (Волосів).

1817. Ой дубе мій зелененький, ой дубе, мій дубе,
А я хлопец молоденький, з мене жовнїр буде.
(Григорів, Жураки, Біла, Камінка Стр.).

Пор. Саламон, ст. 64, ч. 2.

1818. Або буду воли[1]) пасти, або буду вівці,
Або буду пуцувати цісарські ремінці. (Тустань).

Вільки Маз. 1) Коні.

1819. Або буду в[1]) опанчи[2]), або буду в бунді,
Або буду в Перемишли[3]) їхав на[4]) римунді[5]). (Войнилів).

Тустань: 1) У. 3) Висвистував. 4) На сиві. — Кнігиничі: 2) Альбо буду ходив в паньчі. 3) Станіславі. — О. Коцан: 2) В опанчині. 3) У цісаря. 4) Їздив на. 5) Риштунді.

1820. Ой як мене не віддадут, то я сам пристану,
Таки я си у цісара дівчини дістану. (Батятичі).

1821. Ушиї мені, моя мамко, сорочку з ковняром,
Будеш мене пізнавати, як буду жовняром. (Грабовець).

1822. Не буду ся женитойки, не буду, не буду,
Бо я хлопец молодейкий за жомніра буду. (Кунин).

2. Бранка.

1823. Ей ти тату, тату, тату, тату мій рідненький,
Чомусьти мя не женили, як я був маленький?
Ой тепер ти мене жениш, як мене вербуют,
Та як мені молодому карабін готуют. (Голгочі).

1824. Ой ввійду я до покою, покої низенькі,
Сидят пани коло стола, самі молоденькі. (Нивиці).

1825. а) Приїхала цісарева[1]) сьвятої неділї,
Вибирала на жовнярів[2]) хлопці молодії. (Голгочі).

Велеснів: 1) Ой гуляла цісарівна. 2) Цісарівна. — Білїнський 1) Цісарівна. 2) Тай казала вибирати.

Пор. Гол. II, ст. 296, ч. 277.

1826. б) Ей писала цісарова сьвітої ниділї,
Та казала вибирати хлопці молодії.
А котрії молоденькі, собі вибирайи,
А котрії старенькії, до дому пускайи. (Жур).

1827. в) Ой їхали цісарове святої неділї,
Тай казали виберати хлопці молодії.
Та котрії молодії тай слати до Відні,
Ой бо тоті молодії цісареви здібні. (Голгочі).

1828. г) Приїхала цїсарова сьвітлої[1]) недїлї,
Та забрала[2]) вибранчики, хлопцї молодії.
Ой забрала[3]) вибранчики, забрала[4]) вибранцї,
Полишела свинопасів розводити таньцї.
Котрі були добрі хлопцї, забрала в жовнери,
Полишела свинопаси, аби сї женили. (Рибно).

Грабовець: 1) Сьвітої. 2) Тай вібрала. 3) Вібрала. 4) Вібрала.

1829. Були[1]), були[2]) файні хлопцї[3]) тай[4]) забрали в браньцї,
Лишили сї свинопаси тай виводят[5]) таньцї.
Були, були файні хлопцї, забрали в рикрути,
А тепер сї полишили самі баламути. (Кнг.).

Вовків: 1) А що. 4) То. — Іванівка: 1) А що. 3) Добрі хлопцї. Осташівцї: 1) А що. 2) Було. 3) Хлопцїв, хлопцїв. 4) То. 5) Витинают.

Пор. Кольберґ, Ш, ст. 11, ч. 15—16 Ст. 30, ч. 218.

1830. . . . . Ой Юрку, Юрашу,
Приїхала цїсарева на Вкраїну нашу.
Приїхала цїсарева на штири недїлї,
Та забрала у бранчики хлопцї молодії.
Ой забрала у бранчики, тай ще буде брати,
Хоче нами молодими Турка звоювати.
Ой ми Турка звоюємо, а Москалє вбємо,
Тай таки сї молоденькі до дому вернемо. (Волосів).

1831. Приїхала цїсарева сьвітої недїлї,
Тай забрала на війноньку хлопцї молодії.
Приїхала цїсарева сьвітої недїлї,
Тай казала вібирати хлопцї молодії.
Тай казала вібирати без вуса, без вуса,
Та щобисмо звоювати Француза, Француза.
Ми Француза звоюємо, Маскалї побємо,
Тогди ми сї, пане брате, до дому вернемо. (Лукавиця Н.).

1832. Ой не видко того села, ой но видко корчі,
Ой де цїсар забирає молоденькі хлопцї. (Дусанів).

1833. В Станїславі[1]) на риночку[2]) два доми[3]) біленькі[4]),
Ой[5]) там цїсар вібирає[6]) хлопцї молоденькі. (Жураки).

Хотїнь: 1) Ой у містї. 5) А. — Губичі: 1) Ой на горі. 2) На високі. 3) Двори. 4) Новенькі. 6) Відбирає. — Нагуєвичі: 1) А в Самборі. 2) На камени. 3) Двори. 6) Де пани відбирают.

1834. А я пішов до Галича, став си в кутку, в кутку,
Кажут ми си розбирати, нещасливий смутку.
А я хлопец молоденький тяженько зитхаю,
Знаю добре, же мя возмут, бо ґанчу не маю. (Тустань).

1835. Та як мене відбирали я з першої бранки:
Басамкутя теремтете, не буду я тамки.
Ой прийшов я перед панів тай став розібраний,
Пани іно поглянули: Асентерований! (Волцнїв).

1836. В Тернополи на ратушу два доми новеньких,
Там капітан вибирає хлопців молоденьких.
А богацкі вибирає, до дому пускає,
А бідними сиротами дзюри затикає.
Бо богацкі гроші мают, то ся викупляют,
А бідними сиротами дзюри затикают. (П. С. Білїн.).

1837. Чорна земля, як головня, ввес нарід годує,
А червона калиночка я в лісї зимує.
Ой червона калиночка ввес ліс прикрасила,
Годувала тай Петриха та на хвалу сина.
Годувала, годувала, красно го вбирала,
Молодому цісареви до ручок віддала.
Алеж тому леґіневи кучері спускают,
Єго неньку рідненькую водов відливают. (Видинів).

1838. Бодай тоту песю бранку вода замулила,
Ой не одна мати плаче: Нема мого сина! (Хотїнь).

1839. В Станїславі в крайнім домі воскові підлоги.
Вальиют сї кучарики панам попід ноги. (Грабовець).

1840. Ой лишив я кучерики у Стрию на ґанку,
Бодай пани поздихали, що мя взяли в бранку. (Тухля).

1841. Ой на горі на високій коники зарзали,
Війди, війди, файна любко, бо вже ні звєзали.
Війшли, війшли дві білявки тай заговорили,
Ручки ми сї розвєзали, двері сї втворили. (М. Яцків).

1842. В Станїславі на ратуши побиті клиночки,
Ой то будут відбирати голих без сорочки.
Ой то будут відбирати, на Веньґри давати,
Ой на Веньґрах на зарінках реґемент збивати.
Ой на Веньґрах, на зарінках реґемент шпарують,
Тати плачут, мами плачут, дївчєта жалують. (Волосів).

1843. Ой неволят, пане брате, неволят, неволят,
В Береженах відбирают, а на Веньґри гонят.
В Береженах відбирают, а на Веньґри пхают,
А у Львові на риночку реґемент збирают. (М. Яцків).
Пор. Гол. II, ст. 297, ч. 279.

1844. Не жури ся, моя мамко, мені за сорочку,
В Станіславі в маґазині висит на клиночку.
В Станіславі в маґазині пантальони сині,
А там цісар вибирає хлопці чорнобриві.
А сам цісар вибирає та на Угри дає,
А на Украх Московщина реґемент збирає. (Отинія).

1845. Які були файні хлопці, пішли за жовньири,
А та біда ґелевата не стала до мійири. (Михайловичі).

3. Відібрані.

1846. Мене мати породила темненької ночи,
Дала мені стан вояцкий і[1]) чорнії очи. (Григорів).
Волцнів: 1) Тай.
Пор. Саламон, ст. 66, ч. 13.

1847. Мене мати породила, тато ни був дома,
Та дала ми стан воянський тай чорненькі брова. (Жур).

1848. Мене мати породила я за коминочком,
Казала ми: рости, сину, будеш жомнєрочком. (Григорів).

1849. Мене мати породила, тай ся радувала,
Лише було оженити, за жовняра дала. (Волцнів).

1850. Ой хлопец я, каже, хлопец, вікохав мя отец,
Вікохала мене мати за жовняра дати. (Тисьменич.).

1851. Ой кувала зазуленька, як гай розвивав ся,
В Гусятині банда грала, як я розбирав ся. (Невід.).

1852. А в Калуши в крайнім домі там пани сиділи,
Ой там мені молодому кучері злетіли. (Хотінь).

1853. В Бережанах на риночу мальовані сіни,
Ой там наші, пане брате, кучерики сіли. (Голгочі).

1854. Ой плекав я кучерики з малої дитини,
Як єм пішов до Самбора, від разу ми втєли. (Невід.).

1855. Ой як мене обстригали, я на кріслї сидів,
Сльози очи заливали, я сьвіта не видів. (Бишки).

1856. Кучерики любі, милі, мастив я вас мастом,
В Бережанах по під ратуш як батогом трасло. (Бишки).

1857. а) Ой до Стрия, доріженька[1]), до Стрия, до Стрия,
Обстригли ми[2]) кучерики[3]), тепер[4]) гола шия. (Біла).

Волосянка: 1) Леґіники. 2) Обітнут вам. 3) Волосєчко. 4) Буде. — Пасічна: 4) Як обстрижут кучерики, буде.

Пор. Саламон, ст. 65, ч. 8.

1858. б) А до Стрия дороженька, до Стрия, до Стрия,
Обголили кучерики, лише гола шия.
Які в мене, пане брате, кучерики були,
Та лише їх штири рази ножички шарнули. (Тустань).

1859. в) Ой до Стрия дороженька, до Стрия, до Стрия,
Ой утєли кучирики, тілько гола шия.
Ой утєли кучирики, гола головонька,
Типер мене ни полюбит жадна дівчинонька. (Мечищів).

1860. г) Ой до Стрия дороженька, до Стрия, до Стрия,
Обстригли мі кучарики, лише гола шия.
Обстригли мі кучарики, обстригли волосї.
Подиви сї, дївчинонько, ци то придало сї. (Ямниця).

1861. д) Тудим ішов з кучерами з відти без волосї,
Подиви сї, файна любко, ци ми придало сї.
Придало сї, мій миленький, придало, придало,
Бодай панам станїславским дихати не дало. (Грабовець).

1862. а) Ой до тої Коломиї[1]) мости споредженї[2]),
Тудам ішли[3]) з кучерєми, відти обстриженї.
Тудам ішли[3]) з кучерєми, відти без волосє,
Подиви си, файна любко[4]), ци ми[5]) придало си[6]). (Корнїв).

Тустань: 1) Того Станїслава. 2) Спорідженї. 3) Тудасьмо йшли. — Костїльники: 1) До самого Станїслава. 3) Туда ішли. 5) То. — Рибно: 1) У нашого цїсарика. 4) Дївчинонько. 5) Чи то. — Волосів: 1) Того Станїслава. 2) Тудасмо йшли. 4) Моя мила. 6) Чи менї яло сї.

Пор. Кольберґ, Ш, ст. 11, ч. 19—20. — Мат. V, ст. 136, ч. 162. — Врабель, ст. 85, ч. 279.

1863. б) Ой до тої Коломиї мости споряджені,
Туди ішли з кучерями, відти обстрижені.
Надій ме си, моя нене, у пізній вечери,
Принесу ти кучериків в шовковій кишени.
Ой даш Жидам сороківцє, а панам даш дутку,
Ой позбирай кучерики, тай склади на купку. (Корнїв).

1864. в) А[1]) ходила стара ненька[2]) попід[3]) Коломию:
Але вийди, мій синочку[4]), най я тебе[5]) змию.
Надій си ме, моя нене[6]) по пізнїй вечери,
Принесу ти кучерики в шовковій[7]) кишени.
А щож мині, мій синочку[8]), по тому, по тому,
Як[9]) ти прийдеш без кучерів до дому, до дому?
Кучерики є в кишени, шабелька на клинку,
А деж ти си вибираєш, мій милий Васильку? (Корнїв).

Стецева: 1) Тей. 2) Гуцулочка. 3) Понад. 4) Тей кликала свого любка. 5) Ходи, ней тї. 6) Чекай, чекай, моя мила. 7) А в злотї. 8) Мій миленький. 9) Шо.

1865. Ой не брешіт, вороженьки, нїколи на мене,
Бо вже мої кучерики в Стриє по камени. (Невід.).

1866. а) Пане брате, товаришу, де ся грива дїла?
У Самборі в поручника у печи згоріла. (О. Коцан).

Пор. Саламон, ст. 65, ч. 5.

1867. б) Деж сї ваші, товаришу, кучері подїли?
В Станїславі в маґазинї в грубах погоріли. (Жураки).

1868. в) Де сї твої, любко любий, кучарики дїли?
В Станїславі в славнім містї у печи згоріли. (Грабовець).

1869. Стригли мене раз у Лїську, два рази в Сяноцї,
Пішли мої кучерики на гнїздо сороцї. (Боберка).

1870. Ой лишив я тата, маму, лишив я коханку,
Тай лишив я кучерики у Львові на ґанку. (Хотїнь).

1871. Ой шо тії тримбовецкі пани наробили,
Шо нашими кучерами мости загатили. (Іванівка).

1872. А як мине відобрали, я впав до підлоги,
Пішли мої кучерики панам попід ноги. (Врб.).

Пор. Купчанко, ст. 574, ч. 340.

1873. Ой як мене відобрали в Долині, в Долині,
Утьили ми кучерики, не ростут до нині.
Як утьили кучерики, вікнами кидали,
Уже мої кучерики Жиди задоптали. (Лукавиця Н.).

1874. А як тоту коломийку зачую, зачую,
Через тоту коломийку дома не ночую.
Та як би я, пане брате, дома тай ночував,
Давно би я в Бережанах черевики взував.
Черевички не виличкі, шабелька на клинку,
Казав мені старший жовняр: шкодаж бо тя, синку.
Ой ци шкода, ци не шкода, коли мене взяли,
Коли мені молодому кучерики втяли.
Ой кучери мої дрібні, кучери, кучери,
Хтож вас буде споминати кождої вечери?
Ой кучери мої дрібні з круглої голови,
Отости ся постелили панам попід ноги. (Задарів).
Пор. висше ч. 1798—1801.

1875. А сьпівайти, парубочки, сьпівайти по тихо,
Бо вже втьили сорок дубів і на наше лихо.
Ой вже втьили сорок дубів, та сорок рубати,
Бо хотьи нам молоденьким ратуш збудувати.
А вже ратуш збудували, мальовані сіни,
І там наші, пане брате, кучері посіли. (Костільники).

1876. Ой в Трембовли банда грає, маси масували,
Ой там наші кучерики пани вобтинали. (Іванівка).

1877. Ой упала ґонтовина з високого млина,
Бо там взєли у жовніри богацкого сина.
А продай-ко ти, богачу, продай сірі бички,
Та викупи свого сина, жовті кучерички. (Підзахарич).

1878. Ой чого ти, пане війте, на мене борчеш,
Що ти мої кучерики дав до Стрия встричи. (Хотінь).

1879. Ци я тобі, пане віте, дитину зарізав,
Що ти мені молодому кучарі обрізав. (Ямниця).

1880. Породила Чорногора ягідки дрібнейкі,
Та забрали у жовніри хлопці молодейкі. (Боберка).

1881. Ай ци ми сї, пане брате, самі мельдували,
Що нас такі молоденькі до войська забрали? (Михайловичі).

1882. Ей хлопчики плеканчики, де ви сї плекали,
Що вас такі молоденькі до войска забрали? (Михайловичі).

1883. Ой хлопчики плеканчики, де ви сє плекали,
Що нашому цїсарови в ручки сє дістали? (Григорів).

1884. А як мене відобрали у місцї на ринку,
Іде капраль молоденький: шкода тебе, синку. (Михайловичі).

1885. А як мине відобрали, а я плакав дуже:
А хто буде по городах лущив кокорузи? (Михайловичі).

1886. Від коли мнї відобрали, від тогди статкую,
Свою хату поминаю, у чужій ночую. (Гвозд).

1887. Пане брате, товаришу, як ми ся любили,
Тебе взяли на жовняра, а мене лишили.
Тебе взяли на жовняра, будеш воювати,
А я хлопец молоденький буду ґаздувати. (Семаківцї).

1888. Ой то менї надоїли чоботьита шиті,
Дасть ми цїсар черевики цьвоками підбиті. (Лукавиця Н.).

1889. Южеж ми сї накучили чоботиска шитї,
Дадут менї у Самборі цвечками підбитї.
А вже ми сї навкучили чоботи пасові,
Дадут менї у Самборі черевички нові. (Нагуєвичі).

1890. Ой гуляйте[1]), парубочки[2]), ой гуляйте[3]) бідні,
За дві, за три недїленьки підете до Віднї. (Голгочі).
О. Коцан: 1) Ой бідні ви. 2) Парубоньки. 3) Ой бідні, ой.

1891. Ой сьпіваймо, пане брате, бо вже не будемо,
За дві, за три недїленьки до війска підемо.
А як підем, пане брате, підем межи Німцї,
Та будемо потапати в керві по колїнцї. (Угринів Дол.).

1892. Ой гуляйти, парубочки, ой гуляйти наші,
Бо будети фасувати на ноги камаші. (Явче).

1893. Ой гуляйте, парубочки, ой гуляйте наші,
За дві, за три недїленьки, поберем камаші.
Ой гуляйте ураз хлопцї, буде наша слава,
Піде голос по дуброві аж до Станїслава. (Велеснів).

1894. Коби пити, коби пити, коби си не впити,
Коби знати, як з ким стати, тай поговорити.
Напиймо си, браті, тутка, за доки нас купка,
Бо вже завтра не будемо, бо си розійдемо.
А як жеж си розійдемо, та вже й не будемо,
За дві, за три неділинці до Відне підемо.
Як не підем за дві, за три, підем на Николи,
Як не підем на Николи, ни підем ніколи. (Вільхівці).

1895. а) Ой[1]) хлопці ми, пане брате, ой[1]) хлопці ми, хлопці,
Як[2]) нам буде бренькотіти шабелька при боці.
Шабльи буде[3]) бренькотіти, а коник скакати[4]),
Тогди буде моя мила рученьки ломати[5]). (Задарів).

Бишки: 1) Ей. 2) То. 3) І шабелька. 4) І коники рзати. 5) А ци будут дївчатонька за нами плакати.

Пор. Кол. ст. 255, ч. 2469.

1896. б) Ой ци ми си[1]), пане брате, не[2]) хлопці, не[2]) хлопці,
Ще дренькати от ще буде[3]) шабелька[4]) при боці. (Губичі).

Іванівка: 1) Ей хлопці ми 2) Ей. 3) Як нам будут бренькотіти. 4) Шабельки. — Нагуєвичі: 3) А щоби нам не дзвонила.

1897. Тебе взьили до коньи, мене до піхоти,
А хто буди задавати дївчатам охоти? (Камінка С.).

1898. Ой дубе мій зелененький, ой дубе, мій дубе,
Як я піду до жовнярів, жовняр з мене буде.
Ой дубку мій зелененький, та дубку мій, дубку,
Та як піду із Хотіня, кому лишу любку? (Хотінь).

1899. Як я піду до жовнїр, мамуню, мамуню,
А хто буде цїлувати мою Марисуню? (Біла).

1900. Жинила мі моя мати, жинила, жинила,
Аж поки ми в Барижинах вочи ни промила. (Стр.).

1901. а) Ой жинила мине мати від року до року,
Поки минї ни ціпила[1]) шабельку до боку. (Камінка С.).

Волосянка: 1) Не вчепили.

1902. б) Журила ся мати мною від року до року,
Аж поки ми не вчепили шабельки до боку.
Ой най служит, ой най служит, заслужит си ласку,
А на плечі жовтий ремінь, а на чоло бляшку. (Охрим.).

1903. Ой ти знала, моя мамко, що буду жовняром,
На щос мені вішивала сорочку з ковняром?
А я тобі вішивала самим діяментом,
Абим тебе пізнавала межи реґіментом. (Волосів).
Пор. Кол. ст. 252, ч. 2383.

1904. а) Ой заплачеш, моя ненцю[1]), заплачеш, заплачеш,
Та як мене на цісарскім конику зобачиш.
Ой заплачеш, моя ненцю[1]), ревними сльозами,
Та як[2]) буду присьигати перед образами. (Задарів).
Григорів: 1) Моя мила. 2) Як я.
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 67, ч. 675—676. — Саламон, ст. 64, ч. 3.

1905. б) Ой заплачеш, моя мати, заплачеш, заплачеш,
Як ти мене на цісарскім конику зобачиш.
Ой заплачеш, моя мати, ревними сльозами,
Як я буду присягати перед образами.
Як я буду присягати, присягоньку брати,
Будут мою білявину водов відливати.
Відливали, відливали мою білявину,
Тай виляли сім коновок на одну годину. (Бертешів).

1906. а) А ви, каже, наші мами, не плачте за нами,
Ми підемо до цісаря, будемо панами. (Грабовець).

1907. б) Ой підемо до Бережан, будемо панами,
Ой не тужи, дівчинонько, за нами, за нами. (О. Коцан).

1908. в) Ой татуню, татунейку, не жури ся нами,
Ми підеме у катуни, будеме панами.
Ой татуню, татунейку, не жури ся нами,
Ой ти підеш із косою, ми з карабінами.
(Гол. IV, ст. 496, ч. 45).

1909. Ой заплачиш, моя мати, ниділеньки тої,
Як засильит чорний ремінь через плечі мої. (Жур).
Пор. Саламон, ст. 64, ч. 4.

1910. Ой як мене відобрали, вели мене ринком,
Ні за ким-єм так не плакав, як за білявинков. (Лукавиця Н.).

1911. Ой як мене відобрали тай на жовніронька,
Заплакали дві сестриці, трета матінонька. (Лукавиця Н.).

1912. а) А як мене вобписали в неділю раненько,
Сидит мила під касарньом, плаче жалібненько. (Іванівка).
Пор. Саламон, ст. 67, ч. 17.

1913. б) Ой віддали парубочка в неділю з раненька,
Сидит мати під касарнев, плаче жалібненько.
Сидит мати під касарнев, що го годувала,
А дівчина ревне плаче, вірне го кохала. (Ямниця).

1914. в) А як мене відобрали в неділю раненько,
Сіла мати під віконце тай плаче ревненько.
Сіла мати під віконце: дитя моє, дитя,
Наважили вороженьки та на твоє житя.
Наважили вороженьки на твоє волосє,
Щоби воно в Бирижині такой лишило сє. (Кнг.).

1915. а) А як мене відобрали, білий ремінь[1]) дали,
Тогди мою дівчиноньку[2]) водов відливали. (Кнг.).

Пісочна: 1) Сивий мундур. — Нагуєвичі: 1) Білу барву, або: куцу барву. 2) Білявочку.

Пор. Кол. ст. 253, ч. 2407.

1916. б) Ой як мене відобрали, білий ремінь дали,
Тогди мою білявину водов відливали.
Відливали, відливали мою білявину,
Тай вілльили пєть коновок на єдну годину. (Лукавиця Н.).

1917. а) Попід гору високую летів орел дикий,
Віддали мї за жовняра, жаль менї великий.
Віддали мї за жовняра та за жовняронька,
Не так плаче отец, мати, як та дівчинонька. (Івачів).

1918. б) Ой то мене відобрали[1]) та на[2]) жовнїренька,
Не так за мнов[3]) мати плаче, як моя[4]) миленька.
Не так за мнов мати[5]) плаче, що я її[6]) дітина,
Та як за мнов мила[7]) плаче, бо вна мя[8]) любила. (Розлуче).

Котузів: 1) Ой та взєли Василенька. 2) За. 3) Ним. 4) Єго. 5) Отец, мати того плаче. 6) Єго. 7) А дівчина того. 8) Що єго.

1919. в) Як узєли парубочка та за жовнярочка,
Не так плаче отец, мати, гірше дівчиночка.
Плаче отец, плаче мати: дитя моє, дитя,
Насїли сї вороженьки та на твоє житя.
Не так плаче матусенька, що го породила,
Більше плаче дівчинонька, вірне го любила. (Пасїчна).

1920. А як сяду на коника, тай гоя, тай гоя,
Не заплаче отец, мати, но дівчина моя.
Не заплаче отец, мати, що мя породила,
Но заплаче дівчинонька, що мя полюбила. (Буцнів).

1921. Як будемо, пане брате, тай маширувати,
Буде твоя, буде моя за нами плакати. (Іванівка).

1922. Як ми будем, пане брате, в ваґони сідати,
Буде твоя, буде моя дівчина плакати. (Іванівка).

1923. а) Ой підемо, пане брате, до воська, до воська,
Виплакала чорні вічка молоденька Зоська.
Ой підемо, пане брате, помашируємо,
То ми свої коханочки понаказуємо. (Кропив. Н.).

1924. б) Одобрали миленького до воська, до воська,
Виплакала чорні очка молоденька Доська. (Кропив. Н.).

1925. Ой як мене відобрали та до реґіменту,
Наробив я молодицім тьнжкого лементу. (Нагуєвичі).

1926. На що ти сї, дівче, впала на кучарі дрібні?
Ой вжеж тії кучерики записані в Віднї.
Ой повіяв буйний вітер в горах і долинах,
Лишили сї кучерики мої в Бережинах.
Лишили сї кучерики та ще й я сї лишу,
Я до свої дівчиноньки три листи напишу. (Дусанів).

1927. Від коли мьи відобрали, то від тогди гину,
Озьми, мамко, мою любку за свою дитину. (Гвозд).

1928. На що нам си любиточки, тото жаль ґуренький,
Та ти ідеш у катуни, хлопец молоденький. (Уйбард)

1929. Ой дівчино, дівчинонько, віпалас ми з[1]) віри,
Чомус тогди не плакала, як я став[2]) до міри?
Чомус тогди не плакала тай не голосила?
Була бис мнї слїзоньками[3]) в панів відпросила[4]) (Грабовець).

Охримівці: 1) Якоїж ти. 2) Йшов (тільки 1-ий куплет). — Волосів: 3) Молодого — Посїч: 4) Були би мнї молодого до дому пустили. — Матїївці: 4) Була бис ми кучерики від рук відпросила.

Пор. Кольберґ, III, ст. 67, ч. 673—674. — Врабель, ст. 191, ч. 553.

1930. Ой ти файна моя любко, не тужи за мною,
Як верну ся із жовнєрів, вженю сї з тобою. (Хотінь).

1931. Сїдай мила, сїдай мила[1]), сїдай[2]) на камени,
Чикай, чикай, моя мила, три рочки на мене. (Іванівка).

Григорів: 1) Давай мати вичерати. 2) Давай.

1932. Ой до гаю дорожечка, до гаю, до гаю,
Я до тебе, дївчиночко, завше повертаю.
А і в гаю, каже, в гаю три дуби високі,
Зачикай ми, дївчинонько, на мене три роки.
Ой тяжко ми, дївчинонько, три роки служити,
Кілько гроший я не маю, жиби вікупити.
Ой вікупи, дївчинонько, із воська до дому,
Бо я тобі вірне служу, а більше нікому. (Костїльники).

1933. Купив менї мій миленький штири лікті бинди,
Тай казав ми зачекати, заким з войска прийде
Ой не буду, мій миленький, тої бинди брати,
Як я схочу, то я буду такой так чекати. (Дусанів).

1934. Ци будеш ти, любко моя, за мною плакати,
Як я буду в паквагонї їхати, їхати? (Михайловичі).

1935. На що ми ся полюбили на великі жалї?
Ти ся лишиш у Хотїни, а я піду далї.
Ти ся лишиш у Хотїни тай будеш тужити,
А я сяду та поїду цїсару служити. (Хотїнь).

1936. Ой чи будеш, дївчинонько[1]), чи будеш[2]) тужити,
Як я піду[3]), тай поїду, цїсарю служити?
Ой не буду, козаченьку[4]), не буду, не буду,
Ти за гору, я за другу, тай вже тя[5]) забуду. (Біла).

Дусанів: 1) Моя мила. 2) За мною. 3) Сяду. 4) Мій миленький. 5) Я в тобі.

1937. Ой любив я дївчиноньку, так як свою душу,
На першого паздзерніка покинути мушу. (Біла).

1938. На першого пазьдзьирніка колїя засвисне,
Тай ни єдну стару матїр за серденько стисне. (Михайловичі).

1939. Ой дївчино, дївчинонько, жаль ми за тобою,
Що не буду зимувати зимоньки з тобою.
Бо я тебе так кохаю, як би свою душу,
На першого паздерника покинути мушу. (Красне).

1940. Ай бо в онтій полонинї сиві пташки впали,
Коби мене, білявчино, зараз не волали.
А як мене молодого зараз заволают,
Тогдаж тобі, білявчино, у дзвони заграют. (Волосянка).

1941. Ой бувай ми здовенька, ти моя миленька,
Тобі труно мальоване, мені дороженька.
Тобі труно мальоване, в сирій земли гнити,
А я хлопец молоденький цісарю служити. (Губичі).

1942. Ни журіт сї, вороженьки, же маю коханку,
А я піду за жомняра, вна піде за мамку. (Михайловичі).

1943. Ой тадріта, мамунцуню, тадріта, тадріта,
Як вислужу у цісарьи, то буду за віта. (Нагуєвичі).

4. Новобранцї.

1944. Пливе чьовен води повен тей вербова ключка,
Минают тї, білявочко, солодкі яблучка.
Яблучка тї поминают, ще тї минут данцї,
А як мене молодого віберут в вібранцї. (Стєцева).

1945. Ой вийду я в чисте поле, подивлю ся в гору:
Тре дївчину покинути, нещасная доле.
Щоб я не хтїв покидати, покидати мушу,
Прийшло менї завізванє, рокувати мушу. (Желдець).

1946. Ідут кури до фіґури самії рабенькі,
Ідут хлопцї до цісара, самі молоденькі. (Нивицї).

1947. Ой сивії голубєта все поле покрили,
Молодії вібранчики до Віднї займили.
Ой до Віднї, нани братї, до Віднї, до Віднї,
Відай бо ми в своїм селї панам не потрібні.
Чи до коний? Нї до коний, анї до піхоти,
Заберемо шаблї в руки, не маєм охоти.
Заберемо шаблї в руки, хлопцї молодії,
Подают нам на ножечки ґайдани новії.
На ножечки ґайданочки, на ручки скрипички,
Ой що сесе за слобідка тай за вечєрнички? (Чортовець).

1948. Ой вірлята, соколята все поле покрили,
Сновидівских вибранчиків до війска змусили.
Ой вірлята, соколята, пійміт ся під гору,
Сновидівскі парубочки, верніт ся до дому.
Ой ми би ся підіймали, туман налїгає,
Ой ми би ся повертали, цісар не пускає.

Не так цїсар, не так цїсар, як цїсарска мати,
Хоче нами мужиками Турка звоювати.
Допоможи, милий Боже, Турка перебити,
Ще ся вернем в свої краї дївчата любити. (Зал. ст. 199).

1949. а) Ой дзвонили[1]) ключі в ночи понад море йдучи;
Заплакали[2]) вібранчики в чужу землю йдучи.
Ой не дзвонїт, ключі, в ночи понад море йдучи,
Ой не плачте, вібранчики, в чужу землю йдучи.
Ой як же пам не дзвонити, колим голосненькі[3]),
Ой як же нам не плакати, колим молоденькі[4]). (Ценїв).

Косів: 1) Не дзвонїте. 2) Ой не плачте. 3) Голоснї. 4) Молодії.
Пор. Врабель, ст. 171, ч. 518.

1950. б) Затужили ключі в ночи понад море йдучи,
Заплакали вібранчики з Станїслава йдучи.
Ой не плачте, вібранчики, щіслива дорога,
Карбована камінцьами до самого Львова. (Грабовець).

1951. в) Заирзали лисї конї на високій горі,
Заплакали вібранчики в цїсарській коморі.
Ой не плачте, вібранчики, щіслива дорога,
Бурковане камінечко до самого Львова. (Жураки).

1952. г) Задзвонили ключі в ночи понад море йдучи,
Заплакали два вібраньцї в чужу землю йдучи.
Та не плачте, вібраньчики, суда вам дорога,
Та вібита вна камінєм до самого Львова.
Та вібита камінєчком, мости поріджені,
Туда ішли з кучєрами, відти обстрижені.
Туда ішли з кучєрами, кучєрі лелїли,
Відти прийшли без кучєрів, дївчєта пімлїли. (Стецева).

1953. д) Зарикала коровочка із череди йдучи,
Заплакали новобранцї до Львова ідучи.
Та не плачте, леґіники, туда вам дорога,
Камінєчком буркована до самого Львова.
Камінєчком буркована, мости спорєжені,
Відси йдете з кучерями, відти пострижені.
Сидит цїсар за столиком, писанєчко пише.
А у біднім леґінику тяжко душка дише. (Підзахарич).

1954. e) Задзвонили ключі ночі попід море йдучі,
Заплакали два леґіні до бицирки йдучі.
Та ни плачте, леґіники, туда вам дорога,
Камінечком бурксвана до самого Львова.
Камінечком буркована, мости спорежені,
Відси йдете з кучирями, відти пострижені.
Ходит, ходит дівчиночка по ті ровиночці,
Та носила кучирики в білі платиночці.
Але уна їх зібрала тай ше їх обмила:
Та це тоти кучирики, шо я їх любила. (Підзахарич).

Пор. Мат. V, ст. 116, ч. 27. — Сг. 174—176, ч 2—4.

1955. Сопівочка яворова то сї поколола,
Любко моя солоденька, бувай ми здорова.
Будь, миленька, здоровенька, тай бувай, тай бувай.
А за мене молодого ніґди не забувай.
Та я за тї не забуду, поки житє мого,
Як загину, пришлю до тї коня вороного.
Як загине ворон коник, я з тобою также,
Я вже менї нїхто в сьвітї за тебе не скаже. (Пасїчна).

1956. Як же менї не плакати, як же не тужити,
Усї хлопцї поженились, а я йду служити.
Усї хлопцї поженились, а я на остатку,
Я си возьму таку дївку, як червоне ябко (Желцець).

1957. Купи собі сопівочку, мій братчику рідний,
Шобис собі тогди заграв, як будеш у Відни.
Шобис собі тогди заграв, як на коня сєдиш.
Шоби тобі не жаль було, шо неньку не видиш. (Топорівцї).

1958. а) Ой підемо, пане брате, в глубокі потоки,
Там нам буде обривати коцубарва боки.
Коцубарва, коцубарва, зелені вилоги,
А ви сельські дївчитонька, бувайте здорови. (Вороблевичі).

1959. б) Куца барва, куца барва, дзилинї вилоги;
Бувайти ми, дївчитонька, журівскі здорови. (Жур).

1960. Пішла, пішла білявина долї ровенями,
Та вмила ся білявина дрібними сльозами. (Кропив. Н.).

1961. Пішла, пішла білявина, помашерувала,
Та била мня на дорогу хоть поцюлувала. (Кропив. Н.).

1962. Кервавая дороженька зі Стрия до Відня,
А хтож її ізкервавив? Новобранції бідні. (Тустань).

1963. Ой до Відні доріженька, до Відні, до Відні,
Начисав си кучерики понад вочи дрібні. (Волцніь).

1964. Ой шуміла лїщинонька, горіх розвивав сьи,
В Станїславі банда грала, хлопиц вибирав сьи.
А як жи він вибирав сьи, низько поклонив сьи:
Бувай, любко солоденька, я вже видалив сьи. (Жур).

1965. Бувай мила здоровенька, як оріх зелений,
Бо я іду до Залїщик смутний, не веселий. (Григорів).

1966. Бувайже ми здоровенька, ти моя миленька,
А вже менї у Самборі готова шабелька. (Михайловичі).

1967. Ой не плачте, молодиції, що до Стрия йдемо,
Ой ви тогди заплачете, як сї не вернемо. (Нагуєвичі).

1968. а) Ой не плачте, мами, мами, за нами, за нами,
Вислужимо у цїсарі, будемо панами. (Войнилів).
Пор. висше ч. 1906—8.

1969. б) Тай у горни тай задули, в бубни забубнали,
Та молодї реґруточки на бангофу стали.
Та не плачте, наші мами, за нами, за нами,
Бо ми йдеми у катуни, будеми панами. (Уйбард).

1970. Через гору високую сиві бички жену:
Бувай, мати, здоровенька, бо я вже сї женю.
Ой деж тобі, мій синочку, заповідь казали?
В Богрочінах на затилю, як мнї вікликали,
Ой деж тобі, мій синочку, ой сьлюбок давали?
В Перемишли в маґазинї мундур фасували. (Жураки).

1971. Ой викохала мати цїсарови сина,
А самая ся лишила, як в поли билина. (Григорів).

1972. Ой то біда, товаришу, ой то біда наші,
Скидати би убранєчко, та брати камаші.
Ой то біда, товаришу, ой то біда мої,
Скидати би убранєчко, брати пантальони. (Жураки).

1973. а) Чи я тобі, пане віте[1]), дитину зарізав,
Що ти менї молодому[2]) кучері обрізав?
Чи я тобі пане віте переорав межу,
Що на мене закладаєш цїсарську одежу? (Хотїнь).

Постолівка: 2) В Гусятині. — Біла: 1) Пане вуйце. 2) В Тернополи.
Пор. висше ч. 1879.

1974. б) Чи я тобі, пане війте, переорав межу,
Що ти мене задягаєш в цїсарску одежу?
Чи я тобі переорав, або пересїяв,
Що ти мене задягаєш, щож я буду дїяв? (М. Яцків).

1975. Ой я мундур фасував, а ти сї дивила,
Каміннеє серце маєш, щос сї не скривила.
Та як було, мій миленький, за тобов плакати,
Як стояла назад тебе твоя рідна мати? (Ямниця).

1976. Ой летїли гайворони понад чорне море,
Заплакали молод бранцї, сидячи в неволи.
Не так вони заплакали, та як затужили:
Отосьмо ся в свого пана вірно дослужили.
Ой ви старші жовнярики, не робіт нам муки,
Не бийте нас, не лайте нас, навчіт нас науки.
Бо нашії руки нїґди того не робили,
Но сїяли, тай орали, за плугом ходили. (Буцнїв).

5. Рекрути.

1977. Ой ти тату мій рідненький, ти тату богачу,
Не дай же мя за рекрута, бо я тя проплачу.
Ой волїв бис мене, тату, за злодїя дати,
Бо злодїя убют люди, не буде буяти. (Голгочі).

1978. Чи я тобі, пане віте, межу переорав,
Що ти мене, пане віте, за рекрута віддав?
Ой буду я, пане віте, карабін носити,
А за тоє будеш і ти на гіли висїти. (Голгочі)

1979. Ой вийду я на улицю, та там уберу ся,
Я бим не був у некрутах, коби не Маруся.
(Гол. II, ст. 296, ч. 278).

1980. Славне місто Коломия, ще славнїйші Кути,
Ой щеж би я не женив ся, коби не рекрути. (Зал. ст. 192).
Пор. Гол. II, ст. 297, ч. 261.

1981. Ай на Кути доріжечка, на Кути, на Кути,
Ми би в панів не служили, коби ни рикрути.
Ми би в панів не служили, і панів не знали,
Як би они білї ручки назад не вязали. (Волосянка).

1982. Мати сина виріжала в неділю раненько,
Сама сїла у віконце, тай плаче ревненько.
Не плач, не плач, моя мати, що я йду в рекрути,
Бо богацкі не такії, а не варта бути.
Бо богацкі гроші мают та сї викупляют,
А бідними сиротами дїри затикают. (Григорів).

1983. Ой від коли миленького узьили в рекрути,
Ой від тогди на вулици сопілки не чути. (Грабовець).

1984. а) Пішов любко у рекрути, за него не чути,
Та я собі посадила в городчику рути. (М. Яцків).

1985. б) Пішов любко у рекрути, за него не чути,
Лишив менї у городци два корчики рути.
Пішов любко у рекрути трома дорогами,
Лишив мене молоденьку межи ворогами. (Грабовець).

1986. Ой то я си полюбила рекрута, рекрута,
Подарував перстенину, срібельцем подута. (Хотїнь).

1987. а) А бий мине, моя мати, бирезовим прутом,
Щоби я си ни стояла з молодим рикрутом. (Шибалин).

1988. б) Ой[1]) била мене мати зелененьким[2]) прутом,
Та шоби я не стояла[3]) з молодим рекрутом.
Ой бий мене, моя мамцю, ой бий мене, забий,
Таки піду до сусїда, бо там хлопец ладний. (Охрим.).

Іванівка: 1) Ей. 2) Ліщиновим. 3) Щоби я сє не сходила.

1989. в) Била[1]) мене моя мама[2]) березовим прутом,
Щоби я ся ни любила[3]) з молодим рекрутом.
А я вийду на вулицю, хусточкою втру ся,
Таки свому рекрутови в очи подивлю ся. (Нивиці).

Михайловичі: 1) Ой билас. 2) Мати. — Григорів: 2) Матусенько.
3) Абис, дївче, не стояла

1990. Як рекрута не любити, коли рекрут пише,
Від рекрута дитинонька сама сї колише. (Волцнїв).

1991. а) Ой надута[1]) дороженька, надута[1]), надута[1]):
Подай[2]), мила, мені руку[3]), бо йду на[4]) рекрута. (Охрим.).
Вовків: 1) Задута. 2) Бувай. 3) Здоровенька. 4) Бо я йду в.

1992. б) Ой задута дороженька, задута, задута,
Дурна дівка нерозумна, що любит рекрута.
На що ти сьи, дівчинонько, на рикрута впала?
Рикрут сьиди тай поїди, ти будиш плакала. (Кнг).

1993. в) Ой подута доріженька, куди жаба лізла,
Бодай тобі, дівчинонько, голова облізла.
Ой подута доріженька, подута, подута,
Дурна тая дівчинонька, що йде за рекрута.
Дурна тая дівчинонька, що рекрута любит,
Вона свої марне літа за рекрутом губит. (Постолівка).

1994. г) Гой убита дорожечка від Прута до Прута,
Дурна дівка не розумна, шо любит никрута.
Як никрута ни любити, никрут молоденький,
Від никрута подаруньчик, як мід солоденький.
Мід солодкий, мід солодкий, цукор солодіщий,
Любив мене старший братчик, тепер молодіщий. (Орелець).

1995. д) Тай до Прута доріжечка, до Прута, до Прута,
Дурна дівка ни розумна, шо любит рикрута.
Як рикрута ни любити, рикрут молоденький,
Від рикрута подарунки як мід солоденькі.
Як рикрута ни любити, рикрут молодішший,
Від рикрута подарунки, як мід солодішші. (Усте н. Ч.).

1996. е) Ой до Прута доріженька, до Прута, до Прута,
Дурна дівка, нерозумна, що любит рекрута.
Молодого рекрутика нема що[1]) любити,
Прийде[2]) карта від цісаря, йде[3]) край боронити. (Граб., Жураки).
Волосів: 1) Дурна дівка нерозумна, рекрута. 2) Прийшла. 3) Йти.

1997. ж) Дурна дівка, нерозумна, рекрута любити,
Прийшла карта сего марта йти край боронити.
Прийшла карта сего марта з самого призенту:
Вибирай сї, рекрутику, аж до реґіменту. (Гвозд).

1998. а) Ой задута дороженька, задута, задута,
Будь дівчино здововенька, іду за рекрута.
Як єм доріс, то гадавим косою косити,
Взяли мене, тай віддали, карабін носити. (П. С. Білин.).

1999. б) Ой задута дороженька, задута, задута.
Бувай, мила, здоровенька, я їду в рекрута.
Бувай мила здоровая, я вже й машірую,
Приступи сє до коника, най тє поцілюю. (Іванівка).

2000. в) Ой задута доріженька, задута, задута,
Бувай мила, гарна любко, я іду в рекрута.
Ой задута доріженька до самого Львова,
Відлетїла від коника золота підкова.
Не жаль менї за підковов, що ся загубила,
Но жаль менї за дївчинов, що ся зажурила.
А підкова золотївка, а кінь вороненький,
А як сяду, тай поїду, хлопец молоденький. (Буцнїв).

2001. г) Ой на Кути дорожечка, на Кути, на Кути,
Бувай, мила, здоровенька, бо я йду в рекрути.
Бувай, мила, здоровенька, бо я вже рушаю,
Бо я мої співаночки на тебе лишаю.
А як тоті співаночки, що штири линочки,
Та ней же їх переймают инчі парубочки.
Та най же їх переймают, най же їх співают,
Та най за нас молоденьких та не забувают. (Вільхівцї).

2002. Вийди, вийди, файна любко, на попові кути,
Най ти верну перстенину, бо вже йдут рекрути.
Вийди, вийди, файна любко, на попові лани,
Най ти верну перстенину, бо вже йдут улани.
Ой най би то рекрутоньки, а то урльопнїки,
Покидайте ґаздувати, йдїт край боронїте. (Рибно).

2003. Ой на Кути дороженька, на Кути, на Кути,
Вший ми мати сорочечку, бо я йду в рекрути.
Ой уший ми, моя мати, з трьома ковнярями,
Та меш мене пізнавати межи жовнярами.
(Гол. IV, ст. 463, ч 146).

2004. а) Ей рекрути баламути, шо ти си гадаєш,
На кого ти молоденьку дївчину лишаєш?
Лишаю тє, дївчинонько, на Бога сьвитого,
Но тї прошу, дївчинонько, не люби нїкого. (Іванівка).

2005. б) Ей рекрути баламути, як тобі здає сї,
Та що твоя[1]) дївчинонька дома віддає сї[2])? (Сгр.).

Кропивник Н.: 1) Що молода. 2) Зістає ся.

2006. в) Ой рекрути, рекрутоньку, як тобі сє здає?
Ти до войска нарокував, дївча сє віддає.
Ой рекрути, рекрутоньку, як тобі здає сє?
Ти до войска нарокував, дївча віддає сє. (Бишки).

2007. г) Ти рекруте, баламуте, тай що си гадаєш?
Ти до войска нарокував, а дївча лишаєш.
Ти рекруте, баламуте, як тобі здає сє?
Ти до войска нарокував, дївча віддає сє.
Тай не лишай, ти рекруте, дївчину на силу,
Як вона ти люба, мила, вчіпи си на шию. (Копичинцї).

2008. Ой шуміла лїщинонька, як гай розвивав ся,
А в Калуши банда грала, як я убирав ся. (Хотїнь).

2009. Ой їхали жовнїроньки чириз штири милї:
Прощівайти, матусенько, і дївчєта милї.
Ой їхали рекрутоньки чириз штири села:
Чо сумуєш, дївчинонько, чогось ни весела? (Камінка С)

2010. Ой годї нам, дївчинонько, вже в купцї думати,
Прийшла карта від цїсаря, що тра від'їжджати.
Ой сєду я на коника, кінь головку клонит,
Моя мила дївчинонька білї руки ломит.
Ой не сумуй, мила, з жалю, от я не сумую,
Пару лїт тих вислужу так в годину єдную.
Не встигла сє стара мати назад оглянути,
Від'їхали рекрутики, анї заглянути. (Денисів).

2011. А[1]) рекрутик молоденький[2]) всї дороги знає[3]),
До котрого села прийде[4]), все[5]) дївчину має[6]). (Григорів).

Хотїнь: 1) Я. 3) Знаю. 4) Прийду. 6) Маю. — Волосів: 2) Молоденький рекрут, рекрут. 4) Піде. 5) Там.

2012. Ой рикрути, рикрутонько, шкода тибе буде,
Бо як твоя морда нираз швіцувати буде. (Кнг.).

2013. Ой ти рекрут тай я рекрут, оба ми рекрути,
Та як же ми засьпіваєм, далеко нас чути.
Та як же ми засьпіваєм, далеко нас чути,
А до того Перемишлї, де ми маєм бути. (Грабовець).

2014. Ей як я си нагадаю ту рекруцку біду:
Суха земле розступи ся, я під тебе піду. (Охрим.).

6. Цїсарська служба.

2015. Ой хто хоче гроші мати, самі сороківцї,
То най іде до цїсара, пуцує ремінцї.
А хто хоче гроші мати, самі цванциґери,
То най іде до цїсара, пуцує оґери.
А хто хоче гроші мати, самі карбованї,
То най іде до цїсара на зициροванє. (Ямниця).

2016. Два нас[1]) братя, два нас братя[2]), як у лїсї бучки,
Щоби[3]) ми ся ни дістали[4]) в цїсарові[5]) ручки.
Та[6]) як ми сьи дістанимо, то будем[7]) панами,
Та ни їдна дївчинонька заплачи за нами. (Кнг.).

Скобичівка (лиш 1-ий куп.): 1) Ой ми. 2) Однакі. 3) Коби. 4) Не попали. 5) Цїсареви в. — Загвізде: 1) Є нас. 2) Два однакі. 3) Коби. 5) Цїсарови в. 6) А. 7) Будемо. — Печенїжин: 1) Три нас хлопцї. 2) Три нас хлопцї. 4) Допали. 5) Цїсареви.

Пор. Де-Волланъ, ст. 102.

2017. Ой обасмо собі брати, як у лїсї дуби,
Кобисмо ся не дістали цїсарови в зуби. (Марампіль).

2018. Вітер віє, шелевіє, березов колише,
Цїсар хлопцї вибирає, на папери пише. (Михайловичі).

2019. Та Василю, на затилю два доми новенькі:
Вибирає наш пан цїсар хлопцї молоденькі.
Вибирає, вибирає, котрі ни жонаті,
Шоби в дома не плакали жінки ґиливаті. (Підмих.).

2020. В Рогатинї при долинї, в хатинї маленькі,
Ой там цїсар вибирає хлопцї молоденькі. (О. Коцан).

2021. а) Ой у того[1]) цїсарика[2]) желїзєчка[3]) много.
Ой[4]) до него добирают[5]) хлопцї[6]) молодого. (Грабовець).

Вороблевичі: 1) А в нашого. 2) Цїсаронька. 3) Зелїзенька. 4) Ще й. — Камінка Стр.: 2) А в цїсарскім маґазинї. 3) Єст зилїза. 4) А. 5) Вибирают. 6) Хлопця. — Нагуєвичі: 1) А в нашого. 4) Все. 5) Добирає.

2022. б) При цїсарскім маґазинї є желїзї много,
Вибирают ще до того хлопцї молодого. (Пісочна).

2023. в) А в цїсарскім карабінку[1]) є желїза много,
А до него добирают[2]) хлопцє молодого. (О. Коцан).

Вовків: 1) Карабінї. 2) Вибирают.

2024. а) Вітер віє, вітер віє, липочков колише,
Сидит цїсар коло стола, вибранчики пише.
Тай він пише, тай він пише, зачьив сї питати:
Чи будете, вибранчики, від мене тїкати?
Ой щоби ми, цїсарику, від тебе тїкали?
Прийшла карта сего марта, щобисмо ступали.
Та якже нам, цїсарику, від тебе тїкати?
Хотят нами молодими Турка звоювати.
Ой ми Турка не зібємо, з Турком зийдимо сї,
Вернемо сї до домочку, враз поженимо сї. (Старі Богородчани).
Пор. (до 1-го куплета) Купчанко, ст. 566, ч. 329.

2025. б) Сидит цїсар на кріслички, вібранчики пиши,
А як списав, тай вімазав, зачив си питати:
Цї ни мите, молодєчки, від нас утїкати?
Чогож би ми, наш паночку, від вас утїкали,
Коли такі карти впали, шоби ви нас брали?
Коли такі карти впали з самого призенту,
Котре хлопиц чорнобривий, той до реґіменту.
Т'али й кажи хлопиц, хлопиц, вікохав нї отец,
Вікохала мине мати, цїсареви дати. (Усте).

2026. а) Ой цїсари цїсарику[1]), на[2]) що нас вербуєш?
Погоріли маґазини[3]), чим нас погодуєш?
Я буду[4]) вас годувати вівсьиннов половов,
Тай буду[4]) вас віправльити[5]) цїсарськов дорогов. (Грабовець).
Печенїжин: 1) Цїсареньку. 2) По. 3) Нема хлїба в маґазинї. 4) Буду я. 5) Поганяти. — Вулька Гамулець: 1) Пане брате товаришу.
Пор. Мат. V, ст. 120, ч. 55. — Купчанко, ст. 566, ч. 329. — Врабель, ст. 53, ч. 192. — Саламон, ст. 68, ч. 25. — Де-Волланъ ст. 107 і 108.

2027. б) Ой цїсаре, цїсароньку, ти молодий пане,
Чим нас будеш годувати, як хлїба не стане?
Я вас буду годувати вівсєннов половов,
Тай вас буду проганяти цїсарськов дорогов.
Як ми будем, цїсарику, половицю їсти,
Ми не зможем цїсарської греблї перелїзти. (Вороблевичі).
Пор. Гол. II, ст. 298, ч. 285. — Врабель, ст. 85, ч. 279.

2028. в) Ой цїсаре, цїсарику, ти цїсаре пане,
А хто буде воювати, як хлопцїв не стане?
Ой я буду відбирати дївки молоденькі,
Та буду їх наганєти від своеї столеньки.

Та буду вас наганети цїсарськов дорогов,
Та буду вас годувати вівсеннов половов.
Як ми будем, цїсарику, половочку їсти,
Ми не згодни цїсареви гору перелїзти.
Ой бо тота половонька гіркая, гіркая,
Та цїсарська дорожечка тежкая, тежкая. (Волосів).

2029. г) Ой цїсарю, цїсароньку, на що нас вербуєш?
Маґазини погоріли, чим нас вигодуєш?
Буду я вас годувати ячміннов половов,
Буду я вас виправляти цїсарсков дорогов.
Ой ячмінна половонька остренька, остренька,
Я цїсарска дороженька теженька, теженька. (Черче).

Пор. Кол. ст. 251, ч. 2333.

2030. д) Ой бо мене звербували та на жовнїрейка,
Плаче за мнов моя мати тай моя милейка.
Ой цїсарю, цїсарейку, на що нас вербуєш?
Малї маєш маґазини, чим нас погодуєш?
Я вас буду годувати ячміннов половов,
Я вас буду провадити до Відня дорогов. (Боберка).

2031. е) Ой цїсарю, цїсарику, на шо нас карбуєш,
Маґазини погоріли, чим нас погодуєш?
Я буду вас годувати вівсенов половов,
Та буду вас виріжети цїсарсков дорогов.
Але тота дорожечка довга, не коротка,
Але тота половочка гірка, не солодка. (Підзахарич).

2032. Цїсар хлопцї вибирає до їдної мяри,
Жиби були у цїсара однакі жовняри. (Пісочна).

2033. А в нашого цїсаронька золота підлога,
Так до нього хлопцї їдут, як до Пана Бога. (Вороблевичі).

2034. А в нашої цїсарицї срібні рукавицї,
Вона хлопцїв вибирає, як пирипилицї.
А в нашої цїсарицї зилена підлога,
А до неї хлопцї ходет, як до Пана Бога. (Шибалин).

2035. Ой цїсари, цїсароньку, ой цїсари, панку,
Вербуєш мі молодого, вербуй жи коханку. (Глядки).

2036. Ой цїсаре, цїсареньку, зробивєсь ми шкоду,
Взявєсь мого миленького за бистреньку воду.
Анї менї переплисти, анї утонути,
Тяжко менї молоденькій за нього забути. (Таурів).

2037. а) Ой піду я до цїсаря, тай заплачу ревне,
Най ся цїсар Бога боїт, най ми любка верне. (Голгочі).

2038. б) Ой плакала дївчинонька, ой плакала ревни:
Пишіт, пане, до цїсара, най ми хлопця верни.
Не плач же ти, дївчинонько, не плач же ти дуже,
Цїсар хлопця не поверне, доки не вислужит. (Буцнїв).

2039. а) А я піду тай до міста, куплю когутятко,
Цїсареви на дарунок: верни солодятко. (Ямниця).

2040. б) Ой піду я на ярмарок, купю когутєтко,
Та понесу до цїсарі: верни солодєтко.
Ой принесу до цїсарі та заплачу ревне,
А цїсар сї змилосердит, солодєтко верне.
Сидит цїсар коло стола, в урльопники пише,
Цїсарова молоденька дитину колише.
Пиши, пиши, цїсарику, Бог би ти дав панство,
Поверни ми миленького, лишив ґосподарство. (Волосів).

2041. Ой цїсарю, цїсароньку, що ти си гадаєш?
Добрих хлопцїв забираєш, горбатих лишаєш. (Біла).

2042. Ой цїсару, цїсаройку, ой цїсару пане,
Колис забрав добрі хлопцї, забери ґалґани. (Желдець).

2043. Ой цїсаре, цїсарику, який я слабонький,
Шукай минї, цїсарику, карабин лигонький. (Григорів).

2044. а) Ой цїсарю, цїсарику, цїсарю паничу,
Пусти мене до домоньку, я тї застав лишу.
Ой лишу тї шаравари тай старі камаші,
Сам сї піду подивити, що там роблят наші. (М. Яцків).

2045. б) Ой цїсарю, цїсареньку, будь на мене ласкав,
Пусти мене до домоньку, я ти лишу застав.
Пусти мене до домоньку, хлопцє молодого,
А я тобі лишу в застав конє вороного. (М. Яцків).

2046. в) Ой цісаре, цісароньку, будь на мене ласкав,
Пусти мене до домоньку, я ти лишу застав.
Не хочу я, жовняроньку, твого заставоньку,
Як вибудеш свої літа, підеш до домоньку. (О. Коцан)

2047. Ой цісарю, цісароньку, який же ти глупий,
Убрав єс мя у камаші, не закрив єс д.. и!
(Гол. II, ст. 298, ч. 286).

2048. Ой цісари, цісарику, цісари, міністри,
Скасував ти[1]) старі ґвери, скасуй ще торністри[2]).
Скасував ти[1]) старі ґвери, аби не стрільити[3]),
Скасуй[4]), скасуй ще[5]) торністри[2]), аби[6]) не носити. (Грабовець).
Ямниця: 1) Єс. 2) Таністри. 3) Не хтіли стрілети. 4) Та ще. 5) І. 6) Щоби.

2049. Ой цісаре, цісароньку[1]), ой цісаре[2]) пане,
Пусти мене до домоньку до тата[3]), до мами. (Нивиці).
Нагуєвичі: 1) Цісарику. 2) Наш великий. 3) До моєї.

2050. Ой цісарю, цісарику, ой цісарю пане,
Пусти мене до домоньку, тобі войска стане! (Лукавиця Н.).

2051. Ой цісаре, цісареньку, цісаре Микито,
Пусти мене до домоньку на зелені сьвєта. (Григорів).

2052. Ой цісарю, цісарейку, цісарю Юзуню,
Пусти мене до домочку, най ввиджу Настуню. (Боберка).

2053. Ой цисарю[1]), цисарику[2]), цисарю[1]), королю,
Пусти мене до домочку[3]), зроби рибці волю[4]). (Кропив. Н.).
Буцнів: 1) Цісаре. 2) Цісароньку. 3) Дівчини. 3) Най ся не неволю.

2054. Ой цісаре, цісарику, цісаре Каролю,
Пусти мене до домоньку, най сї не неволю. (Михайловичі)
Пор. Кол. ст. 255, ч. 2481.

2055. а) Ой цісаре[1]), цісарику[2]), цісаре[1]) Францішку,
Пусти мене до домоньку[3]) хоть[4]) на одну нічку[5]). (Нивиці, Хотінь).
Буцнів: 2) Цісароньку. 3) Дівчини. — Іванівка: 1) Цісару. 4) Хоць. — Нагуєвичі: 5) Мамі на потішку.
Пор. Гол. II, ст. 296, ч. 275. — Кол. ст. 255, ч. 2481. — Врабель, ст. 86, ч. 279.

2056. б) Ой цісаре, цісароньку, цісаре Францішку,
Пусти мене до домоньку хоть на одну нічку.
Лишу я ти пантальони тай сині камаші,
А сам піду, відвідаю, що там роблят наші. (Вовків).

2057. Та цїсару, цїсарику, цїсару Францїшку,
Ни рубай нам кучирики, заплїтай нам кіску. (Устє).

2058. Ой цїсаре, цїсарику, ой цїсаре Франку,
Пусти мене до домоньку, бом лишив коханку. (Хотїнь).

2059. Ой цїсару, цїсарику, пусти мя до дому,
Бо заручив[1]) дївчиноньку, та[2]) не знаю кому. (Хотїнь).
Лукавиця Н.: 1) Заручив єм. 2) Сам.

2060. а) Ой цїсари, цїсарику, цїсари сараче,
Пусти мене до дївчини, бо дївчина плаче. (Грабовець).

2061. б) Ой цїсарю королику, цїсарю королю,
Та пусти нї до домочку, най сї не неволю.
Ой пусти нї до домочку, най сї не неволю,
Сплакала сї, стужила сї дївчина за мною.
Не так она та за тобов, як ти за нев тужиш,
Не пущу тї, вражий сину, доки не дослужиш. (Волосів).

2062. в) Ой цїсарю коронарю, пусти мнї на волю,
Заручивєм дївчиноньку, та плаче за мною.
Ой не так вна за тобою, як ти за нев тужиш,
Не пущу тї, песїй сину, поки не дослужиш. (Жураки).

2063. г) Ой ти пани капітани, ти пани королю,
Пусти мине до домоньку, най сї ни ниволю.
Ой ти пани капітани, ой ти наш корольку,
Пусти мине до домоньку хоть на годиноньку. (Іванівцї).

2064. Ой цїсаре, цїсарочку, цїсаре паночку,
Я пусти мнє до домочку, маю коханочку.
Не пущу тя, жомнярочку, бо сє розхоруєш,
Як вибудеш свої лїта, сам помашеруєш. (Копичинцї).

2065. Ой до Віднї, ледїники, до Віднї, до Віднї,
Коли же ви в Старогвіздци людем непотрібні.
Ой цїсарю, цїсарочку, цїсарю Францїшку,
Пусти, пусти до домоньку любцї на потїшку.
Пусти мене та до дому хоць на годиноньку,
Най же я ся та потїшу з свойов родиноньков.
(Гол. II, ст. 379, ч. 675).

2066. Ой цїсарю, цїсарику, не буду служити,
Дївчьи ми сї сподобало, буду сї женити.
Дївчьи ми сї сподобало коло дороженьки,
Не можу сї оженити через вороженьки. (Лукавиця Н.)

2067. Служив же[1]) я рік у ксьондза[2]), два[3]) роки у[4]) пана,
А ще буду[5]) цїсареви[6]), що ми за догана? (Тустань).

Войнилів: 1) Ой служив. 3) А два. 4) В. 5) Ще рік піду. 6) До цїсари. — Нагуєвичі: 1) Ой служив я. 2) Віта. 6) У цїсаре. — Григорів: 2) Попа.

2068. Ой волю я, пане брате, цїсарю служити,
Ніж я маю вражим Ляхам панщину робити.
(Гол. II, ст. 296, ч. 274).

2069. а) А ти брате, сієш, вореш, бо ти маєш поле,
А я бідний жовнярина служу цїсарови. (Ситїхів).

2070. б) А мій тато сіє, вори, на широкім поли,
А я бідний жовняронько служу цїсарови.
А мій тато сіє, вори, хлїба сє надіє,
Бідний жовнєр маширує, смерти сє надіє. (Жуків).

2071. а) Т'али й дуду, як я буду косою косити,
Али й дуду, як я буду цїсарю служити.
Я косою бай покосю, сєду, відпочину,
А на марши сїчи, рубай, хоть зараз загину. (Устє н. Ч.).

2072. б) Кобисмо сї, пане брате, були не женили,
Були би сї наші мами нами не журили.
Не журіт сї, наші мами, за нами, за нами,
Бо ми підем до цїсаря, будемо панами.
Ой маю я, мамунцуню, таким паном бути,
Волїю я, мамунцуню, косою тягнути.
Я косою раз потягну, встану, відпочину,
А в цїсаря тїжка служба, мало не загину. (Рибно).

2073. Ей підемо, пане брате, цїсару служити,
Даст нам цїсар черевики штифтами набиті. (Іванівка).

2074. А в нашого цїсарика злоті рукавиці,
Тож то його виховали дївки-молодиці. (Нагуєвичі).

2075. а) Ой на тобі[1]), цїсароньку[2]), срібні нагавиці[3]),
А за тобов[4]), цїсароньку[5]), плачут[6]) молодиці. (Жур).

Грабовець: 1) Ой цїсаре. 2) Цїсарику. 3) Рукавиці. 4) Через тебе. 5) Цїсарику. — Вороблевичі: 1) А в нашого. 2) Цїсаронька. 3) Білі рукавиці. 4) А вже єго. 5) Проплакали. 6) Дївки й.

2076. б) Та[1]) цісару, цісарику, сині нагавиці[2]),
Та на теби, цісарику, плачут молодиці.
Плачут мами[3]) за синами, жінки[4]) за мужами,
А дівчита бай сараки[5]) за кавалєрами.
Та ни тота мати плачи, шо го породила,
Али тота мати плачи, шо вірни любила. (Устє).

Тисьменичани: 1) Ой. 2) Срібні рукавиці. 3) Мами плачут. 4) Доньки. 5) Ластівєта. — Тустань: 1) А на тобі, цісарику. 2) Срібні рукавиці. 5) Ластівєта. Оба варіянти не мають третього куплєта.

Пор. Мат. V, ст. 128, ч. 110.

2077. Та цісарю, цісарику, та цісарю, царю,
Наробивєс в Буковині великого жалю.
Плачут мами за синами, жінки за мужами,
А дівчєта, ластівєта за кавалєрами. (Орелець).

Пор. Купчанко. ст. 564, ч. 325.

2078. а) Бодай тоті Бережани вода замулила,
Не одная мати плаче: взєли мого сина.
Не одная мати плаче, не одная тужит:
Взєли, взєли мого сина, цісареви служит.
Служи, служи, дитинонько, будеш мати ласку,
Через плечі ремінь білий, а на чолї бляшку. (Орелець).

2079. б) Бодай тоті[1]) Бережани вода замулила,
Не єдная ненька[2]) плаче: нема мого сина.
Не єдная[3]) ненька[2]) плаче, не єдная[4]) тужит:
Нема мого сина[5]) в дома[6]), цісареви[7]) служит.
Не єдная[3]) ненька[2]) плаче, не єдна голосит,
Нема мого сина[5]) в дома[6]), десь карабін[8]) носит.
Ой карабін на столику, шабелька на клинку,
Сказав мені старий жовнір: шкода тебе, синку.
Ой чи шкода, чи не шкода, коли мене взяли,
Коли мені кучерики ножичками втяли. (Голгочі).

Охримівці і Черче: 1) Тії. 2) Мати. 7) Бо в цісарє. — Жураки: 3) Ой не єдна. 2) Мати. 4) Тай не єдна. 5) Синка. 6) Йванка. 8) Жидам воду.

Пор. до двох перших куплєтів: Ж. Павлї, ст. 182. — Купчанко, ст. 564, ч. 325. Ст. 575. — Саламон, ст. 66, ч. 15. Ст. 67, ч. 18.

2080. в) Не треба сє, пане брате, в кучерах кохати,
Бо в Трембовли, в крайнім домі будут вобтинати.
Кучерики на столику, шабелька на клинку,
Повідає старий драґон: шкода тебе, синку.
Ой чи шкода, чи не шкода, коли мене взьили,
Золотими ножичками кучері вобтьили. (Іванівка).

2081. Ой чому ви лиґінята та не співаєте,
Чи голосу не маєте, чи ся стидаєте?
Ні голосу не маємо, ні ся стидаємо,
Прийшла карта від цїсаря, на войну ідемо.
Прийшла карта від цїсаря тай від цїсарицї,
Щоби дівок не любити, лише молодицї.
Молодицї як зірницї, дївчата як сонце,
Нераз-им ся покучкував попід їх віконце. (Перегінсько).

2082. а) А в цїсара[1]) добре бути[2]), добре[3]) панувати,
Щоб на[4]) варту ни ходити[5]), ни зицирувати. (Нивицї, Кам. Ст.).

Михайловичі: 1) Цїсарі. 2) Добра служба. 3) Лиш би. 4) Коби. 5) Варти ни робити — Вільки Маз.: 2) Добра служба. 5) На зицирку не ходити. — Сілець Б.: 5) По зицирцї не ходити. — Журів: 1) Ой при войску. 5) Щоби варти ни робити.

2083. б) А в цїсара добре бути, добре панувати,
Щоби варти не робити, а лиш си лижати. (Іванівка).

2084. Ой служив я цїсареви тай на вартї стояв,
Мене цїсар наказував, абим сї не бояв. (Волосів).

2085. Ой хлопчики, молодчики, тепер погуляйте,
Прийде карта від цїсаря, на війну рушайте.
(Гол. II, ст. 295, ч. 272).

2086. а) Ой гуляйте, парібоньки[1]), завтра[2]) не будете,
Прийшла[3]) карта від цїсара, на війну підете. (Бірки Дом).

Волцнїв: 1) Парубочки. 2) Бо вже. — Біла: 1) Парубочки. 3) Прийде.

Пор. Саламон, ст. 68, ч. 24.

2087. б) Ой гуляйте, парубоньки, більше не будете,
Прийшла карта від цїсаря, на війну підете.
Прийшла карта від цїсаря, тай від цїсарицї,
Аби дївчат не любити, лише молодицї. (Іванівцї).

2088. в) Ой гуляйте, парубочки, завтра ни будете,
Прийди карта від цїсара, на войну підете.
Прийди карта від цїсара, ще й від цїсарицї,
Щоби дївчат ни любити, тілько молодицї.
Молодицї не годит сї, дївчини не можна,
Бо дївчина така пишна, як панї вильможна. (Нивицї).

Пор. Кол. ст. 251, ч. 2345. — Врабель, ст. 58, ч. 207.

2089. г) Прийшла карта від цїсара тай від цїсарицї,
Аби дївки[1]) не любити, лише[2]) молодицї.
Молодицї, білї лицї, мальованї дверцї,
Тота менї молодицї пристала до серцї. (Угринів Гор.).

Іванівка: 1) Щоби дївок. 2) Тілько.

2090. д) Ой гуляйте, парубоньки, завтра не будете,
Прийде карта від цїсара, на війну підете.
Ой ви хлопцї закордонцї[1]), ой ви хлопцї дунцї,
Погинете у цїсара, як тютюн у люльцї. (П. С. Білїн.).

Волосів: 1) Плеканчики.

2091. е) Ой братчики, плеканчики, де ви сї плекали?
Як підете на войноньку, будете плакали.
Ой хлопчики, плеканчики, ой хлопчики дубцї,
Погинете на войноньцї, як тютюн у люльцї. (Угринів Дол.).

2092. ж) Ой сьпівайте парубочки, ой сьпівайте дунцї,
Погинете на війноньцї, як тютюн у люльцї. (Лукавиця Н.).

2093. а) Я в цїсара легка служба, а мала заплата,
Ни їдному жовнярови головонька стята. (Жур. Вільки Маз.).

Пор. Купчанко. ст. 575, ч. 340.

2094. б) У цїсара[1]) добра[2]) служба тай добра[3]) заплата,
Не одному жовнярови головочка стята. (Грабовець).

Волосів: 3) А гірка. — Хотїнь: 1) Ой у війську. — Вороблевичі: 1) А в цїсара. 2) Легка. 3) Велика

2095. в) Т'али, кажи, хлопиц, хлопиц, вікохав нї отец,
Вікохала мене мати цїсареви дати.
У цїсаря легка служба, вилика заплата,
Ни одному жовнярови головочка стята.
Т'али стята, т'али стята, тулуб повалив си,
Та дивіт си, хло' молодцї, як я заслужив си. (Усте н. Ч.).

2096. г) Ой підемо, пане брате, я в гай зелененький,
Та коби нас не полапав цісар молоденький.
А як він нас полапає, будемо панами,
Тай заплаче отец, мати, дівчина за нами.
Бо в цісаря добра служба, велика заплата,
Не одному жовняроньку головонька стята. (Семаківці).

2097. Та летіла зазулечка, та летіла пава,
Прийшла карта від цісаря по нашого Йвана.
Заспіваймо, мій миленький, бо вже не будемо,
Прийшла карта від цісаря, на війну підемо. (Ходовичі).

2098. Ти цісари, цісаройку, ми є твої діти,
Ми сї будем воювати, ти будеш сїдіти. (Ожомля).

2099. А наш цісар ерштелює войська до шереґу,
А Прусаци так на нас бют, як вода до „бжеґу". (Вороблевичі).

2100. а) Ой цісаре, цісароньку, ти молодий пане,
Чим ти будеш воювати, як війська не стане? (Вороблевичі).

2101. б) Ти цісаре, комісаре, ти великий пане,
А чим будеш воювати, як хлопців не стане? (Михайловичі).

2102. А наш цісар добрий, добрий, бо нам дає торби,
А до торби кусень хлєба, машероваць треба. (Михайловичі).

2103. а) Кому грати, тому грати, тому жовнярови,
Що він жовнїр молоденький служит цісарови.
А він служит я в цісарє, та заслужив ласку,
Через плечі білий ремінь, а на чоло бляшку. (М. Яцків).
Пор. висше ч. 2078. — Пор. Купчанко. ст. 564, ч. 325.

2104. б) Ой служив я у цісари, та заслужив ласку,
Білий ремінь через плечі, а на чоло бляшку. (Нагуєвичі).

2105. Та піду я горі селом на десїть ударів:
Позволь нам си оженити, молоденький царю! (Орелець).

2106. З сего боку земля руска, а з того волоска,
Куди підем з товаришем, туди поголоска.
Куди підем, туди підем, на десять ударим:
Позволь сьи нам ожинити, наш молодий цари.
Позволь сьи нам ожинити, будем ґаздувати,
Будем тобі цісарику податки давати. (Скобичівка).

2107. Ой цїсарю, цїсарику, шапочка ти срібна,
Не вважаєш, цїсарику, яка та Русь бідна
Ой бідна, кажу, бідна, бо пани здрали,
Ой мали ми по корові, й то Жиди забрали.
Жиди взєли по корові, цїсар бере дїти,
Не маємо, цїсарику, що в Руси сидїти!
(Гол. IV, ст. 474, ч. 225).

7. Жовнїри.

2108. А як я був малий, малий, нїц ми ни кортїло,
Анї срібло, анї злото, но жомнярске дїло. (Іванівка).

2109. Ой піду я у жомнярп, у жомнярах панство:
Коло с..ки реміняки — цїле ґосподарство. (Крехів).

2110. Ой дубова коновойка, дубова, дубова,
Як устригли парубойка, загнали ді Львова.
Ой чи шкода, чи не шкода, що мене віддали,
Але мої кучереньки в Відни сї зістали. (Івачів).

2111. Бодай пани панували, віти вітували,
А що мине молодого за жовняра взяли.
Взяли мине за жовняра, я ще не бою ся,
Кінь вороний, я молодий, я ще вислужу ся. (Жур).

2112. Бодай пани панували, бодай пани були,
Що вони мє молодого в черевички вбули. (Тусгань).

2113. В черевички взули, взули, синий мундур дали,
І дрібненькі кучарики на бік розчесали. (Чортків).

2114. А як мене відобрали до першої кляси,
Та дали ми синий мундур, червоні ковтаси. (Волцнїв).

2115. Ой як мене відобрали, нема іще року,
А вже менї присилили шабельку до боку. (Лукавиця Н.).

2116. а) Ой маю я білий кабат тай червоний комнїр,
Людзкі сини ґосподарі, а я бідний жовнїр. (Кунин).

2117. б) Вишилас ми сорочечку, вишилас ми ковнїр,
Люцкі дїти господарі, а я бідний жовнїр. (Жур).

2118. Ой де були гори, гори, тепер вже долини,
Ой де були файні хлопцї, тепер вже жовнєри. (Вовків).

2119. а) Як бим не бив[1]) файний[2]) хлопец, не бив би я[3]) жовнїр,
Не носив бим[4]) синий кабат тай червоний ковнїр. (Боберка).
Волосів: 1) Ой як би я. 2) Пустий. 3) Я би не був. 4) Я би не мав.

2120. б) Як бим не був файний[1]) хлопец, не був бим жомнєром,
Не носив бим синий кабат з червоним комнєром.
Синий кабат, синю шепку і пояс турецкий,
Підковоньки сиґнатові, чоботи німецкі. (Комарно).
М. Яцків: 1) Як би я був кепский.

2121. Ей жовнїр я, моя мамо, жовнїр молоденький,
Як ви менї ни вйирити, ковнїр дзилиненький. (Брс.).

2122. а) Тай жовнїр я, моя мати, тай жовнїр я, жовнїр,
А як менї не вірите, дивіт сї на ковнїр.
Тай жовнїр я, моя мати, по пояс катанка,
Котра дївка чорнобрива, то моя коханка. (Чорнолївцї).
В Білій і Григорові записано тільки перший куплет.

2123. б) Ой жовнїр я, моя мамко, ой жовнїр я, жовнїр,
Та як менї не вірите, дивіт сї на ковнїр.
Ой жовнїр я, моя мамко, межи жовнярами,
Гусарія — компанїя, тай я межи вами. (Волосів).

2124. в) Ой жовнєр я, моя мати, ой жовнєр я, жовнєр,
Коли мінї не вірите, дивіт сї на ковнєр.
Щож би я сї, мій синочку, на ковнєр дивила,
Коли я ти із ковнєром сорочки не шила?
Ой жовнєр я, моя мати, меже жовнєрами,
Серемтетом, серемпізом, ходи, душко, з нами. (Чортовець).

2125. г) Ой жовняр я, моя мамко, ой жовняр я, жовняр,
Як будеш мнї пізнавати, диви сї на ковняр.
Ой жовняр я, моя мамко, жовняром не буду,
Дївчьи ми сї сподобало, женити сї буду. (Грабовець).

2126. д) Ой жовнїр я, моя мамо, ой жовнїр я, жовнїр,
Як не віриш, моя мамо, диви ся на ковнїр.
Ой рідний мій, каже, брате, та не дай мя взяти,
Не дай менї молодому ручки ізвязати.
А як менї молодому руки ізвязали,
Тогди мою матїноньку водов відливали.
(Гол. IV, ст. 457, ч. 103).

2127. Ой щож мені, каже, з того, що червоний ковнїр,
Другі хлопці пют, гуляют, а я бідний жовнїр.
Другі хлопці пют, гуляют, дівки обіймают,
Ой а мене бідненького сльози обливают. (Жураки).

2128. Ей жомняре, жомнярочку, дес подів сорочку?
А в Самборі, в крайнім домі, висит на колочку. (Михайловичі)

2129. В Самборі мі відобрали, в Перемишли стою,
А я купив кацабайку на дївчину свою. (Михайловичі).

2130. В Самборі мя відобрали, в Перемишли стою,
Нич не роблю, лиш гадаю за дївчину свою. (Розлуче).

2131. Ой як мене відобрали, а я в Львові стою,
Та що прийду, поцїлую білявину свою. (Лукавиця Н.).

2132. а) В Бережанах на риночку мальований ґанок,
Подиви ся, моя мила, який з мене панок. (Голгочі).

2133. б) В Залїщиках на риночку мальований ґанок,
Вийди, нењко, подиви ся, з твого сина панок.
Вийшла ненька, вийшла ненька, тай стала, тай тужит:
Нема мого синка Йванка, у цїсара служит. (Ж. Павлї, ст. 47).

2134. Ой то мене відобрали в Самборі на ґанку,
Колисьте ми дали ґвера, дайте ми коханку. (Розлуче).

2135. Закувала зазуленька у Львові на ґанку,
Я вже їду, моя мила, в синенькім кафтанку. (Біла).

2136. Ой дївчино молоденька, гину за тобою,
Я піду до капітана, возьму тя з собою. (Кропив. Н.).
Пор. Саламон, ст. 67, ч. 20.

2137. Ей жомнярик маширує, тарабани бубнєт,
Тєжко тим сє розходити, шо сє вірно любєт. (Іванівка).

2138. а) Ой підемо, пани брати, під[1]) гай зилиненький,
А там буди[2]) зицирував[3]) капраль молоденький. (Батятичі).
Бишки: 1) За. 2) Буде нами. — Войнилів: 1) У. 2) Буде нами. — Полянка: 2) Там нас буде. — Лукавиця Н.: 1) У. 3) А за нами рекрутами.

2139. б) Ой підемо, пане брате, під гай зелененький,
Там нас буде зицирував капраль молоденький.
Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
Ой там буде три дороги, там сї розійдемо. (Містки).

2140. в) Ей підемо, пане брате, я в гай зелененький,
Там нас буде зецерував капраль молоденький.
Там нас буде зецерував, там нас буде вчити,
Там нас буде молоденьких по морді лупити. (Іванівка).

2141. А я піду на зицирку, моя мамунцуню,
Щобисти ми не ганьбили мою Марисуню. (Кропив. Н.).

2142. Ти ся жениш, парубочку[1]), береш дївчиночку[2]),
А менї би молодому ще йти[3]) на війночку.
Ой танцюйте, парубочки, танцюйте, танцюйте,
Тай цїсарскі черевички не псуйте, не псуйте. (Богородчани).

Пісочна (лиш 1-ий куп.): 1) Ти ся, брате, жениш, жениш. 2) Береш си дївочку. 3) А я беру ґвер на плечі тай йду.

2143. Я гуляю, я[1]) танцюю, чоботоньки[2]) псую,
Нїчого ми не коштує, в цїсара фасую[3]). (Глядки).

Лукавиця Нижна: 1) Ой танцюю, тай. 2) Чоботєта. 3) Цїсар ми купує.

Пор. висше ч. 1243.

2144. Ой нїхто так не гуляє, як жомір гуляє,
Його чобіт не коштує, їму цїсар дає.
Його чобіт не коштує, анї підківочки,
Йому дают, йому дают цїсарові дочки. (Нивицї).

2145. Не диви сї, дївчинонько, на нові обцаси,
Бо я жовняр молоденький беру гроші з каси.
Не диви сї, дївчинонько, на новую хату,
Нераз будеш утїкати: не дайте мя, тату! (Лукавиця Н.).

2146. Гей по чому півкватирок, по чому півкварта?
Де сї жомньир напиває, на порозї варта. (Михайловичі).

2147. І ти жомяр і я жомяр, зійдім на долину,
Та най дурень не вбиймає нашу білявину. (Невід.).

2148. Пане брате, товаришу, я за тобов стою,
Як я іду попри тобі, то сї шаблї бою. (Лукавиця Н.).

2149. Ой напишу лист дрібненький, напишу до дому:
Передайти, тату, гроші, продайте корову.
Мої тато не такі, корову продали,
Зараз менї на другий день шісць риньских післали. (Іванівка).

2150. а) Бурґована дороженька з Бережан до Віднї,
А хто її вибурґовав? Жомняроньки біднї. (Іванівка).

2151. б) Ой втоптана[1]) дороженька з Самбора до Віцні,
А хтож її так утоптав? Жовнярики бідні. (Михайловичі).
Нагуєвичі: 1) Ой з Самбора.

2152. Утоптана дороженька з Самбора до Львова.
А хтож її утоптав? Мати жовнярова. (Михайловичі).

2153. Ой надійшли жовняреньки із полониноньки,
Тай укрили чорне поле аж до муравоньки. (Михайловичі).

2154. Ти ни знаєш, стара мати, як жовняра шкода,
Бідний жовньир маширує, ци річка, ци вода. (Михайловичі).

2155. Ой як же я маширував, мене батько волав:
Ей верни ся, мій синоньку, я тя вигодовав.
Ой як же я маширував, ненька мя волала:
Ей верни ся, мій синоньку, я тя згодувала. (Невід.).

2156. Плачте, тату, плачте мамо, самисте си винни,
Бо ви мене до цїсаря дати не повинни.
Та як мене відобрали хлопцє молодого,
Дали менї пуцувати коня вороного.
Я коника віпуцував, шабелька на клинку,
Пан капітан повідає: шкода тебе, синку.
Було мене, капітане, та не шкодувати,
Було мене молодого з дому не волати. (Ходовичі).
Пор. Кол. ст. 252, ч. 2381. Сл. 253, ч. 2401.

2157. Ой в зеленій Буковинї, там зазулї кує,
Она хоче розказати, як жовнїр бідує.
Ой в зеленій Буковинї явір зелененький,
Ой там лежит, погибає жовнїр молоденький. (М. Яцків).
Пор. Врабель, ст. 112, ч. 355.

2158. а) Ой нїхто так не бідує, як жовняр бідує,
Ой ци слота, ци погода, а він машерує. (Грабовець, Войнилів).
Пор. Купчанко, ст. 571, ч. 336.

2159. б) Ой нїхто так не бідує, як жовнїр бідує,
А він в ночи варту робит, а в день зецирує. (Івачів).

2160. в) Ой нїхто так не бідує, як жомнєр бідує,
Рускі хлопцї йдут до церкви, а він сє муштрує. (Григорів).

2161. г) Чи знаєте, люде добрі, як жовняр бідує?
Ой дощ іде, вітер віє, жовняр машерує.
Ой дощ іде, вітер віє, жовняр машерує,
А як має два ґрайцарі, то пополуднує. (Чортовець).

2162. д) Кобис знала, файна любко, як жовнїр бідує,
Чи у слоту, чи в погоду, жовнїр машерує.
Кобис знала, файна любко, як сї жовнїр має,
Ой вже сонце у полудни, жовнїр обідає. (Волосів).

2163. А ти, брате, сїєш, ореш, маєш добре поле,
А ми гоним по вертепах, аж нас колька коле.
Ой коле нас, жомняроньки, коле попід груди;
Чи довго нам, жомняроньки, такий гаразд буди? (Невід.).

2164. Кому біда, кому біда, тому жовняреви,
Бо він жовнїр молоденький служит цїсареви.
Кому біда, тому[1]) біда, жовняреви[2]) біда,
Ворон кости не занесе, туди[3]) єго слїда.
Ворон кости не занесе, конем не заїде[4]),
Туди[3]) жовнїр молоденький з карабіном піде. (Тисьменич.).

Грабовець (без 1-ого куп.): 1) Ой нїкому так не. 2) Як жовняру. 3) Куди. 4) Доїде. — Загвіздє (без 1-ого куп.): 1) Кому. 3) Куда. 4) Доїде.

2165. а) Ой згоріла стирта сїна, згоріла, згоріла,
Чом на тобі, жовняреньку, сорочка не біла?
Ой не біла, не білая, не буде біленька,
Вісїм недїль вже минуло, як прала миленька. (Біла).

2166. б) Вчера була суботонька, а нинї недїля,
Чом на тобі жовняроньку сорочка не біла?
Ой не біла, ой не біла, анї біленькая,
Не випрала її менї моя миленькая. (Охрим.).

2167. Машеруют жовнїрейки з Самбора до Львова,
Тай махают хусточками: Будь, мила, здорова. (Боберка).

2168. Ой Самборе, Самборойку, бодай ти запав ся,
То не оден парубочок у тобі іздав ся. (Боберка).

2169. А де-ж твоя, сину, жінка, а моя нивістка?
Чириз плечі римінь білий, на плечох торнїстра.
А торнїстра пакована тай кошуля біла,
Баґничайка по колїна — тілько мого віна. (Стр.).

2170. Як до мене зашваркоче, я вивалю очи:
А я бідний жовнярина, їсти ми ся хоче. (Желдець).

2171. а) А як[1]) піду на зицирку, визицирую сї,
А як прийду до кашарнї[2]), сльозами[3]) вмию сї. (Вороблевичі).

Волосянка: 1) Я. 2) На кватирю. 3) Слезами.

Пор. Кол. ст. 252, ч. 2377. — Врабель, ст. 277, ч. 772. — Де-Волланъ, ст. 109.

2172. б) А я піду[1]) на зицирку, зицирки не вмію,
Він до мени по нїмецки[2]), я ни розумію.
А я піду на зицирку, визицирую сї,
А як піду до касарнї, сльозами заллю сї. (Пісочна).

Іванівка: 1) Іду. 2) Зашварґотав.

Пор. Де-Волланъ, ст. 109.

2173. а) Ой як прийду на кватиру, та стану, думаю,
Сам не знаю, котрий мундур пуцувати маю.
Ци від ґвера, ци від ґвера, ци від янорташу,
А вже тамбор вибиває: защіпай камашу. (Григорів).

2174. б) Ой як піду на кватирю та стану думати,
Сам не знаю, котрий маю ремінь штрихувати.
Ременину виштрихую, кабат замащений,
Ай Боже мій милостивий, то єм засмучений. (Волосянка)

2175. в) Ой як піду[1]) на касарню[2]), як[3]) стану думати,
Кілько[4]) маю ремінєчка[5]) перестриховати[6]).
Ремінєчко вистриховав[7]), а ґвир замащений,
Біднаж моя головочко, я вже[8]) засмучений. (М. Яцків).

Волосів: 1) Ой піду я. 2) До касарнї. 3) Тай. 4) Котре. 5) Ремінєчко. 6) Перепуцувати. 7) Віпуцую. 8) Все.

Пор. Врабель, ст. 137, ч. 442. — Де-Волланъ, ст. 109.

2176. г) Ей в цїсара добре бути, добре панувати,
Щоби служби не робити, не зецерувати.
Ей вийду я на зецирку, визецерую ся,
А як прийду на касарню, сльозами вмию ся.
Ой прийду я на касарню, стану тай думаю,
Сам не знаю, котрий брати ремінь пуцувати.
Випуцую ремінь, ремінь, кабат замащений,
Біднаж моя головонько, ходжу засмучений. (П. С. Біліп.).

Пор. Врабель, ст. 277, ч. 772.

2177. д) Я в цісара добре бути, но би панувати,
Щоби варти не робити, не зицирувати.
Ой як вийду на зицирку, визицирую сї,
Ой як вїйду до касарні, слезами вмию сї.
Ой сльозами я вмию сї, полами утру сї,
Тай до тебе, дївчинонько, ходом забавлю сї. (Черче).

2178. Ой вийшов я до штилюнку а вже спорїджений,
Коло мене фрайтер ходит, як той пес скажений.
Вийшов фірир і фельтфебиль тай стали казати:
Чи я тобі не дав росказ мундур пуцувати?
А як прийшов пан капітан тай зачав кричати,
Казав взяти на вахцимру, в шпанґи закувати. (Іванївка).

2179. Вийшов жовняр на зицирку, такий стревожений,
А до него капраль летит, як той пес скажений.
А дзєнь добрий, ти рекруте, а що там чувати?
Ци я вчора не дав бефель, щоб сє пуцувати?
Ой надходит пан фелєбер тай взєв сє питати:
На вахцимбру взєти дурня і зашлюсувати.
Сидит бідак на вахцимбрі, тай зашлюсуваний,
А дївчина руки ломит: Жовняру коханий!
В бициркових славних містах писано на картї,
Сидит жовняр на вахцимбрі, дївчина на вартї. (Денисів).

2180. Ой молоді жомнярики шабельки пуцуют,
Щоби їм сї облискали, як помаширують. (Михайловичі).

2181. Котрий жовнїр фест стріляє, той то носит бомки,
Котра дївка стидливая, тую з'їдять вовки. (Біла).

2182. Ой як скажут гаптах стати, а кертайх зробити,
Та як будут офіцири за вуха крутити. (Кнг.).

2183. Я за мундїр візитирка, за хліб дифілїрка,
Як мі вдарит раз по мордї, аж ми пукни скірка. (Кнг.).

2184. Летит орел понад море і страшенно крачит,
Сидит жовнїр над рікою і жалісно плачит. (Охрим.).

2185. Волїла[1]) мі моя мати в помиях[2]) втопити,
Ніж мі мают[3]) офіцири за вуха крутити. (Жур).

Войнилів: 1) Волїлас. 2) В купели. 3) Мали. — Угринів Дол.: 1) Волїлас мя. 2) В купели.

Пор. Кол. ст. 253, ч. 2389.

2186. Волїлас нї, моя мати, в купели втопити,
Нїж нї мают по Самборі жовнярі водити. (Нагуєвичі).

2187. Волїлас мнї, моя мамко, в колисцї вдушити,
Нїж мнї малас віддавати цїсарю служити. (Грабовець).

2188. Волів бим я товар пасти та громадські вівцї,
Нїж я маю пуцувати цїсарські ремінцї. (Іванівка).

2189. Кажут люди: война буде, — я ї си не бою,
Най на того война впаде, с ким я не говорю. (Підзахарич).

2190. Ой хлопчики-плеканьчики, добре сї плекайте,
Як підете на війноньку, добре сї тримайте. (Лукавиця Н.).

2191. А йдут воли з Волощини, самі половії,
А йдут хлопцї на віноньку, самі молодії. (Пісочна).

2192. Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
Чи широко, чи глибоко, то переплинемо. (Охрим.).

2193. Ой не бій сї, пане брате, ми не погинемо,
Буде война супокойна, ми сї повернемо. (Михайлович

2194. А я піду на війночку та на війнї згину:
Шінуй, мати, Марисуню, як рідну дитину.
Як же я ї, мій синочку, маю шінувати?
Вна не моя дитиночка, я не її мати. (Михайловичі).

2195. Виправила мати сина горов гребельками,
Не виділа дороженьки перед сльозоньками.
Виправила мати сина на війну раненько,
Сїла собі під віконце, плаче жалїбненько.
Оберни сї, ворон коню, три рази по сонцї,
Най не плаче стара ненька раненько в оконьцї. (Ж. Павлї, ст. 50).
Пор. Кол. ст. 253, ч. 2421.

2196. Віправляла мати сина тай на вороженька:
Щаслива би мому сину була дороженька! (Жураки).

2197. Будь ми, мила, здоровенька, як оріх зелений,
Бо я іду на війноньку, сумний, затужений. (Хотїнь).

2198. Ой засьпівай, сивий пташку, на дубі, на вершку,
Ми не будем в нашій землї, підем на Угерську.
Як Угерську ізвоюєм, підемо на Нїмцї,
А там будем в кровцї бристи по самі колїнцї. (Хотїнь).

2199. Тямиш, брате, як ми стали в Парижи столиці,
Як на ринку ми сьпівали Добуша і Гриця?[1]) (Губичі).
1) Відривок із штучної пісні.

2200. Чомусь жомнїр не женив сї, абшиду не має,
Бо наш цїсар молоденький бити сї гадає.
Бо наш цїсар молоденький на граници стоє,
Пише картку до Москальи, що го сї не боє.
Пише картку до Москальи, а Москаль на Нїмцї,
Що будемо в кровци плисти по самі колїнцї. (Вороблевичі).

2201. Стоїт явір над водою, в воду похилив сї,
Стоїт жовньир на вахцимрі, тьижко зажурив сї.
Ни того він зажурив сї, щоби їсти, пити,
Лиш він того зажурив сї, як Маскальи збити. (Михайловичі).

2202. А ми хлопцї молоденькі підкрутім си вуса,
Підем бити Москалїв, а потому Пруса.
Підем бити Москалїв, а потому Веньґра,
То сє буди називати Ґалїция теньґа. (Підмих.).

2203. Пане брате, товаришу, що будем робити?
Вдарив Япанц на Маскаля, підем боронити. (Грабовець).

2204. Пане брате, товаришу, що будем робити?
Вдарив Москаль на Вкраїну, підем боронити.
Вдарив Москаль на Вкраїну, побив Українцїв,
Ой будемо ми бродити в кирві по колїнцї. (Пасічна).

2205. Прийшли Ляхи, гайдамахи, Вкраїну зрубали,
Течут ріки кирвавії темними лугами.
Прийшли Ляхи, гайдамахи, зрубали Вкраїну,
Течут ріки кірвавії з гори на долину. (Пасічна).

2206. Сивий коник, каже, сивий, а трензелька з шовку.
А хтож тобі, мій миленький, умиє головку?
Змиют мінї, каже, змиют, дощі майовії,
А росчешут кучерики ворони чорнії.
Кажут люде тай говоре, що в жовнїріх добре,
Не одному жовнєрови ворон око дзьобле.
Але другий залїтає, лїпше доглядає,
Кучерики обриває, гнїздечко ввиває. (Чортовець).

2207. Ой нікому так не добре, жовнярови добре,
Не їдному жовнярови ворон око дзьобне. (Ямниця).

2208. Ой ти кажеш, йиден дурню: жовнярови добре,
Не йидному жомнярови ворон кости дзьобне.
Ворон кости роздзьобає, ворона закраче,
А за бідним жомняриком ніхто не заплаче.
Мати за ним не заплаче, бо мати не знає,
Лише тая дївчинонька, шо сьи з ним кохає. (Костїльники).

2209. Ой жовняри, жовняроньку, шкода тибе буде,
Бо як твоя головонька порубана буде.
Та най буде порубана на дрібненький мачок,
Я до свої дївчиноньки молодий хлопачок. (Кнг.).

2210. Ой як менї Пан Біг дасть, що я сї поверну,
То я свою дївчиноньку до себе пригорну. (Батятичі).

2211. На цїсарскім оґродоньку розмай зелененький,
Ой там сидит, погибає жомнїр молоденький.
Сидит, сидит, погибає тай головку клонит,
Молодая дївчинонька білі руки ломит. (Івачів).

2212. Ой охота, пане брате, охота, охота,
Кінь вороний, шабля гостра із щирого злота.
Кинь шабельку, жовняреньку, де бистрая вода,
За тобою умлїває дївчина молода.
За тобою, жовняреньку, цїле село плаче:
Покидай, утїкай, молодий козаче. (Нивиці).

2213. Кину я тя, шабелино, у Дунай глубоко:
Пливай, пливай, шабелино, маєш там широко.
Пливай, пливай, шабелино, тай по під береги,
Щось на мене насїдают тяженькі вороги.
Пливай, пливай, шабелино, будеш там пливати,
А я піду молод жовнєр жінки си шукати.
Ой як я си молод жовнєр жіночку тай найду,
Відіпну я тя від боку, тай до дому піду. (Хотїнь).

2214. Ой що будем порабєти, небожєта хлопцї,
Як будемо утїкати через гори й корчі?
Ой будемо й утїкати я в гай дзелененький,
Ой щоби нас не здогонив капраль молоденький.
Ой бо він нас як здогонит, та буде нас бити:
Не хочете, вражі хлопцї, цїсарю служити. (Волосів).

2215. Ой що будем, пане брате, гадати, гадати,
Та як будем через гору дубинов тїкати?
Через гору, через гору, я в гай дзелененький,
Ай щоби нас не погонив капраль молоденький.
Ой бо він як нас догонит та як зачне бити:
Ти не хочеш, песїй сину, цїсарю служити. (Посїч).

2216. А я жовнїр, а я жовнїр межи жовнїрами,
Басамкутя теремтете, ходи, любко, з нами. (Кобаки).

2217. А горами то долами[1]) пшиниця лапами,
Вандруй[2]), вандруй[2]), дївчинойко, на ягоди з нами[3]).
Хіба би я дурна була, розуму ни мала,
Жиб я з вами жовнярами туже вандрувала. (Люб.).
Іванівка: 1) Під нашими городами. 2) Мандруй. 3) З нами жомнярами.

2218. Не пий, коню, води з рова, бо то не здорова,
Ей не ходи до дївчини, бо то жомнярова. (Іванівка).

2219. Чикай, любко, до восини, та на восїнь трету,
Ой бо я ще молоденький ни маю апшету. (Іванівцї).

2220. Не диви си[1]), дївчинонько[2]), що я жовняренько,
Тай[3]) вислужу свої лїта, верну си[4]) борзенько.
Дали мене на жовняра, тай ще я си верну,
Ще я своїй файнї любцї головку заверну. (Велеснїв).
Лукавиця Н.: 1) Не жури сї. 2) Марусенько. 3) Я. 4) В цїсари.

2221. Ой мав же я дївчиноньку, що звала сї Касї,
Мене взяли за жовняра, вона віддала сї. (Кнг.).

2222. Ой на горі два явори, а третий маленький,
Ходит, ходит до дївчини жовняр молоденький.
Ходит, ходит до дївчини, а зради сє боїт,
Нї з раненька, нї спізненька до дому заходит. (Богородчани).

2223. Ой хоть же я з коня спаду, то я не забю ся,
Ой таки я жовнїр буду, хоть я оженю ся.
(Гол. IV, ст. 477, ч. 24).

2224. Кажут ми сї женитоньки, тай нїяку брати,
Волю взєти ґвер на плечі тай зицирувати.
А я з ґвера раз вистрілю, три рази спочину,
А як озьму лиху долю, марне з сьвіта згину. (Григорів).

2225. Ой любив я дівчиноньку тоненьку, високу,
Пристала ми до сирденька, як шабля до боку. (Врб.)

2226. Ой жовнїр я, моя мамцю, по жовнїрски ходжу,
Ай по штири фраєрочки по під боки воджу. (Кропив. Н.).

2227. А я їхав з реґіменту, видівєм миленьку,
Що сидїла у віконци, шила кошуленьку.
Їдна дала ниточок, друга полотенцї,
Трета мила вишивала з під щирого серцї. (Пісочна).
Пор. Кол. ст. 252, ч. 2365.

2228. Ой Іване Подоляне, файну жінку маєш,
Перед нами жовнярами де її сховаєш?
А я її заховаю під білу перину,
Там ї буду цїлювати, як малу дитину. (Пасїчна).

2229. Не диви ся на жовняра та на єго вроду,
Жовняр сяде тай поїде, як рибка під воду.
Не диви ся на жовняра тай на єго вочи,
Жовняр сяде тай поїде, а тебе не схоче. (Дусанів).

2230. Ой самас си, дївчинонько, біди наробила,
Ти виділа, що я жовняр, на щос мі любила? (Кнг.).
Пор. Саламон, ст. 67, ч. 20.

2231. а) Ти виділа, дївчинонько, що я не ґимайний,
Було мене не любити, хоть бим який файний[1]). (Пасїчна).
Коцан: 1) Було зо мнов не лягати, хоть я хлопиц файний.

2232. б) Ти виділа, файна любко, що я не ґемайний;
Було мене не любити, хоть бим який файний.
Було мене не любити, не вібаранчєти:
Наварилас кіселицї в дрантивім горщєти. (Посїч).

2233. Парубочку, жомнярочку, любилам тї доси,
А тепер тї понихаю, бо йинчого маю. (Михайловичі).

2234. Ой двояка лїщинонька, двояка, двояка,
Тото дївча нещасливе, що любит вояка. (Розлуче).

2235. а) Ой забили капітана, забили, забили,
Тепер будем капітаньску дївчину любили.
Ой забили капітана, лишила сї зброя,
Тепер буде капітаньска дївчинонька моя. (Вовків, Дусанів)

2236. б) Ой забили капітана, забили, й забили,
Лишила сї капітанка, будем ї любили.
Ой забили капітана, забили майора,
Лишила сї капітанка, буде вона моя. (Явче).

2237. в) Ей забили капітана в глибокі долинї,
Лишила сє капітанка в червоні хустинї.
Ей забили капітана на прускі граници,
Лишила сє капітанка в червоні спідници. (Іванівка)

2238. Ой коби ти, мила, знала, як буду йти з Веньґер,
Стояла бис на визорі в неділю цїлий день.
Хлопцї сми ся породили, і хлопцї будеме,
Цїсарьови вислужиме, домів ся вернеме. (Лімна).

2239. Ей Самборе, Самборочку, бодайс завалив сьи,
Через тебе, Самборочку, я ше не женив сьи. (Іванівка).

2240. Ей жовняре, жовняроньку, а[1]) деж твоя сила?
В ґарнїзонах і шпиталях[2]), там сє полишила.
Ей жовняре, жовняроньку, де твої присївки?
А в цїсарских маґазинах висят по над стїнки. (Григорів).
Черче: 1) Та. 2) Чи по горах, чи по долах.

8. Ріжні роди оружя.

А. При кони.

2241. А вишеньки, черешеньки з під споду гладенькі,
Чому ви сї не женили, хлопцї молоденькі?
Всї сї хлопцї поженили, но сї їден зістав,
А він буде в Бережинах на конику свистав. (Вовків).

2242. Всї ся хлопцї поженили, тілько я ся зістав,
А хто буде[1]) на цїсарскім кониченьку свистав? Холоїв).
Пор. Гол. II, ст. 302, ч. 305. — Нагуєвичі: 1) Та щоби я.

2243. Ходилисмо, пане брате, ходили, ходили,
Тепер будем пуцувати цїсарскі кобили. (Іванівка).

2244. Мене взяли, тай віддали до коня, до коня,
Ой шо буде робитоньки дївчинонька моя? (Желдець).

2245. а) Не диви ся, дївчинонько, на мене[1]), на мене,
Ведут коня з Тарнополя під мене[2]), під мене.
Ведут коня з Тарнополя, коня вороного,
Гей під мене леґіника[3]), хлопця молодого. (Павлик).
Волосів: 1) Ой нене, каже, нене, не свари на мене. 2) Сїдлают.
3) А сїдлают ба й під мене.

2246. б) Стара нене, стара нене, ни свари на мени,
Ведут коня з Тернополя, либонь то під мени.
Ведут коня з Тернополя, коня вороного,
Ой здає ся, що під мени, хлопця молодого. (Таурів).
Пор. Врабель, ст. 165, ч. 509.

2247. в) Ведут коня с Тирнополя під мени, під мени,
А шабелька коло боку на чорнім римени. (Люб.).

2248. А як мене відобрали до коня, до коня,
Виплакала сиві очи білявина моя. (Михайловичі, Кульчиції).
Пор. Кол. ст. 253. ч. 2407.

2249. Ой як мене востригли до коня, до коня,
Ніхто за мном не заплаче, но дівчина моя. (Іванівка).

2250. а) Ой заплачеш, моя мила, заплачеш, заплачеш,
Як ти мене на воронім конику зобачиш.
Тогди будеш, моя мила, за мною тужити,
Як я сьиду і поїду цїсару служити. (Іванівка).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 67, ч. 676. — Кол. ст. 254, ч. 2439.

2251. б) Ой кувала зазулечка, як я їхав возом;
Ой заплачеш, дївчиночко, на свій дурний розум.
Ой заплачеш, дївчиночко, заплачеш, заплачеш,
Та як мене на цїсарськім конику побачиш. (Волосів).

2252. А я піду до цїсара тай буду служити,
Дасть ми цїсар[1]) кониченька, буду сї возити. (Михайловичі).
Нагуєвичі: 1) Дадут мінї.

2253. Як єсте мі відобрали, я си сїв на ґанку,
Далисти ми кониченька, дайти ми коханку. (Врб.).
Пор. висше ч. 2134. — Пор. Кол. ст. 253, ч. 2407.

2254. Ой як мене відобрали у містї на ринку:
Колисти ми коня дали, дайте ми Маринку. (Кропив. Н.).

2255. Ой усї сї поженили, лише я сї зїстав,
Ой дав менї цїсар коньи, щоб на нього свистав. (Лукавиця Н.).

2256. Задзвонили в монастири я в дванацїть дзвонів,
Та вівили жовнярика з мальованих дворів.
Та вівили, та вівили тай стали гадати:
Ці подобин молод жовнїр на коня сїдати?
Ці подобин, ни подобин, на коня сїдати,
За ним дївчи Вірміночка зачила вилївати. (Усте).

2257. а) Взяли мене за жовнїра, хлопця молодого,
Дали менї муштрувати коня вороного. (Желдець).

2258. б) Ой тай мене відобрали хлопці молодого,
Дали мені пуцувати коньи вороного.
Ой ти коню вороненький, білий, копитистий,
Перебриди бистру річку, камінь каменистий. (Грабовець).

2259. в) Віддали ня за жомніра, хлопця молодого,
Казали ми пуцувати коня вороного.
А я коня випуцував, шабельку пристрою,
Як приїде пан капітан, я го ся не бою. (Григорів).

2260. г) А як мене відобрали хлопця молодого,
То дали ми пуцувати коня вороного.
А я коня випуцую, а я коня гоя,
Де кватира підхилена, там дївчина моя.
Де кватира підхилена, де двері підперті,
Ото ми сї сподобала дївчина теперкі. (Войнилів).

2261. Ой я коньи віпуцую, припну до драбини,
А шабельку припинаю, йду до білявини. (Лукавиця Н.).

2262. а) А як мене молодого асентирували,
Посадили на коника, як намалювали. (Іванівка).

2263. б) А шабельку уцїпили, білий ремінь дали,
Посадили на коника, як відмалювали. (Камінка С.).

2264. а) А як мене відобрали до коня білого,
А я хлопець молоденький придав ся до нього. (Войнилів).

2265. б) Ой як мене відобрали до коня сивого,
Кінь вороний, я молодий[1]) придав сї до нього.
Ой як мене відобрали з четвертої кляси,
Дали менї білий ремінь, червоні кутаси. (Губичі).
Кропивник Н. (лиш 1-ий куп.): 1) Та я хлопец молоденький.

2266. А я сьиду[1]) на коника, нагайки[2]) ни маю,
Цїсарскими острогами коня потискаю[3]). (Михайловичі, Бишки).
Григорів: 1) Ой седу я. 3) Підтинаю. — Підмихайлівцї: 1) Ой седу я. 2) Батога. 3) Підганяю — Пасїчна: 2) Батїжка.

2267. А я седу на коника, острогами стисну,
Штири милї до милої, за годину свисну. (Кнг.).

2268. А як седу на коника потисну шпорнами,
Пирибирай, сивий коню, кривими ногами. (Перегінсько).

2269. А я коня випуцував, кабат забружений,
Стоїт капраль на ді мною, а я засмучений. (Жур).
Пор висше ч. 2174 - 6.

2270. Ой коню мій вороненький, я на тя сідаю,
Дай, миленька, хустку в руку, няй ся повтираю. (Кропив. Н.).

2271. Бувай любко здоровенька, я вже маширую,
Приступи се до коника, най те поцілую. (Григорів, Хотінь).

2272. Та сів жи я на коника, а шабилька впала:
Цї дилеко файна люпка, шоби ми подала?
Ни дилеко, ни дилеко, стоїт над водою,
Протираї очінета фустков золотою.
Та ни тою золотою, шо по золотому,
Али тою золотою, шо по чірвоному. (Устє).

2273. Ой дївчино, дївчинонько, жаль ми за тобою,
Я попрошу капітана, возьму тя з собою.
Я попрошу капітана тай пана старшого,
Возьму я тя, білявино, на коника свого. (Кропив Н.).
Пор. висше ч. 2136.

2274. Ой розпука, пани брати, розпука, розпука,
Бо я їду до цїсаря, з дївчипов розлука.
Плачи отец, плачи мати, плачи вся родина,
Куда ходи, руки ломи молода дївчина.
Подивлю сї на батенька тай на матїноньку,
А як гляну на дївчину: дайти ми радоньку!
Ой дайти ми, люди, раду, бо с коника впаду,
Лишьиї сї дївчинонька ворогам на зраду.
Стрільбо моя набитая, шо с тобов робити?
Чирис люпку солоденьку прийде сї забити. (Підмих)

2275. а) Ой Господи милосерний, коби то так було,
Аби завтра до полуднї райтшулї не було.
Ой райтшулї як не буде, підем на спацирку,
По полудни дві години підем на зицирку.
Ой підемо на зицирку, візицируєм сї,
Як увійдем до касарнї, слозами вмиєм сї. (Тисьменич.).

2276. б) Тай нїхто так не бідує, як жомньир бідує,
Ой ци слота, ци погода, а все маширує.
А нїхто так не бідує як жомньир бідує,
Ідут люди до косьцьола, він коня пуцує.
Ідут люди до косьцьола, ідут з ними дїти,
Жомньир коня віпуцує, іде до візіти. (Костїльники).

2277. в) Ой ніхто так не бідує, як жовняр бідує,
Руський нарід йде до церкви, він коньи райбує.
Ідут старі, йдут молоді, ідут малі діти,
Жовняр коньи вірайбував, веде до візіти. (Грабовець).
Пор. висше ч. 2158—2162.

2278. А в цісарскім маґазині сьвітьит сї ліхтарнї,
Сама дївка приходила до мнї до маштарнї. (Михайловичі).

2279. Ой служив я у цїсара, пуцував два конї,
При штирнастім риґіментї а в шестї шкадронї. (Жур).

2280. Ой сяду я на коника, поїду на Веньґри,
Тай попрошу капітана, най ми любку верне. (Голгочі).

2281. Ой червоний мій миленький, червоний, червоний,
Пани си го сподобали тай взьили до коний. (Грабовець).

2282. Ой віддали мого хлопця, віддали, віддали,
Посадили на коника, як відмалювали. (Біла).
Пор. висше ч. 2262.

2283. Ой я взьили миленького на вилику зраду,
Дали їму чиривички тай востроги з заду. (Сгр.).

2284. а) Відобрали мого любка та на вояченька,
Та дали єму сивого того коничeнька.
Ой сивого, моя донько, сивого, сивого,
Тілько єму доганочки, що не кованого. (Гвозд).

2285. б) Ой кувала зазуленька, кувала волоська,
Та вже мого миленького віддали до воська.
Ой віддали миленького та за вояченька,
Якого ж ти, мій миленький, дали коничeнька?
Ой сивого, моя мила, сивого, сивого,
Та я хлопец молоденький лиш здібен до нього. (Пасічна).

2286. в) Ой кувала зазуленька, кувала волоська,
Нема мого миленького, віддали до воська.
Ой віддали тай віддали, віддали, віддали,
Нема мого миленького, лиш золотї пави. (Павельче).

2287. А на мому миленькому волосєнько руде,
А як сяде на коника, дивуют ся люде.
А як сяде на коника, коник вороненький,
То всї люде завидуют, що то мій миленький. (Біла).

2288. Сеї ночи в опівночи горіх[1]) розвивав сї,
В Станїславі банда грала[2]), любко вібирав сї.
Та як же він вібирав сї, з низенька[3]) вклонив сї[4]),
На цїсарскім кониченьку сльозами умив сї[5]) (М. Яцків).

Грабовець: 1) Ой береза зашуміла тай дуб. 2) Грає. 3) Низенько. 4) Склонив сї. 5) Слїзоньками вмив сї.

2289. а) Ой летїла зазуленька, тай казала[1]) куку;
Подай, подай, дївчинонько, на коника руку.
Ой хиба б я дурна була, розуму не мала,
Та щоби я на коника руку подавала. (Біла).

Пасїчна: 1) Закувала.

Пор. Кольберґ, Ш, ст. 13, ч. 40—41

2290. б) Закувала зазуленька, учинила: куку!
Подай, подай, серце моє, на коника руку!
Рада би я, мій миленький, рада вбі подати,
Не казала, не велїла моя стара мати!
(Гол. II, ст. 412, ч. 485—486).

На що мою руку просиш, коль ся віддаляєш?
Будь счислива тва доріжка, куди погадаєш!
(Гол. II, ст. 413, ч. 488)

На що й ти ми ручку даєш, уже не вернеш ся,
Счасливая доріжечка, куди повернеш ся!
(Гол. II, ст. 413, ч. 489).

2291. Ти мій милий чорнобривий, напиши ми карту,
Чи ти добре відбувати в Станїславі варту.
Напишу ти, моя мила, най перейду Відню,
Віддавай сї за кого хоч, бо я вже не війду.
Напишу ти, моя мила, най перейду гори,
Віддавай сї за кого хоч, не прийду нїколи.
Згадай мене, мій миленький, конє сїдлаючи,
А я тебе тай згадаю спати лїгаючи.
Згадай мене, мій миленький, хоть раз на дорозї,
А я тебе тай згадаю сїм раз на порозї. (Волосів).

Б. Кавалєрія.

2292. а) Ой в Марії чорні очи, в Марії, в Марії,
Мене взяли тай приймили до кавалєрії.
Мене взяли тай приймили до кавалєрії,
Зрана коня випуцую, в вечер до Марії. (Хотїнь).

2293. б) А як мене відобрали до кавалєрії,
А я коня випуцував, пішов до Марії. (Пісочна).

2294. в) А я хлопец молоденький[1]) від кавалєрії,
Ой сідаю[2]) на коника, їду до Марії. (Біла).
Лукавиця Н.: 1) Ой то я си файний хлопець. 2) А я сєду.

2295. г) Ой що мені біда вдіє при кавалєрії?
Коника си[1]) віпуцую, а сам до Марії.
Ой піду я до Марійки: Марійко, Марійко,
Ой то мені упадає через тебе гірко. (Волосів).
Грабовець: 1) А я коне.

2296. д) Ей шо мені біда вдіє при кавалєрії?
Я си коня випуцую, сам йду до Марії.
Я си коня висїдлаю, сам на него сєду,
Таки моя дївчинонька, як сє напосєду. (Іванівка).

2297. е) А шож мині біда вдіє при кавальирії?
Коника си віпуцую, я йду до Марії.
А шож мені біда вдіє, я буду служити,
Даст ми цїсар кониченька, буду сьи возити. (Костільпики).
Пор. висше ч. 2252.

В. Улани.

2298. Ой[1]) що менї біда вдіє, як[2]) буду уланом?
Коника си віпуцую, а сам буду паном. (Волосів, Костїльники).
Устє н. Ч.: 1) Ай. 2) Що. 3) А я коня.

2299. Ой пристану до вуланів, пристану, пристану,
Тай червоні пантальони дістану, дістану.
Тай червоні пантальони, тай сиву вуланку,
Де поїду на кватиру, там маю коханку. (Вовків).

2300. А як мине ни віддадут, то я сам пристану,
То я таки чирвоную шапчєну дістану. (Люб.).

2301. а) Ой нима то жомнєрочка, як над уланочка,
Сидит собі ни конику, чирвона шапочка. (Підмих.).

2302. б) Ой нима то жовняронька[1]) понат[2]) уланочка,
Коло боку шабелина[3]), червона шапочка. (Сгр.).
Жураки: 3) Улан сєди на коника — Коцан: 1) По жовняра.
2) Тай по. 3) А шабелька коло боку.

2303. Ой кувала зазуленька у саді на липцї,
А я того любка люблю, що в червоній шьипцї. (Хотїнь).

2304. Таньцювали улани, мали вони чаки,
І червонії вилоги, офіцири таки. (Іванівці).

2305. Ой ніхто так не гуляє як тоти улани,
Бо вни собі повішают шабельки на сцяни. (Лукавиця Н.).

2306. а) Ой то[1]) я си полюбила улана[2]), улана,
Ой ніхто ми[3]) ни зборонит, ні тато, ні мама. (Врб.).

Біла: 1) Як. 2) Жовніра. 3) Ніхто мені.

2307. б) Уланам си полюбила, за улана піду,
Бо в улана сивий коник, сяду, тай поїду.
Ой уланец, моя мамко, уланец, уланец,
Коня пропив, шаблю згубив, нема ніц, нема ніц.
Ой я собі полюбила улана, улана,
Ніхто мені не сперечит, ні тато, ні мама.
Тато мені не сперечит, бо тата не маю,
Мама мені не сперечит, дуже добре знаю. (Тисьменич.).

2308. Ой віддали Іваночка тай за уланочка,
Ніхто за ним не заплаче, тілько коханочка. (Біла).

2309. Ой за млином[1]) пшиниченька, за млином, за млином,
Виплакала дївчинонька очи за вуланом. (О. Коцан).

1) Правдоподібно повинно бути: Ланом.

2310. Уже вікна побілїли, уже білий день, день,
А улани шабельками під границю брень, брень. (Люб.).

2311. Банда грає, банда грає, войско маширує,
А молода дївчинонька руки заламує.
Заломила єдну, єдну, заломила обі:
Ой жиби я, вуланчику, не знала о тобі. (Михайловичі).

2312. Ти молода, дївчинонько, пристань, пристань до нас,
Бо вулани файні хлопцї, червоні по пояс. (Михайловичі).

2313. Кажут люди, що я вулан, що сє гонорую,
Нехай мене звідтам вернут, я сє не силую. (Бишки).

2314. Ой був же я при вуланах, стояв єм у Львові,
При читвертім ріґіменьтї, в читвертї шкадроні. (Врб.).

2315. Ой улани, уланочки, що будем робити?
Скоро цїсар порозпускав, будем ся женити. (Підбереже).

Г. Гусари. Ґренадіри. Піоніри.

2316. Ей я гусар молодий гусарочку любю,
Ей я свої гусарочці чиривички купю.
Купю я ї чиривички з жовтими пришвами.
Най ни ходит по морозї білими ніжками. (Жур).

2317. А я гусар молодий[1]) мижи гусарами,
Басамкуям тиримтети, я поїду з вами.
А гусарі, комісарі, добрі коні майти,
А я з вами повандрую, їдного ми дайти. (Жур).

Коцан: 1) А я хлопец молоденький.

2318. Та ни одна мамка плачи та ни одна тужит,
Ни одної мамки синок у гусарий служит. (Ясенів Гор.).

2319. Зайшло сонце за віконце, місєць за кватиру,
Та де ти сє забавлєєш, любий ґранатиру? (Григорів).

Пор. Кол. ст. 133, ч. 1601.

2320. Чомуж ти мя, мамцю моя, тогди не збудила,
Коли перша кумпанія з села виходила?
Ой я тебе, дитинко ма, тому не збудила,
Полюбилас ґранадира, була бис тужила.
Ой Дидївска полонина, Дидївска, Дидївска,
Взяли мого милейкого в жовнїри до війска. (Боберка).

2321. Ой ми хлопцї молодії, самі пігунєри,
Маскалеви до полуднї фестунок розбили. (Волосів).

Д. Канонїри.

2322. Ой їхали канонєри, аж сї мости гнули,
А дївчата Бога просят, щоб сї повернули. (Вовків).

2323. Ой їхали канонєри з гори на долину,
Тай вступили до дївчини на мід, на калину. (Вовків).

2324. Ой як мине вирбували, сивий муньдїр дали,
Посадили на коника, сьвітами загнали.
Ой як мине вирбували в недїлю раненько,
Ходит дївча під касарнев, плаче жалібненько.
Ой як мине вирбували в місьтї на риночку,
Штири рази відливали мою головочку.
Штири рази відливали, а пєтий зачєли,
Тоди мине молодого за жовнїра взєли.

Ой взєли мі за жовнєра та за канонєра,
Казали ми пуцувати коника воґєра.
А я конє випуцував, на місци поставив,
Перун вдарив, конє забив, а мене зіставив. (Жовтанції).

Е. Інфантерія.

2325. Ой як мене відобрали тай до фантерії,
Заплакали дівчатонька великі й малії. (Григорів).

2326. а) Мого любка[1]) відобрали із[2]) першої кляси,
Дали йому[3]) синій кафтан[4]), червоні кутаси. (Хотінь).
Пісочна: 1) Ой як мене. 2) Я з. 3) Мині. 4) Кабат.
Пор. висше ч. 2114.

2327. б) А як мене відобрали із першої кляси,
Дали мені синий кабат, червоні кутаси.
Синий кабат, синий кабат, червоні вилоги,
Ой ни знаєш, стара мати, як то болят ноги.
Ой болят мі руки, ноги, болят мі, болят мі,
Кличут мене до Самбора, дівчино, порадь мі. (Михайловичі).

2328. Як я собі полюбила жовняра піхоту,
Ані мама не зборонит, бо маю охоту. (Григорів).

2329. Не бійте сї, фантирістї, улана на поли,
Як патрони вистрільиєш, байнетом го сколиш. (Михайловичі).

2330. Ой ти курко чубатенька, позич мені чубка,
Фантирістї-розирвістї не боят сї Турка. (Михайловичі).

2331. Ой ніхто так не бідує, як тая розерва[1]),
Ще не зробив форвиц-байґен[2]), штанка[3]) сє роздерла. (Бишки).
Костїльники: 1) Резерва. 2) А як зробит шіндер-міндер. 3) Штана.

2332. А як менене відобрали до тої розерви,
То так мені[1]) д..у збили, аж штани[2]) подерли! (Пісочна).
Ворсблевичі: 1) Так ми були. 2) Споднї.

Ж. Ріжні роди оружя.

2333. а) Тебе взьили до вуланів, мене до піхоти,
А хто буде додавати дівчитам охоти? (Михайловичі).

2334. б) Наносили бузьки сїна, на тім сїні сїли,
Ой віддали миленького, як ся напосїли.
Наносили бузьки сїна, того дрібненького,
Ой віддали до уланів мого миленького.
Мене дали до уланів, тебе до піхоти,
А хтож буде додавати дівчатам охоти? (Біла)

2335. Ой швіцуют канонєри, швіцуют вулани,
І[1]) швіцує піхотонька[2]) своїми ногами. (Вовків).
Іванівка: 1) Тай. 2) Фантерія.

2336. а) Ой вулани коні мают, драґони косиці,
Фантерісти, розервісти дівки-молодиці. (Михайловичі)

2337. б) Канонєри шіци мают, улани косиці,
Фантерісті, резервісті дівки молодиці. (Жураки).

2338. А жомніри, канонїри вострогами брєнчут,
Фантерія машируї, аж камінї єнчут. (Ожомля).

2339. Ой улани, канонєри, самі ґранатири,
Мід, горівку попивают, стоят на кватири. (Волосів).

2340. А вулани і драґони[1]), то[2]) їдної масти,
А вулани у цїсара[3]), а драґони[1]) красти. (Пісочна).
Устє н. Ч. і Костїльники: 1) Канонєри. 2) Ни. 3) За дївками. — Вербіж: 1) Канонєри. 3) За дївками.

2341. Ой гуляли гусарчики, гуляли драґони,
Тай займили файну любку до свої шкадрони. (Григорів).

2342. Ой[1]) гуляли канонєри[2]), гуляли, гуляли[3]),
А як прийшли фантерісти[4]), всїх порозганяли. (Мечищів).
Пісочна: 1) А. 3) Вулани. 3) Два ляндвери. — Вербіж: 2) Гуляла фантерія. 3) Вулани. 4) Над'їхали канонери.

2343. а) Ой що менї біда вдїє при інфантерії,
Я камаші віпуцую, сам йду до Марії. (М. Яцків).
Пор. висше ч. 2293.

2344. б) Ой щож менї біда вдїє при тій фантерії?
А я мундур випуцую, а сам до Марії.
Ой щож менї біда вдїє при тії драґоньці?
А я коня випуцую, а сам до Явдоньці. (Біла).

9. Карабін.

2345. а) Ой мамуню, мамунцуцю[1]), а я ваш[2]) синочок,
Ой ви[3]) мене годували[4]) під карабіночок. (Губичі).
Михайловичі: 1) Мати моя старенькая. 2) Твій. 3) Ти. 4) Годувала. — Григорів: 4) Мене взяли тай приймили. — Нагуєвичі: 3) То ви. 4) Виховали.
Пор. Кол. ст. 253, ч. 2389. — Саламон, ст. 64, ч. 2.

2346. б) Мати моя старенькая[1]), а я[2]) твій синочок,
Ой заплачеш, як мя возьмут[3]) під карабіночок. (Біла).

Перегінсько: 1) Рідненькая. 2) Та я-ж. 3) На щож ти мі породила.

2347. а) По під тоти синї гори[1]) мальовані хрести,
Туда будем з[2]) товаришом[3]) карабінок[4]) нести. (Жураки).

Грабовець: 1) Попід гору високую. 2) Ой підемо. 3) Пане брате. 4) Карабіни.

Пор. Гол. IV, ст. 452, ч. 66. — Купчанко, ст. 572, ч. 338.

2348. б) Ой не видко того села, ані тії[1]) хрести,
Куда маєм[2]), пане брате, карабіни нести[3]). (Іванівка).

Підмихайлівці: 1) Тілько видко. 2) Ой куда ми. 3) Несли. — Жуків: 1) Іно білі. 2) Будим.

Пор. Гол. II, ст. 302, ч. 307.

2349. а) На щож минї жинити сьи[1]), на щож минї долї,
Коли[2]) минї в Бирижинах[3]) карабін на столї. (Жур).

Волцнїв: 1) Журитя ся. 2) Стоїт. 3) У Самборі. — Пісочна: 3) Пиримишли. — Вовчинець: 3) Є у мене у касарни.

Пор. Мат. V, ст. 113, ч. 16. — Саламон, ст. 64, ч. 1.

2350. б) Ти си, брати, жениш, жениш, а я ни гадаю,
Та на свої головоцьцї біди ни зазнаю.
На шо минї жинити си, на шо минї долї,
Та стоїт ми я в Самборі карабін на столї. (Устє н. Ч.).

2351. в) Гадав-сми си оженити, на шо минї долї,
Кїсаричок, кісаричок, корабін на столї.
А корабін тай на столї, а шабля на клинку,
Казав минї старий жовнїр: шкодаж тибе, синку.
На щож мене шкодувати, коли мине взєто,
Коли мої кучирики ножичками втєто.
Богдай тота дївчиночка добру долю мала,
Кучирики розчисала, тай поцулувала.
Проси Бога, дївчиночко, шо бих прішов з віска,
Аби тобі на суботу розчисана кіска.
У суботу розчисана, в неділю покрита,
В понедївнок до схід сонця дївчина завита. (Підзахарич).

Пор. висше ч. 2079.

2352. Та я ходив, та я ходив, та я находив сьи,
Мої сини поганьиют, я ще ни жинив сьи.
Мої сини поганьиют, бирут сьи косити,
А я хлопиц молодий карабін носити. (Жур).

2353. А ти дубе кучеривий, без пліт похилив сє,
Упав єм сє на негідну, молодий вженив сє.
Та маю сє женитоньки, негідницю брати,
Волю взєти ґвер на плечі тай маширувати. (Пужники).
Пор. висше ч. 2224.

2354. Ой жениш ся, пане брате, береш білявочку,
А я беру ґвер на плечі та йду на війночку. (Волцнїв).

2355. А[1]) я хлопец молоденький не доріс, не доріс,
А зі Львова до Кракова[2]) карабін не[3]) доніс. (Григорів).
Жураки: 1) Ой. 2) Відай би я до цїсаря. — Кульчицї: 2) Від Самбора до Їльвова. 3) Карабінец.

2356. А я хлопец молодейкий доросту, доросту,
Я цїсарским карабіном положу до мосту. (Кульчицї).

2357. Карабине, карабине та карабинойку,
Коби тебе положити[1]) хоть на годинойку. (Боберка).
Кульчицї: 1) Пусти мене до домоньку.

2358. Карабіне, карабіне, тай карабіноньку[1]),
Через тебем, карабіне, втратив[2]) дївчиноньку[3]). (Хотїнь)
Григорів: 1) Карабіночку. 2) Стратив. 3) Дївчиночку.

2359. Карабіне, карабіне тай карабіночку,
Як бим тебе не носив, мав би я жіночку. (Біла).

2360. Ой не вмілас, дївчинонько, Божейка просити,
Шо я пішов цїсареви карабін носити. (Батятичі).

2361. А як мене відобрали та ми дали[1]) ґвер, ґвер,
А я ни знав, що за біда[2]), та в болото[3]) вер, вер. (Михайловичі).
Лукавиця Н.: 1) Дали менї. 2) А я прийшов на кватирю. 3) Тай до землї.

2362. Як ми дали ґвер на плечі, як тота машина,
Вісїмнацїт фунтів важит, нещасна година. (Волцнїв).

2363. Карабіни, карабіни, який ти тяженький,
Я до теби, карабіни, хлопиц молоденький. (Кнг.).

2364. а) Ой я мислив, що підросту[1]) і буду косити,
Мене взєли тай віддали карабін носити. (Соколя).
Камінка Стр.: 1) Виросту.

2365. б) А я гадав, пане брате, що піду косити,
Прийшла карта від цїсара карабін носити. (Голгочі).

2366. в) Ой я гадав, що сї віспю, та піду косити,
Завєзали назад руки карабін носити.
Карабіне, карабіне, п.... тї в душу,
А я хлопец молоденький носити тї мушу.
Карабіне, карабіне, ой карабіночку,
Коби тебе не носити хоть одну днину дниночку!
А я хлопец молоденький, доросту, доросту,
Як уріжу карабіном до мосту, до мосту. (Жураки).
Пор. Саламон, ст. 67, ч. 18.

2367. г) Пішов би я, моя мати, з косою косити,
Дали менї молодому карабін носити.
Бодай тії карабіни в огнї погоріли,
Щоби мене молодого плечі не болїли. (Ж. Павлї, ст. 169).

2368. д) Накосили бузьки сїна, отави, отави,
Наважили ворожейки тай мене віддали.
А я казав, же ся висплю тай піду косити:
Мене взяли тай віддали карабін носити. (Вулька Гамулець).

2369. е) Ой я гадав, що сї висплю тай піду косити,
Ізвєзали руки-ноги, карабін носити.
Ой я гадав, що сї висплю тай займу волоньки,
А я займив дрібні сльози аж до Муравоньки. (Лукавиця Н.).

2370. ж) Та я гадав, що сї віспдю, тай піду косити,
Завєзали бідні ручки, карабін носити.
Карабіне, карабіне, який ти тїженький,
Не доношу тї на собі, хлопец молоденький!
А на тім то карабінї зелїзєчка много,
Не доношу го на собі, дївчино небого. (М. Яцків).

2371. Пан карабін за плечима, гальма над вочима:
Через браму заглядає молода дївчина. (Іванівка).

2372. А в цїсарскім карабінї саме зелїзєчко,
Буде плечі обїдати біле ремінєчко. (Григорів).

2373. Деревєнний карабінец, мальоване ложе,
Іди спробуй, поноси, гільтаю ниборке. (Григорів).

2374. А в цїсарскім карабінї мальована люфа,
А хто її не пуцує, крутят го за вуха. (О. Коцан).

2375. Ой підемо, пане брате, куда річка течи,
Та принесем карабіни на біленькім плечи. (Губичі).

2376. а) Карабіне, карабіне, триста[1]) твою душу,
Я на теби ни робив[2]), а[3]) носити[4]) мушу. (Соколя).

Вулька Гамулець: 1) Трісте. 2) Маґазини погоріли. 4) Носити тя. — Кульчиці: 2) Я на тебе не присягав. 4) Носити тя.

Пор. Купчанко. ст. 572—3, ч. 338.

2377. б) Карабіне, карабіне, сто соть[1]) твою душу,
Яка нічка темненькая, носити тя мушу. (Голгочі).

Волцнів: 1) А кроть.

2378. в) Тай Самбори, Самбороньку, бодай-с завалив си,
Чіриз теби, Самбороньку, я біди позбив си.
Тай Самбори, Самбороньку ... ко тї в душу,
Сїм рік сми си від кє ховав, носити кі мушу.
Сїм рік їм си від кє ховав тими облогами,
Ни міг їм си віховати пирид ворогами. (Усте н. Ч).

Пор. Саламон, ст. 64, ч. 1.

2379. г) Ой підемо с товаришем я в гори, я в гори,
Та вінесем молодицїм шовку на забори.
Та як будут молодиці в заборах ходити,
А ми підем до цїсаре карабін носити.
Карабіне, карабіне, ой карабіночку,
Коби тебе не носити хоть сесу зимочку.
Карабіне залїсецкий, сто сот твою душу,
А я хлопец молоденький носити тї мушу. (Чортовець).

2380. а) Бодей тії[1]) карабіни на смерть[2]) погоріли,
Тоби[3]) мене мої плечі[4]) від них[5]) не болїли. (Руда Сїлецька).

Ожомля: 2) В пецу. 3) Щоби. 4) Молодого. 5) Плечі — Іванівці: 1) Карабіни. 2) Бодай. 3) Щоби. 4) Молодого. 5) Плечі. — Григорів: 1) Бодай тоти. 2) На вогни згоріли. 3—5 = Іванівці. — Пісочна: 2) В Стрию. 3) Жиби. 4) Молодого. 5) Плеч..

Пор. Гол. IV, ст. 445, ч. 10 і ст. 452, ч. 66, — Саламон, ст. 67, ч. 21.

2381. б) Карабіни, карабіни, бодай ви горіли,
Бодай мене молодого плечі не болїли.
Карабіни, карабіни, сто соть вашу маму,
А як я вас не покину, то вас кину в яму. (Іванівка)

2382. Аби тотї карабіни в печах погоріли,
Най би менї молодому так руки не млїли. (Волцнїв).

2383. Коби Самбір запалити, би ґвери тріщали,
Чей би мого милейкого до дому пущали. (Боберка).

2384. Погоріли карабіни, погоріли стайні,
Погоріли сиві коні молодої пані. (Ожомля).

2385. Ти Олекса, я Олекса, обасмо Олекси,
Поскидаймо карабіни тай буде нам лекше. (Грабовець).

10. Урльопники.

2386. Та як я си нагадаю, як я був при воську,
То я не раз поцюлював дівчину волоську. (Пасічна).

2387. А я хлопец молоденький без вусів, без вусів,
Мене взєли тай приймили, я служити мусів. (Григорів, Хотінь).

2388. Ой я служив у цісарі, червоні паролї,
В штирнайцьитім реґіментї, в третїм батальонї. (Лукавиця Н.).

2389. Ой служив я рік у хлопа, а два роки в пана,
А три роки я в цісара, що ми за догана? (Жур).
Пор. висше ч. 2067.

2390. Ой служив я у цїсаря, тепер буду в пана,
Зачекай мі до осени, дївчино кохана. (Печенїжин).

2391. Ой служив я у цїсара[1]) три лїта, три лїта,
Нїчогом си ни заслужив[2]), йном[3]) пробачив[4]) сьвіта. (Жур).
Хотїнь: 1) Цїсареви. 2) Дослужив. 3) Лиш. 4) Проглянув. — Іванівка = Хотїнь.

2392. А я служив у цисаря[1]), заслужив єм[2]) ласку:
Через плечі ремінь білий, а на чолї бляшку. (Кропив. Н.).
Михайловичі: 1) Цїсари. 2) Тай заслужив.
Пор. висше ч. 2078 і 2103—4.

2393. Бодай пани панували, здоровенькі били,
Що ми мого миленького до дому пустили. (Кропив. Н.).

2394. А я в виру воду беру, коромисло гне сє,
Ой не люби урльопника, нехай заріже сє. (Голгочі).

2395. Ой знала ти, дївчинонько, що я жовнїронько,
Було собі вибирати, котро парубойко.
Ой знала ти, дївчинонько, що я вурльопнїчок,
Не тра було ходитоньки[2]) спати на засїчок[3]). (Батятичі).
О. Коцан: 1) Ти видїла. 2) Було зо мнов не лягати. 3) Запічок.

2396. Ти виділа дівчинонько, що я урльопнїчок,
Було спати ни лїгати на білий припічок.
Було спати ни лїгати, мине ни вбіймати,
Ти виділа, що я жовняр, піду воювати.
Ти виділа, що я жовняр, що я ни ґімайний,
Було мине ни любити, коли я ни файний. (Кнг.).

11. Дївчата про вояків.

2397. Рутко моя зелененька, тобов ся замаю,
Мій ся милий реклямує, а я го чекаю. (Таурів).

2398. Казали ми вороженьки, казали ми люде,
Та що з мого миленького добрий жовняр буде. (О. Коцан).

2399. Ой у мого миленького[1]) вишивані дуди,
Ой то з мого миленького файний[2]) жовнїр буди. (Хотїнь).
Липиця Гор.: 1) Вишиті рукави. 2) Добрий.

2400. а) Вишила я сорочечку, ни вишила ковнїр,
З мого любка нема ґазди, лише добрий жовнїр. (Чорні Ослави).

2401. б) Ой сидїлам на порові, стебнувалам комєр,
Ой то з мого миленького буде файний жомєр. (Дусанів).

2402. в) Ой шила я сороченьку[1]), вишивала комнєр,
Ой із[2]) мого миленького буде файний жомнєр. (Дрогобич).
Вовків: 1) Ой сидїла на порозї 2) А то з.

2403. Посїю я у городї жита яренького,
Кажут люди, добрий жовняр буде з миленького. (Липиця Гор.).

2404. а) В Коломиї загриміло, в Городенцї трісло,
Я вже мого миленького посадили в крісло. (Топорівцї).

2405. б) Ой в Корничи загриміло, а в Ценеві трісло,
Та вже мого миленького посадили в крісло.
Як же його посадили, білу барву дали,
Кучерики попідстригли та ще й розчесали. (Березів)

2406. в) В Станїславі загриміло, а у Львові трісло,
Уже мого миленького посадили в крісло.
Посадили, посадили, тай зачили стричи,
Файна любка забігає, до дому го кличи.

Ой не піду, файна любко, не піду, не піду,
Упав сніжок на обліжок, та нароблю сліду.
Упав сніжок на обліжок, вчинив сє водою,
Чи тужиш ти так за мною, як я за тобою? (Велеснів).

2407. г) Та як собі засьпіваю в зелені дубині,
Піди голос по під колос аж до Коломиї.
В Коломиї загриміло, в Калашківцих трісло,
Та вже мого миленького посадили в крісло.
Посадили, посадили, кучірики втєли,
Та вже мого миленького водицев відльили. (Орелець).

2408. Наносили бузьки сіна, на тім сіні сіли,
Ой віддали миленького, як ся напосіли. (Івачів).
Пор. висше ч. 2334.

2409. Насіли сє комісарі, насіли сє пани,
Та возили миленького, доки не віддали.
Посадили миленького на крісельце стричи,
А мені сє причуває, що він мене кличи. (Голгочі).

2410. Не маю я родинойки, лиш єдного брата,
Ой як пани наважили, взєли за вояка. (Кунин).

2411. Ой згоріла стирта сіна самого дрібного,
Ой віддали за жовняра хлопця молодого. (Глядки).

2412. А в Калуши на ратуши гуси ґеґотали,
То ся мому милейкому пани зрадували. (Волосянка).

2413. Ей Тирнопіль, пане брате, Тирнопіль зелений,
Як погляну на милого — милий вострижений. (Іванівка).

2414. Ой на горі жито, жито, на долї колосї,
А то мому милейкому вобтєли волосї. (Ожомля).

2415. Ой не видко Коломиї, лишень видко сіни,
То там мого миленького кучері посіли.
(Гол. II, ст. 302, ч. 306).
Пор. Гол. IV, ст. 445, ч. 10. — Саламон. ст. 65 ч. 6.

2416. Ой у Стрию[1]) на затилю[2]) яблока[3]) запахли,
Ой там[4]) мому миленькому[5]) кучері потахли. (Войнилів).

Тустань: 1) Станїславі. 2) На дзїдзїнцї. 3) Яблучка. 4) Тамка. 5) Мого миленького. — Черче: 1) Ой у Львові. 2) В крайнім домі. 3) Там ябка. 5) Мого миленького.

2417. Вийду жи я на улицю, стану на ячмени,
Іде милий з Гусятина, кучері в кишени.
Ай деж твої, мій миленький, кучері сє діли?
В крайнім домі в Гусятині вікном вилетіли. (Іванівці).

2418. а) Бодай ти сї, Станїслави, завалив, завалив,
То ти мого миленького кучириків збавив. (Чорні Ослави).

2419. б) Ой бодай сї той Станїслав завалив, завалив,
Не одному жовнярови[1]) кучерики[2]) збавив. (М. Яцків).
Жураки: 1) Не єдного леґіника. 2) Кучериків.

2420. Подивлю сї на Станїслав, Станїслав білений;
Подивлю сї на милого, а він обстрижений. (Грабовець).

2421. Ой я в мого миленького кучерики були,
Тілько йому попри гору ножички шарпули. (Стр.).

2422. Не диви ся, дївчиночко, на кучирі дрібні,
Бо вже тії кучирики вписали до Віднї. (Григорів).

2423. Подивлю сї сюди, туди, всюди веселенько,
Подивлю сї на Станїслав, вмлїває серденько. (Пасїчна).

2424. Ой віддали мого хлопця, віддали, віддали,
Коби були кучерики до дому прислали. (Біла).

2425. Бодай тії гусятиньскі ножиці зломили,
Тай що мому миленькому кучири обтєли.
А я стала молоденька, пішла по ланочку,
Позбирала кучерики в єдвабну хусточку. (Постолівка).

2426. Ой ходила дївчинонька у місті по ринку,
Позбирала кучерики в шовкову хустинку.
Та як она визбирала, ревно заплакала:
Кучерики мої любі, вірном вас кохала. (Хотїнь).

2427. Де твої си, мій миленький, кучерики діли?
В Рогатинї в крайнім домі у грубі згоріли. (Тустань).

2428. Де твої сї, мій миленький, кучері поділи?
В Бережєнах по під мури ворони поїли. (Черче).

2429. Ой до Відня доріжейка, до Відня, до Відня,
За милого кучерями голова болит ня. (Боберка).

2430. Ой приймили Іваночка тай за жовнярочка,
Заплакала чорні очка люба дївчиночка. (Григорів).

2431. Ой плакала дївчинонька, ой плакала, млїла,
Що віддали, записали, її кавалїра. (Камінка С.).

2432. Жебим знала, парубочку, що ти мій суджений,
То я бим тї розчесала, хоть ти обстрижений. (Дрогобич).
Пор. Кол. ст. 254, ч. 2441.

2433. А ти казав, що мі возьмиш, я тобі ни вйиру,
Бо по теби карта прийди, молодий жовньиру.
А по теби карта прийди, я тї ни заступю,
Тілько гроший я ни маю та тї ни викупю. (Врб).

2434. Який явір зелененький від сонця розпав ся,
Який хлопец молоденький на жовнїра здав ся. (Кульчицї).

2435. Який ячмінь молоденький та по стерни зійшов,
Який хлопец молоденький на жовнїра війшов. (Кульчицї).

2436. Подивлю сї на Станїслав, а Станїслав довгий,
Подивлю сї на милого, а з милого жовнїр. (Жураки).

2437. Ой добрий я розум маю тай добру натуру,
Взьили любка за жовняра, а я сьи не журу. (Врб.),

2438. Стоїт явір над водою, тай розколисав ся,
Пішов милий до Самбора, на жовнїра здав ся.
На жовнїра, на жовнїра, та на жовнїрейка,
Не так за ним мати тужит, як я молодейка. (Мшанець. З).

2439. Ой всї хлопцї в браку були, жадного не взяли,
Ой но мому миленькому кучарики втяли.
Кучарики втяли, втяли, в мундурец го вбрали,
Посадили на коника, як намалювали.
Посадили на коника, вивели на ґанок:
Подиви ся, дївчинонько, який з мене панок. (Дусанів).
Пор. висше ч. 2132—3 і 2262—3.

2440. Ой косили бузьки сїно, в копицї складали,
Ой гонили миленького, поки не віддали. (Голгочі).

2441. Ни жури сьи, парубочку, ци майиш сорочку,
Ой у Стрию на затилю висит на кілочку. (Жур).

2442. У середу[1]) не робити, бо в середу[2]) сьвято,
Бо в середу[2]) миленького на жовняра взято. (О. Коцан).
Мшанець: 1) А в суботу. 2) В суботу.

2443. Ой пішлаб я до коршмоньки, та ми заказано,
Бо віддали мого любка у вівторок рано.
Не піду я до коршмоньки, шкода мого труду,
Бо мій любко не танцює, тай я вже не буду. (Тустань).

2444. Ой піду я та на данец, сєду собі з краю,
Ой всї дївки з миленькими, лишень я не маю.
Усї дївки з миленькими, усї пют, гуляют,
Лишень мого миленького слози обливают.
Усї дївки з миленькими гуляют, данцуют,
Лишень мого миленького капралї муштруют. (Стецева).

2445. Ти дївчино чорнобрива, перепеличенько,
Ой не вважай на жовнїра й на його личенько.
Бо в жовнїра таке личко, як рожа зацвила,
А він всяди тай поїди, ти будиш тужила. (Нивицї).

2446. Там на горі на високі вовес колисав ся,
Там мій милий чорнобривий на жомяра вдав ся. (Іванівцї).

2447. Ой віддали миленького, віддали, віддали,
Лишила сї кресанина тай золоті пави. (Волосів).
Пор. висше ч. 2286.

2448. Взяли мого миленького тай му дали сподні,
Комуж я дам писаночку в сьвята Виликоднї? (Іванівцї).

2449. Ой купи ми, мій миленький, червоненьку стоячку,
Ой щоби я не тужила, як будеш при войску. (Хотїнь).

2450. Зашуміла, загуділа зелена лїщина,
Заплакала за жовняром молода дївчина. (Ситїхів).

2451. Ой як менї не плакати, самі сльози ллют ся,
Взяли любка на жовняра, а з мене сьміют ся. (Войнилів).

2452. а) Ой волоська орішниця[1]), волоська, волоська,
Нема мого милейкого[2]), поїхав[3]) до воська. (Мшанець).
Іванівцї: 1) Капустиця. 2) Одного я любка мала. 3) Тай пішов.
Пор. Кол. ст. 256, ч. 2485.

2453. б) Ой волоска капустицє, волоска, волоска,
Ни вилики закоханє, тай взєли до войска.
Ой волоска капустице, я тє підрубаю,
Служи, служи жомняроньку, я тє зачикаю. (Іванівцї).
Пор. висше ч. 2284—6.

2454. Ой зацвила колопенька тай сї розцвитає,
Відобрали мого любка, тай сї не вертає. (Гвозд).
Пор. Кол. ст. 255, ч. 2485.

2455. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Викувала миленького аж до Станїслава. (Григорів).

2456. Уже моє солодєтко помаширувало,
Коби було на дорогу хоть поцїлювало. (Угринів Дол.).

2457. Ой ни видко того села, лишень видко дубє,
Дес там моє пробуває сивеньке голубє.
Ой ни видко того села, лиш видко тополї,
Дес там моє пробуває сивеньке соколє.
Ой вже моє соколєтко помаширувало,
Кобим була на дорогу хоть поцїлювала. (Орелець).

2458. Коли мого милейкого до воська волали,
Тогди мене молодейку водов обливали. (Мшанець).

2459. На городї подолян, зацвив по нїмецки,
Там десь моє закохане ходит по шляхецки.
На городї подолян зацвив по веньґерски,
Там десь моє закохане ходит по жовнєрски. (Біла).

2460. Я гадала, що машина, то колїя їди,
Я гадала, що мій милий до войска ни піди. (Іванівцї).

2461. Бодай жи сї машинонька тота поколола,
Она мого миленького відвезла до Львова. (Загвізде).

2462. Ой кувала[1]) зазуленька над маком[2]), над маком,
Ой десь моє закохане[3]) в Самборі вояком. (Вовків).
Вільки Мазовецькі; 1) Закувала. 2) В городї. 3) Нема мого миленького. 4) Ві Львові.
Пор. Саламон, ст. 65, ч. 6.

2463. Чи я така нещаслива, чи ви мамуненько,
Котрого я хлопцї люблю, то все жовняренько. (Вовків).

2464. Відобрали миленького та за жовнїренька,
Нихто за ним не заплаче, лиш я молоденька. (Кропив. Н.).

2465. Ой добрали миленького та за жовняренька,
Нїхто ня ся не спитає: що робиш, миленька? (Кропив. Н.).

2466. Ой попід той лїс великий ходит баран дикий,
Взяли Грица на жовняра, жаль менї великий.
(Гол. IV, ст. 450, ч. 52).

2467. а) Ой приймили Іваночка та за жовнярочка,
Заплакала чорні очи люба дівчиночка. (Хотінь).
Пор. Гол. IV, ст. 473, ч. 216.

2468. б) Ой приймили Іваночка[1]) тай за жовніронька[2]),
Не заплаче[3]) отец, мати, але[4]) дівчинонька[5]).
Не заплаче отец, мати[6]), що го породила,
Лиш заплаче дівчинонька[7]), що го полюбила. (Хотінь).
Камінка Стр.: 1) Ой віддали парубочка. 2) Жомнярочка. 3) Ой не плаче. 4) Тілько. 5) Дівчиночка. — Голгочі: 1) Ой як взели Іваночка. 2) Жовнярочка. 3) Не так плаче. 4) Та як. 5) Дівчиночка. 6) Отець плаче, мати плаче. 7) А дівчина чорнобрива.

2469. в) Ненько моя старенькая, жура мні си взєла,
Записали за жовніра, кого я любила.
Записали за жовніра, тай за жовнірочка,
Не так за ним ненька плаче, як я дівчиночка.
Не так за ним ненька плаче, що го породила,
Як я плачу дівчиночка, шом вірне любила. (Видинів).

2470. г) Ой остригли парубочка тай за жовнярочка,
Не так плаче отец, мати, як та Вірмяночка.
Не так плаче отец, мати, що го породила,
Та як тая Вірмяночка, що го полюбила. (Красне).

2471. Ой згоріла стирта сіна, друга догаряє,
Взяли хлопці за жовніра, дівчина вмлїває. (Волцнїв).

2472. А тепер я, а тепер я признати сї мушу,
Полюбилам жовніронька цілим серцем, душов. (Волцнїв),

2473. а) Ци ви[1]), пани, подуріли, ци ви[2]) сї попили,
Що ви[2]) мого миленького на жовняра[3]) взьили? (Пасічна, Граб.).
Викторів: 1) Ой чи. 2) Вни. 3) За рекрута.

2474. б) Чи[1]) ви, пани, подуріли, чи[1]) ви ся попили,
Що ви[2]) мого миленького за жомяра[3]) взєли?
Ми не пили горілоньки, но[4]) мід солоденький,
Ми не знали, дівчинонько, що то твій миленький. (Дусанів).
Іванівці: 1) Ци. 2) На що. 3) До жомнярів. 4) Лиш.

2475. в) Ой підуж я до Бережан, куплю атраменту,
Тай напишу білу карту аж до реґементу:
Ци ви пани зварювали, ци ви ся попили,
Що ви мого миленького, на жовняра взєли?
Ми нічого не видали, лиш мід солоденький,
Ми не знали, дівчинонько, що то твій миленький. (О. Коцан).

2476. Широкий лист на калині, широкий тай довгий,
Ци я така нищіслива, що мій любко жовнїр. (Пасїчна).

2477. Ци я така нищіслива, ци моя родина,
Ой ци я сї в нищісливу годину вродила?
Ци я така нищіслива, ци в запасцї півка,
Що я така молоденька жовнярова дївка.
Ци я така нищіслива, ци в запасцї комнїр,
Що я така молоденька, а мій любко жомнїр. (Пасїчна).

2478. Я на тебе, Онуфрію[1]), мала всю надію,
Тебе взяли тай віддали[2]), деж я ся подію? (Біла).
Григорів: 1) Колодію. 2) За жовняра.
Пор. Кол. ст. 152, ч. 1881.

2479. Ни диви сьи, дївчинонько, жовнярови в вочи,
Жовняр сьиди тай поїди тимненької ночи. (Кнг.).

2480. Як поїдеш з кіньми на ніч, заграй на фуяру,
Я тя буду пізнавала, чи то ти, жовняру. (М. Яцків).

2481. Ой жовняре, жовнярику, жовте ти волосї,
Не йди в село без шабельки, бо ти не яло сї. (М. Яцків).

2482. По садочку похожаю, по садочку тужу,
На жовняра поглядаю, мало сї не знуджу. (М. Яцків).

2483. Як жовнїра не любити, коли жовнїр красний,
А в жовняра сиві очка, як у соколочка. (М. Яцків).

2484. Ой добрали миленького я з першої кляси,
Піде милий на три роки, то не малї чяси. (Кропив. Н.).

2485. Ой кувала зазуленька на буковім листї,
Піде милий та до воська аж у Чесьнім Хрисьтї. (Кропив. Н.).

2486. Ішов любко у рекрути, я морков полола,
А він махнув правов руков: будь, мила, здорова.
Ішов милий у рекрути, а я морков полю,
Не моглам ся подивити з великого жалю. (Хотїнь).
Пор. Кол. ст. 254, ч. 2449.

2487. Казав єсь ми, мій миленький, що мене не лишиш,
А як підеш до цїсара, білий лист напишиш.
Ой напишу, моя любко, напишу, напишу,
Кобим таке личко застав, як теперка лишу. (Загвіздє).

2488. Ішов милий у рекрути[1]), мене[2]) наказував:
Щоби твоє біле личко ніхто не цілував.
Я гадала, мій миленький, що ся не[3]) забавиш,
Ніхто личко не цілував, лишень твій товариш. (Хотїнь).
Пасїчна: 1) Ой як любко машірував. 2) То ми. 3) Що ти сї.
Пор. Кол. ст. 254, ч. 2449.

2489. Оден ваґон червоненький, а другий біленький,
А там сидит тай поїде любко солоденький. (Хотїнь).

2490. Ой у Відни зазоріло, у Львові свитає,
В Станїславі сонце сходит, там мій любко ходит. (Грабовець).

2491. Ой у горах снїги впали, потоки сї здули,
А вже мого миленького в черевики вбули. (Врб.).

2492. Кличут мене вечеряти, кличут мене саму,
Уже моя вечеронька в Самборі в касарни. (Розлуче).

2493. Яка тота курка красна, що курята водит,
То десь моя білявина по касарни ходит. (Кропив. Н.).

2494. Ой кувала зазуленька над виром, над виром,
О десь моє солодетко вививає ґвером. (П. Коцан).
Пор. Саламон, ст. 66, ч. 16.

2495. Ой зацвила черемшина тай зацвили вишнї,
Тай узьили миленького аж до Перемишлї.
Ой бодай сї той Перемишль завалив, завалив,
Та він мого миленького кучариків збавив. (Грабовець).
Пор. висше ч. 2418—9.

2496. А всї кури на сїдалї, когут на порозї,
Всї жовнїри на кватирі, мій милий в дорозї. (Зал. ст. 193).
Пор. Гол. II, ст. 297, ч. 284.

2497. Ой як будеш, мій миленький, я в Відни на вартї,
Напиши ми чорні очи на біленькі картї.
Напиши ми чорні очи тай сам підпиши си,
Таки менї молоденькі з низенька вклони си. (Видинів).

2498. А як я си погадаю, як я си помислю,
Стоїт моє закоханї в містї Перемишлю. (Михайловичі).

2499. Ой я в своїм городочку посадила вишнї,
А мій милий на кватирі аж у Перемишлї. (Загвіздє).

2500. Ой на льонї конопельки, на льонї, на льонї,
Ой маю я миленького в першім батальонї. (Таурів).

2501. Ой кувала зазуленька в городї на льонї,
Пізнала бим[1]) миленького в третїм батальонї. (Черче).
О. Коцан: 1) Я пізнала.
Пор. Кол. ст. 255, ч. 2473.

2502. Я гадала, шо мій милий пасе горі конї,
А мій милий я в цїсарі в третїм батальонї.
Я гадала, шо мій милий горі з кониками,
А мій милий а в цїсарі з чорними очками. (Видинів).

2503. Ой кувала зазуленька тай[1]) на фудаментї,
Ой вписали миленького в першім реґіментї. (Григорів).
Хотїнь: 1) Та.

2504. А мій милий чорнобривий в першім реґіментї,
А він носит і двигає карабін тяженький. (Волцнїв).

2505. Кобим мала злоте пюро, трошка атраменту,
Писалабим за миленьким аж до реґіменту. (Тисьменич.).

2506. а) Ой піду я до Бережан[1]), куплю атраменту,
Напишу я[2]) до милого[3]) аж до реґіменту. (Таурів, Шибалин).
Хотїнь: 1) Та до міста. 2) Та напишу. 3) Лист до любка)
Пор. висше ч. 2475.

2507. б) Тужит ми сє, мамуненько, тужит ми сє, тужит,
Нима мого миленького, десь в цїсара служит.
Служи, служи, мій миленький, заслужи си ласку,
Через плечі білий пояс, а на чолї бляшку.
Ой піду я до Товстого, купю атраменту,
Напишу я білу карту аж до реґіменту. (Постолївка).
Пор. Саламон, ст. 68, ч. 23.

2508. Ой я любка закосичу самим діяментом,
Щобим його пізнавала межи реґіментом.
Кладїт його в середину, або кладїт з краю,
Та я свого миленького здалека пізнаю. (Перегінсько).

2509. Коби ти знав, мій миленький, який жаль тяженький,
Вискочив бис з риґіменту, як голуб[1]) сивенький.
Кобис знала, моя мила[2]), а як[3]) минї нудно,
А як[3]) минї з риґіменту вискочити трудно. (Стр.).
Біла: 1) Сокіл. 2) Дївчинонько. 3) Як то.

2510. Ой не видко того села, ой но видко дуби,
Куда ходит, машерує, моє серце любе.
Ой не видко того села, не видко, не видко,
Куда ходит, машерує, моє солодєтко. (Дусанів).

2511. Ой до того Станїслава дорожечка гладка,
Ой бо туди пішла моя розмова тай гадка. (Жураки).

2512. Йоберни ся, Самборику, до гори корінєм,
Няй увиджу миленького, ци файний жовнїром. (Кропив. Н.).

2513. Сопілочко, скосївочко, горіхове денце,
Коли тобі рочок війде, Іваночку серце?
Ой тай менї рочок війде у сьвіту недїлю,
Ой ци мати, ци не мати на тебе надїю?
Ой мала я, леґінику, на тебе надїю,
Тебе взьили на жовняра, деж я сї подїю?
Тебе взьили на жовняра тай на жовняронька,
Ой деж я сї тай подїю, біднаж головонька. (Грабовець).

2514. А по польски кватироньки, а по руски вікна,
Не диви ся на жовнїра, на пустого вітра. (Осташівцї).

2515. Ой жовнярю молоденький, жовнярю, жовнярю,
Тількос прийшов до домоньку, щос наробив жалю. (Перегінсько).

2516. Ой жовнярю молоденький, жовнярю, жовнярю,
Кобис нинї не виходив, меньче булоб жалю. (Кропив. Н.).
Пор. Кол. ст. 255, ч. 2477.

2517. На Загірю зазоріло, либонь буде день, день,
Ходит жовнїр попід вікна, острогами дзень, дзень.
На Загірю зазоріло, либонь деньок буде,
Ставай, ставай, мій миленький, бо вже ходят люде. (Кнг.).

2518. Я сидїла на порозї, вишивала стирку,
Нима мого миленького, пішов на зицирку.
Я сидїла на порозї, гафтувала ковнїр,
Ото з мого миленького найладнїйший жовнїр. (Жур.).

2519. Спускали сї жовнярики із гори поволи,
Насамперед мій миленький на воронїм кони. (Рибно)

2520. Отвору я кватирочку, подивлю ся в поли,
Чи не їди мій миленький на воронїм кони.
Ой вже їди, ой вже їди, ручкою махає,
З червоної камізельки ябка витягає. (Желдець).

2521. Ой випила дївчинонька скленку атраменту,
Вандрувала за жовняром аж до реґіменту.
Напила сї дївчинонька водицї з керницї,
Вандрувала за жовняром аж до Зарваницї. (Дусанів).

2522. Ой на горі[1]), на високій[2]) стояла*) Марися,
Та мруґала[3]) на[4]) капраля: капралю, верни ся. (Кропив. Н.).

Іванівці: 1) Ой у полю. 2) При дорозї. 3) Махала. 4) До. — Підмихайлівці: 1) Ой по горі, по. *) Ходила.

Пор. Кол. ст. 60, ч. 351.

2523. Ой то вже мнї не ходити тим широким ланом,
Ой то вже мнї не стояти з молодим жовнярьом. (Кропив. Н.).

2524. Як жовняра не любити, жовняр підголив сї,
Вуса собі підкрутив тай не засмутив сї. (Волцнїв).

2525. Ой я би ся віддавала, нема каваліря,
Ой не хочу якого будь, я хочу жовніря. (Кропив. Н.).

2526. Ой болит нї головонька, тай чоло лоптит нї,
Ґімайного любка маю, тай капраль кортит нї. (Березів).

2527. Кобим мала білий папер, трошка атраменту,
Писалам би за миленьким аж до реґіменту:
Ой цїсаре, цїсарику, пусти ми любочка,
Бо я за ним виплакала свої сиві очка.
Очка ми сї заморгали, в млинї ночували,
Личко мі сї румянїє, хлопцї цїлювали.
Щом сї хлопцїв налюбила тай нацїлювала,
Жебим нинї умирала, гріху бим не мала (Дрогобич).

Пор. висше ч. 2506.

2528. А я піду до цисаря тай буду просити:
Пусти мого миленького травицї косити.
Пущу я ти, дївчинонько, пущу ти, небого,
Та травицї покосити, лише не на много. (Кропив. Н.).

2529. а) Сьвітий отчи[1]) Николаю і ти[2]) Матко Боска,
Повирни ми[3]) того хлопцьи, жи[4]) пішов до войска. (Жур).

Сїлець Б.: 1) Готчи. 3) Вирни минї. 4) Що. — Дусанів: 1) Ой Господи. 2) Милосерний тай ти. 4) Що. — Біла: 1) Ой Боже мій. 2) Милосерний. 4) Що.

2530. б) Ой ти Божи татусеньку, тай ти Матко Боска,
Привиди ми того хлопця, що пішов до вольска. (Подусильна).

2531. в) Ой Господи милосерний і ти Матко Боска,
Поверни ми того хлопця, шо пішов до войска.
Ой Господи милосерний, отче Миколаю,
Поверни ми того хлопця, бо не витримаю. (Нивицї).

2532. Ой дубкуж мій солоденький, ой дубкуж мій, дубку:
Коли ти сї вже вислужиш в цісаря, голубку?
Не жури сї, моя мила, що я жовнїренько,
Я вислужу свої лїта в цїсаря борзенько. (М. Яцків).

2533. Ци ти, милий, у Самборі, ци ти на кордонї,
То ми таку карту вишли, як шлюбненькій жонї.
То ми таку карту вишли, бим ся не гадала,
Та так менї карту вишли, би мати не знала. (Мшанець. З.).

2534. а) Ой зацвила сина квітка[1]) в ячмени[2]), в ячмени,
Стоїт любко[3]) в Тирнополи, пиши лист до мени.
А я си той[4]) лист читаю[5]), тай сьи усьміхаю[6]):
Служи[7]), служи[7]), мій миленький, я тьи зачикаю[8]). (Яв.).

Хотїнь: 1) Синя цьвітка. 2) В зеленім. 3) Милий. 4) А як я той. 5) Читала. 6) Усьміхала. 8) Буду тя чекала. — Іванівка: 1) Черемшина. 3) А мій милий. 5) А я той лист відбираю. 7) Пиши. 8) Я єнчого маю.

2535. б) Ой зацвила сина чічка в дзеленім ячмени,
І написав мій миленький дрібний лист до мене.
А я той лист читаю си і сьи осьміхаю:
Служи, служи, мій миленький, я тьи зачикаю.
Придало сьи, мій миленький, при воську служити,
Лише ти сьи не придало карабін носити. (Костїльники).

2536. Ой явірю зелененький, явірю, явірю!
Відкє на тя визирати, молодий жовнїрю?
Відкє на тя визирати, відкє ся дивити,
Та з котрої сторононьки будеш виходити? (Кульчицї).

2537. Я жовняра люблю, люблю, за жовняра піду,
А в жовняра є свій коник, я на нім поїду. (О. Коцан).

2538. Ой зацвила центория, ой зацвила тоя,
Як бис не йшов до цїсара, я би була твоя.
А я тою закопаю, то буде стояти,
А ти підеш до цїсари, я буду чекати. (Дусанів).

2539. Шоб не тая центурія, тай не тая тоя,
Шоб тя були не віддали, я бим була твоя.
Вой возму я цинтурію, в землю закопаю,
Я на тебе, парубочку, ще рік зачекаю. (Кунин).

2540. Ой трісе сьи буковина, трісе сьи лїщина,
Та трісе сьи за жовняром молода дївчина. (Жур).

2541. Руто моя зелененька, рутяний листочок,
Прийде милий із рекрутів, буде на віночок. (Хотінь).

2542. Нима мого миленького, пішов у рекрути,
Лишив мині на признаку два корчики рути.
Два корчики лишив рути, а корчик розмаю,
Тай кого я, мій миленький, полюбити маю?
Тай полюби, моя мила, товариши мого,
То так ти сї ме здавати, що мене самого. (Чорні Ослави).

2543. Ой на тобі коралики, на менї коралї,
Тебе люблят офіцири, а мене капралї. (Хотїнь).

2544. Ой на тобі пацьорита, на минї французькі,
Тебе люблять офіцири, мене хлопцї руські. (Хотїнь).

2545. Ой ввійду я до покою, тупну я ногою:
Вийди, пани капітани, гуляти зо мною. (Нивицї).

2546. Там на ставі, на ставочку, качіта в рідочку,
Чого я сє догуляла з тобом, жомнярочку? (Іванівка).

2547. Гей на ставі, на ставочку, трава на пеньочку,
Ой то ям ся догуляла з тобов, жовнярочку!
Ей то ям ся догуляла, горівки напила,
Ей то ям си молоденька стиду наробила. (Петничани).

2548. Я на ставу хусти прала, втонула мі дошка:
Ни мине тї перша кулї, мовила ворошка. (Ожомля).

2549. Ей хлопчики, пликанчики, ей хлопчики думцї,
Погинити на війноньцї, як тютюн у люльцї. (Жур).
Пор. висше ч. 2090—92.

2550. Ой кримінна дороженька, кримінна, кримінна,
Десь мій любко на війнойцї в крові по колїна. (Врб.).

2551. Ой плакала дївчинойка, як я йшов на війну,
Не плач, не плач, дївчинойко, мине куля мине.
Ши до войни ни дійшов, уже кулю достав,
Пиши листи чириз гори, калїкою зостав. (Люб.).

2552. Тобі шаблї зготована, цїсару служити,
Минї труно зготоване, в сирій землї гнити. (Михайловичі).

2553. Ой дївчата молоденькі, бисте памятали,
Жеби сте ся з жовнярчиком жадна не кохали.
Бо жовнярчик молоденький Бога ся не боїт,
Перед дївков присягає, на душу не стоїт. (Кропив. Н.).

2554. Ой зацвило синозїльи тай рожа трояка,
Нїхто минї ни зборонит любити вояка. (Кнг.).

2555. Ой зацвила калинонька трояка, трояка,
Бодай нїхто не дочекав любити вояка. (Вовків).

2556. Не буду сї віддавати за півтора року,
Бо ще мому миленькому шабля коло боку. (Тисьменич.).

2557. А вже менї не ходити горішним потоком,
А вже менї не любити жовняра під боком.
А вжеж менї не ходити пішки по горішки,
А вже менї не любити хлопцї фантерістї.
А вже менї не ходити, куди я ходила,
А вже менї не любити, кого я любила. (Гвозд.).

2558. Ой не ходи, дївчиночко, так дрібненьким кроком,
Бо ти стане за жовняром годиночка роком. (Григорів, Хотїнь).

2559. Ой убита доріженька аж до Перемишля,
Ой чого ти, дївчинонько, за жовнїра вийшла? (Волцнїв).

2560. Ой казалас, дївчиночко, не будеш тужити,
А ти пішла за жовняром в сиру землю гнити. (Григорів, Хотїнь)

2561. Ой то тота сопілочка на дванацять ґерок,
Ой то з мого миленького файний офіцирок. (Тисьменич.).

2562. Виглянули чорні очі без панську стодолу,
Чи не іде мій миленький зі Львова до дому. (Біла).

2563. Ой то я сї позираю вікном на дорогу,
Ци не іде мій миленький я з войска до дому. (Врб.).

12. Козаки.

2564. Сухий дубе, сухий дубе, нїчо з тя не буде,
Ой а з мене березочки колясочка буде.
Колясочка мальована, коник вороненький,
Ой як сєде, так поїде козак молоденький. (Зал. ст. 198).

2565. Курила сї доріженька гаєм зелененьким,
Курив її козаченько конем вороненьким. (Жураки).

2566. Іде козак дорогою, ноженьками креше,
За ним, за ним дївчиноньска чорні коси чеше. (Пасїчна).

2567. Іде козак з України, в підківочки дзень, дзень,
За ним, за ним дївчиноньска, як біленький день, день.
Іде козак з України, в підківочки креше,
За ним, за ним дївчиноньска жовті коси чеше.
(Гол. II, ст. 305, ч. 325).
Пор. Кольберґ, Ш, ст. 15—16, ч. 56—57. — Пор. висше ч. 46.

2568. Ой зза гори високої[1]) буйний вітер віє,
Ой[2]) там козак молоденький[3]) пшениченьку сїє.
Ой він сїє пшениченьку від краю до краю,
Ой віходит дївчиноньска з зеленого гаю.
Та як війшла дївчиночка, взєла сї під боки:
Не стидай сї, мій миленький, то загін широкий. (М. Яцків).
Іванівцї (лиш 1-ий куплет): 1) Там на горі, на високі. 2) А.
3) Молод козаченько.

2569. З гори, коню, з гори, коню, з гори на долину,
Як наважив єден козак на мою дївчину. (Івачів).

2570. Ой трісе сї трісавицє, трісе сї лїщина,
Ой трісе сї за козаком молода дївчина. (Жураки).

2571. А на водї два лебедї, обидва біленькі,
Є в дївчини два козаки, оба молоденькі. (Біла).

2572. На городї вишня, вишня, з під коріня вишня,
Грає козак на дудочку, щоб дївчина вийшла.
А дївчина вийшла, вийшла, і си з боку стала:
Не грай, не грай, козаченьку, бом сьи нагнївала. (Іванівка).

2573. Ой на грушцї білий цьвіт, та вже опадає,
Любив козак дївчиноньку, та вже покидає,
Ой нехайже покидає, як сам собі знає,
Щасливая дороженька, куда він думає!
(Гол. II, ст. 332, ч. 467).

2574. Половина цьвіта цвите, половина вяне:
Ходив козак до дївчини, тепер не загляне.
(Гол. IV, ст. 466, ч. 171).

2575. Ой я вбита[1]) дороженька, я вбита[2]), я вбита[2]),
Ой ввик[3]) козак до дівчини, як голуб до жита. (Явче).

Манява: 1) Ой убита. 2) Убита. 2) Ходив.

2576. Два козаки не однакі, не одної масти,
Оден пішов до Ганусї, другий пішов красти. (Гуйско).

2577. І ти козак і я козак, обасьмо єднакі,
Ти хороший, я без гроший, обасьмо гуляки. (Волосянка).

2578. Бувай здоров, і я з тобов, ти славний козаче,
Тай не єдна дївчинонька за нами заплаче.
Ой не єдна тай заплаче, не єдна затужит:
Ой десь моє закохане цїсареви служит. (Невід.).

2579. Ай відкиж ти, дївчинойко, та відки, та відки?
Бо я козак молоденький з нової Слобідки. (Гуйско).

2580. Ой чого ти, місяченьку, так обколував ся,
Ой чого ти, козаченьку, так засумував ся?
Ой колує місяченько, колує, колує,
Там десь моя дївчинонька без мене сумує. (Біла).

2581. а) Козак коня напував, Дзюба воду брала,
Козак собі засьпівав, Дзюба заплакала.
Не плач Дзюба, моя люба, не тужи за мною,
Як поїду на Вкраїну, заплачиш за мною.
Як жи Дзюбу не любити, коли Дзюба ладна,
Є на Дзюбі коралики, хусточка відвабна. (Войнилів).

2582. б) Козак коня напував, Дзюба воду брала,
Козак собі заспівав, Дзюба заплакала.
Не плач, Дзюбо, не плач любо, поки я з тобою,
Як поїду на Вкраїну заплачеш за мною.
Ой заплачеш, Дзюбо любо, заплачеш, заплачеш,
Та як мене на цїсарськім конику побачиш. (Волосів).

2583. Ой на горі жито, жито, на долині просо,
Заручив ся в ходаках, оженив ся босо.
Ой на горі жито, жито, тоненькі покоси,
А хто буде розплїтати дївчиноньцї коси?
Козак буде розплїтати, козак буде плести,
Козак буде дївчиноньку до шлюбоньку вести. (Біла).

2584. Там на горі[1]), на Самборі[2]) камінь крупи[3]) меле,
Питає сї козак дївки: Чи підеш за мене?
Ой не піду, ой не піду[4]), з далекогос[5]) краю,
Будеш бити, катувати[6]), я роду[7]) не маю.
Нї я роду, нї я плоду, нї я родиноньки,
Будеш бити, катувати, що день-годиноньки. (Батятичі).

М. Яцків: 1) Ой на ставі. 2) На ставочку. 3) Млин меле, млин. 4) Козаченьку. 5) З далекого. 6) Зневажати. 7) Родини. — Григорів: 2) На високі. 3) Муку. 6) Волочити. 7) Родини. Оба варіянти без третього куплєта.

Пор Гол. II, ст. 265, ч. 104. — Кольберґ Ш, ст. 20 ч. 117—120.

2585. На городї під віконцем ґрипшан зелененький,
Занадив сї до дївчини козак молоденький.
На городї під віконцем зеленая тоя:
Скажи, скажи, дївчинонько, чи будеш ти моя?
А я тебе, козаченьку, раджу і не раджу,
Я з тобою тутай стою, а за єнчим гляджу.
Вирвало би твою мать з твею порадою,
Я до тебе з щирим серцем, а ти з неправдою. (Батятичі).

2586. Ой бодай ти, козаченьку, тодї оженив ся,
Як у лїсї при дорозї сухий дуб розвив ся.
Ой бодай ти, дївчинонько, тодї замуж пішла,
Як у лїсї при дорозї суха рута зійшла.
(Гол. IV, ст. 467, ч. 177).

2587. а) Ой по горі, по долинї горох покотив ся,
З України до дївчини козак поклонив ся.
Вона єму дарувала коня вороного,
А він її хустку купив з єдвабу самого.
Хустко моя єдвабная, краів ти не знати,
Любко моя любенькая, жаль тя покидати. (Біла).

2588. б) Ой по горі, по високій, тройзїль похилив сї,
З України до дївчини козак поклонив сї.
Поклонив сї козаченько з коня вороного:
Не забувай, моя мила, мене молодого. (Михайловичі).

2589. Ой на ставу, па ставочку, з'їли качки ряску,
Загубивісь, козаченьку, у дївчини ласку.
Не знаєш ти, козаченьку, як ласки дістати:
Обіймити, притулити, тай поцїлувати. (Вільки Маз.)

2590. Погадай, подумай, молодий козаче,
Ни їдная дівчинонька чириз теби плаче. (Нивиці).

2591. Стоїт явір над водою, на воду схилив ся,
На козака невгодонька, козак зажурив ся.
Не рад явір хилити ся, вода корінь миє,
Не рад козак журити ся, само серце ниє. (О. Коцан).

2592. Ой[1]) на горі жито, жито, там козака вбито,
Та[2]) червонов китайчинов[3]) личенько накрито.
Ішли дівки[4]) жито жати тай пожалували[5]),
Підоймили китаєчку[6]) тай поцілювали[7]). (Волосів).
Богородчани Старі: 1) Там. 2) Тай. 3) Китайочков. 4) Йшла дівчина. 5) Пожалувала. 6) Відокрила біле личко. 7) Поцілувала.

2593. Їде бричка невеличка, коник вороненький,
Козаченько чорнобривий, тото мій миленький. (Жураки).

2594. Ой козаче, козаченьку, солодкий медочку,
В вікні сиджу, тебе виджу в вишневім садочку. (Нивиці).

2595. Ой козаче, козаченьку, я тя прикрасила,
Мавісь штани без кишені, я тобі пришила. (Біла).

2596. Де ти їдеш, мій козаче, така завіруха?
А до тебе, дівчинонько, позич ми кожуха.
Не позичу, не позичу, бо но оден маю,
Бо як прийде зимна нічка, ним ся накриваю. (Буцнів).

2597. Ой козаче, козаченьку, родила тя мати,
А як станеш на камени, підківоньки знати. (Біла).

2598. На городі дві лободі, до купоньки гнут ся,
А за мною молодою козаченьки бют ся.
Не бийте ся, козаченьки, бо я вже не ваші,
Оден узяв за рученьку, а другому засі. (Хотінь).

2599. Ой козаче жовтокосий, любилам тя доси,
А тепер тя занехаю, бо другого маю.
Ой козаче, козаченьку, любилам тя страшно,
А тепер тя занехаю, ней тя перун трасне. (Біла).

2600. Ой я жита не сіяла, само жито сходит,
Я козака не зарвала, сам до мене ходит.
Я не вміла чарувати, анї моя мати,
Навчила мя сусідонька із третої хати.
(Гол. II, ст. 323, ч. 423).

2601. Ой зродила черешенька ягідки, ягідки
Полюбилам козаченька, та не знаю звідки. (Івачів).

2602. Я козака полюбила, за козака піду,
Бо в козака сивий коник, я на нім поїду. (Дусанів).

2603. Ой на дубю кора груба, на дубю, на дубю,
Не знаєш ти, козаченьку, як я тебе любю.
Не знаєш ти, козаченьку, як я тя кохаю,
Через тебе в день роботи, в ночі сну не маю. (Біла).

2604. Похилив ся дуб на дуба, явір на калину,
Ти гадаєш, козаченьку, що за тобов гину. (Біла).

2605. Ой на горі на високій орел воду носит,
А дівчина козаченька на вечеру просит.
Прийди, прийди, козаченьку, на ту вечероньку,
Зарізала стара мати білу лебедоньку.
Як не прийдеш вечерати, прийди хліба ззїсти,
Аби тобі нудно було із єнчойов сїсти. (Котузїв).

2606. Ой козаче, козаченьку, яка в тебе думка?
Як я тебе не любила, булам як галунка.
Як я тебе, козаченьку, зачала любити,
Зачала ми до серденька туга доходити. (Біла).

2607. Погадай но, козаченьку, як то було зразу,
Мила була розмовонька коло перелазу.
Погадай но, козаченьку, як то було торік,
Мила була розмовонька коло моїх воріт.
Погадай но козаченьку, як ми ся любили,
Оріховим зеренцем, а ми ся ділили. (Біла).

2608. Ой сиділа дївчинонька під новим острішком,
Годувала козаченька волоским орішком.
Як сиділи, так сиділи, так си говорили:
Кажи, кажи, козаченьку, щоб тебе женили.
Кажи, кажи, дївчинонько, щоб тебе віддали,
Щоби мене молодого за зятя приняли. (Біла).

2609. Чия, чия коровонька по полю літає,
Чи то того козаченька, що жінки не має?
Ожени ся, козаченьку, будеш жінку мати,
Буде вона коровоньки тобі заганяти. (Холоїв).

2610. Сонце гріє, вітер віє, вербами хитає,
Не женит ся козаченько, на мене чекає. (Біла),

2611. Лугом іду, коня веду, розвивай ся луже:
Сватай мене, козаченьку, люблю я тя дуже.
Ой коби ти, дївчинонько, була богатенька,
Взяв би я тя за рученьку, повів до батенька.
Ой коби я, козаченьку, була богатенька,
Не дивилаб ся на тебе, на твого батенька. (Біла).

2612. Тай червоний бурачок тай червона гичка,
Любив мене козачок, хоч я невеличка.
Ой червоний бурачок по плоті повив ся,
Любив мене козачок, зо мною вжинив ся. (Невід.).

2613. Ой у млині на камени кукіль не вродив си,
Старий козак, як собака, до днесь не вженив си. (Москалївка).

2614. Не вір, дївчи, козакови, та що люльку курит,
Бо він мовит, що тє возьме, а він тебе дурит. (Іванівка).

2615. А в дївчини заручини, козак в полю оре,
Нема кому дати знати до козака в поле. (Біла).

2616. Коло млина конюшина червоно зацвила,
А дївчина за козаком тяжко затужила. (Біла).

2617. Ой козаче, козаченьку, жовтого волося,
Не псуй менї мешканенько, бо то не здало ся. (Біла).

2618. Ой вийду я на город, махну я рукою:
Ой верни ся, козаченьку, тужу за тобою.
Ой верни ся, козаченьку, верни ся, гультаю,
Ой може я твоя буду, ще сама не знаю. (Біла).

2619. Ой до Гути дороженька, до Гути, до Гути,
Менї козак не родина, тєжко го забути.
Менї козак не родина, анї єго мати,
Я козака не забуду, хоч буду вмирати. (Григорів).

2620. Ой піду я засьпіваю від села до села,
Чогось моя головонька смутна, ни весела.
Якжиж мої головоньцї веселою бути,
Полюбила козаченька, тяженько забути.
Полюбила козаченька, того сьвітового,
А я їго ни забуду, доки житя мого. (Нивиці).

2621. Ой вже було три морози, аж ся вода здула,
Любила я козаченька, а тепер забула.
Ой вже було три морози, аж ся вода знесла,
Любила я козаченька, біда го понесла. (Желдець).

2622. Ой вже менї не ходити зеленим потоком,
Та вже менї не любити козака під боком (Усте н. Ч.).

2623. Ти гадаєш, козаченьку, що я тя кохаю,
А я таким драпаком хату замітаю.
Ти гадаєш, козаченьку, що за тебе стою,
Я такеє закохане ношу під пятою. (Біла).

2624. Ти гадаєш, козаченьку, що за тобов гину,
А я тебе так навиджу, як Жид солонину,
Ти гадаєш, козаченьку, що ся тобов тїшу,
А я з тебе шкіру злуплю, на вербу повішу. (Біла).

2625. Нещаслива тота лава, що я на нїй спала,
Стояв козак під віконцем, я того не знала.
Нещаслива тота лава тай тота лавиця,
Стояв козак під віконцем, як ясна зірниця. (Скобичівка).

2626. Ой козаче, козаченьку, чо ти ся волочиш,
Коли другим повідаєш, що мене не хочеш.
Скажиш менї, козаченьку, щирую правдоньку,
Чи ти мене вірно любиш, чи но на зрадоньку? (Красне).

2627. Розвивай сї, сухий дубе, зелений бодаче,
Прошу тебе, не зрадь мене, молодий козаче.
Не буду я пива пити, бо те пиво квасне,
Не зрадь мене, козаченьку, таке дївча красне. (Батятичі).

2628. Нікому ся не дивую, тілько сама собі,
Щом ся дала намовити, козаченьку, тобі. (Хотїнь).

2629. Ой козаче, козаченьку, тамтось менї милий,
Як у лїсї при дорозї волупок зогнилий. (Біла).

2630. Ой мала я миленького з чорними очима,
А щоби був ще файнїйший, том го намочила.
Мокни, мокни, козаченьку, три днї і три ночі,
Бодай тобі викапали чорненькії очі. (Біла).

2631. Ой щоб тї був, козаченьку, ясний перун забив,
Я була си дївка файна, ти мі вінка збавив. (Батятичі).

2632. Бодай тебе, козаченьку, тілько било громів,
Що ві Львові і Кракові мурованих домів. (Біла).

2633. Бодай тебе, козаченьку, спалив сьвіг біленький,
Сім раз ім тьи вчарувала, а ти здоровенький. (Іванівка).

2634. Яка була дівчинонька висока, тоненька,
Пішла марно з сего сьвіта через козаченька. (Волцнїв).

2635. Така[1]) була дівчинонька, як права рученька,
Пішла вона марне з сьвіта через козаченька. (Дусанів).

Вовків: 1) Вчора.

ЗМІСТ.